

РИК РИЪРДЪН КРЪВТА НА ОЛИМП

Част 5 от „Героите на Олимп“

Превод от английски: Александър Драганов, 2014

chitanka.info

*На прекрасните ми читатели:
извинявайте за последния отворен финал.
Ще се помъча да ги избягвам в следващите си книги.
Е, може би само няколко мънички...
защото наистина ви обичам!*

*Седмина герои ще сбере зовът,
през огън или буря ще премине светът.
Клетва трябва да се спази със сетен дъх,
пред Портите на Смъртта бди врагът.*

I. ДЖЕЙСЪН

Джейсън намрази старостта.

Боляха го ставите. Краката му трепереха. Докато се катереше по хълма, дробовете му направо засвириха. За щастие, не можеше да види лицето си, но пръстите му бяха кокалести и съсухрени. Сини вени бяха нашарили ръцете му и дори бе успял да замирише като старец — на мухъл и пилешка супа. Как бе възможно това? Бе станал от шестнайсет на седемдесет и пет за броени секунди, но старческата миризма се бе появила мигновено — като експлозия смрад.

— Почти стигнахме — усмихна му се Пайпър. — Справяш се чудесно.

Лесно ѝ бе на нея! Пайпър и Анабет се бяха дегизирали като красиви гръцки прислужници. Нямаха проблеми да се катерят по каменистия път, дори и с бели рокли без ръкави и по сандали.

Косата на Пайпър с цвят на махагон бе стегната на плитка. Сребърни гривни украсяваха ръцете ѝ. Приличаше на древна статуя на майка си, което плашеше Джейсън.

Да имаш за гадже толкова красиво момиче само по себе си бе изпитание. Да имаш за гадже дъщерята на самата богиня на Любовта... Джейсън винаги се страхуваше, че ще направи нещо не особено романтично и майка ѝ ще слезе от планината Олимп, за да го превърне в глиган.

Той погледна нагоре. Върхът все още бе на около стотина метра над него.

— Това бе наистина лоша идея. — Подпря се на едно кедрово дърво и избърса потта от челото си. — Магията на Хейзъл е прекалено силна. Стигне ли се до битка, загивам пръв.

— Няма да се стигне до битка — обеща Анабет. Тя не изглеждаше като да се чувства комфортно в дрехите си на прислужница. Непрекъснато трябваше да се прегърбва, за да не ѝ падне роклята. Русата ѝ коса се бе разплела на кичури, които висяха

като дълги паешки крачета по гърба ѝ. Джейсън знаеше, че тя ненавижда паяците и затова реши да не ѝ споделя това сравнение.

— Ще проникнем в двореца — рече тя, — ще научим каквото ни трябва и ще се изнижем.

Пайпър свали своята амфора — висок керамичен съд за вино, в който бе скрит меч а ѝ.

— Но можем да починем малко. Поеми си въздух, Джейсън.

От колана на кръста ѝ висеше нейната корнукопия — вълшебният рог на изобилието. В гънките на роклята ѝ пък бе скрит кинжалът Катоптрис. Пайпър не изглеждаше особено опасна, но в случай на нужда можеше да се бие с две оръжия от божествен бронз или пък да застреля противника право в лицето с презряло манго.

Анабет свали амфората от рамото си. И тя носеше скрит меч, ала дори без него изглеждаше смъртоносна. Сивите ѝ очи внимателно оглеждаха околността в търсене на опасност. Джейсън предполагаше, че ако някой я вземе за сервитьорка, ще получи шут в своя *bifurcum*^[1].

Джейсън се опита да успокои дишането си.

Под тях блестеше залива Афалес. Водата бе толкова синя, че изглеждаше като оцветена с боя за яйца. На няколко метра навътре котва бе пуснал корабът *Арго II*. Белите му платна изглеждаха не поголеми от пощенски марки, деветдесетте му гребла бяха като клечки за зъби. Джейсън си представи как приятелите му наблюдават напредъка им, като си подават далекогледа на Лио, и сподавят смеха си при вида на тътрещия се нагоре по склона дядо Джейсън.

— Проклетата Итака — промърмори той.

Всъщност островът не беше лош. В центъра си имаше гористи хълмове, а белите му склонове сякаш се забиваха в морето. Проливите образуваха каменни плажове и пристани, по които имаше покрити с червени керемиди къщи и бели църкви, стгшени по крайбрежието.

По хълмовете растяха макове, минзухари и диви череши. Въздухът ухаеше на цъфнала мирта. Всичко щеше да е прекрасно, ако температурата не бе стигнала убийствените четиридесет градуса по Целзий — или сто и пет по Фаренхайт, както ги изчисляваха в Америка. Въздухът бе топъл като в римска баня.

За Джейсън нямаше да е проблем да заповяда на ветровете да го отнесат до върха на хълма, но уви! За да останат незабелязани,

трябваше да се мъкне като старче с болни колене, което ухае на пилешка супа.

Сети се за поредното си изкачване преди две седмици, когато с Хейзъл се бяха изправили срещу бандита Скирон по бреговете на Хърватия. Тогава Джейсън поне бе в разцвета на силите си. А сега им предстоеше да срещнат нещо много по-лошо от някакъв си бандит.

— Сигурни ли сте, че точно това е хълмът? — попита той. — Изглежда ми... как да го кажа... *притихнал*.

Пайпър огледа хребета. В косата ѝ бе втъкнато перо от харпия — сувенир, останал от нападението миналата нощ. Перото не си отиваше с маскировката ѝ, но Пайпър си го бе спечелила, като победи цяло ято пилешки бабички сама, докато бе на пост. Опита се да омаловажи подвига си, но Джейсън се досети, че е горда със себе си. Перото ѝ напомняше, че вече не е момичето от миналата година, когато за пръв път бе пристигнала в лагера на нечистокръвните.

— Руините са там горе — увери го тя, — видях ги в острието на Катоптрис. А и чу какво каза Хейзъл. Никога...

— ... досега не е усещала толкова много зли духове на едно място — довърши Джейсън. — Звучи страхотно.

След битките в Дома на Хадес, подземния храм в Епир, Джейсън не желаше и да чува повече за зли духове. Но уви, съдбата на цялата им мисия бе поставена на карта. Екипажът на *Арго II* трябваше да вземе решение, а ако сбъркаха, щяха да се провалят.

А после светът щеше да загине.

Кинжалът на Пайпър, магията на Хейзъл и безотказната логика на Анабет стигнаха до едно и също заключение — че отговорът на дилемата им се крие тук, в Итака, в древния дворец на Одисей, където орда от зли духове очакваха заповедите на Гея. Планът бе да се промъкнат в леговището им, да научат какво се готви и да изберат накъде да продължат по-нататък.

А след това да се измъкнат. За предпочитане — живи.

Анабет намести златния си пояс.

— Надявам се маскировката ни да свърши работа. Женихите не са били добри хора и приживе. Ако узнаят, че сме полубогове...

— Магията на Хейзъл няма да ни предаде — отвърна Пайпър.

На Джейсън му се искаше да ѝ повярва.

Женихите бяха стотина от най-злите и алчни главорези на всички времена. Когато Одисей, царят на Итака, изчезнал след края на Троянската война, цяла тумба благородници се изсипали в двореца му и съвсем неблагоприятно отказали да напуснат, като всеки от тях очаквал да се ожени за царица Пенелопа и да вземе властта. Одисей успял да се върне скришом и да избие всички. На това му се казваше щастливо завръщане!

Ако виденията на Пайпър обаче не я лъжеха, женихите се бяха върнали да витаят на лобното си място.

Джейсън не можеше да повярва, че ще посети родния дом на Одисей — един от най-великите гръцки герои в историята. Но пък цялото им пътуване досега беше поредица от главозамайващи събития. Самата Анабет се бе измъкнала от бездънната яма на Тартара. Когато се замисли за това, Джейсън реши, че да си старец не е чак толкова лошо.

— Е — подпря се той на бастуна си, — ако *изглеждам* толкова стар, колкото се и чувствам, маскировката ми би трябвало да е съвършена. Да вървим!

Докато се катереха, по врата му се стече пот. Глезените го заболяха. Въпреки жегата се разтрепера. Колкото и да се мъчеше, не можеше да не си спомни кошмарите си.

След посещението в Дома на Хадес те бяха станали по-живи отвсякога.

Понякога Джейсън бе в подземния храм на Епир, а гигантът Клитий стоеше надвиснал над него. Хор демонични гласове говореше от името на гиганта и повтаряше: „За да успеете да ме победите, всички вие трябваше да се обедините. Какво ще сторите обаче, когато Майката Земя отвори очи?“.

Друг път Джейсън се намираше на Хълма на нечистокръвните. Гея, Майката Земя, се надигаше от пръстта — отвратителна фигура, завихрила прах, камъни и сухи есенни листа.

„Бедното дете“ — отекваше гласът ѝ в околността и разтърсваше земята под краката му. — „Баща ти е пръв сред боговете, ала ти си вечно втори — за римските си другари, за гръцките си приятели, дори за собственото си семейство. Как смяташ да се докажеш?“

Ала най-лошият му кошмар от всички бе в двора на Вълчия дом, в Сонома. Пред него бе застанала богинята Юнона, къпеща се в

блясъка на разтопено сребро.

„Животът ти ми принадлежи“ — гръмна гласът ѝ. — „Подарък от Зевс.“

Джейсън знаеше, че не бива да я поглежда, но не можа да затвори очи, когато Юнона избухна като супернова и разкри истинската си божествена форма. Болка разкъса ума му. Тялото му стана на пепел и вятърът я поде.

А после сцената се промени. Джейсън отново бе във Вълчия дом, но вече като малко момче, на не повече от две години. Една жена коленичи до него. Лимоненият ѝ аромат бе толкова познат, ала чертите ѝ бяха неясни и размазани, като слой тънък лед върху бърз поток.

„Ще се върна за теб, скъпи мой“ — обещаваще тя. — „Пак ще се видим.“

Всеки път, когато се събудеше от този кошмар, Джейсън беше облян в студена пот, а очите му горяха от сдържаните сълзи.

Нико ди Анджелио ги бе предупредил, че Домът на Хадес ще събуди най-лошите им спомени и ще ги накара да виждат сенки от миналото, да чуват гласове от отвъдното. Призраците около тях ставаха видими.

Джейсън се надяваше поне този конкретен дух да го остави на мира, ала всяка нощ кошмарите му ставаха по-живи. Сега пък се катереше към останките от дворец, в който витаеше цяла армия зли духове.

Това не означава, че тя ще е там — каза си Джейсън.

Ръцете му не спираха да треперят. Всяка крачка му се струваше по-трудна от предишната.

— Почти стигнахме — каза Анабет. — Хайде да...

БУМ! Хълмът се разтресе. Някъде отвъд билото му се чу рев на тълпа, напомнящ за зрителите на гладиаторски боеве. Кожата на Джейсън настръхна. Не толкова отдавна се бе борил за живота си в Римския колизей, пред погледите на жадни за кръв призраци. Не искаше да го преживява отново.

— Какво беше това? — попита той.

— Не знам — отвърна Пайпър, — но звучи сякаш се забавляват. Да идем и ние да се позабавляваме с мъртвите.

[1] Виж речника в края на книгата. — Бел.ред. ↑

II. ДЖЕЙСЪН

Разбира се, положението се оказа по-лошо, отколкото Джейсън бе очаквал.

Нищо, така ставаше по-забавно.

Когато надникна иззад маслиновите храсти на върха на хълма, той видя нещо, напомнящо на излязъл от всякакъв контрол зомби купон. Самите руини не бяха особено впечатляващи — няколко каменни стени, обрасъл с бурени двор, издълбано в скалата задънено стълбище. Няколко шперплатови плоскости покриваха дупка, а метално скеле подпираше напукана арка.

Бели, покрити с хоросан стени, целите в балкони, се издигаха на три етажа. Портици с колони гледаха към централния атриум с огромен фонтан в средата, обкръжен с бронзови светилници. Около десетината банкетни маси се бутаха и се смееха пируващите призраци.

Джейсън очакваше стотина духа, но тук имаше поне два пъти по толкова. Те закачаха момичетата, които разнасяха чинии и чаши, и на практика си пречеха. Повечето приличаха на ларите от лагер „Юпитер“ — безплътни червеникави духове в туники и сандали. Няколко от пируващите имаха отделни кичури коса и подути тела със сива плът. Други приличаха на обикновени смъртни — едни в тоги, други в съвременни костюми на бизнесмени или военни униформи. Джейсън дори забеляза един човек с червена фланелка от лагер „Юпитер“ и униформа на римски легионер.

В центъра на атриума имаше сив мъртвец в парцалива гръцка туника, който вървеше сред тълпата, вдигнал мраморен бюст над главата си, все едно е спортен трофей. Другите духове му се радваха и дори го тупаха по гърба. Когато мъртвецът приближи, Джейсън забеляза, че в гърлото му е забита стрела, чието перо стърчи от адамовата му ябълка. Още по-смуцаващо бе, че бюстът в ръцете му бе на Зевс!

Не можеше да бъде напълно сигурен, разбира се, тъй като повечето гръцки статуи на богове си приличаха. Брататото сърдито

лице обаче напомни на Джейсън за подобния на гневно хипи гигант в хижа номер едно в лагера на нечистокръвните.

— Предстои следващото жертвоприношение! — изкрещя мъртвецът. Гласът му жужеше неприятно от стрелата в гърлото. — Да нахраним Майката Земя!

Женихите завикаха и вдигнаха наздравици. Мъртвецът стигна до централния фонтан. Тълпата се раздели и Джейсън осъзна, че в него не тече вода. От висок около метър пиедестал се изливаше гейзер от пясък, който се разпръскваше като чадър във въздуха, преди да се излее обратно в басейна.

Мъртвецът хвърли мраморния бюст във фонтана. Веднага след като главата на Зевс докосна пясъчния дъжд, мраморът се разпадна, все едно минаваше през дъскорезница. Пясъкът заблестя в злато — цветът на Икор, който течеше във вените на боговете. След това цялата планина изтътна застрашително, все едно се уригваше след особено обилно ястие.

Мъртвите женихи извикаха одобрително.

— Няма ли повече статуи? — извика мъртвецът на тълпата. — Не? Значи ще трябва да изчакаме някой *истински* бог, когото да принесем в жертва!

Другарите му се засмяха и изръкопляскаха, а мъртвецът седна на най-близката маса с ястия.

— Този мръсник току-що направи баща ми на прах — стисна бастуна си Джейсън. — За кого се мисли?

— Предполагам, че това е Антиной — рече Анабет, — един от главатарите на женихите. Доколкото си спомням, лично Одисей го е прострелял в гърлото с тази стрела.

— Човек би решил, че това е достатъчно, за да умъртвиш някого — направи гримаса Пайпър. — Ами останалите? Защо са толкова много?

— Нямам представа — отвърна Анабет. — Вероятно са нови попълнения в армията на Гея. Трябва да са се върнали към живот преди да затворим Портите на Смъртта. А други са просто духове.

— Някои са като зомбита — отвърна Джейсън. — Мъртвците с рани и подпухнала кожа като Антиной... бил съм се с такива и преди.

— Могат ли да бъдат убити? — подръпна перото си Пайпър.

Джейсън си спомни подвига, който бе извършил преди години за лагер „Юпитер“ в Сан Бернардино.

— Не е лесно. Те са силни, бързи и коварни. Освен това се хранят с човешка плът.

— Прекрасно — промърмори Анабет. — Не знам какво друго можем да направим, освен да се придържаме към плана. Разделяме се, подслушваме ги и разбираме какво търсят тук. Ако нещата се объркат...

— Използваме план Б — довърши Пайпър.

Джейсън мразеше план Б.

Преди да напуснат кораба, Лио бе дал на всеки от тях сигнална бомба с размера на торта. Предполагаше се, че ако хвърлиш такава във въздуха, тя ще избухне и ще предупреди *Арго II*, че отборът е в беда. Тогава Джейсън и момичетата щяха да имат няколко секунди да си намерят прикритие, преди катапултите на кораба да обстрелят двореца с гръцки огън и шрапнел от божествен бронз.

Не бе особено безопасен план, но Джейсън поне знаеше, че ако загазеха, можеха да нанесат въздушен удар по шумните призраци. Разбира се, това бе ако успееш да се измъкнат. И ако сигналните торти на Лио не гръмнеха по погрешка, в който случай всички щяха да станат на барбекю — и живите, и умрелите.

— Бъдете внимателни — каза той на Пайпър и Анабет.

Пайпър се промъкна вляво по билото на хребета, а Анабет пое надясно. Джейсън се подпря на бастуна си и тръгна към руините.

Спомни си последния път, когато бе отишъл на среща със зли духове, в Дома на Хадес. Ако не бяха Франк Занг и Нико ди Анджелио...

Богове... *Нико*.

През последните няколко дни всеки път, когато Джейсън жертваше част от храната си за Юпитер, се молеше на баща си да помогне на момчето. Нико бе изстрадал толкова много и въпреки това се бе нагърбил с най-тежката задача — да отнесе статуята на Атина Партенос до лагера на нечистокръвните. Ако не успееше, римските и гръцки герои щяха да се избият взаимно и дори *Арго II* да постигнеше мисията си, екипажът нямаше да има дом, където да се прибере.

Джейсън мина през призрачния праг на двореца. Осъзна тъкмо навреме, че мозаечният под пред него е илюзия, прикриваща дълбока

три метра яма, разкопана от археолози. Заобиколи я и навлезе в двора.

Двете нива на реалност му напомниха за крепостта на титаните в планината Отрис — дезориентиращ лабиринт с черни мраморни стени, които потъваха в сенките или изникваха от тях. Поне по време на онази битка Джейсън бе имал стотина верни легионери на своя страна. Сега имаше старческо тяло, бастун и две приятелки в рокли без ръкави.

На около десетина метра пред него Пайпър напредваше към тълпата, усмихваше се и пълнеше чашите на призрачните женихи. Дори да бе уплашена, не го показваше, а духовете не ѝ обръщаха внимание. Магията на Хейзъл явно работеше.

От дясната му страна Анабет събираше празните чаши и чинии. За разлика от Пайпър, тя не се усмихваше, а Джейсън си спомни краткия разговор, който бе имал с Пърси преди да напуснат кораба. Той бе останал на борда, за да пази останалите срещу заплахи от морето, но изобщо не бе харесал идеята Анабет да тръгне на експедиция без него. Това бе първият път, в който се разделяха след бягството от Тартара.

Бе дръпнал Джейсън настрани.

— Човек... Анабет ще ме убие, ако разбере, че искам някой да я пази.

— Вярно е — бе се засмял Джейсън.

— Но ти ще я пазиш, нали?

— Ще направя така, че тя да се върне при теб — бе стиснал рамото на приятеля си Джейсън.

Но сега се чудеше дали е способен да изпълни това обещание.

Стигна края на тълпата.

— Ир! — обади се дрезгав глас.

Антиной, мъртвецът със стрела в гърлото, гледаше право към него.

— Ти ли си това, стари просяко?

Магията на Хейзъл свърши работата си. Студен повей повя по лицето на Джейсън, когато Мъглата промени леко вида му, за да покаже на женихите това, което искат да видят.

— Че кой друг, ако не старият Ир! — отвърна Джейсън.

Дузина призраци се обърнаха към него. Неколцина се намръщиха и стиснаха дръжките на сияйните си червеникави мечове. Твърде

късно Джейсън се сети за възможността Ир да е техен враг. Вече бе влязъл в ролята.

Той закуцука напред, като се постара да си сложи възможно най-злобната старческа физиономия на лицето.

— Май съм закъснял за гощавката. Дано сте ми запазили нещо.

— Неблагодарен пес! — изсъска един от призраците. — Да го убия ли, Антиной?

Вратът на Джейсън изтръпна.

Антиной го погледна хладно, след което се изкикоти.

— Не, днес съм в настроение. Хайде, Ир, идвай на масата.

Джейсън нямаше голям избор. Той седна срещу Антиной, а наоколо се появиха още призраци, ухилени сякаш в очакване на оспорван мач по канадска борба.

Отблизо видя, че очите на Антиной са мръсно жълтеникави. Устните му се разтягаха над вълчи зъби. Първоначално Джейсън бе помислил, че къдравата черна коса на мъртвеца се разпада, но после осъзна, че прахта, трупаща се по раменете му пада от скалпа му. Кални буци запълваха раните по кожата на мъртвеца, а от тази в гърлото се процеждаше още прах.

Това бе силата на Гея, помисли си Джейсън. Магията на земята поддържаше мъртвеца!

Антиной взе един златен бокал и чиния с храна от масата.

— Не очаквах да те видя тук, Ир. Предполагам обаче, че дори един просяк има право на възмездие. Хайде! Яж! Пий!

В бокала се люшкеше гъста червена течност. В чинията имаше димяща купчина месо с неизвестен произход.

На Джейсън му се догади. Дори ако храната на мъртвеца не го убиеше, приятелката му, която бе вегетарианка, вероятно нямаше да иска да го целуне поне месец.

Спомни си обаче това, което му бе рекъл Нот, богът на Южния вятър. „Хвърчиш от място на място и не си решил кой си... От вятър, който духа напосоки, няма никаква полза.“

През цялата си кариера в лагер „Юпитер“ Джейсън бе внимавал. Бе посредничел между различните караци се герои, бе изслушвал всички страни на спора и бе намирал компромиси. Дори когато се опълчваше на римските традиции, го правеше след внимателно премисляне.

Не беше импулсивен.

Ала Нот го бе предупредил, че колебанията могат да го убият. Джейсън трябваше да спре да му мисли толкова и да посегне към това, за което се бори.

Щом бе неблагодарен просяк, трябваше да се държи като такъв.

Той откъсна от месото с пръсти и го натъпка в устата си. Отпи от течността, която за радост имаше вкуса на разводнено вино, а не на кръв или отрова. Джейсън сподави подтика си да повърне, но за щастие нито се преви, нито експлодира.

— Вкусничко! — облиза се той. — Кажете сега за какво възмездие става дума? Къде трябва да се запиша?

Духовете се изсмяха. Един го побутна по рамото. Джейсън с изумление установи, че усеща допира му. Ларите от лагер „Юпитер“ бяха безплътни и не можеха да те докоснат. Очевидно тези духове бяха по-други. Кое то означаваше, че има още врагове, които могат да го набият, намушкат или даже обезглавят.

— Кажете ми нещо, Ир — приведе се напред Антиной, — какво можеш да ни предложиш? Навремето разнасяше съобщения между нас, но вече нямаме нужда от това. Не си голям боец. Доколкото помня, Одисей ти счупи ченето и те хвърли на свинете в кочината.

Нервите на Джейсън се изопнаха. Старецът наистина бил разнасял съобщенията на женихите в замяна на къшеи храна. Бил като техен човешки домашен любимец. Когато Одисей се прибрал в дома си, преоблечен като просяк, Ир го сметнал за съперник. Двамата започнали спор...

— Накарайте Ир... — поколеба се Джейсън. — Накарайте ме да се бия с Одисей, заложихте пари. Дори когато Одисей свали ризата си и видяхте, че е як като бик, пак ме накарайте да се бия с него. Не ви пукаше дали ще живея, или ще умра!

— Разбира се, че не — озъби се Антиной — и все още не ми пука. Така или иначе обаче си довтасал, което означава, че Гея е имала причина да те върне в света на живите. Каква обаче? Кажете ми, с какво си заслужил да делиш с нас света?

— Света?

— Да, целият свят — разпери ръце Антиной. — Първият път, когато се събрахме тук, искахме само земите на Одисей, парите и жена му.

— Най-вече жената! — обади се един плешив призрак с парцаливи дрехи и сръчка Джейсън в ребрата. — Пенелопа си беше сладка като мед!

Джейсън видя с крайчеца на окото си как Пайпър сервира напитки на съседната маса. Тя внимателно постави ръка на устата си, за да му покаже, че ѝ е гадно, а после продължи да флиртува с мъртъвците.

— Нахален простак си беше, Евримах, такъв си и остана — излая Антиной. — Никакъв шанс нямаше Пенелопа да избере точно теб! Още помня как се молеше на Одисей да те пощади! И обвини за всичко мен!

— Полза никаква. — Евримах повдигна скъсаната си риза, за да покаже широка рана върху гърдите си. — Гадината ме простреля в сърцето, само защото си падах по жена му!

— Както и да е — обърна се Антиной към Джейсън, — този път сме се събрали за доста по-сочно парче от баницата. Веднага щом Гея унищожи боговете, ще си поделим останалото от света на живите!

— Лондон! — изкрещя един труп от съседната маса.

— Монреал! — обади се друг.

— Дълют^[1]! — кресна трети.

Това накара останалите да замлъкнат и да се спогледат объркано.

Месото и виното натежаха като олово в стомаха на Джейсън.

— Ами останалите... гости? Преброих поне двеста. Половината са ми напълно непознати.

— Всички те са верни слуги на Майката Земя — засияха жълтите очи на Антиной. — Всички те имат за какво да си отмъщават на боговете и техните гнусни дечица героите. Онзи мошеник там е Хипий, някогашен тиран на Атина. Свалили го от власт и той се съюзил с персите срещу собствения си народ. Няма никакви скрупули. Готов е на всичко, само и само да е на власт.

— Самата истина! — отвърна Хипий.

— Онзи мошеник, дете дъвче пуешко бутче — продължи Антиной, — е Хасдрубал от Картаген. Има за какво да си връща на римляните.

— Мхмм — съгласи се картагенецът.

— И разбира се... Майкъл Варус.

— Кой? — задави се Джейсън.

Над пясъчния фонтан тъмнокосият младеж с червена риза и доспехи на легионер се обърна към него. Чертите му бяха замъглени и неясни, затова Джейсън бе предположил, че е някакъв дух. Татуировката на легионер на ръката му обаче бе от ясна по-ясна — SPQR, двойното лице на бога Янус и шестте линии за годините служба. Върху нагръдника му блестеше значката на претор и емблемата на петата кохорта.

Джейсън никога не бе срещал Майкъл Варус. Печално известният претор бе загинал през 80-те. Кожата на Джейсън обаче настръхна, когато погледите им се срещнаха. Призрачните очи сякаш виждаха през маскировката му.

— Римско геройче — махна презрително с ръка Антиной. — Изгубил си орелчето в... къде беше, Аляска? Все тая. Гея го държи на каишка и смята, че той може да помогне срещу лагер „Юпитер“. Ти обаче все още не си отговорил на въпроса ми, Ир. За какво ми е да те приемам отново сред нас?

Мъртвите очи на Варус изнервиха Джейсън. Той усети как Мъглата около него изтънява в отговор на вътрешната му несигурност.

Внезапно Анабет изникна иззад рамото на Антиной.

— Още вино, господарю мой! Ох, че съм непохватна!

Съдържанието на сребърната стомна се изсипа върху врата на Антиной.

— Глупачка такава! — подскочи мъртвецът. — Кой те пусна пък тебе от Тартара!

— Един титан, господарю мой — сведе извинително глава Анабет. — Да ви донеса ли влажни кърпи? Стрелата ви капе!

— Махай се от очите ми!

Анабет погледна окуражително към Джейсън, след което изчезна в тълпата.

Мъртвецът се избърса и му даде шанс да си събере мислите. Той бе Ир, някогашен вестносец на женихите. Какво търсеше тук? Защо им бе да го приемат в редиците си?

Взе най-близкия нож за пържоли и го заби в масата, като с това накара духовете наоколо да подскочат.

— Защо ли? — изръмжа Джейсън. — Ще ви кажа аз защо. Защото все още съм вестносец, глупаци такива. И дойдох чак от Дома на Хадес, за да видя докъде сте я докарали!

Последната част бе вярна и накара Антиной да млъкне. Мъртвецът го погледна преценяващо. Виното не спираше да капе от стрелата в гърлото му.

— Очакваш да повярвам, че Майката Земя е изпратила теб, един обикновен просяк... да проверява нас?

— Бях един от последните, напуснали Епир, преди Портите на Смъртта да се затръшнат! — изсмя се Джейсън. — Видях залата, в която Клитий стоеше под купола надгробни камъни! Минах през покрития с кости и скъпоценности под на Некромантейона!

И това беше вярно. Духовете наоколо се размърдаха и разшумяха.

— Та така, Антиной. — Джейсън посочи с пръст към мъртвеца. — Може би *ти* си този, който трябва да обясни с какво е заслужил доверието на Гея. Защото наоколо виждам само мързеливци, които се тъпчат и не си помръдват и пръста, за да помогнат във войната. Това ли трябва да кажа на Майката Земя?

С крайчеца на окото си Джейсън видя как Пайпър му се усмихва одобрително, преди отново да върне вниманието си към един греещ лилав дух, който се мъчеше да я накара да седне в скута му.

Антиной обгърна с ръка ножа, който Джейсън бе забил в масата, след което го изтегли и разгледа острието.

— Ако наистина те праща Гея, трябва да знаеш, че изпълняваме заповедите ѝ. Издадени лично от Порфирион. — Антиной прокара длан по ножа си. Вместо кръв от раната потече прах. — Предполагам, че познаваш Порфирион?

Джейсън едвам сподави гаденето си. Познаваше Порфирион отлично от битката си във Вълчия дом.

— Знам го, естествено. Царят на гигантите, зелен на цвят, дванайсет метра висок, с бели очи и плитки, натъпкани с оръжия. Доста по-впечатляващ е от *теб*.

Реши да спести това, че при последната си среща с царя на гигантите бе пуснал гръм отгоре му.

Антиной остана без думи, но плешивият му приятел Евримах постави ръка върху рамото на Джейсън.

— Спокойно, приятелче! — Евримах вонеше на развалено вино и изгорели жици. Призрачното му докосване накара Джейсън да настръхне целия. — Сигурен съм, че никой не е поставял под въпрос

пълномощията ти. Просто щом си говорил с цар Порфирион в Атина, *знаеш* защо сме тук. Уверявам те, че стриктно изпълняваме заповедите му!

Джейсън се помъчи да сподави изненадата си. *Порфирион бе в Атина!*

Гея бе обещала да изтръгне боговете до корен. Хирон, наставникът на Джейсън в лагера на нечистокръвните, бе предположил, че това означава, че гигантите ще се помъчат да пробудят Гея в истинската планина Олимп. Но сега...

— Акрополът — каза Джейсън. — Най-древният от храмовете на боговете, в сърцето на Атина. Там ще се пробуди Майката Земя.

— Ами разбира се! — разсмя се Евримах. Раната на гърдите му издаде звук все едно делфин се секне. — И за да стигнат до там, геройчетата ще трябва да минат през морето, нали така? Сами знаят, че на земята е опасничко...

— Значи ще минат през този остров — допусна Джейсън.

Евримах кимна доволно и отдръпна ръка от раменете на Джейсън, след което потопи пръст във виното си.

— И ще трябва да направят избор.

Той нарисува брега на Гърция върху покривката, а червеното вино заблестя неестествено срещу дървото. Начерта Гърция като зле направен пясъчен часовник — една голяма буца за северната част и още една под нея, почти толкова голяма, за полуостров Пелопонес. Между тях имаше тънка морска линия — Протоците на Коринт.

Но Джейсън нямаше нужда от този чертеж. През последните няколко дни той и екипажът бяха наизустили морските карти.

— Най-прекият път — продължи Евримах — е на изток оттук, през Протоците на Коринт. Но там...

— Достатъчно! — намеси се Антиной. — Много говориш, Евримах.

Духът сякаш се обиди.

— Нямаше да му кажа всичко! Само за армиите циклопи по бреговете, бурите във въздуха и сладките морски чудовища по вълните, които Кето лично подготви. И, разбира се, ако корабчето им стигне Делфи...

— Идиот! — Антиной се стрелна напред и хвана духа за китката. Тънък слой прах плисна по ръката на призрака.

— Не! — изпищя Евримах. — Моля те! Аз просто...

Духът продължи да пищи, докато прахта покриваше тялото му като черупка, а след това се разпука, оставяйки след себе си купчинка пясък.

Евримах си бе отишъл.

Антиной се отпусна назад на стола и изтупа ръцете си. Останалите женихи го наблюдаваха напрегнато.

— Прощавай, драги Ир — усмихна се студено мъртвецът. — Това, което трябва да знаеш, е, че всички пътища към Атина са добре охранявани. Героите трябва или да рискуват през Протоците, където ги чака сигурна смърт, или да обиколят цял Пелопонес, където не е много по-добре. Така или иначе, няма да оцелеят, за да направят верния избор. Стигнат ли Итака, ще разберем. Ще ги спрем още тук и Гея ще осъзнае колко сме ѝ нужни. Предай това съобщение на царя в Атина.

Сърцето на Джейсън бясно затуптя. Никога не бе виждал нещо подобно на земната черупка, с която Антиной смачка Евримах. Не искаше да знае как би подействала на полубог.

Освен това Антиной изглеждаше сигурен, че може да засече *Арго II*. Магията на Хейзъл явно замъгляваше кораба, но нямаше как да знаят докога ще издържи това.

Ала Джейсън вече имаше информацията, която му трябваше. Целта им бе Атина. По-безопасният път — или поне по-малко невъзможният — бе този на юг. Днес бе двацети юли. Имаха дванайсет дни преди Гея да се пробуди на първи август, по време на древния Пир на Надеждата.

Джейсън и приятелите му трябваше да оцелеят дотогава.

Нещо обаче го смути — ледено предчувствие, че още не е чул най-лошото.

Евримах бе споменал Делфи. Джейсън се бе надявал да посетят древния храм на Оракула, за да научи нещо за бъдещето си. Ако там обаче имаше чудовища...

Той избута подноса с храна.

— Звучи сякаш всичко е под контрол, Антиной. Дано да е така, иначе лошо ти се пише. Тези герои не са безопасни. Успяха за затръшнат Портите на Смъртта. Ами ако успеят да се промъкнат покрай теб и да се доберат до Делфи?

— Лошо за тях тогава — изсмя се Антиной. — Храмът в Делфи вече не е под контрола на бог Аполон.

— Ясно. А ако тръгнат по дългия път покрай Пелопонес?

— Много се притесняваш. Тези пътувания изобщо не са безопасни за героите, пък и са прекалено дълги. Освен това Виктория вилнее в Олимпия. Докато това е така, няма начин героите да спечелят тази война.

Джейсън не разбра и това, но кимна.

— Отлично. Ще докладвам на цар Порфирион. Благодаря за... обяда.

— Почакай — обади се от фонтана Майкъл Варус.

Джейсън сподави проклятие. Искаше да избегне мъртвия претор, но Варус приближи, обграден от бледа аура. Дълбоките му очи приличаха на дупки към подземното царство. На кръста му висеше гладиус от имперско злато.

— Трябва да останеш — настоя Варус.

— Какъв ти е проблемът, легионерче? — погледна го ядосано Антиной. — Да се маха, щом иска! Старият Ир смърди!

Останалите духове се изкикотиха нервно. Пайпър погледна притеснена към Джейсън от другия край на двора. Почти до нея, Анабет внимателно взе ножа от най-близката чиния с месо.

Варус постави ръка върху дръжката на меча си. Въпреки жегата, нагръдникът му бе целият замръзнал.

— На два пъти изгубих кохортата си в Аляска. Веднъж приживе, втори път след смъртта си. Заради един *грекус* на име Пърси Джаксън. И все пак аз съм още тук, за да служа на Гея. Знаеш ли защо?

— Инат? — преглътна Джейсън.

— Това място е прокълнато от копнеж — отвърна Варус. — Всички ние сме тук не само заради силата на Майката Земя, а и заради собствените си желания. Алчността на Евримах. Жестокостта на Антиной.

— Ласкаеш ме — прошепна мъртвецът.

— Омразата на Хасдрубал — не му обърна внимание Варус, — горчивината на Хипий. И не на последно място, моята амбиция. Но теб, Ир? Какво те доведе тук? За какво може да копнее един просяк? Дом, може би?

Джейсън усети чувството, което изпитваше преди началото на гръмотевична буря.

— Трябва да вървя — каза той. — Имам съобщения да нося!

Но Майкъл Варус изтегли меча си.

— Знаеш ли кой е баща ми? Янус, двуликият бог, онзи, който повелява началото и края на всяко начинание. Той ме е дарил със силата да виждам през всяка маска. Знаеш ли, Ир, защо сме толкова сигурни, че героите не могат да минат покрай нас?

Джейсън изброи наум всичките известни му латински ругатни. Опита се да пресметне колко време ще му трябва да взриви сигналната бомба. Надяваше се да спечели достатъчно време на момичетата да потърсят подслон, преди мъртвите да го заколят.

— Виж — обърна се той към Антиной, — ти ли си шефът тук, или не? Дръпни каиша на римлянчето.

— Ах — въздъхна мъртвецът и стрелата в гърлото му изтрака, — но това е толкова вълнуващо! Продължавай, Варус.

Мъртвият претор вдигна меча си.

— Нашите желания ни издават. Те показват кои сме всъщност. Някой е дошъл за теб, Джейсън Грейс.

Тълпата зад Варус се раздели. Сияйният дух на жена излезе напред и Джейсън се почувства все едно вече е станал на прах.

— Милото ми момче — прошепна духът на майка му, — най-после се върна у дома.

[1] Град в Минесота. — Бел.прев. ↑

III. ДЖЕЙСЪН

Някак я позна. Позна роклята ѝ в червено и зелено, напомняща украсата на коледно дърво. Шарените пластмасови гривни на китките ѝ, които се бяха опрели в гърба му, когато го прегърна на сбогуване във Вълчия дом. Косата, напомняща корона от руси къдрици, лимонения аромат от парфюма ѝ.

Очите ѝ бяха сини като неговите, но светлината, блещукаща в тях, бе някак пречупена, все едно бе излязла от бункер след края на ядрена война и отчаяно се мъчеше да намери нещо познато в един променил се свят.

— Миличкият ми — протегна ръце тя.

Джейсън се почувства като в тунел. Вече не го интересуваха нито призраците, нито мъртвците.

Маскировката на Мъглата изчезна и той се изправи. Ставите вече не го боляха. Бастунът му отново се превърна в гладиус — римски меч, изкован от имперско злато.

Но болката остана. Той се почувства все едно целият му живот се е обезсмислил — месеците в лагера на нечистокръвните, годините в лагер „Юпитер“, обучението с Лупа, богинята вълчица. Отново бе уплашено малко момченце. Дори белегът на устната му, останал след несполучлив опит да лапне телбот, го заболя като прясна рана.

— Мамо? — попита само той.

— Да, миличък. — Образът ѝ потръпна. — Ела да те прегърна.

— Но ти... не си истинска.

— Разбира се, че е истинска — долетя някак отдалече гласът на Майкъл Варус. — Нали не смяташе, че Гея ще остави толкова важен дух да ридае в Подземното царство? Това е майка ти, Берил Грейс, телевизионна звезда, любима на господаря на Олимп, отхвърлена от него не веднъж, а два пъти, от двете му лица. Тя заслужава възмездието не по-малко от нас.

Сърцето на Джейсън го заболя. Женихите го наобиколиха. Той осъзна, че се забавляват с него, че намират това, което му се случва за

по-забавно дори от битката до смърт между двамата просяци.

И тогава чу гласът на Пайпър, който проби жуженето в ума му.
— Джейсън, погледни ме.

Стоеше на около шест метра от него, с керамична амфора в ръка. Усмивката ѝ бе угаснала, а погледът ѝ изглеждаше страшен и заканаителен. Бе невъзможно да го пропуснеш. Все едно да не забележиш синьото перо от харпия в косата ѝ.

— Това не е майка ти. В гласа ѝ има някаква магия, подобна на очарователната, но далеч по-отвратителна. Не я ли усещаш?

— Права е — съгласи се Анабет и се покатери на най-близката маса, след което изрита една чиния и стресна гуляещите женихи около себе си.

— Джейсън! Това е само сянка на майка ти, подобна на аура или...

— Сянка! — изхлипа призрактът на Берил Грейс. — Да, само това остана от мен. След като Юпитер ни изостави. Вината е негова. Той отказа да ми помогне. Не исках да те оставям в Сонома, миличък, но Юпитер и Юнона не разрешиха да бъдем заедно. Защо се биеш на тяхна страна сега? Присъедини се към женихите. Поведи ги. Така отново можем да бъдем семейство!

Джейсън усети стотици очи върху себе си.

Така бе минал целият му живот, помисли си той с горчивина. Всички го зяпаха и очакваха да ги поведе нанякъде. От мига, в който стъпи в лагер „Юпитер“, римските герои се отнасяха с него като с принц. Той опита да промени съдбата си — присъедини се към най-слабата кохорта, пробва да промени традициите на лагера, взимаше най-безславните мисии, ставаше приятел на аутсайдерите... и все пак те го направиха претор. Като син на Юпитер това бе съдбата му.

Спомни си думите на Херкулес от Гибралтар: „Това, което правиш, никога не е достатъчно. Накрая човек се пречупва“.

И ето че сега Джейсън бе тук, опънат като струна.

— Ти ме изостави! — каза той на майка си. — Не Юпитер, не Юнона! Ти ми обърна гръб!

Берил Грейс пристъпи напред. Начинът, по който сбръчкваше очите си, изопнатата ѝ уста — всичко това напомни на Джейсън за сестра му Талия.

— Но миличък, аз ти казах, че ще се върна. Това бяха последните ми думи. Не си ли спомняш?

Джейсън започна да трепери. В останките на Вълчия дом майка му го бе прегърнала на сбогуване и се бе усмихнала, макар очите ѝ да плуваха в сълзи.

„Всичко ще е наред“ — бе обещала тя. Но дори като малко момче Джейсън бе разбрал, че няма да е наред. — „Чакай тук. Ще се върна за теб, миличък. Пак ще се видим.“

Обаче не се бе върнала. Вместо това Джейсън се бе лутал из руините, сам и облян в сълзи, викащ ту майка си, ту Талия. Докато не бяха дошли вълците.

Неспазеното обещание на майка му го бе направило такъв, какъвто е. Бе изградил целия си живот около гнева от лъжата ѝ, като песчинка в центъра на перла.

Хората лъжат. Обещанията не се спазват.

Затова Джейсън спазваше правилата, дори когато не ги харесваше. Затова винаги изпълняваше обещанията си. Защото не искаше никога да изостави някого по начина, по който бяха изоставили него. По който го бяха излъгали.

Но сега майка му се бе върнала, за да заличи единственото нещо, за което Джейсън бе сигурен — че го е оставила завинаги.

От другата страна на масата Антиной вдигна бокала в наздравица.

— За мен е чест, сине на Юпитер. Послушай майка си. Боговете те излъгаха. Защо не се присъединиш към нас? Предполагам, че двете сервитьорки са дошли с теб? Не се безпокой. Ще ги пощадим. Искаш ли майка ти да остане на този свят? Може да се уреди. Искаш ли да станеш цар...

— Не. — Джейсън усети как му се завива свят. — Не. Мястото ми не е при вас...

— Защо си толкова сигурен, преторе? — погледна го Майкъл Варус с ледените си очи. — Дори ако победиш гигантите и Гея, ще можеш ли да се завърнеш у дома, както направи Одисей? Къде е твоят дом сега? При гърците? При римляните? Никой няма да те приеме. Какво ще стане, ако се върнеш при руини, подобни на тези, които виждаш сега, далечно ехо от живота, по който си копнял?

Джейсън огледа двореца. Без призрачните балкони и колонади тук нямаше нищо. Само купчина камъни на един оголен хълм. Единствено фонтанът, който плюеше пясък, изглеждаше истински, за да напомня за безкрайната сила на Гея.

— Ти си бил офицер от легиона! — каза той на Варус. — Водач на Рим!

— Както и ти — отвърна Варус. — Нещата се променят.

— Мислиш, че мястото ми е сред тази паплач? — попита Джейсън. — Група вонящи мъртъвци, които чакат безплатни подаръци от Гея, докато пискат, че светът им дължи нещо?

Навсякъде около тях духовете и мъртъвците станаха на крака и извадиха оръжие.

— Внимавайте! — провикна се обаче Пайпър. — Всички на това място са ваши врагове! Не биха се поколебали да ви забият нож в гърба!

Последните няколко седмици очарователната магия на Пайпър бе станала истински могъща. Сега тя говореше истината и тълпата ѝ повярва. Мъртвите се спогледаха едни други, стиснали дръжките на мечовете си.

— Миличък — пристъпи майката на Джейсън напред, — бъди разумен. Откажи се от този нелеп подвиг. *Арго II* никога няма да стигне Атина. А и какво, ако успее? Проблемът със статуята на Атина Партенос ще остане нерешен...

Полазиха го ледени тръпки.

— Как така?

— Не се прави на невеж, момчето ми. Гея знае за приятелката ти Рейна, за хлапето на Хадес, дори за сатира Хедж. Майката Земя прати подир тях най-опасния си син, ловеца, който никога не почива. Ти обаче не трябва да умираш с тях...

Мъртвите и призраците приближиха. Двеста гледаха към Джейсън с нетърпение, все едно щеше да ги поведе на световно първенство.

Кой бе този ловец, който никога не почива? Джейсън нямаше представа, ала трябваше да предупреди Рейна и Нико.

Което означаваше, че трябва да излезе жив от това място.

Погледна към Пайпър и Анабет. И двете бяха готови. Само чакаха да даде знак.

Той се принуди да погледне майка си в очите. Изглеждаше като същата жена, която го бе изоставила в горите на Сонома преди четиринасет години. Джейсън обаче вече не бе на две години. Той бе римски ветеран, герой, изсмял се на смъртта безброй пъти.

А това, което стоеше пред него, не бе истинската му майка. Или просто не бе истинска майка — готова да го защити, да го обича, да се грижи за него.

„Сянка“ — бе казала Анабет.

Майкъл Варус бе разкрил, че духовете идват на това място заради несбъднатите си копнежи. Духът на Берил Грейс буквално гореше от мъка. Очите ѝ приковаха вниманието на Джейсън. Тя протегна ръце.

Искаше да го притежава.

— Какво искаш? — попита той. — Какво те доведе тук?

— Искам да живея! — извика тя. — Да бъда млада! Хубава! Баща ти можеше да ме направи безсмъртна и да ме отведе в Олимп, но ме предаде! Ти можеш да поправиш грешката му, Джейсън! Ти си моят син! Моят велик воин!

Лимоненият аромат от парфюма ѝ стана киселинен, все едно бе пламнала.

Джейсън си спомни нещо, което му бе казала Талия. Майка им бе загубила досег с реалността, отчаянието я бе подлудило. Бе загинала в автомобилна катастрофа, след като се бе качила зад волана пияна.

Разреденото вино в стомаха му се обърна. Той реши, че ако преживее днешния ден, повече никога няма да близне алкохол.

— Ти си *мания* — отсече накрая, спомняйки си думата от уроците в лагер „Юпитер“, — дух на безумието. Дотам си се докарала.

— Това е всичко, което ми е останало — съгласи се Берил Грейс и образът ѝ потръпна в целия спектър на цветовете. — Всичко, което ти е останало. Ела и ме прегърни.

Спомни си думите на Южния вятър: „Не можеш да си избереш родителите, но можеш да избереш какво да оставиш след себе си“.

Джейсън се почувства все едно се събира отново, част по част. Сърцето му се успокои. Призрачният хлад напусна костите му. Следобедното слънце сгря кожата му.

— Не — въздъхна той и погледна към Пайпър и Анабет. — Нещата при мен не се променят толкова лесно. Вече имам ново

семејство. Аз съм дете и на Гърция, и на Рим. — Той погледна към майка си за последно. — Не съм твое дете.

А след това вдигна три пръста от сърцето си — древният знак за прогонване на злото. Духът на Берил Грейс изчезна с тиха въздишка, все едно облекчен от безкрайна тежба.

Антиной хвърли бокала си настрана и погледна отвратно към Джейсън.

— Това, предполагам, означава — измърка той, — че просто трябва да те убием.

Враговете около Джейсън го приближиха.

IV. ДЖЕЙСЪН

Битката вървеше страхотно, докато не го промушиха.

Джейсън описа широка дъга със своя *гладиус* и изпари най-близките женихи, след което скочи на масата и мина точно над главата на Антиной. Докато бе във въздуха, пожела мечът му да се превърне в копие — трик, който не бе опитвал с това оръжие, но някак знаеше, че ще проработи.

Когато стъпи на земята, вече държеше почти двуметрово копие. Заби го в гърдите на Антиной точно когато мъртвецът се обърна да го посрещне.

— Ти... — погледна невярващо Антиной.

— Приятно изкарване в Полята на мъченията. — Джейсън извади копието си и Антиной се разпадна на прах.

След това продължи да се бие, като въртеше копието си, разсичаше призраци и поваляше мъртъвци. В другия край на двора Анабет също се биеше като демон. Мечът от драконова кост посичаше всички женихи, имали глупостта да се изправят срещу нея.

От другата страна на пясъчния фонтан Пайпър бе изтеглила меча си — оръжието с назъбено бронзово острие, което бе взела от Зет, сина на Борей. Тя мушкаше и блокираше атаките на мъртвите с дясната си ръка, като от време на време обстрелваше противниците с домати от корнукопията, която държеше в лявата, и подвикваше на женихите:

— Пазете се! Прекалено съм опасна!

Те явно искаха да чуят точно това, тъй като не спираха да бягат, само за да замръзнат в учудване на няколко метра разстояние и да се върнат в битката.

Гръцкият тиран Хипий се спусна към Пайпър с вдигнат нож, но тя го застреля от упор в гърдите с парче задушено. Той падна назад във фонтана и изпищя, когато бе засмукан като купчина прах.

Покрай лицето на Джейсън профуча стрела. Той я отблъсна с повей на вятъра, след което посече цяла редица мъртви мечоносци. Забеляза, че група женихи се събира край фонтана, за да нападнат

Анабет, и вдигна копие към небето. От върха му отскочи мълния, която разпадна призраците на йони и остави пушещ кратер на мястото, където се бе намирал фонтанът.

През последните няколко месеца Джейсън бе участвал в много сражения, но бе забравил *удоволствието* от надмощието в боя. Не че не се страхуваше, но сякаш огромна тежест бе свалена от раменете му. За пръв път от събуждането си в Аризона с амнезия Джейсън се почувства *цял*. Знаеше кой е, бе избрал семейството си и то нямаше нищо общо нито с Берил Грейс, нито с Юпитер. Семейството му бяха героите, които се бореха рамо до рамо с него, както римските, така и гръцките, както старите приятели, така и новите.

И сега нямаше да остави на никой да разбие семейството му.

Призова ветровете и подхвърли трима мъртъвци надолу по хълма, все едно бяха парцалени кукли. Изтърбуши четвърти, след което си пожела копието отново да стане на меч и съсече още една група духове.

Скоро нямаше врагове, които да дръзнат да се изпречат на пътя му. Останалите духове изчезнаха сами. Анабет посече Хасдрубал от Картаген и Джейсън направи грешката да прибере меча си.

И тогава усети болката в гърба си. Остра и ледена като докосването на Хиона, богинята на Снега.

— Римлянин живя — изсъска Майкъл Варус в ухото му, — римлянин умря!

Върхът на златния му меч се подаваше от ризата на Джейсън, точно под ребрата.

Той падна на колене. Писькът на Пайпър долетя сякаш от километри разстояние. Почувства се сякаш потъва в солена вода. Тялото му бе безтегловно, главата му увисна безсилно.

Пайпър се спусна към него. Той забеляза някак отдалече как мечът ѝ минава над главата му и пробива бронята на Майкъл Варус с металическо дрънчене.

Леден повей изотзад раздели косата на Джейсън. Наоколо покапа прах и празният шлем на легионера се търкулна по камъните.

Легионерът на Гея бе паднал, но не и преди да остави един последен смъртоносен подарък.

— Джейсън! — прегърна го Пайпър, когато той се отпусна настрана. Изпъшка, щом тя изтегли меча от гърба му.

След това го постави на земята и опря главата му на един камък. Анабет изтича до тях. Имаше ужасна дракотина на врата си.

— Богове — каза тя, когато видя раната в стомаха на Джейсън, — богове!

— Благодаря — простена Джейсън. — И аз си мислех, че е гадна.

Краката и ръцете му изтръпнаха, когато тялото му изпадна в ступор и изпрати цялата кръв към гърдите му. Болката бе тъпа, което го изненада, но ризата му подгизна. Самата рана пушеше, което бе лош знак. Бе сигурен, че по принцип раните от мечове не трябва да пушат.

— Ще се справиш — каза Пайпър, все едно издаваше заповед. Тонът ѝ успокои дишането му. — Анабет, амброзия!

— Разбира се, веднага — размърда се тя. Разрови торбичката си и извади парче божествена храна.

— Трябва да спрем кървенето. — Пайпър извади кинжала, за да отреже плат от роклята си и да го разкъса за превръзки.

Джейсън се запита откъде ли знае толкова много за първата помощ. Тя превърза раните на гърба и стомаха му, докато Анабет го хранеше с малки хапки амброзия.

Пръстите на Анабет трепереха. След всичко, което бе преживяла, това се видя странно на Джейсън. Тя бе ужасената, а Пайпър изглеждаше толкова спокойна. И тогава разбра. Анабет можеше да си *позволи* да се уплаши за него. Не и Пайпър.

Тя трябваше да го спаси.

— Джейсън... съжалявам — подаде му още една хапка Анабет — за майка ти. Начинът, по който се справи... това беше смело.

Джейсън се опита да затвори очи. Всеки път, когато го стореше, виждаше как майка му изчезва.

— Това не беше тя — отвърна той. — Или поне не част от нея, която мога да спася. Нямах друг избор.

Анабет си пое дълбоко въздух.

— Може би това бе едничкият *правилен* избор, но един приятел... Люк... Неговата майка... имаше подобни проблеми. Той не можа да направи този избор.

Захлипа. Джейсън не знаеше много за миналото на Анабет, но Пайпър я погледна разтревожено.

— Превързах го колкото мога, но кръвта продължава да тече — каза тя, — а пушекът изобщо не знам откъде идва.

— От имперското злато — отвърна с разтреперан глас Анабет, — то е смъртоносно за полубоговете. Въпрос на време е...

— Ще се оправи — настоя Пайпър, — само трябва да го върнем в кораба.

— Не се чувствам толкова зле — отговори Джейсън. И това бе вярно. Амброзията го бе освежила и сгръла. — Може би ще мога да полетя... — Той седна и светът наоколо позеленя. — А може би не.

Когато залитна настрани, Пайпър отново го хвана за раменете.

— Полека, Блясъчко. Трябва да се свържем с *Арго II* за помощ.

— Знаеш ли откога не си ме наричала „Блясъчко“?

— Остани с мен и ще те обиждам както си искаш — целуна го по челото Пайпър.

Анабет огледа руините. Призрачният слой бе избледнял и сега бяха останали само порутени стени и ями, изкопани от археолозите.

— Можем да използваме сигналните бомбички, но...

— Не — отвърна Джейсън. — Лио ще взриви върха на хълма с гръцки огън. Може би, ако ми помогнете, ще се изправя...

— Категорично не — възрази Пайпър, — а и това ще отнеме много време.

Тя се разрови в торбичката на колана си и извади малко огледалце.

— Анабет, знаеш ли морзовата азбука?

— Разбира се.

— И Лио я знае. — Пайпър ѝ подаде огледалото. — Ще гледа от кораба. Иди на ръба и...

— Ще му привлека погледа! — Анабет се изчерви. — Това не прозвуча добре. Но пък идеята си я бива.

Тя изтича до края на руините.

Пайпър извади манерка с нектар и даде на Джейсън да сръбне.

— Дръж се. *Няма* да се оставиш да умреш от едно мушване, нали?

— Поне не ме цапардосаха по главата — усмихна се немощно Джейсън. — Останах в съзнание по време на битката.

— Победи около двеста човека — отвърна Пайпър. — Направо си беше *страшничък*.

— И вие помогнахте.

— Вярно е, но... Хей, дръж се!

Главата на Джейсън се отпусна и цепнатините по камъните приближиха.

— Малко съм замаян — промърмори той.

— Трябва ти още нектар — нареди Пайпър, — ето. По-добре ли е?

— Аха. Бива.

Всъщност нектарът му се стори на вкус като течен пясък, но Джейсън реши да не ѝ го казва. След като бе минал през Дома на Хадес, нектарът и амброзията нямаха вкуса на любимите му храни от лагер „Юпитер“. Сякаш споменът за стария му дом вече не можеше да го излекува.

„Римлянин живя“ — бе казал Варус. — „Римлянин умря!“

Той погледна към пушека, който се процеждаше от превръзките му. Загубата на кръв далеч не бе най-лошото. Анабет бе права за имперското злато. То бе смъртоносно не само за чудовища, но и за герои. Раната на Варус щеше да изпие силите му.

Бе виждал герой да умира така. Не бе нито бързо, нито приятно.

Но аз не мога да умра — каза си той. — Приятелите ми разчитат на мен.

Думите на Антиной отекнаха в ушите му — за гигантите в Атина, за невъзможния път, който предстоеше на *Арго II*, за тайнствения ловец, който Гея бе пратила срещу носителите на Атина Партенос.

— Рейна, Нико и тренер Хедж — каза той, — те са в опасност. Трябва да ги предупредим.

— Ще ги предупредим, като се върнем на кораба — обеща Пайпър. — Сега трябва само да се отпуснеш. — Тонът ѝ бе ведър и уверен, но очите ѝ плуваха в сълзи. — А и тези тримата са костеливи орехи. Ще се справят.

Джейсън се надяваше да е права. Рейна бе рискувала толкова много, за да им помогне. Тренер Хедж си бе дразнец понякога, но винаги бе верен защитник на екипажа. А Нико...

Джейсън определено се безпокоеше за него.

Пайпър докосна с палец белега на устната му.

— Когато войната свърши, нещата ще се наредят за Нико. Ти направи каквото можа, бе до него, когато мислеше, че е сам.

Джейсън не бе сигурен как да отговори. Не бе казал на Пайпър нищо за разговорите си с Нико. Бе опазил тайната на ди Анджели.

Пайпър обаче усещаше, че нещо не е наред. Като дъщеря на Афродита тя имаше усет кога някой страда от любовна мъка. Но въпреки това не бе притиснала Джейсън по темата и той го оцени.

Заля го вълна от болка.

— Мисли за гласа ми — каза Пайпър, когато видя гримасата на лицето му и го целуна по челото, — за нещо хубаво. Като тортичката в Рим...

— Беше вкусна.

— Последната зима — предложи тя, — като се боричкахме край лагерния огън.

— Разбих те.

— Глупости! Цялата ти глава беше в маргаритки!

— Не е вярно.

Джейсън потъна в сладки спомени.

Искаше да остане така — хванал Пайпър за ръката, говорещ си с нея за хубави неща, а не за Гея, гигантите или лудата си майка.

Знаеше, че трябва да се върне на кораба. Наистина го бяха ранили лошо. Но пък имаха информацията, за която бяха дошли. Докато лежеше на студените камъни обаче, Джейсън почувства, че не е научил всичко. Историята за женихите на Пенелопа... мислите за семейството... скорошните му сънища. Всичко това се завъртя в главата му.

На това място имаше нещо, което бе пропуснал.

Анабет се върна с куцукане от върха на хълма.

— Ранена ли си? — попита той.

Анабет погледна глезена си.

— Добре съм си. Това е старата контузия от пещерите в Рим. Понякога, когато съм изнервена... но това няма значение. Пратих сигнал на Лио. Франк ще се превъплъти в нещо летящо и ще те отнесе до кораба. Ще трябва да направим носилка, за да си стабилен.

Джейсън си представи ужасната гледка на самия себе си, увиснал в хамак от ноктите на огромния орел Франк, но реши, че и това е по-добре отколкото просто да си умре.

Анабет веднага се захвана за работа. Събра изостанали от женихите предмети — кожен колан, скъсана туника, връзки за сандали,

червена покривка и парчета счупени дръжки от копия. Ръцете ѝ прелетяха над материалите и ги втъкаха в едно.

— Как го направи? — изуми се Джейсън.

— Научих се в пещерите под Рим. — Анабет не отклони поглед от работата си. — Не съм имала нужда да плета преди, но е полезно, когато трябва да се измъкнеш от паяците...

Тя върза последното кожено въже и воалà — имаше носилка, достатъчно голяма за Джейсън, с дръжки от копия, които да бъдат хванати от носачите, и мрежа по средата.

Пайпър подсвирна одобрително.

— Следващия път, като имам нужда някой да ми ушие рокля, ще ти се обадя.

— Млъкни, Маклийн — отвърна Анабет, но очите ѝ блеснаха доволно. — А сега трябва да го поставим...

— Чакай — прекъсна я Джейсън.

Сърцето му бясно ускори ритъма си. Когато видя как Анабет прави носилката, си спомни историята за Пенелопа и това как чакала двайсет години Одисей да се върне.

— Легло — каза Джейсън. — В този дворец е имало специално легло.

— Джейсън, изгуби доста кръв. — Пайпър изглеждаше разтревожена.

— Не халюцинирам! — настоя той. — Леглото е свещено. Ако има място, на което да можеш да се помолиш на Юнона...

Той си пое дълбоко въздух и извика.

— Юнона!

Тишина.

Може би Пайпър бе права и той полудяваше.

Но тогава, каменният под на около осемнайсет метра от него се напука. Клони си проправиха път през земята и израснаха в зряла маслина, която надвисна над двора. Под зелените листа стоеше тъмнокоса жена с бяла рокля и наметало от леопардова кожа на раменете. Жезълът ѝ завършваше с бялото лотосово цвете. Изражението ѝ бе хладно и царствено.

— Моите герои — изрече богинята.

— Хера — отвърна Пайпър.

— Юнона — поправи я Джейсън.

— Все тая — изсумтя Анабет, — какво търсите тук, Ваше говеждо величество?

Тъмните очи на Юнона светнаха заплашително.

— Анабет Чейс. Очарователна, както винаги.

— А каква да бъда? — отвърна Анабет. — Тъкмо се връщам от *Тартара*, та маниерите ми са малко западнали, особено към богини, които докарват амнезия на гаджето ми и го отвличат за цели месеци, а после...

— Сериозно, дете. Отново ли ще предъвкваш всичко това?

— Нямах ли раздвоение на личността? — попита Анабет. — Имам предвид... повече от обичайното?

— Стига — намеси се Джейсън. И той имаше причини да мрази Юнона, но сега трябваше да свършат работа. — Юнона, нуждаем се от помощта ти. Ние... — Той се опита да седне и веднага съжали. Почувства вътрешностите си все едно някой ги е навил на огромна вилица за спагети.

— Едно по едно — спря го Пайпър да не падне. — Джейсън е ранен. Изцери го!

Богинята се намръщи и фигурата ѝ потръпна.

— Има рани, които дори боговете не могат да изцерят — призна тя. — Раната докосва не само тялото, но и душата ти. Трябва да се пребориш с нея, Джейсън Грейс. Трябва да оцелееш.

— Радвам се, че мислиш така — отвърна той, но устата му пресъхна. — Опитвам се.

— Как така раната засяга и душата му? — избухна Пайпър. — Защо не...

— Времето ни е ограничено — прекъсна я Юнона. — Благодарна съм, че ме извикахте. Изкарах седмици наред в болка и страдание. Гръцката и римската ми природа воюват една с друга. По-лошо, принудена съм да се крия от Юпитер, който напразно ми се гневи, вярвайки, че аз съм предизвикала войната с Гея.

— И защо ли така... — отговори Анабет.

Юнона я погледна подразнена.

— За щастие, това място е свещено за мен. Като пропъдихте злите духове, вие го пречистихте и ми спечелихте миг яснота. Ще мога да говоря с вас, макар и за малко.

— Защо е священо? — Очите на Пайпър се разшириха. — О, брачното ложе!

— Какво ложе? — попита Анабет. — Не виждам никакво...

— Леглото на Пенелопа и Одисей — обясни Пайпър, — един от краката му е бил живо маслинено дърво, за да не може да помръдне!

— Наистина — Юнона погали с ръка маслината, — непоклатимото брачно ложе. Какъв красив символ! Така Пенелопа, най-вярната съпруга, останала дълги години вярна на своя мъж въпреки стотината нахални ухажори. Защото знаела, че той ще се върне. Одисей и Пенелопа — съвършеният брак!

Макар да бе почти в несвяст, Джейсън бе сигурен, че Одисей не бе така верен като Пенелопа и бе имал връзки с други жени по време на пътуванията си. Реши обаче да не разваля приказката.

— Можеш ли да ни помогнеш с нещо? — попита той. — Да ни кажеш какво да правим?

— Минете през Пелопонес — отвърна богинята. — Както и подозирате, това е единственият възможен път. По него, в Олимпия, ще срещнете богинята на Победата. Тя е полудяла. Ако не успеете да я надвиете, разрывът между гърци и римляни никога не ще бъде затворен.

— Имаш предвид Нике? — попита Анабет. — Как така е полудяла?

В този момент в небето отекна гръм.

— Дълго е за обяснение — отсече Юнона. — Трябва да бягам, преди Юпитер да ме намери. Напусна ли, не ще мога да помогна отново.

На Джейсън му идеше да каже „ти и сега не помогна много“, но преглътна яда си.

— Какво още трябва да знаем? — попита вместо това.

— Както чухте, гигантите са се събрали в Атина. Малцина богове ще могат да ви помогнат в пътуването, но аз не съм едничкият олимпиец, навлякъл си яростта на Юпитер. Близнаците също си спечелиха гнева му.

— Артемида и Аполон? — попита Пайпър. — Че защо?

Образът на Юнона започна да избледнява.

— Може би те ще могат да ви помогнат, ако стигнете остров Делос. Достатъчно отчаяни са, за да опитат да изкупят вината си. Сега

вървете. Може би ще се видим отново в Атина, стига да успеете. Ако ли не...

Богинята изчезна, а може би Джейсън просто не я виждаше повече. Болката се разпростря из цялото му тяло. Главата му се отпусна назад. Видя как в небето кръжи огромен орел, а после целият свят потъмня.

V. РЕЙНА

Да се спуснеш на сляпо във вулкан, не бе представата на Рейна за идеално кацане.

Но пък така първата ѝ гледка към Южна Италия бе от височина хиляда и петстотин метра. На запад по протежение на Неаполитанския залив светлините на спящите градове блестяха в сумрака преди настъпването на зората. На триста метра под нея имаше широк около километър кратер, от чийто център излизаше пушек.

На Рейна ѝ трябваше известно време, за да преодолее чувството за дезориентация. Пътуването през сенките я изтощаваше напълно, все едно я бяха извадили от студената вода на *фригидарума* и я бяха пуснали в сауната на римска баня.

Точно когато си събра мислите, установи, че е във въздуха. Веднага след това усети силата на гравитацията и започна да пада.

— Нико! — извика тя.

— Свети Пан! — изруга тренер Хедж.

— Аааа! — извика просто Нико и размаха ръце, като едва не се отскубна от ръката на Рейна. Тя не го пусна и хвана Хедж за яката на ризата, когато той започна да се отдалечава. Ако не останеха заедно, щяха да умрат.

Заедно с тях към вулкана летеше и най-голямата част от багажа — високата дванайсет метра статуя на Атина Партенос, вързана с презрамка за гърба на Нико като твърде неефективен парашут.

— Вулканът под нас е Везувий! — надвика вятъра Рейна. — Нико, телепортирай ни далеч от тук!

Очите му бяха изцъкдени и невиждащи. Тъмната му подобна на перушина коса се рееше около лицето му като застрелян гарван.

— Аз... не мога! Нямам сила!

— Хлапе — изблея тренер Хедж, — имам новина за теб! Козите не летят! Разкарай ни от тук, иначе ще станем на атински омлет!

Рейна се опита да помисли. Бе готова да приеме смъртта в изпълнение на воинския си дълг, но ако Атина Партенос бе

унищожена, мисията им щеше да претърпи провал. А това Рейна нямаше да приеме никога.

— Потъваме в сенките, Нико — заповяда тя. — Ще ти дам от моята сила.

— Как? — погледна я объркан той.

— *Направи го!*

Тя го стисна по-силно. Символът на Белона върху ръката ѝ, представляващ факла и меч, се загоря, все едно го дамгосват в кожата ѝ за пръв път.

Нико изпъшка. Лицето му изгуби малко от смъртната си бледност. Точно преди да паднат във вулкана, тримата потънаха в сенките.

Въздухът застина. Звукът на вятъра бе заменен от кабафония гласове, шептящи на хиляди езици. Рейна почувства как вътрешностите ѝ стават на огромна пирагуа — любимият ѝ студен десерт от детството във Виехо Сан Хуан^[1].

Запита се дали спомените ще се появят точно сега, когато бе на ръба на смъртта. След това погледът ѝ се проясни и краката ѝ стъпиха здраво на земята.

На изток небето просветля. За миг Рейна реши, че се е върнала в Нов Рим. Дорийски колони опасваха атриум с размерите на бейзболно игрище. Пред нея бронзов фавн бе застанал в центъра на украсен с мозайка порутен фонтан.

Близката градина бе обрасла с избуяли миртови и розови храсти. Палмови и маслинови дървета се протягаха нагоре. Калдъръмените пътища извеждаха от двора в различни посоки — към равни римски пътища, стигащи до ниски каменни къщи с подпрени на колони портици.

Рейна се обърна. Атина Партенос стоеше здрава и изправена зад нея и засенчваше целия двор като огромна и недобре измислена украса. Малкият бронзов фавн на фонтана бе вдигнал и двете си ръце и изглеждаше сякаш е изпаднал в паника от появата им.

А на хоризонта се издигаше Везувий — огромна мрачна сянка, в момента на няколко километра от тях. Гъсти струи пушек излизаха от вулкана.

— Намираме се в Помпей — осъзна Рейна.

— Лоша новина — отвърна Нико и рухна веднага след това.

— Хей! — Тренер Хедж го хвана, преди да се е ударил в земята. Сатирът го постави в краката на Атина и разхлаби презрамката, която свързваше Нико със статуята.

Коленете на Рейна също се огънаха. Знаеше си, че няма да е лесно. След като даваше от силата си, винаги бе омаломощена. Но не бе очаквала такава жестока болка от Нико ди Анджели. Седна на земята и едвам успя да остане в съзнание.

Богове на Рим! Това бе само част от болката, която Нико изпитваше... как успяваше да издържи?

Опита се да успокои дишането си, докато тренер Хедж ровеше сред запасите им. Камъните около ботушите на Нико се напукаха. Тъмни струи закапаха като от разлята мастилница, все едно тялото на момчето се опитваше да изхвърли сенките, през които бе пътувало.

А вчера денят им бе още по-лош. Цяла ливада бе увехнала, а от земята се бяха надигнали скелети. Рейна не искаше това да се повтори.

— Пийни нещо. — Тя му предложи манерка с еднорогова отвара — стрит на прах рог, смесен със светена вода от Малък Тибър. Бяха установили, че той действа на Нико по-добре от нектара и успява да изчисти умората и мрака от организма му при по-малък риск от това да го запали.

Нико я изпи, но все още изглеждаше ужасно. Кожата му бе посиняла. Бузите му бяха хлътнали, а скиптърът на Диоклециан до него блестеше с мрачно пурпурно сияние, все едно е радиоактивен.

— Как направи това... как успя да ми предадеш от силите си? — погледна той към Рейна.

Тя обърна ръката си. Татуировката още я болеше, все едно покапана с горещ восък — символът на Белона, буквите SPQR и четирите линии за службата ѝ в легиона.

— Не обичам да говоря за това — каза тя, — но тази способност идва от майка ми. Мога да давам сила на другите.

— Сериозно? — вдигна поглед от раницата си тренер Хедж. — Защо не ми каза, римлянче? Искам супермускули!

— Не става така, тренер — намръщи се Рейна. — Мога да го правя само в животозастрашаващи ситуации и е по-полезно при големи групи. Когато съм начело на боен отряд, мога да им предам качествата си — сила, кураж, издръжливост, — умножени по броя на воините.

— Полезно качество за един претор — повдигна вежда Нико.

Рейна не отговори. Точно затова не обичаше да обсъжда силите си. Не искаше героите да мислят, че тя ги контролира или че е станала водач, защото има някаква специална магия. Можеше единствено да им предаде качествата, които самата тя вече притежава и освен това беше неспособна да помогне на някой, недостоен да е герой.

— Жалко — изсумтя тренер Хедж. — Мускулите щяха да свършат работа.

След това отново се зае с раницата си, която изглежда съдържаше безкрайно количество готварски принадлежности, екипировка за оцеляване, а също и такава за спорт.

Нико отпи още една глътка от отварата. Очите му бяха уморени и Рейна видя, че се бори да остане буден.

— Видях, че се олюля — отбеляза той. — Когато използваш силите си... получаваш ли, хм, някаква информация за мен?

— Не ти чета мислите — каза тя, — нямам дори емпатийна връзка. Просто... вълна на изтощение. Основни чувства. Болката ти ме заля. Поех част от страданието ти.

Нико я погледна подозрително и завъртя пръстена с череп на ръката си. Рейна правеше същото със своя сребърен пръстен, когато се замислеше. Това, че имаше същия навик като един син на Хадес, я изнерви.

За онзи миг, в който бе дала от силите си на Нико, бе почувствала повече болка в него, отколкото в целия легион по време на битката им с гиганта Полибот. Това я бе изцедило дори повече, отколкото *последния път*, когато бе използвала дарбата си, за да даде сила на пегаса Сципион по време на полета им над Атлантическия океан.

Опита се да потисне този спомен. Храбрият ѝ крилат приятел бе загинал отровен, с муцунка в скута ѝ, загледан в нея с големите си доверчиви очи, докато тя надигаше кинжала си, за да го избави от мъките му... Богове, не. Не биваше да мисли за това или щеше да се пречупи.

Но болката, която бе усетила от Нико, бе дори по-силна.

— Трябва да си починеш — каза му тя. — След два последователни скока, пък било и с моя помощ... имаш късмет, че изобщо си жив. А трябва да сме готови до довечера.

Стана й съвестно, че иска от него невъзможното. За нещастие, имаше опит в това да пришпорва героите до предела на силите им.

Нико стисна зъби, но кимна.

— Засега сме заседнали тук. — Той огледа руините. — Помпей обаче е *последното* място, което бих избрал за почивка. Тук гъмжи от лемури.

— Лемури ли? — Тренер Хедж изглежда правеше някаква мрежа от въже за хвърчило, ракета за тенис и ловен нож. — За маймунките ли става дума?

— Не. — Нико прозвуча подразнен, все едно често го питаха за това. — *Лемурите* са враждебно настроени духове. Във всички римски градове ги има, но в Помпей...

— Целият град е бил унищожен — спомни си Рейна. — 79 година преди новата ера Везувий изригна и покрил града с пепел.

— Такава трагедия създава много враждебни духове — кимна Нико.

— А и самият вулкан пуши — погледна Хедж към планината. — Това дали е на лошо?

— Аз... не знам. — Нико бръкна в една дупка на прокъсаните си черни панталони. — Планинските богове *оураи* могат да усетят децата на Хадес. Сигурно затова ни откъснаха от маршрута. Духът на Везувий може би се опитва да ни убие. Съмнявам се обаче, че планината може да ни нарани от такова разстояние. Да изригне отново, ще отнеме твърде много време. Заплахата е тук, между нас.

Рейна усети как я полазват тръпки.

Тя бе свикнала с ларите, дружелюбните духове от лагер „Юпитер“, но дори *те* понякога я изнервяха. Нямаха особено правилно разбиране за лично пространство. Понякога минаваха право през нея и от това й приляваше. В Помпей изпита същото чувство, все едно целият град бе гигантски призрак, който я е погълнал.

Разбира се, не можеше да каже на приятелите си нито колко много се бои от духовете, нито защо. Причината да избяга със сестра си от Сан Хуан преди толкова години...

Това бе тайна, която трябваше да си остане погребана.

— Можеш ли да ги задържиш настрана?

Нико обърна длани нагоре.

— Пратих им съобщение да стоят настрана. Заспя ли обаче, то няма да помогне.

Тренер Хедж стисна ракетата, към която бе вързал нож.

— Не бери грижа, хлапе. Ще заградя периметъра с капани и аларми. Освен това ще бдя над теб с бухалка в ръка!

Това не успокои особено Нико, но очите му вече се затваряха.

— Добре. Но... внимавайте. Не искаме нова Албания.

— Не — съгласи се Рейна.

Първото им пътуване през сенките преди два дни се бе превърнало в пълно фиаско — може би най-унизителният спомен на Рейна. Някой ден можеше и да се посмее, ако оцелееха, но не и сега. Тримата се бяха съгласили да не го обсъждат повече. Каквото се беше случило в Албания, *си оставаше* в Албания.

— Хубаво де. — Тренер Хедж изглеждаше обиден. — Въпросът бе ти да поспиш. Прикриваме те.

— Добре — предаде се Нико. — Може би мъничко... — Той успя да свали авиаторското си яке и да го сгъне на възглавничка, преди да се свие и да захърка.

Рейна се изуми от това колко умиротворен изглежда. Бръчките от тревога бяха изчезнали. Лицето му бе наистина ангелско, също като фамилията му *ди Анджело*. Почти можеше да повярва, че той е обикновено четиринайсетгодишно момче, а не син на Хадес, измъкнат от 40-те години и принуден да преживее повече мъка и опасности, отколкото много от другите герои за цял живот.

Когато Нико бе пристигнал в лагер „Юпитер“, Рейна не му бе повярвала. Бе почувствала, че той не е просто посланик на баща си Плутон. Сега вече знаеше истината. Той бе гръцки герой — първият човек от много време насам, може би и изобщо, който бе минавал от римския в гръцкия лагер, без да разкрива на някоя от групите за съществуването на другата.

И макар да бе странно, това караше Рейна да му вярва още повече.

Да, наистина не бе римлянин — никога не бе ловувал с Лупа и не бе минавал през тежкото обучение на легиона. Нико обаче се бе доказал по много други начини. Бе опазил тайната на двата лагера, само и само да предотврати войната. Бе слязъл в Тартара сам и *доброволно*, за да намери Портите на Смъртта. Бе пленен и измъчван

от гигантите. Накрая бе повел екипажа на *Арго II* през Дома на Хадес... а сега бе приел още една ужасна мисия — да рискува живота си в опит да върне статуята на Атина Партенос в лагера на нечистокръвните.

Пътешествието им напредваше влудяващо бавно. Не можеха да преминат повече от няколкостотин километра през сенките и денем трябваше да почиват, за да може Нико да си отдъхне. Дори така обаче от момчето се изискваше повече издръжливост, отколкото Рейна смяташе за възможна.

Носеше в себе си толкова много скръб и самота, такава ужасна болка. Но за него мисията бе на първо място. Не се предаваше. Рейна уважаваше това. И го разбираше.

Никога не е била сантиментална, но сега изпитваше странния порив да завие Нико с наметалото си. Скара се сама на себе си. Той бе боен другар, а не нейно малко братче. Нямаше да се зарадва на жеста.

— Хей — прекъсна мислите ѝ тренер Хедж, — и ти трябва да поспиш. Ще поема първата смяна и ще стотвя нещо. Тия духове няма да създават проблеми сега, когато слънцето изгря.

Рейна не бе забелязала колко светло е станало. Облаци в тюркоазено и розово бяха покрили източния хоризонт. Малкият бронзов фавн хвърляше сянка върху сухия фонтан.

— Чела съм за това място — осъзна Рейна. — Това е една от най-добре запазените вили в Помпей. Наричат я Дома на Фавна.

Глийсън погледна с неприязън към статуята.

— От днес ще е Домът на *Сатира*.

Рейна успя да се усмихне. Започваше да оценява разликите между фавните и сатирите. Ако някога заспеше с *фавн* на пост, щеше да се събуди обрана, с нарисуван мустак и без никакъв фавн наоколо. Тренер Хедж бе напълно различен — като цяло за добро, макар да имаше нездрав увлечение към бойните изкуства и бухалките.

— Хубаво — съгласи се тя, — поеми първа смяна. Аз ще сложа Аурум и Аргентум на пост.

Хедж изглеждаше, все едно иска да възрази, но Рейна подсвирна рязко. Металните хрътки се материализираха от руините и дойдоха при нея от две различни посоки. Въпреки всички години, които бе изкарала с тях, Рейна нямаше представа откъде идват или къде отиват, след като ги освободи. Видът им обаче я окуражи.

— Сигурна ли си, че тези не са далматинци? — прокашля се Хедж. — Много приличат на далматинци!

— Хрътки са, тренер. — Рейна нямаше представа защо Хедж се бои от далматинците, но бе прекалено уморена, за да го пита. — Аурум, Аргентум, пазете, докато съм на пост, и слушайте Глийсън Хедж.

Кучетата обиколиха двора, като останаха на разстояние от Атина Партенос — тя излъчваше омраза към всичко римско.

Самата Рейна едва започваше да свиква с нея и бе сигурна, че на статуята не ѝ харесва, че се намира в центъра на римски град.

Легна и придърпа пурпурния си плащ нагоре. Пръстите ѝ се свиха около кесийката на колана ѝ. В нея държеше сребърната монета, която Анабет ѝ бе дала, преди да се разделят в Епир.

„Тя е знак, че нещата могат да се променят — бе казала Анабет. — Знакът на Атина сега е твой. Може би монетата ще ти донесе късмет.“

Но Рейна не беше сигурна дали този късмет ще е хубав или лош.

Погледна за последно бронзовия фавн, свил се пред изгрева и пред статуята на Атина. След това затвори очи и потъна в сън.

[1] Виехо Сан Хуан (от исп. Viejo San Juan) или Стария Сан Хуан е най-старата колония в Пуерто Рико и историческата част на града Сан Хуан. — Бел.ред. ↑

VI. РЕЙНА

През по-голямата част от времето Рейна съумяваше да контролира кошмарите си.

Бе тренирала ума си така, че всичките ѝ сънища да започват от любимото ѝ място — градината на Бакхус на най-високия хълм в Нов Рим. Там тя се чувстваше спокойна и сигурна. Когато в съня ѝ нахлуеха видения — както често се случваше на героите, — тя успяваше да ги овладее, като си представяше, че са отражения във фонтана на градината. Това ѝ позволяваше да се наспи спокойно и да избегне събуждането в студена пот.

Сънят ѝ този път започна добре. Бе застанала в градината през един топъл следобед. Беседката бе натежала от избуялите орлови нокти. От малката статуя на Бакхус в централния фонтан шуртеше вода.

Златните куполи и червените покриви на Нов Рим се бяха ширнали пред нея. На по-малко от километър на запад се издигаха укрепленията на лагер „Юпитер“. Иззад тях Малък Тибър лъкатушеше из долината по периферията на хълмовете Бъркли. Водата му блестеше на светлината от лятното слънце.

Рейна държеше в ръка чаша топъл шоколад, любимата ѝ напитка.

Въздъхна облекчено. Струваше си да защити това място. Заради себе си, заради приятелите си, заради всички герои. Четирите ѝ години в лагер „Юпитер“ не бяха минали лесно, но бяха най-хубавият период от живота ѝ.

Внезапно хоризонтът потъмня. Рейна реши, че се задава буря, но после забеляза, че от хълмовете се спуска черна лавина пръст. Земята се обръщаше и подир нея не оставаше нищо.

Рейна с ужас видя как вълната от изток достига края на долината. Бог Терминус вдигна вълшебната бариера, която предпазваше лагера, ала тя забави разрушението само с миг. Пурпурна светлина светна нагоре като натрошено стъкло и разрухата продължи напред, засипа дървета и пътища, изличи Малък Тибър от картата.

Това е само едно видение — каза си Рейна. — Мога да го овладея.

Опита се да промени съня. Представи си, че разрухата е само отражение във фонтана, безобиден филм на ужасите, който не може да стигне до зрителя.

Ала кошмарът продължи.

Земята погълна Полята на Марс и унищожи всяко укрепление от военните игри. Акведуктът на града се срина като блокчета от лего. Самият лагер „Юпитер“ потъна — кулите му рухнаха, стените и казармите изчезнаха под земята. Письците на героите се извисиха и после рязко замлъкнаха, а земята продължи напред.

Рейна изхлипа. Блестящите храмове и монументи рухнаха. Колизеят и хиподрумът бяха изличени от земята. Лавината пръст стигна границата на померия и се насочи право към града. Семействата излязоха на форума, а децата запищяха.

Сенатът избухна. Вилите и градините изчезнаха като посеви под коса. Вълната тръгна към градината на Бакхус, последния остатък от света на Рейна.

— Ти ги изостави, Рейна Рамирес-Арелано — чу се шепотът на жена от земята. — Лагерът ти ще бъде унищожен. Пътуването ви е към своя край. Ловецът ми идва за вас.

Рейна се откъсна от градинската ограда. Тя се затича към фонтана на Бакхус и стисна стените му, втрещена с отчаяние към водата. Толкова искаше кошмарът да се превърне в безобидно отражение!

ТРИАС.

Фонтанът се счупи на две, пробит от стрела с размера на гребло. Рейна погледна с ужас към гарвановите пера. Стрелата бе боядисана в червено, жълто и черно като коралова змия, а острието от стикска стомана се заби право в стомаха ѝ.

Тя вдигна поглед, замаяна от болката. Откъм края на градината приближаваше тъмна фигура — силует на мъж, чиито очи блестяха като миниатюрни лампи и заслепяваха Рейна. Тя чу търкането на желязо в кожа, докато той изтегляше втора стрела от колчана си.

И тогава сънят ѝ се промени.

Градината и ловецът изчезнаха, заедно със стрелата, забита в стомаха ѝ.

Оказа се в изоставено лозе. Пред нея имаше безкрайни декари мъртво грозде, което висеше от дървените подпори, подобно на сбръчкани малки скелети. В края на полето се издигаше ферма покрита с кедрови плочки и цялата опасана с веранда. Зад нея земята се спускаше към морето.

Рейна разпозна мястото — винарската изба на Голдсмит на северния бряг на Лонг Айлънд. Разузнавачите ѝ го бяха обезопасили като база на легиона по време на нашествието към лагера на нечистокръвните.

Бе заповядала основната част от легиона да остане в Манхатън, докато не им нареди друго. Октавиан обаче явно не се бе подчинил на заповедта ѝ.

Целият Дванайсети легион бе разположил лагера си в северното поле. Бяха се окопали с типичната си прецизност — имаше издълбани триметрови ровове, вдигнати стени на изток по периметъра и наблюдателни кули с балисти на всеки ъгъл. Вътре палатките бяха наредени в прецизни редици от червено и бяло. Знамената и на петте кохорти се вееха на вятъра.

Гледката на легиона трябваше да окуражи Рейна. Малка сила, не повече от двеста герои, но всичките — добре обучени. Дори Юлий Цезар да станеше от гроба, щеше да признае войниците на Рейна за достойни римски чеда.

Те обаче не трябваше да са толкова близо до лагера на нечистокръвните. Дързостта на Октавиан накара Рейна да стисне юмруци. Той провокираше гърците нарочно, търсеше битката.

Сънят я пренесе на верандата на фермата, където Октавиан стоеше на позлатен стол, подозрително напомнящ на трон. Освен тогата на сенатор, значката на центурион и ножа на авгур, той имаше и нов символ на властта си — бяло покривало на главата, което показваше, че е *понтифекс максимус*, върховен жрец на боговете.

Рейна искаше да го удуши. От незапомнени времена нямаше герой, закичил се с тази титла. С нея Октавиан почти се издигаше до нивото на император.

Вдясно от него имаше карти и доклади, поставени на ниска маса. Вляво — мраморен олтар, обсипан с плодове и златни съкровища, несъмнено за боговете. На Рейна обаче ѝ заприлича на олтар, вдигнат в чест на самия Октавиан.

До него бе застанал носителят на орела Джейкъб. Той се потеше в лъвската си кожа, докато държеше жезъла на Дванайсетия легион.

А Октавиан имаше аудиенция. В центъра на стълбите бе коленичило момче в дънки и смачкан суичър с качулка. Встрани, скръстил ръце, бе застанал Майк Кахейл, центурион от първата кохорта, от която бе и Октавиан. Очевидно ставащото му бе неприятно.

— Та — вдигна парче пергамент Октавиан, — виждам, че си от знатно потекло, потомък на самия Оркус.

Момчето с качулката вдигна поглед, а дъхът на Рейна застина в гърлото. *Брис Лорънс*. Нямаше как да сбърка нито чорлавата му кафява коса, нито счупения нос, нито жестоките зелени очи или подлата мазна усмивка.

— Да, господарю мой — отвърна Брис.

— О, не, аз не съм ничий *господар* — примижа доволно Октавиан. — Обикновен центурион и авгур, смирен жрец, който се е отдал на служба на боговете. Разбирам, че си бил прогонен от легиона заради проблеми с хм... дисциплината.

Рейна искаше да изкрещи, но не можеше да издаде нито звук. Октавиан знаеше прекрасно защо бяха прогнали Брис. Подобно на своя божествен предтеча Оркус, подземния бог на Възмездието, Брис бе лишен от всякакви скрупули. Малкият психопат бе минал през обучението при Лупа, но щом пристигна в лагер „Юпитер“ стана ясно, че не може да бъде част от легиона. Бе се опитал да запали една котка за удоволствие. Бе намушкал един кон и го бе пуснал подлуден да препуска из форума. Подозираха, че е саботирал бойна машина, причинявайки смъртта на собствения си центурион по време на игрите.

Ако бе успяла да докаже последното, Рейна щеше да осъди Брис на смърт. Доказателствата обаче бяха само косвени, а семейството на Брис имаше дебели връзки в Нов Рим. Затова се бе разминал само с изгнание.

— Да, *понтифекс* — отвърна бавно Брис, — но ако позволите, обвиненията срещу мен си останаха недоказани. Аз съм верен син на Рим.

Майк Кахейл изглеждаше, сякаш се мъчи да не повърне.

— Вярвам в силата на прошката — усмихна се Октавиан. — Ти отвърна на призива ми за помощ. Имаш необходимите документи и

препоръки. Заклевах ли се, че ще изпълняваш заповедите ми и ще служиш вярно на легиона?

— Абсолютно — отвърна Брис.

— В такъв случай ще служиш като *пробацио* — отвърна Октавиан, — докато не се докажеш в битка.

Той даде знак на Майк, който бръкна в джоба си, извади висяща на кожено въженце табелка за пробацио и я окачи на врата на Брис.

— Представи се в петата кохорта — нареди Октавиан. — Те имат нужда от свежа кръв и нова перспектива. Ако центурион Дакота има проблеми с това, кажи му да се обърне към мен.

— С удоволствие — усмихна се Брис, все едно са му връчили бръснач.

— О, и Брис... — С бялата мантия на главата си Октавиан приличаше на оживял мъртвец с лудешки блясък в очите, хлътнали бузи и тънки и лишени от цвят устни. — С каквито и пари и връзки в легиона да разполага семейство Лорънс, не забравяй, че *моето* е далеч по-влиятелно. Аз съм ти *личният* покровител, на теб и всички останали новобранци. Следвай заповедите ми безпрекословно и ще се издигнеш бързо. Може дори да ти намеря интересна нова работа, с която да се докажеш веднъж и завинаги. Но ако не ми се подчиниш, знай, че няма да бъда милостив като Рейна. Ясно ли е?

Усмивката на лицето на Брис угасна. Изглеждаше сякаш иска да отговори, но размисли и кимна.

— Хубаво — измърка Октавиан. — О, още нещо. Искам да се подстрижеш. Приличаш на *грекуски боклук*. Върви!

След като Брис излезе, Майк Кахейл поклати глава.

— Станаха две дузини.

— Но това са чудесни новини, приятелю — успокои го Октавиан. — Трябват ни още войници.

— Войници? Това са крадци, убийци и предатели!

— Това са герои — отвърна Октавиан, — които дължат позицията си на *мен*.

Майк се намръщи. Рейна никога не разбираше защо някои хора наричат бицепсите *оръдия*, но ръцете на Майк наистина бяха дебели като дулата им. Имаше широко лице, бадемова на цвят кожа, черна като оникс коса и горди тъмни очи, като старите хавайски владетели. Не бе сигурна как така този колежански спортист от Хило^[1] се бе

оказал син на Венера, но никой в легиона не смееше да му се подиграва — не и след като видяха как троши камъни с голи ръце.

Рейна винаги бе харесвала Майк Кахейл. За нещастие, той бе верен до гроб на покровителя си. А негов покровител бе Октавиан.

Жрецьт стана и се протегна.

— Безпокоиш се прекалено много, приятелю. Нашите обсадни машини държат *грекусите* на прицел. Орлите ни кръжат над тях. Не могат да мръднат, докато не настъпи моментът за атака. След единайсет дни ще бъда готов. Всичките ми изненадки ще са пристигнали. И на първи август, на Пира на Спес, ще сложим край на така наречената гръцка цивилизация.

— Но Рейна каза...

— Моля те, не отново. — Октавиан извади кинжал от колана си и го метна към масата. Острието му прониза картата на лагера на нечистокръвните. — Милата Рейна ни обърна гръб. Напусна легиона и отлетя към древните земи, което е противозаконно.

— Но Майката Земя...

— ... се е развълнувала *заради* войната между гърци и римляни, не е ли така? Боговете са ядосани, нали? И как ще решим този проблем, Майк? Ще премахнем разделението, като унищожим гърците веднъж и завинаги. Боговете ще станат *римски*, както си му е редът. Щом възвърнат силите си, Гея няма да посмее и да мръдне и отново ще потъне в дълбок сън. Героите ще сме силни и обединени, както в добрите стари времена на Империята. А и първият ден на август е голям празник, това е месецът, кръстен на моя божествен предтеча Октавиан Август. Нали знаеш как той обединил римляните?

— Като взел цялата власт и се обявил за император — промърмори Майк.

— Глупости — възмути се Октавиан, — той спасил Рим, като станал *пръв сред равни*. Искал е мир и справедливост, не власт! Вярвай в мен, Майк. Аз ще последвам примера му. Ще спася Нов Рим, а след това ще си спомня за всички, които са ми помагали.

— Звучиш толкова уверен — размърда се неспокойно Майк. — Да не би пророческата ти дарба...

Октавиан го прекъсна, като вдигна ръка и погледна към Джейкъб, който все още стоеше зад него.

— Джейкъб, свободно. Защо не идеш да излъскаш орела или нещо подобно?

Раменете на Джейкъб увиснаха облекчено.

— Да, господарю авгур! Исках да кажа центурионе... тоест *понтифекс*...

— Махай се.

— Да. Разбира се. Добре.

След като Джейкъб се отдалечи, лицето на Октавиан помръкна.

— Майк, не ти ли казах да не споменаващ моя малък проблем? Все пак ще отговоря на въпроса ти. Все още има смущения в обичайната ми дарба от Аполон. — Той погледна с отвращение към изтърбушените плюшени животни, скупчени в ъгъла на верандата. — Не мога да видя бъдещето. Може би онази вещица от лагера на нечистокръвните, именуваща се *оракул*, е забъркала някаква адска магия. Но както ти казах, преди година Аполон ми се яви *лично* в лагер „Юпитер“ и благослови начинанията ми. Обеща ми, че ще ме запомнят като спасителя на Рим.

Октавиан разпери ръце и разкри татуировката на лира, символ на божествения му предтеча. Седем линии показваха годините му на служба — повече, отколкото на който и да е друг, включително и Рейна.

— Не бой се, Майк. Ще смачкаме гърците. Ще спрем Гея и слугите ѝ. След това ще отвлечем онази харпия, която гърците си къткат — същата, която е запаметила нашите Сибилски книги — и ще я принудим да ни разкрие всички знания, завещани от предци ни. Щом това се случи, великият Феб Аполон ще ми върне дарбата на прорицател. А лагер „Юпитер“ ще е по-могъщ отвсякога. Бъдещето ще е *наше!*

Майк не спря да се смръщи, но вдигна юмрук в поздрав.

— Ти си шефът!

— Ами да, такъв съм си. — Октавиан взе кинжала си от масата.

— А сега иди да видиш как са двете джудженца, които пленихме. Искам да ги сплашиш както подобава, преди да ги разпитам и пратя обратно в Тартара.

Сънят избледня.

— Хей, събуди се.

Рейна отвори очи и видя Глийсън Хедж, който се бе навел над нея и разтърсваше рамото ѝ.

— Загазихме.

Кръвта ѝ се смрази от тона му.

— Какво има? — опита да се изправи тя. — Призраци? Чудовища?

— По-лошо — намръщи се Хедж. — Туристи!

[1] Хило — най-големият град на остров Хавай. Негов административен център, с най-голямата концентрация на население на острова. — Бел.ред. ↑

VII. РЕЙНА

Тълпите бяха пристигнали.

Туристите плъзнаха сред руините на групи от по двайсет и трийсет човека, като оглеждаха вилите, обикаляха калдъръмените пътища и ахкаха при вида на пъстрите фрески и мозайки.

Рейна се притесняваше от това как ще реагират при вида на дванайсетметровата статуя на Атина в средата на двора, но Мъглата работеше на високи обороти и успя да изкриви видяното от смъртните. Всеки път, когато някоя група приближеше, хората се спираха на края на двора и заглеждаха разочаровани статуята. Един британски гид обяви:

— Ох, пак ремонт. Явно в момента реставрират тази част от града. Жалко. Да вървим нататък.

И тръгваха нататък.

Все пак беше по-добре, отколкото Атина Партенос да закрепци *МРЕТЕ, НЕВЕРНИЦИ!* и да ги направи на прах. Рейна помнеше разправията си с една статуя на богинята Диана, която правеше точно това. Определено не беше най-спокойният ѝ ден.

Спомни си какво ѝ бе казала Анабет за Атина Партенос — че вълшебната ѝ аура пропъжда чудовищата, но в същото време ги и привлича. И наистина, Рейна от време на време забелязваше с периферното си зрение сияйни духове с римски облекла, които се плъзгаха над руините и се мръщеа на статуята.

— Тези *лемури* са навсякъде — промърмори Глийсън. — Засега се държат на разстояние, но на свечеряване трябва да сме готови да тръгнем. Духовете винаги са най-лоши нощем.

Нямаше нужда да ѝ напомнят това.

Видя възрастна двойка с еднакви пастелени на цвят ризи и бермуди да минава през близка градина. Радваше се, че не идват по-наблизо. Тренер Хедж бе поставил всякакви капани, включително и такива за гигантски мишки. Нямаше да помогнат срещу чудовищата, но можеха и да видят сметката на някой възрастен човечец.

Въпреки топлата утрин, Рейна потръпна от съня си. Не можеше да прецени кое е по-ужасяващо — предстоящото унищожение на Нов Рим или начинът, по който Октавиан тровеше легиона отвътре.

„Пътуването ви е към своя край.“

Лагер „Юпитер“ имаше нужда от нея. Дванайсетият легион имаше нужда от нея. Рейна обаче бе на края на света и гледаше как един сатир пече боровинкови гофрети на огъня.

Искаше да обсъди кошмарите си с някого, но реши да изчака Нико да се събуди. Не бе сигурна, че ще има смелостта да ги опише два пъти.

Нико обаче продължи да хърка. Рейна бе установила, че веднъж заспи ли, беше много трудно да бъде събуден. Тренерът можеше да затропа в танц до главата му, но синът на Хадес нямаше дори да се размърда.

— Ето — подаде ѝ Хедж чиния топли гофрети с прясно киви и ананас. Оказаха се изненадващо вкусни.

— Откъде вземаш цялата тази храна? — изуми се Рейна.

— Хей, аз съм сатир. Ние сме много добри в опаковането — отхапа той от гофретата си, — а също и в оцеляването.

Докато Рейна се хранеше, тренер Хедж извади тетрадката си и започна да пише. Когато свърши, сгъна хартията на самолетче и го подхвърли във въздуха. Бризът го отнесе надалече.

— Писмо до жена ти? — попита Рейна.

Очите на Хедж под периферията на шапката му бяха кръвясали.

— Мели е облачна нимфа. Духовете на въздуха постоянно си пращат съобщения чрез самолетчета. Надявам се братовчедите ѝ да отнесат писмото през океана и то да я открие. Не е бързо, колкото съобщение по Ирида, но е хубаво на детето да му остане нещо в случай, че...

— Ще те върнем у дома — обеща Рейна — и ще видиш детето си.

Хедж стисна челюсти и не отвърна нищо.

Обикновено Рейна умееше да предразполага хората да говорят. Според нея бе важно да познава другарите си. Едвам обаче бе успяла да убеди Хедж да ѝ разкаже за Мели, жена му, на която ѝ предстоеше раждане в лагера на нечистокръвните. На Рейна не ѝ бе лесно да си представи тренер Хедж като баща, но пък разбираше прекалено добре

какво е да израснеш без родители. Нямахте да допусне това да се случи с детето му.

— Ами добре. — Сатирът хапна още от гофретата си, като погълна и част от шишчето. — Жалко само, че не можем да напредваме по-бързо. — Той посочи с брадичка Нико. — Не виждам как малкият ще издържи и един скок още. Колко ще трябва, за да стигнем до дома?

Рейна споделяше загрижеността му. Оставаха им единайсет дни, докато гигантите събудят Гея. Октавиан смяташе да нападне лагера на нечистокръвните същия ден. Това едва ли бе съвпадение. Може би Гея нашепваше нещо в ушите му, влияеше на решенията, които той вземаше подсъзнателно. Или пък Октавиан бе неин слуга. Рейна не искаше да си представя, че дори той е способен да предаде съзнателно легиона, но след всичко, видяно в съня ѝ, не можеше да бъде сигурна в него.

Приключи закуската си, когато група китайски туристи минаха покрай двора. Беше се събудила преди по-малко от час, но вече нямаше търпение да продължат.

— Благодаря за закуската, тренер. — Тя стана на крака и се протегна. — Моля да ме извиниш, но където има туристи, има и тоалетни. Ще трябва да използвам едната.

— Давай. — Треньорът се заигра със свирката на врата си. — Стане ли нещо, ще свирна.

Рейна остави Аурум и Аргентум на пост и се смеси с тълпите смъртни, докато не намери информационен център с тоалетни. Успя да се измие, доколкото ѝ беше по силите, но ѝ стана смешно, че се намира в истински римски град, а не може да си вземе хубава римска баня. Трябваше да се оправя с мокри кърпички, малко течен сапун и много немошен сешоар.

Не искаше дори да коментира самите тоалетни.

Докато се връщаше, мина покрай малък музей, през чиито прозорци се виждаха редица гипсови фигури, замръзнали в смъртта. Младо момиче се бе свило в ембрионална поза, жена стоеше разкривена от агония, вдигнала ръце над главата си и отворила уста в беззвучен писък. Мъж бе коленичил с наведена глава, сякаш за да приеме неизбежното.

Рейна се загледа, завладяна от комбинация от ужас и погнуса. Бе чувала за тези фигури, но никога не ги бе виждала. След изригването на Везувий облак пепел бе погребал града и се бе втвърдил на камък около умиращите римляни. Телата им бяха изгорели, оставяйки след себе си празни кухни. Ранните археолози бяха излели гипс в тях и така бяха създали зловещи реплики на древните римляни.

Това ѝ се струваше *нередно*. Смъртта на тези хора бе изложена на показ, сякаш беше панаир, но въпреки това тя не можеше да отклони поглед.

През целия си живот бе мечтала да посети Италия. Бе мислила, че това няма как да ѝ се случи. Древните земи бяха забранени за съвременните герои, считаха ги за прекалено опасни. Тя обаче бе искала да последва стъпките на Еней, синът на Афродита и първият герой, който се бе заселил тук след Троянската война. Искаше да види истинския Тибър, където Лупа бе спасила Ромул и Рем.

Но никога не бе искала да стъпи в Помпей. Това бе най-известната римска трагедия — цял град, погълнат от земята... След кошмарите това ѝ идваше малко в повече.

Досега по време на пътуванията си из древните земи бе видяла само една забележителност, на която държеше — двореца на Диоклециан в Сплит. Но дори и тогава нещата не бяха минали по план. Рейна бе мечтала да иде там с Джейсън, за да се наслади на дома на любимия си император. Бе си представяла как се разхождат из стария град, как посрещат залеза на стените.

Вместо това пристигна в Хърватия с дузина гневни духове на вятъра подире си. В двореца срещу нея се изправиха призраци. След това грифони раниха смъртно пегаса ѝ. Всичко, което бе получила от Джейсън, бе мъничка бележка, скрита в мазето под един бюст на Диоклециан.

Така и от онова място ѝ останаха лоши спомени.

Не се ядосвай — скара си се тя наум. — И Еней е страдал, както и Ромул, Диоклециан и всички останали. Римляните никога не са се оплаквали от съдбата си.

Но загледана в гипсовите мъртъвци през прозореца на музея, тя се запита какво ли са си мислели те, когато пепелта се бе спускала над тях. Едва ли: *Ние сме римляни! Не се оплакваме от съдбата си!*

През руините мина повей и се чу глух стон. Слънцето блесна през прозореца и за миг я заслепи.

Рейна се сепна и вдигна поглед. Слънцето грееше право над нея. Как бе възможно вече да е обед? Бе напуснала Дома на Фавна малко след закуска. Бе стояла тук само няколко минути... или?

Откъсна се от прозореца и ускори крачка, като се опита да сподави подозрението, че мъртвите жители на Помпей шепнат зад гърба ѝ.

Остатъкът от деня мина изнервящо тихо.

Докато тренер Хедж спеше, Рейна остана на пост, но нямаше какво да пази. Туристите идваха и си отиваха. Разни харпии и духове на вятъра летяха в небето. Кучетата ѝ ръмжаха предупредително, а чудовищата ги подминаваха.

По края на двора се събираха призраци. Очевидно ги бе страх от Атина Партенос и Рейна не ги обвиняваше за това. Колкото по-дълго стоеше в Помпей, толкова по-гневна изглеждаше статуята. Рейна цялата настръхна.

Най-накрая, малко преди залез слънце, Нико се събуди. Той изяде едно авокадо и сандвич със сирене. Това бе първият път, в който хапваше добре, след като бяха напуснали Дома на Хадес.

Рейна не искаше да му разваля вечерята, но нямаха много време. Когато денят започва да преваля, духовете заприиждаха, по-близо и все повече на брой.

Разказа му за сънищата си — за това как земята поглъща лагер „Юпитер“, за това, че Октавиан е обсадил лагера на нечистокръвните, за ловеца с бляскави очи, който я бе прострелял насън.

Нико се загледа в празната си чиния.

— Този ловец е гигант, предполагам.

— Предпочитам да не разбирам — изсумтя тренер Хедж. — Викам да тръгваме.

— Нима се готвиш да избягаш от битката? — усмихна се криво Нико.

— Виж какво, бухтичке, обичам хубавия въргал повече от всеки друг, но си имаме ядове с достатъчно чудовища. Само някакъв ловец на глави ни липсва. Хич не ми харесва тая работа с огромните стрели.

— Поне веднъж — отвърна Рейна — и аз да съм съгласна с Хедж.

Нико разгъна авиаторското си яке и прокара пръст през дупката от стрела в ръкава си.

— Мога да помоля за помощ — каза с нежелание — Талия Грейс...

— Сестрата на Джейсън — сети се Рейна.

Никога не я бе срещала. Всъщност съвсем наскоро научи, че Джейсън изобщо има сестра. Според него тя бе гръцка героиня, дъщеря на Зевс, която водеше група ловджийки на Диана... всъщност на Артемида. От всичко това на Рейна ѝ се завиваше свят.

Нико кимна.

— Ловджийките на Артемида се занимават с... ами, с лов. Ако някой е чувал нещо за този ловец гигант, това е Талия. Мога да пробвам да ѝ пратя съобщение по Ирида.

— Но не звучиш особено въодушевен — забеляза Рейна. — Да не сте скарани?

— Не сме скарани.

Аурум изръмжа на няколко крачки от тях. Това означаваше, че Нико лъже.

Рейна обаче реши да не го притиска.

— Аз също мога да опитам да се свържа със сестра си Хила — каза тя. — Лагер „Юпитер“ е добре охраняван. Ако Гея нападне там, амазонките може да помогнат.

— Не искам да те обиждам — намръщи се Хедж, — но какво може да направи армия амазонки срещу лавина от пръст?

Рейна се опита да потисне ужаса, който изпитваше. Подозираше, че той е прав. Нямаше защита срещу това, което бе видяла в сънищата си. Трябваше да попречат на гигантите да пробудят Гея, а тази задача бе възложена на екипажа на *Арго II*.

Бе се свечерило. Духовете в двора вече бяха цяла тълпа — стотици сияещи римляни, помъкнали призрачни тояги и камъни.

— Ще обсъдим това след следващия скок — реши Рейна. — Сега трябва да се измъкнем оттук.

— Така е — изправи се Нико. — Ако имаме късмет, може да стигнем Испания. Само нека...

Тогава призраците изчезнаха като свещички, духнати от рожденик.

— Какво стана? — плъзна ръка Рейна към кинжала си.

Погледът на Нико мина през руините. Изражението на лицето му не я успокои.

— Не... не съм сигурен. Но едва ли е за добро. Бъди нащрек. Аз ще се вържа за статуята. Ще ми отнеме само няколко секунди.

— Които нямаш — изправи се тренер Хедж.

Стомахът на Рейна се сви.

Хедж говореше с гласа на жена. Жената от кошмара ѝ.

Изтегли кинжала си.

Хедж се обърна към нея с безизразно изражение на лицето. Очите му бяха напълно почернели.

— Радвай се, Рейна Рамирес-Арелано. Ще умреш като римлянка. Ще се присъединиш към духовете в Помпей.

Земята около тях се разтърси. Навсякъде из двора се завихриха струи пепел и образуваха груби човекоподобни фигури — черупки, приличащи на онези в музея. Те загледаха към Рейна с празните дупки, които се намираха на мястото на очите им.

— Земята ще ви погълне — каза Хедж с гласа на Гея, — както погълна и тях.

VIII. РЕЙНА

— Прекалено много са. — Рейна с горчивина се замисли колко ли пъти в кариерата си на героиня е изричала това.

Трябваше да си направи надпис и да си го носи за всеки случай. След като умреше, думите щяха да бъдат изписани върху надгробния ѝ камък.

„Бяха прекалено много.“

Хрътките стояха от двете ѝ страни и ръмжаха към пръстените черупки. Рейна преброи поне двацет, които приближаваха от всички посоки.

Трениер Хедж продължи да говори с женския глас:

— Мъртвите винаги са повече от живите. Тези духове са чакали много векове, неспособни да изляят гнева си. Сега им дадох нови тела от земята.

Един от земните духове пристъпи напред. Движеше се бавно, но стъпваше толкова тежко, че древните плочи под краката му се напукаха.

— Нико? — попита уплашено Рейна.

— Нямам никакъв контрол върху тях — отвърна той, докато трескаво разплиташе ремъците. — Сигурно е заради пръстените черупки. Трябват ми няколко секунди, за да направя скока през сенките. Иначе може да се озовем в някой друг вулкан.

Рейна прокле. Нямаше начин да удържи толкова много сама, докато Нико се подготвяше за бягството, особено предвид факта, че не можеше да разчита на трениер Хедж.

— Използвай скиптъра — каза тя, — призови ми зомбита.

— Това няма да помогне — отговори трениер Хедж. — Отстъпи, преторе. Нека духовете на Помпей унищожат гръцката статуя. Ако си истинско дете на Рим, не ще се възпротивиш.

Земните духове пристъпиха напред. Те съскаха през процепите, които им служеха за усти, подобно на някой, който духа в празни

бутилки от безалкохолни напитки. Един от тях стъпи на ракетата със залепен от тренера нож и я счупи на парчета.

Нико измъкна скиптъра на Диоклециан от колана си.

— Рейна, ами ако мъртвите римляни, които призова, се присъединят към тях?

— Няма. Аз съм преторът. Доведи ми легионери и те ще ме послушат.

— Ще погинеш — рече сатирът, — никога не ще...

Рейна го цапардоса по главата с дръжката на ножа си и сатирът рухна.

— Съжалявам, тренер — промърмори тя, — но ми писна. Нико, зомбита! И след това се съсредоточи върху това да ни разкараш от тук.

Нико вдигна скиптъра си и земята потрепера.

Точното тогава земните духове нападнаха. Аурум скочи към най-близкия и буквално му откъсна главата с металните си челюсти. Духът падна назад и се пръсна.

Аргентум нямаше този късмет. Той скочи към най-близкия до него, но онзи вдигна тежката си ръка и го удари през муцуната. Хрътката се олюля и полетя назад. Главата се изкриви под ъгъл надясно. Едното от рубинените очи липсваше.

Гневът задуши Рейна. Вече бе изгубила своя пегас. *Нямаше* да позволи да убият и кучетата ѝ. Разсече духа през гърдите с ножа си, след което измъкна своя *гладкус*. Не бе много римско да се биеш с две оръжия едновременно, но Рейна бе израснала сред пирати. Знаеше не един и два трика.

Земните черупки се разпадаха лесно, но удряха силно с тежките си юмруци. Рейна не разбираше откъде е сигурна, но знаеше, че не може да си позволи да поеме дори един удар. За разлика от Аргентум, тя нямаше да оцелее, ако изкривеха главата ѝ под ъгъл.

— Нико! — стрелна се тя между два земни духа, като така ги накара да разбият главите си една в друга. — Време е!

Земята се разцепи в центъра на двора. Десетки скелети в брони се появиха на повърхността. Щитовете им приличаха на гигантски ръждясали монети. По остриетата им имаше повече ръжда, отколкото метал. Рейна обаче никога не се бе радвала повече в живота си на подкрепления.

— Легионе! — извика тя — *Ad aciem!*

Зомбитата отвърнаха, като избутаха земните духове, за да оформят боен ред. Някои паднаха, разбити от каменните юмурици. Други обаче образуваха редици и вдигнаха щитове.

Нико изруга зад гърба й.

Рейна погледна назад. Скиптърът на Диоклециан димеше от ръцете му.

— Той се бори с мен! — извика той. — Не се радва, че призовава едни римляни да се бият с други!

Рейна знаеше добре, че древните римляни са прекарвали половината си история в битки помежду си, но реши, че не е моментът да го напомня.

— Просто хвани тренер Хедж и се подготви за скока! Ще ти спечеля малко...

Нико извика. Скиптърът на Диоклециан се пръсна на парчета. Момчето не изглеждаше ранено, но погледна към Рейна, очевидно в шок.

— Аз... не знам какво стана. Имаш няколко минути, докато зомбитата изчезнат.

— Легионе! — извика Рейна — *Orbem formate! Gladium signe!*

Зомбитата обиколиха Атина Партенос, вдигнали мечове и готови за бой. Аргентум отнесе изпадналия в несвяст Хедж до Нико, който трескаво се връзваше с ремъците. Аурум остана на пост, като се хвърляше към всеки земен дух, промъкнал се към тях.

Рейна се биеше рамо до рамо с мъртвите легионери, като им изпращаше от силата си, но знаеше, че това не е достатъчно. Земните духове падаха лесно, но нови се издигаха от земята в облаци прахоляк. Всеки път, когато каменните юмурици се спуснеха, едно зомби падаше.

В същото време Атина Партенос се извисяваше над битката — царствена, величествена и абсолютно безжизнена.

Рейна си помисли, че нямаше да е зле да им помогне. С лазерен лъч или просто с доброто старо тъпчене.

Но статуята само излъчваше злоба, насочена с еднаква сила към Рейна и нападащите духове.

„Искаш да ме отведеш до Лонг Айленд? — сякаш казваше Атина Партенос. — Късмет с това, римска отрепка!“

И така, съдбата на Рейна се очертаваше в това да умре, защитавайки една сърдита богиня.

Тя продължи да се бие, като даваше повече и повече сила на немъртвите войни. В замяна те я бомбардираха с мъката и отчаянието си.

„Бориш се за едно нищо — шептяха мъртвите легионери в ума ѝ. — Империята вече я няма.“

— За Рим! — извика с дрезгав глас Рейна и посече един земен дух с гладиуса си, докато в същото време намушкваше друг с кинжал в гърдите. — Дванайсети легион Фулмината!

Но зомбитата около нея падаха. Някои биваха смазани в битката, други изчезваха сами, тъй като силата на счупения скиптър се разсейваше.

Земните духове приближиха — море от уродливи лица с кухи погледи.

— Рейна, сега! — извика Нико. — Скачаме!

Тя погледна назад. Нико се бе вързал за Атина Партенос и държеше изпадналия в безсъзнание тренер Хедж в ръце, все едно той бе принцеса. Аурум и Аргентум изчезнаха. Може би бяха прекалено зле ранени, за да продължат битката.

Рейна се олюля.

Каменен юмрук я удари в ребрата и я заля адска болка. Главата ѝ се завъртя. Опита да си поеме въздух, но това бе като да вдишваш ножове.

— Рейна! — извика Нико отново.

Атина Партенос премигна, готова да изчезне.

Един земен дух замахна към главата на Рейна. Тя съумя да се приведе, но едва не припадна от болката в ребрата си.

„Предай се — зашептяха гласовете в главата ѝ. — Заветът на Рим е мъртъв и погребан като Помпей.“

— Не — отвърна упорито тя. — Докато съм жива, ще се боря.

Нико протегна ръка, докато потъваше в сенките. С последни сили Рейна скочи към него.

IX. ЛИО

Лио не искаше да излезе от стената.

Имаше още три скоби, които трябваше да окачи, а никой друг не бе достатъчно слабичък, за да се побере в тясното пространство. Това бе едно от многото предимства да си мършав.

Закрепен между слоевете на корпуса с тръби и жици, Лио можеше да остане насаме с мислите си. Когато се ядосаше, което ставаше веднъж на всеки пет секунди, можеше да удря разни неща с чука си, а останалите на борда смятаха, че се труди, а не че нервничи.

Единственият проблем с убежището му бе това, че се вместваше в него само до кръста. Дупето и краката му все още бяха видими за публиката и това затрудняваше играта на криеница.

— Лио! — долетя гласът на Пайпър иззад гърба му. — Трябваш ни.

Гайката от божествен бронз се изплъзна от клещите на Лио и падна в недрата на машината под него.

— Ще трябва да поговориш с шортите ми, Пайпър! Ръцете ми са заети!

— Няма да си говоря с шортите ти. Среща в столовата. Почти стигнахме Олимпия.

— Оф, добре. Ще дойда след секунда.

— Какво точно правиш, всъщност? Човъркаш корпуса вече дни наред.

Лио прокара лампата си през плочките и буталата от божествен бронз, които бавно, но сигурно инсталираше.

— Профилактика.

Настъпи тишина. Пайпър винаги усещаше, когато той лъже.

— Лио...

— Хей, така и така си дошла, може ли да ме почешеш под...

— Добре де, тръгвам си.

Лио си позволи още няколко минути, в които затегна скобата. Не бе свършил работата си. Съвсем не. Но напредваше.

Разбира се, той бе скицирал тайния си проект още докато строеше *Арго II*, но не каза нищо за това на останалите. Едвам бе събрал смелост да го признае и на себе си.

„Нищо не е вечно — бе му казал някога Хефест. — Дори най-добрите машини се развалят.“

Това може и да бе вярно, но баща му бе казал още: „Всяко нещо може да се поправи отново“. Лио смяташе да изпробва тази теория.

Рискът бе огромен. Ако се провалеше, щеше да бъде смачкан — и то не само морално, а и *физически*.

Тази мисъл му докара пристъп на клаустрофобия.

Измъкна се от скривалището си и се озова обратно в каютата си.

Ами... това *технически* бе каютата му, макар да не спеше в нея. Матракът бе заринат с жици, гвоздеи и вътрешностите на няколко бронзови машини. Трите му огромни въртящи се шкафове за инструменти — Чико, Харпо и Граучо — вършеха по-голямата част от работата. Десетки електрически инструменти висяха от стените. Работната маса бе покрита с фотокопия на чертежи на Архимедовите сфери, които Лио бе намерил в подземията на Рим.

Дори да искаше да спи в каютата си, щеше да е прекалено опасно. Затова си лягаше в двигателния отсек, където жуженето на машините го приспиваше. Освен това, след престоя си в Огигия се бе привързал към лагеруването. Един спален чувал на пода му стигаше.

Каютата му служеше за склад... и за работа върху най-трудните проекти.

Измъкна ключовете от колана си. Нямаше време, но отключи средното чекмедже на Граучо и загледа двата безценни предмета вътре — бронзовата астролабия, която бе взел в Болоня, и кристала с размер на юмрук от Огигия. Лио не знаеше как да сглоби двете неща и това го подлудяваше.

Надяваше се да намери повече отговори на въпросите си в Итака. Все пак това бе домът на Одисей, създателят на астролабията. Предвид казаното от Джейсън обаче, в руините не можеше да се открият никакви отговори. Само глутница зли духове и оживели мъртъвци.

Във всеки случай, Одисей никога не бе успял да накара астролабията да заработи. Не бе имал кристал, който да използва за компас. Лио го имаше. И сега трябваше да успее там, където най-мъдрият измежду героите се бе провалил.

Такъв му бе късметът. Най-хубавото безсмъртно момиче го чакаше в Оигия, а той не можеше да напъха глупаво парче скала в механизъм, измислен преди три хиляди години. Някои проблеми бяха нерешими дори с много тиксо.

Лио затвори чекмеджето и го заключи.

Очите му се стрелнаха към таблото над работната масичка. На него бяха окачени две скици. Първата бе на стар чертеж с молив, който той бе направил на седем — диаграма на кораба, явил му се насън. Втората бе нарисувана с въглен от Хейзъл за него.

Хейзъл Левеск... това момиче бе доста умно. Веднага щом Лио се присъедини отново към екипажа в Малта, тя бе разбрала, че нещо не е наред. При първата възможност след суматохата в Дома на Хадес, бе нахлула в каютата му с думите:

— Изплюй камъчето!

Освен това умееше и да слуша. Така че Лио ѝ разказа всичко. По-късно Хейзъл бе дошла със скициника и моливите си.

— Опиши ми я — настоя тя. — Всеки детайл.

Бе малко странно да помага на Хейзъл за портрета на Калипсо. Все едно да каже на някой следовател, скициращ престъпниците в полицията: „Да, господин офицер, това момиче открадна сърцето ми!“. Звучеше като сюжет за кънтри песен.

На Лио обаче му бе лесно да опише Калипсо. Виждаше я всеки път, щом затвореше очи.

Сега нейният лик грееше от таблото — очите с формата на бадеми, нацупените устни, дългата права коса, праметната през рамо, роклята ѝ без ръкави. Почти надушваше карамеления ѝ аромат. Смръщените ѝ вежди и сърдитото изражение сякаш казваха: „Толкова си нагъл, Лио Валдес!“.

Богове! Обичаше тази жена!

Лио постави портрета до скицата на *Арго II*, за да си напомня, че понякога сънищата се сбъдват. Като малко дете бе сънувал летящия кораб и после го бе построил. Сега щеше да намери начин да се върне при Калипсо.

Жуженето на корабния двигател премина на по-ниски обороти, а от високоговорителя в каютата се чу скърцащият и писукащият глас на Фестус.

— Да, благодаря, приятелче — отвърна Лио. — Идвам.

Корабът се спускаше, което означаваше, че проектите на Лио ще трябва да почакаат.

— Спокойно, слънце — обеща той на портрета на Калипсо, — ще се върна при теб, както ти обещах.

Представи си отговора ѝ: „Спокойна съм, Лио Валдес. Нито те чакам, нито съм влюбена в теб, а най-малкото вярвам в празните ти обещания!“.

Мисълта го накара да се усмихне. Постави ключовете на колана си и се отправи към столовата.

Останалите шестима герои закусваха.

Някога Лио щеше да се страхува от това, че горе на палубата няма никой, но след като Пайпър бе успяла да събуди Фестус с очарователния си глас — подвиг, който Лио *все още* не проумяваше как бе извършен — драконовата глава започна да управлява *Арго II* самичка. Фестус можеше да управлява кораба, да проверява радара, да приготвя смучещи бонбони с вкус на боровинка и да бълва огън към нападателите, при това едновременно. Без да дори да прегрее.

Освен това на помощ им идваше и Бъфорд.

След като тренер Хедж бе тръгнал по пътя през сенките, Лио бе решил, че трикраката масичка може да го замести като техен „възрастен придружител“. Той бе покрил повърхността ѝ с вълшебен свитък, който прожектираше холоизображение на тренер Хедж. Малкият Хедж тропаше по масата и от време на време се провикваше: **СПРИ ДА СЕ ЗАНИМАВАШ ТОВА!, ЩЕ ТЕ УБИЯ, БУХТИЧКЕ!,** а също и радващото се на неугасваща популярност: **ОБЛЕЧИ СЕ, БЕ!.**

Днес Бъфорд патрулираше на носа. Дори огънят на Фестус да не прогонеше чудовищата, холоизображението на Хедж със сигурност щеше да успее.

Лио застана на прага на столовата и огледа масата. Рядко виждаше всичките си приятели заедно.

Пърси нагъваше купчина сини палачинки (Лио така и не разбра манията му по синята храна), а Анабет го гълчеше за това, че е сложил прекалено много сладко.

— Ще ги удавиш в този сироп! — оплака се тя.

— Аз съм син на Посейдон — гордо отвърна той. — Не мога да се удавя. Палачинките ми също не могат.

Вляво от тях Франк и Хейзъл правеха карта на Гърция от зърнената си закуска. Бяха привели глави един към друг, а от време на време ръката на Франк се оказваше върху тази на Хейзъл, така естествено, сякаш бяха женени от години. Хейзъл дори не се притесняваше, което бе невероятен прогрес за едно момиче, излязло от 40-те години на миналия век. До скоро тя почти припадаше и при най-невинната ругатня.

На края на масата Джейсън стоеше притеснен с вдигната риза, докато Пайпър превързваше ребрата му, досущ като медицинска сестра.

— Не мърдай — каза тя. — Знам, че те боли.

— Просто е студено — отвърна той.

Но Лио чу болката в гласа му. Онзи глупав *гладиус* го бе промушил като шиш. Прорезът на гърба му бе в отвратителен пурпурен цвят и пушеше. Това не беше добър знак.

Пайпър се опита да остане спокойна, но насаме бе разкрила страховете си пред Лио. Амброзията, нектарът и лекарствата на смъртните имаха ограничен ефект. Толкова тежък удар с божествен бронз или имперско злато можеше буквално да унищожи същността на героя отвътре навън. Джейсън можеше да се оправи. Дори *твърдеше*, че се чувства по-добре. Ала Пайпър не му вярваше.

Колко жалко, че Джейсън не бе автоматон! Тогава Лио щеше да знае как да го поправи. С хората бе безпомощен. Те се повреждаха *прекалено* лесно.

Обожаваше приятелите си. Бе готов да направи всичко за тях. Но когато видя трите двойки, всяка от които потънала един в друг, си спомни предупреждението на богиня Немезида, покровителката на отмъщението: „Не ще намериш място сред събратята си. Винаги ще бъдеш седмо колело“.

Започваше да мисли, че Немезида е права. Дори Лио да оживееше и откаченият му план да проработеше, съдбата го чакаше на остров, който никой не бе откривал повече от веднъж.

Засега обаче можеше само да следва златното правило: *не се предавай*. Не се отказвай. Не мисли лоши неща. Усмивай се, дори когато не ти е до смях. Всъщност *особено* когато не ти е до смях.

— Какво става, момчета и момичета? — влезе той в столовата. — О-хо, има кексчета!

Взе последното — приготвено по специална морска рецепта, дадена им от рибния кентавър Афрос на дъното на Атлантика.

В този момент интеркомът изпука и масата Бъфорд изрева:

— ОБЛЕЧИ СЕ, БЕ!

Всички подскочиха, като Хейзъл се озова на около метър и половина от Франк. Пърси разля сладкото по оранжевата си блуза. Джейсън непохватно свали ризата си, а Франк се превърна в булдог.

— Мислех, че си се отървал от тази тъпа холограма — изгледа го кръвнишки Пайпър.

— Бъфорд само ни казва добро утро. Той обожава холограмата! Освен това тренерът липсва на всички ни. А и Франк е сладко булдогче.

Франк отново се превърна в сърдит канадец от китайски произход.

— Просто седни, Лио. Трябва да поговорим за нещо.

Лио се намести между Джейсън и Хейзъл. Досети се, че те най-малко вероятно ще му ударят шамар, ако каже някоя тъпа шега. Отхапа от кексчето си и взе пакетче италиански зрънчо. В него имаше сирене и бе евтин — две от любимите му качества.

— Та — направи гримаса Джейсън, когато се приведе напред, — трябва да останем във въздуха и да приближим Олимпия. Тя е по-навътре в Гърция, отколкото бих искал, на близо десет километра от морето, но нямаме избор. Според Юнона трябва да намерим богинята на Победата и... хм, да я победим.

Настъпи неловка тишина.

Заради новите тапети, които покриваха холографските стени, столовата бе станала по-тъмна, отколкото преди, но нямаше какво да се направи. Откакто керкопите бяха повредили стените, видеото от лагера на нечистокръвните прекъсваше и показваше много едри планове на джуджетата — червени мустаци, широки ноздри и развалени зъби. Това не помагаше нито докато се храниш, нито докато обсъждаш съдбините на света.

Пърси отпи от любимия си портокалов сок. Реши, че става за пиене, въпреки сладкото в него.

— Свикнал съм да се боря с богове, но Нике не е ли от *добрите*? Поне аз харесвам победите. Никога не ми стигат.

— Странно е — потропа Анабет с пръсти по масата. — Разбирам защо Нике е в Олимпия. Това е родината на олимпийските игри, все пак, правели са жертвоприношения в нейно име. Гърците и римляните са я почитали около дванайсет века, нали?

— Почти до края на съществуването на Римската империя — съгласи се Франк. — Римляните са я наричали *Виктория*, но няма разлика. Всички са я обожавали. Кой не би искал да е на негова страна? Не знам защо ни трябва да я побеждаваме.

Джейсън се намръщи. От раната изпод ризата му се процеди струя пушек.

— Знам само, че според мъртвия Антиной Виктория вилнее в Олимпия. Юнона ни предупреди, че няма как да помирим гърци и римляни, ако не я победим.

— Но как може да победиш победата? — запита се Пайпър. — Това звучи като невъзможна гатанка!

— Като да накараш камъните да литнат — отвърна Лио — или да изядеш само едно зрънчо.

Той натика цяла шепя от зрънчото в устата си.

— Тази гадост ще те убие — сбърчи нос Хейзъл.

— Шегуваш ли се? С толкова много консерванти ще живея вечно. Но, хей, относно тази толкова обичана богиня... хора, не помните ли хлапетата ѝ от лагера на нечистокръвните?

Хейзъл и Франк никога не бяха стъпвали там, но останалите закимаха.

— Прав е — отвърна Пърси, — децата от хижа седемнайсет не се отказват никога. В игрите за знамето бяха почти по-лоши от хлапетата на Арес. Не се засягай, Франк.

— Значи Нике има тъмна страна? — сви рамене Франк.

— Нейните деца със сигурност — отвърна Анабет. — Няма предизвикателство, на което да не отвърнат. *Трябва* да са номер едно навсякъде. Ако и майка им е същата...

— Олеле. — Корабът се разклати и Пайпър постави ръце върху масата. — Хора, нали всички богове са раздвоени между гръцките и римските си същности? Ако Нике е така, като богиня на *Победата*...

— *Наистина* ще се измъчва — довърши Анабет. — Ще иска едната от двете страни да спечели, за да има победител. Буквално ще се бори със себе си.

Хейзъл постави купата със закуската си върху картата на Гърция.

— Но ние *не искаме* никой да печели. Гърците и римляните трябва да бъдат един отбор.

— Може би в това е проблемът — отвърна Джейсън. — Ако богинята на Победата държи някой да спечели във войната между гърци и римляни, мирът между двата лагера става невъзможен.

— Но какво може да направи? — попита Лио. — Да започнем война в социалните мрежи?

Пърси заби вилица в палачинките си.

— Може да е като Арес. Онзи тип е способен да разпали битка само с присъствието си. Ако Нике изпраща вълни съперничество, може сериозно да ожесточи враждата между двата лагера.

Франк посочи Пърси:

— Помниш ли стария морски бог от Атланта, Форкис? Каза, че плановете на Гея винаги са многопластови. Това може да е част от стратегията на гигантите. Двата лагера да са разделени, както и боговете. Ако случаят е такъв, не бива да се оставяме на Нике да ни скара. Трябва да изпратим група от четирима — двама гърци и двама римляни. Балансът може да уравни и нея.

Заслушан в Занг, Лио за пореден път се удиви колко се е променило момчето през последните няколко седмици.

Не само бе заякнал, но бе много по-самоуверен и готов да поведе останалите в битка. Може би защото вълшебното дърво, крепящо живота му, бе скрито в огнеупорна торбичка, а може би и заради това, че бе командвал легион зомбита и го бяха направили претор. Каквото и да бе случаят, Лио вече не можеше да го види като непохватното хлапе, измъкнало се от китайски капан, превръщайки се в *игуана*.

— Мисля, че Франк е прав — рече Анабет. — Група от четирима. Трябва внимателно да изберем кой да отиде. Не искаме да пратим някой, който да ядоса богинята.

— Аз ще ида — рече Пайпър. — Ще се опитам да я очаровам.

— Не и този път, Пайпър — смръщи се Анабет. — Нике иска победата, Афродита също, макар и по друг начин. Мисля, че Нике ще те сметне за заплаха.

Някога Лио щеше да се изсмее на това. *Пайпър — заплаха?* Момчето му бе като сестра, но ако трябваше да ступаш група

хулигани или да победиш богинята на Победата, Пайпър не изглеждаше като да е точният човек.

До скоро. Пайпър не се бе променила така явно като Франк, но и тя не бе същата. Бе намушкала богинята на Снега Хиона в гърдите. Бе сразила Бореадите. Бе прогонила сама ято харпии. Ако му кажеше да яде плодове и зеленчуци, можеше и да я послуша.

Думите на Анабет не я ядосаха. Пайпър просто кимна и огледа групата.

— Кой тогава да иде?

— Джейсън и Пърси не трябва да са заедно — отсече Анабет. — Юпитер и Посейдон са много лоша комбинация. Нике лесно ще ви накара да се сбиете.

— И тогава ще стане като в Канзас — подсмихна се Пърси. — Току-виж моят приятел Джейсън си замине.

— Или моят приятел Пърси — топло отвърна Джейсън.

— Точно за това говорех — продължи Анабет. — Франк и аз заедно също твърдо не. Марс и Атина е още по-лош вариант.

— Хубаво — отвърна Лио, — значи аз и Пърси за гърците. Франк и Хейзъл за римляните. Това е съвършеният отбор, който не иска да победи.

Анабет и Франк си размениха стратегически погледи.

— Може и да стане — отвърна Франк. — То няма перфектна комбинация, но Посейдон, Хефест, Плутон и Марс... не виждам някаква голяма вражда тук.

Хейзъл прокара пръст по гръцката карта.

— Искаше ми се да минем покрай Коринт. Надявах се да посетим Делфи, да получим някакъв съвет. Освен това пътят покрай Пелопонес е страшно дълъг.

— Аха. — Сърцето на Лио се сви, когато видяха колко много път имат да минат по бреговата ивица. — Вече е двайсет и втори юли. Значи ни остават десет дни, като броим и днешния.

— Знам — каза Джейсън, — но Юнона бе категорична. Прекият път е самоубийствен.

— Що се отнася до Делфи... — Пайпър се наведе към картата. Синьото перо от харпия се разклати като махало в косата ѝ. — Кой знае какво става там. Ако Аполон вече не контролира оракула си...

Пърси изсумтя.

— Пак тази гадинка Октавиан е направил нещо. Може би е *толкова* некадърен в пророкуването, че е повредил и силата на Аполон.

Джейсън успя да се усмихне, въпреки че очите му бяха замъглени от болка.

— Дано намерим Аполон и Артемида. Тогава ще можеш да ги питаш лично. Юнона каза, че е възможно близнаците да ни помогнат.

— Колко много въпроси без отговор — промърмори Франк — и колко километри до Атина!

— Едно по едно — отвърна Анабет. — Вие трябва да откриете Нике и да намерите начин да я победите, каквото и да е имала предвид Юнона. Все още не ми хрумва как може да победиш богинята на Победата. Звучи ми невъзможно.

Лио се ухили. Не можа да се въздържи. Наистина имаха десет дни, за да попречат на гигантите да пробудят Гея. Наистина можеше да умре преди вечеря. Но обожаваше да му казват, че нещо е невъзможно. Все едно да му подхвърлят лимонов пай и да му кажат да не цели хората с него. Просто нямаше как да устои на предизвикателството.

— Ще я проверим тази работа — стана той на крака. — Нека си взема гранатите. Ще се видим на борда.

Х. ЛИО

— Много умно — каза Пърси, — че избра място с климатик.

С Лио бяха претърсили музея. Сега стояха на мост, под който минаваше река Кладей. Докато чакаха Франк и Хейзъл да огледат руините, бяха провесили крака над водата.

Вляво от тях долината на Олимпия бе потънала в маранята на лятната жегга. Вдясно паркингът за туристи бе претъпкан с автобуси. Бе добре, че *Арго II* можеше да хвърли котва във въздуха, тъй като никога нямаше да намерят място за паркиране.

Лио хвърли един камък в реката. Искаше му се Хейзъл и Франк да се върнат. Не му беше комфортно с Пърси.

Първо не знаеше за какво може да си говори с някой, който е минал през Тартара. „Да си гледал последния епизод на Доктора? Не? Вярно, ти беше в Ямата на вечното проклятие!“

Пърси *и преди* си беше страшничък. Можеше да призовава урагани, дуелираше се с пирати, убиваше гиганти на арената в Колизея...

След Тартара обаче му се струваше, сякаш се беше качил на ново ниво на супергероизъм.

На Лио дори му бе трудно да възприеме, че са от един *лагер*. Двата никога не се бяха засичали в лагера на нечистокръвните. Коженото герданче на Пърси имаше четири мъниста за четири изминали лета, а това на Лио — точно *николко*.

Единственото нещо, което ги свързваше, бе Калипсо, а всеки път, щом Лио се сетеше за нея, му идеше да фрасне Пърси по физиономията.

Мислеше си, че трябва да поговорят за това, но така и не намираще подходящия момент. А с напредването на дните проблемът ставаше все по-болезнен.

— Кажки какво има — каза накрая Пърси.

— Моля? — размърда се Лио. — Какво да има?

— Ядосан си ми.

— Така ли изглеждам? — опита се да се пошегува Лио, но не успя. — Ами, съжалявам.

— Мисля, че трябва да поговорим — погледна към реката Пърси и разпери длан. Лио видя камъчето, което бе метнал във водата.

Фукаме се, а? — помисли си Лио.

Изкуши се да взриви най-близкия автобус със струя пламък, а после да продължи с бензиностанцията, но реши, че това може би е малко прекалено.

— Май наистина трябва да поговорим. Но не...

— Момчета! — обади се Франк от края на паркинга и им махна да приближат. Хейзъл бе яхнала Арион. Конят се бе появил без предупреждение веднага щом кацнаха.

Спасен от Занг — помисли си Лио.

С Пърси се затичаха към приятелите си.

— Това място е огромно — докладва Франк. — Руините се простират от реката до основите на планината там, на около половин километър.

— Колко прави това в нормални мерки? — запита Пърси.

— Това са нормалните мерки — погледна го възмутено Франк. — В Канада и в целия свят! Само вие, американците...

— Представи си пет или шест футболни игрища — намеси се Хейзъл и подаде на Арион кюлче злато, което той с радост изяде.

— Така кажи, по човешки — разпери ръце Пърси.

— Как да е — продължи Франк, — отвисоко не се вижда нищо подозрително.

— И аз не намерих нищо — съгласи се Хейзъл. — С Арион обстойно обиколихме периметъра. Туристи колкото искаш, но луди богини не видяхме.

Огромният жребец изпръхтя и тръсна глава. Мускулите на врата му се размърдаха под кафявата козина.

— Как ругае кончето ти само — поклати глава Пърси. — Нещо не го радва Олимпия.

Лио бе склонен да се съгласи с коня. И на него не му харесваше идеята да вървиш под жаркото слънце сред руини, да си пробиваш път през потните туристи и да търсиш богиня с раздвоение на личността. Освен това Франк бе прелетял над цялата долина като орел. Ако

неговите зорки очи не бяха успели да намерят нищо, може би наистина *нямаше* нищо.

От друга страна, коланът на Лио бе пълен с опасни играчки. Щеше да е много разочарован, ако не гръмнеше нещо на изпроводяк.

— Значи ще се щураме заедно — рече той — и ще оставим бедата да ни намери сама. Досега това винаги е действало.

Така четиримата тръгнаха насам-натам, като избягваха групите туристи и се промъкваха от една сянка към друга. Не за пръв път Лио бе смаян от това колко много му напомня Гърция на родния Тексас — ниските хълмове, малките дръвчета, пищенето на цикадите, ужасната жегга. Ако заменеше древните колони с говеда и огради от бодлива тел, щеше да се почувства като у дома си.

Франк намери някаква туристическа брошура (сериозно, тоя четеше и съставките на консервите) и им разказа за това откъде минават.

— Това е *пропилон* — махна той към каменния път, осеян с порутени колони, — един от главните входи към долината на олимпийските игри.

— Камънак — отсече Лио.

— А там — посочи Франк към квадратни основи, които напомняха на вътрешния двор на мексикански ресторант — е храмът на Хера, една от най-древните сгради тук.

— Значи още камънак — добави Лио.

— А онова приличащо на естрада кръгло нещо там е Филипеона, посветен на цар Филип Македонски.

— И *още* камънак! Първокласен камънак!

— Теб *нищо* ли не те трогва? — скрита го Хейзъл, която още яздеше Арион.

Лио вдигна поглед. Къдравата ѝ тъмна коса и златистите ѝ очи напомняха на шлема и мечата ѝ така, че изглеждаше като направена от имперско злато. Съмняваше се, че Хейзъл ще сметне това за комплимент, но за човек бе първокласна изработка.

Спомни си пътя им през Дома на Хадес. Хейзъл го бе извела от страховития лабиринт на илюзиите. Бе накарала вещицата Пасифая да пропадне през въображаема дупка в пода. Бе се изправила срещу гиганта Клитий, докато Лио се бе давил в облака мрак. Бе прерязала

веригите, оковаващи Портите на Смъртта. В същото време Лио бе свършил едно голямо нищо.

Вече не бе влюбен в нея. Сърцето му бе останало на остров Огигия. Оставаше обаче впечатлен от Хейзъл Левеск, дори когато не бе яхнала страховития кон, който можеше да препуска със скоростта на звука и да псува като моряк.

Не изрече нищо от това, но Хейзъл сякаш прочете мислите му, тъй като се изчерви и отклони поглед.

В щастливо неведение за това, Франк продължи да разказва.

— А там... о! — Той погледна предпазливо към Пърси. — Онзи полукръг, издълбан в хълма, с нишите. Това е нимфеум, построен в римски времена.

Лицето на Пърси придоби цвят на лимон.

— Имам идея. Да не ходим там.

Лио, който бе чул историята как Пърси, Джейсън и Пайпър едва не се бяха удавили в Рим, се съгласи.

— Това е страхотна идея.

Продължиха да вървят.

От време на време ръцете на Лио се плъзгаха към колана с инструменти. След като керкопите го бяха обрали в Болоня, той се страхуваше да не остане отново без него, но се съмняваше, че има чудовище, сръчно като двете джуджета. Запита се какво ли правят малките маймунки в Ню Йорк. Надяваше се да се забавляват, като тормозят римляните и ги оставят без ципове и ластици, за да се препъват в падналите си панталони.

— А това е Пелопионът — посочи Франк към още една впечатляваща купчина камънак.

— Стига де, Занг — оплака се Лио. — *Пелопион* не може да е истинска дума. На какво е посветен? На *пелените*?

— Това е гробницата на Пелопс! — погледна го обидено Франк. — Цял Пелопонес е кръстен на него!

Лио потисна порива да хвърли граната в лицето му.

— Предполагам, че трябва да знам кой е бил този Пелопс?

— Принц, спечелил съпругата си в състезание с колесници. Предполага се, че започнал олимпийските игри в чест на това.

— Колко романтично — изсумтя Хейзъл. — „Хубава съпруга имаш, принц Пелопс!“. „Благодаря, спечелих я на състезание с

колесници!“

Лио не виждаше как целият този камънак ще им помогне да намерят богинята на Победата. В момента единствената победа, която искаше, бе нещо студено за пиене и малко начоси за хрупане.

И въпреки това... колкото повече напредваха из руините, толкова по-неспокоен се чувстваше. Върна се към някои от най-старите си спомени, за Тия Калида, известна още и като Хера, която го бе окуражила да ръчка отровна змия с пръчка, когато бе на четири. Лудата богиня му бе казала, че това е добра тренировка за бъдещето му на герой и може би бе права. И до ден днешен Лио ръчкаше разни неща насам-натам, търсейки си белята.

Огледа тълпите туристи и се запита дали наистина са такива, или са маскирани чудовища като ейдолоните, които го бяха преследвали в Рим. Понякога му се струваше, че зърва някое познато лице. Грубоватият му братовчед Рафаел, ужасният господин Боркин, който му бе преподавал в трети клас, зловната му мащеха Тереза.

Все хора, които се бяха отнасяли с него като с боклук.

Възможно бе просто да си представя лицата, но това го накара да застане нащрек. Спомни си как богиня Немезида му се бе явила като леля Роса — човекът, който Лио искрено ненавиждаше и на когото искаше да отмъсти. Запита се дали не е някъде тук, дали не гледа към него в очакване да види какво ще направи. Все още не бе сигурен дали си е платил дълга към богинята. Подозираше, че тя очаква той да страда още заради него.

И може би днес бе денят, в който това щеше да се случи.

Спряха малко встрани от поредната руина — според Франк храм на Зевс.

— Вътре е имало статуя на Зевс от злато и слонова кост — заяви той, — едно от седемте чудеса на древния свят. Направена от същия човек, изваял Атина Партенос.

— Дано не трябва да търсим и нея — обади се Пърси. — Стигат ми големите вълшебни статуи за това пътуване.

— Съгласна. — Хейзъл потупа Арион по хълбока, все едно конят бе изнервен.

На Лио му се прииска да изцвили и да тропне с копита. Бе му топло, бе ядосан и гладен. Чудеше се дали са ръчкали отровната змия

достатъчно и кога тя ще ухапе. Искаше да се откажат и да се приберат на кораба, преди това да се случи.

За жалост, когато Франк спомена храма и статуята на Зевс, мозъкът на Лио направи връзката и въпреки протестите на здравия разум, я сподели с останалите.

— Хей, Пърси — обади се той, — помниш ли онази статуя на Нике в музея? Дето беше станала на парчетата?

— Да?

— Не е ли стояла тук, пред Храма на Зевс? Кажете ми, че греша, моля те. Искам да греша!

Пърси извади химикалката Въртоп от джоба си.

— Не грешаш. Ако Нике е наоколо... трябва да е някъде тук.

— Но аз не виждам нищо — огледа се Франк.

— Ами ако ѝ дадем вмирисани гуменки? — запита се Пърси. — Това дали ще я ядоса достатъчно, че да се появи?

Лио се усмихна нервно. С Пърси имаха още нещо общо — тъпото чувство за хумор.

— Да, вмирисаните гуменки са неприятна част от победата за един спортист. *Определено* ще предизвикат гнева ѝ. Ще се яви с думите „Предстои ви да умрете!“ или нещо от този род.

— И двамата сте невъзможни — завъртя очи Хейзъл.

— ПРЕДСТОИ ВИ ДА УМРЕТЕ! — отекна гръмък глас.

Лио едва не подскочи. Обърна се и се наруга наум. Защо бе споменал вмирисаните гуменки?

На златна колесница, насочила копие към сърцето му, бе застанала богинята Нике.

ХІ. ЛИО

Златните криле бяха кичозни.

Лио можеше да понесе колесницата и двата бели коня. Нямаше проблем и с бляскавата рокля без ръкави (щеше да отива повече на Калипсо, макар това да нямаше значение в случая) и прибраните нагоре със златен лавров венец черни плитки на Нике.

Изражението ѝ бе ококорено и малко налудничаво, все едно бе изпила двайсет кафета и се бе качила на скоростно влакче, но и това не го притесни. Дори позлатеното копие, насочено към гърдите му не го учуди.

Крилете обаче също бяха позлатени, до последното перо. Лио виждаше, че са добре изработени, но бяха прекалено голям кич — ярки и просташки. Ако крилите ѝ бяха слънчеви панели, Нике щеше да произведе достатъчно количество ток, че да захрани Маями.

— Госпожо — попита той, — може ли да свиете криле? Ще получа слънчево изгаряне.

— Какво? — Нике наклони глава, все едно бе стресната птица. — О, брилянтните ми пера. Ами, добре. Предполагам, че не можеш да загинеш славно, ако си заслепен и изгорял.

И сви криле. Температурата слезе до нормалните за гръцкия следобед четиридесет градуса.

Лио погледна към приятелите си. Франк стоеше неподвижен и преценяваше с поглед богинята. Раницата му не се бе превърнала в колчан и лък, което бе разумно. Не бе и прекалено уплашен, тъй като не се бе превърнал в голяма златна рибка.

Хейзъл обаче имаше проблеми с Арион. Дорестият жребец пръхтеше и скачаше, като избягваше дори да поглежда към белите коне на Нике.

Пърси пък държеше химикалката си все едно се чуди дали да размаха меча, или да надпише колесницата на богинята.

Никой обаче не смееше да заговори. Тогава Лио осъзна липсата на Пайпър и Анабет. Те бяха много добри в говоренето.

Затова реши, че трябва да каже нещо, преди всички да загинат славно.

— Та — посочи той Нике с показалците си, — не слушах доклада на Франк, но съм сигурен, че в брошурите му няма нищо съществено. Затова предполагам, че ти можеш да ни кажеш какво точно става?

Изцъклените очи на Нике го изнервяха. Дали не му бе пламнал носът? Това се случваше понякога, когато е изнервен.

— Трябва да грабнем победата! — изкрещя богинята. — Да се реши състезанието! Да определим шампиона!

— А ти Нике ли си, или Виктория? — прокашля се Франк.

— Ах! — Богинята се хвана за главата и конете ѝ се изправиха на задните си крака. Арион направи същото.

Богинята се разтрепера и се раздели на две отделни видения, които напомниха на Лио за начина, по който си бе играл като дете с навитата изтривалка на пода. Навиваше я и я пускаше толкова бързо, че изглеждаше сякаш има две изтривалки.

Така изглеждаше и Нике в момента.

Вляво бе едната версия — с блестяща рокля без ръкави, тъмна коса, опасана от лаврови венци и сгънати златни криле. Вдясно бе друга, облечена с римски нагръдник и наколенници. Изпод шлема ѝ се подаваше къса кестенява коса. Крилете ѝ бяха бели, а роклята — пурпурна. На върха на копието имаше римски знак — SPQR в лавров венец.

— Аз съм Нике! — извика образът отляво.

— Аз съм Виктория! — извика този отдясно.

За пръв път Лио разбра какво имаше предвид неговият *abuelo* с израза „да говориш с крайчеца на устата си“. Богинята едновременно казваше две различни неща. Трепереше и плюеше толкова, че на Лио му се зави свят. Идеше му да извади инструментите си и да ѝ оправи карбуратора, тъй като ако бе двигател, толкова вибрации щяха да я накарат да гръмне.

— Аз решавам победите! — извика Нике. — Някога бях почитана от всички в храма на Зевс! Надзиравах олимпийските игри! Всички градове ми принасяха жертвоприношения!

— Игрите са безсмислени! — отвърна с крясък Виктория. — Аз покровителствам победата в битка! Римските генерали ми се кланяха!

Август издигна моя статуя в Сената!

— Ах! — изпищяха в агония и двете фигури. — Трябва да решим! Трябва да грабнем победата!

Арион подскочи толкова яростно, че Хейзъл трябваше да слезе, за да не бъде изхвърлена. Преди да успее да го успокои, конят изчезна, като остави следи от пара в руините.

— Нике — рече Хейзъл и пристъпи напред, — ти си объркана като всички богове. Гърците и римляните са на прага на война. Това кара аспектите ти да воюват един с друг.

— Знаем това! — разклати копие богинята. Върхът му изглеждаше раздвоен. — Но не мога да търпя нерешен конфликт! Коя е по-силната? Коя е победителката?

— Няма победители, госпожо — каза Лио. — Ако има война, всички губим.

— Как така *няма победители*? — Нике бе толкова шокирана, че Лио се уплаши дали носът му все пак не е пламнал. — Винаги има победител! Само *един* победител! Всички останали губят! В противен случай победата е безпредметна. Вероятно искате да ми дадете списък с участниците? Малки пластмасови трофеи за участие за всеки атлет или войник, който се е включил? Да се подредим, да си стиснем ръцете и да си кажем едни на други „добра игра“? Не! Победата трябва да е истинска, изстрадана, трудна, срещу тежък съперник. И затова загубата *трябва* да е другият вариант!

Двата коня на богинята опитаха да се захаят, за да влезнат в тон с духа на състезанието.

— Ами, добре — каза Лио. — Виждам, че за теб това е важно. Но истинската война е с Гея.

— Той е прав — каза Хейзъл. — Нике, ти караше колесницата на Зевс по време на предишната война с гигантите, нали?

— Разбира се!

— Тогава знаеш, че Гея е истинският враг. Трябва ни помощта ти, за да я победим. Войната не е между гърци и римляни.

— Гърците трябва да умрат! — изрева Виктория.

— Победа или смърт! — нададе вой Нике. — Едната страна трябва да победи!

— Все едно слушам баща си — изсумтя Франк.

— Дете на Марс, нали? — погледна го Виктория. — Че и римски претор? Няма истински римлянин, който би пощадил гърците! Не мога да търпя това раздвоение и дори не мога да мисля! Избий останалите! Спечели победата!

— Няма да стане — отвърна Франк, макар Лио да забеляза, че дясното му око потръпва.

И на Лио не му беше лесно. Нике изпращаше вълни напрежение и опъваше нервите му до скъсване. Чувстваше се все едно е на стартовата линия и чака някой да извика:

— Старт!

Изпитваше ирационален порив да удуши Франк с голи ръце, което, разбира се, бе глупаво, тъй като врагът на Франк бе твърде *дебел* за ръцете му.

— Вижте, госпожице Победа — опита да се усмихне Пърси, — не искаме да прекъсваме състезанието. Може би трябва да приключите разговора със самата себе си и да се върнете по-късно, с по-големи оръжия и може би малко успокоителни.

Богинята размаха копие.

— Ще решим въпроса веднъж и завинаги. Днес ще решим кой печели! Четирима сте? Отлично! Ще направим отбори! Момчета срещу момичета, може би?

— Ами, не — отвърна Хейзъл.

— Сини срещу червени?

— Няма как — отговори Хейзъл.

— Тогава гърци срещу римляни! — извика Нике. — Но разбира се! Двама на двама! Последният оцелял печели победата. Останалите загиват славно!

Лио усети състезателен импулс. С огромно усилие на волята се въздържа да не извади чук от колана си и да не цапардоса Хейзъл и Франк по главите.

Тогава осъзна колко умно бе постъпила Анабет, като бе решила да не изпраща деца, чиито родители враждуват. Ако Джейсън бе тук, с Пърси вече щяха да се блъскаат в камънака.

Наложи си да отпусне юмруци.

— Вижте, госпожо, няма да играем „Игрите на глада“ за ваше удоволствие. Просто няма да стане.

— Но така ще спечелите голяма чест! — Нике бръкна в една кошница и извади дебел лавров венец. — Тази корона от листа може да бъде ваша! Да я поставите на главата си! Представяте ли си?

— Лио е прав — отвърна Франк, макар да се бе втренчил във венеца. Лио забеляза, че лицето му е прекалено изопнато.

— Няма да се бием едни срещу други. Битката ни е с гигантите. Вие трябва да ни помогнете.

— Много добре! — вдигна богинята лавровия венец в една ръка и копието в другата.

Пърси и Лио се спогледаха.

— Значи ще ни помогнете? — попита Пърси. — Срещу гигантите?

— Това ще е част от играта — отвърна Нике. — Който спечели, става мой съюзник. Рамо до рамо ще се бием с гигантите и ще спечелим победата. Но трябва да има само един победител. Другите следва да бъдат победени и убити. Напълно унищожени. Та какво ще бъде, герои? Ще успеете ли да извършите подвига си, или ще оставите глупавото ви приятелство да развали всичко?

Пърси свали химикалката. Въртоп се превърна в меч от божествен бронз. Лио се уплаши да не замахне към него. Аурата на Нике не бе лесна за удържане.

Вместо това обаче Пърси насочи меча към Нике.

— Ами ако се бием с теб?

— Ха! — светнаха очите на Нике. — Ако не искате да се биете един с друг, мога да ви убедя.

Тя разпери златните си криле. Четири метални пера паднаха от двете страни на колесницата. Завъртяха се като гимнастици, а после нараснаха и образуваха ръце и крака. Когато стигнаха земята вече бяха четири двойници на богинята, всяка от които носеше златно копие и венец от божествен бронз, който подозрително напомняше фризби от бодлива тел.

— Към стадиона! — извика богинята. — Имате пет минути да се подготвите! После ще се лее кръв!

Лио се канеше да попита: „Ами ако не искам да отидем на стадиона?“.

Но получи отговора преди това.

— Вървете! — извика Нике. — Към стадиона, на бегом! Иначе моите *никаи* ще ви убият на място!

Металните ѝ двойници разтвориха челюсти и нададоха звук като от тълпа на Световното по футбол, примесена с музика. Разклатиха копия и се втурнаха към героите.

Това не бе най-славният момент в живота на Лио. Обзе го паника и той хукна да бяга. Единствената му утеха бе, че и приятелите му направиха същото, а те не се славеха като страхливци.

Четири метални женища хукнаха подир тях в хлабав полукръг и ги насочиха на североизток. Всички туристи бяха изчезнали. Може би се бяха скрили на хлад в музея с климатик, а може би Нике някак ги бе принудила да напуснат.

Героите бягаха, като се препъваха в камъните и прескачаха порутени стени, минавайки покрай колони и информационни афиши. Зад тях колесницата на Нике трополеше, а конете ѝ цвилеха ожесточено.

Всеки път, когато Лио искаше да забави темпото, металните женища започваха да кресчат отново. Как ги бе нарекла Нике — никети, *никаи*?

Изпълваха Лио с ужас. А той мразеше да е ужасен. Струваше му се унизително.

— Там! — Франк изтича към един ров между две стени с каменна арка. Това напомни на Лио за тунелите, през които минаваха футболните тимове, преди да излязат на терена. — Това е входът към стария олимпийски стадион! Наричат го крипта!

— Кофти име! — отвърна Лио.

— И защо трябва да влизаме в криптата? — изпъшка Пърси. — Тя това иска!

Но никетите изпищяха отново и Лио изгуби ума и дума. Затича се към тунела. Когато стигнаха арката, Хейзъл извика:

— Спрете!

И те го сториха. Пърси се преви на две, останал без дъх. Лио бе забелязал, че той се задъхва лесно напоследък, вероятно заради киселинния въздух на Тартара.

Франк надникна към пътя, по който бяха дошли.

— Не ги виждам повече. Махнаха се.

— Дали са се отказали? — попита Пърси обнадеждено.

— Не — огледа руините Лио, — просто ни закараха, където искат. Какви бяха тези неща? За никетите говоря?

— Никети? — почеса се Франк. — Мисля, че се казват *никаи*. Множествено число на *победи*.

— Да. — Хейзъл изглеждаше потънала в мисли, докато опипваше каменния портал. — В някои легенди Нике има армия малки победи, които разпраца по целия свят.

— Като джуджетата на Дядо Коледа — отвърна Пърси, — само дето са зли, метални и много шумни.

Хейзъл опря пръсти в арката, сякаш се мъчеше да напипа пулса ѝ. Под тесния тунел земните стени се разтваряха към широко поле с могили от двете страни, направени като за зрителите.

Лио предположи, че в древни времена това е било открит стадион, достатъчно голям за хвърляне на диск и на копие, правене на лицеви опори гол... или там каквото се състезаваха лудите гърци, за да спечелят корона от листа.

— На това място витаят духове — промърмори Хейзъл. — В тези камъни има много болка.

— Моля те, кажи ми, че имаш план — рече Лио. — За предпочитане такъв, който да не включва славното ми загиване.

Очите на Хейзъл изглеждаха студени и далечни, както когато премина през Дома на Хадес — виждаше различно ниво на реалността.

— Това е бил входът на играчите. Нике каза, че имаме пет минути да се подготвим. После ще очаква да минем през арката и да започнем игрите. Няма да ни позволи да напуснем, докато трима от нас не умрат.

Пърси се подпря на меча си.

— Сигурен съм, че битките до смърт не са част от олимпийските игри.

— Нике е решила, че са — промърмори Хейзъл, — аз обаче мога да ни спечеля предимство. Когато излезем на бойното поле, ще създам препятствия и скривалища, които да ни дадат време.

— Като Полята на Марс? — намръщи се Франк. — Ровове, тунели, такива неща? И това ли можеш да правиш с Мъглата?

— Така мисля — отвърна Хейзъл. — Нике ще очаква препятствия. Мога да използвам очакванията ѝ срещу нея. Но не е

само това. Мога да използвам всеки подземен портал, дори тази арка, за да стигна Лабиринта. Мога да издигна част от Лабиринта на повърхността.

— Чакай, чакай — прекъсна я Пърси, — това е лоша идея. Лабиринтът е зъл. Говорили сме за това.

— Хейзъл, той е прав. — Лио си спомни твърде добре илюзиите от Дома на Хадес, през които го бе превела тя. На всеки шест крачки изникваше нова смъртоносна опасност. — Знам, че си добра с магията. Но вече имаме четири кресливи никети, за които да се тревожим...

— Трябва да ми се доверите — каза тя. — Остават ни само още две минути. Когато мина пред арката, ще мога да манипулирам игрището в наша полза.

— Два пъти — въздъхна Пърси през носа си — са ме принуждавали да се бия на стадион. Веднъж в Рим и преди това в Лабиринта. Мразя да участвам в игрите на тълпите.

— Всички мразим — каза Хейзъл, — но трябва да накараме Нике да се почувства уверена. Ще се преструваме, че се бием, докато неутрализираме никетите. Какво гадно име, наистина! След това ще победим Нике така, както ни каза Юнона.

— Звучи като разумен план — съгласи се Франк. — Видяхте колко силна е Нике, когато се опитваше да ни накара да се нахвърлим един върху друг. Ако праща тази агресия на всички гърци и римляни, няма как да спрем войната. Трябва да я поставим под наш контрол.

— Но как да направим това? — запита Пърси. — Като я цапнем по главата и я натикаме в торба?

Механичните колелца в ума на Лио се раздвижиха.

— Всъщност — каза той — ще направим точно това. Донесъл съм играчки за добрите деца.

ХІІ. ЛИО

Две минути не бяха много време.

Лио се надяваше, че е дал на всички правилните джаджи и им е обяснил както трябва какво правят бутоните. Иначе нещата щяха да тръгнат много на зле.

Докато изнасяше лекция на Франк и Пърси за Архимедовата механика, Хейзъл се загледа към каменната арка и промърмори нещо под нос.

На пръв поглед нищо в тревистото поле около тях не се беше променило, но Лио бе сигурен, че Хейзъл е използвала някой замъгляващ фокус.

Тъкмо обясняваше на Франк как да не се обезглави от собствената си Архимедова сфера, когато в стадиона отекна звукът на тромпети. Колесницата на Нике се появи на полето, а никетите се подредиха пред нея с вдигнати копия и лаврови венци.

— Започнете! — извика богинята.

Пърси и Лио изтичаха под арката. Полето незабавно потръпна и се превърна в лабиринт от тухлени стени и ровове. Минаха покрай най-близката стена и изтичаха наляво. Франк извика от арката:

— Умрете... въъ... грекуски боклуци!

И пусна една стрела така, че да мине над главата на Лио.

— Слабоооо! — изкрещя Нике. — Ако ще убиваш, трябва да го искаш!

— Готов ли си? — погледна Лио към Пърси.

Пърси вдигна една бронзова граната.

— Дано не си оплескал нещата — рече той, след което изкрещя: — Мрете римляни! — и хвърли гранатата над стената.

БУМ! Лио не видя експлозията, но миризмата на печени пуканки изпълни въздуха.

— О, не! — изпищя Хейзъл. — Нашата фатална слабост, пуканките!

Франк пусна още една стрела над главите им. Лио и Пърси завиха наляво и потънаха в лабиринта от стени, който изглежда се менеше сам. Лио видя открито небе над себе си, но клаустрофобията въпреки това го застигна. Дишането му се учести.

— По-спортно! — кресна отнякъде Нике. — С едните пуканки доникъде няма да стигнете!

От бученето на колесниците Лио се досети, че тя обикаля периметъра на бойното поле. Победата правеше победна обиколка.

Още една граната избухна над главите на Пърси и Лио. Те се гмурнаха в рова и зеления взрив на гръцкия огън облиза косата на Лио. Франк обаче се бе прицелил така, че взривът само *изглеждаше* впечатляващо.

— Малко по-добре — изкоментира Нике, — но никаква точност. Май не *искаш* този лавров венец!

— Де да беше по-близо реката — промърмори Пърси, — щях да я удавя.

— Спокойно, водорасляк.

— Не ме наричай *водорасляк*.

Лио посочи през полето. Стените се бяха размърдали и разкриха една от никетите на около трийсет метра, застанала с гръб към тях. Хейзъл явно знаеше какво прави и манипулираше Лабиринта така, че да изолира мишените им.

— Аз разсейвам — каза Лио, — ти удряш. Готов ли си?

— Върви — кимна Пърси и се стрелна наляво. Лио измъкна едно чукче от колана си и извика:

— Хей, грознице бронзова!

Никетата се обърна точно когато Лио метна чука. Той се удари в металните ѝ гърди с дрънчене и не предизвика никаква вреда, но явно я подразни, защото тя тръгна към него и вдигна венеца от бодлива тел.

— Опа. — Лио се приведе и металният кръг профуча над главата му. Венецът се заби в стената зад него и проби дупка в тухлите, след което се върна назад като бумеранг. Никетата вдигна ръка да го вземе, но Пърси се появи от рова зад нея и я посече през кръста с Въртоп. Металният венец мина покрай него и се заби в една мраморна колона.

— Фал! — изкрещя богинята на Победата. Стените се размърдаха и Лио видя как тя тръгва към тях с колесницата си. — Никой не напада никаите ми, освен ако не иска да умре!

На пътя на богинята изникна окоп, който накара конете ѝ да спрат. Момчетата изтичаха да се прикрият. С крайчеца на околото си Лио видя как на около петнайсет метра от тях превърналият се в гризли Франк скача от една стена и смачква още една никета. Така две от бронзовите грозници вече бяха въвн от играта. Оставаха още две.

— Не! — кресна вбесена Нике. — Не, не и не! Обречени сте! Никаи, убийте ги!

Лио и Пърси се скриха зад стената. Останаха там за секунда в опит да си поемат глътка въздух.

Лио трудно пазеше равновесие, но усети, че и това е част от плана на Хейзъл. Тя караше местността около тях да се променя. Появяваха се нови окопи или възвишения, стени и колони. Ако имаха късмет, за никетите щеше да стане по-трудно да ги намерят. Дори пет метра път можеха да отнемат ценни минути.

Лио обаче мразеше да не може да се ориентира. Това му напомняше колко безпомощен се бе чувствал в Дома на Хадес, как Клитий го бе душил с мрака, бе угасил пламъка му, бе откраднал гласа му. За Хиона, която го бе подхвърлила от борда на *Арго II* към другия край на Средиземноморието с един повей на вятъра.

Бе достатъчно лошо, че е мършав и дребен. Ако не можеше да контролира чувствата си, ако не усещаше собствения си глас, собственото си тяло... тогава не му оставаше много.

— Хей — каза Пърси, — ако не излезем живи от това...

— Млъквай. Ще излезем.

— Но ако не успеем, искам да знаеш, че съжалявам. За Калипсо. Аз я подведох.

— Ти знаеш за мен и... — Лио бе напълно потресен.

— *Арго II* е малък кораб — направи гримаса Пърси, — бързо се разчува. Но когато бях в Тартара... ми напомниха, че не съм изпълнил обещанието си към Калипсо. Помолих боговете да я освободят и предположих, че са го направили. С амнезията и всичките приключения в лагер „Юпитер“ просто забравих за нея. Не се оправдавам. Трябваше да проверя дали боговете са удържали на думата си. Но се радвам, че ти я намери. Обещал си ѝ да се върнеш. Е, аз ти обещавам, че ако *наистина* се измъкнем от цялата тази каша, ще направя каквото мога, за да ти помогна. И това обещание *ще изпълня*.

Лио остана без думи. Криеха се зад стена на вълшебно бойно поле, целеха се с гранати, гризлита и бронзови грозници, а Пърси му казваше *това*.

— Хей, какъв ти е проблемът? — изръмжа Лио.

— Значи още се сърдиш — премигна Пърси.

— Сърдя се, разбира се! Същият си като Джейсън. Човек не може да ви се дразни, че сте перфектните герои, защото после идвате и му наговаряте такива неща. И сега не мога да го правя след това обещание за помощ и вяност!

— Е — усмихна се неловко Пърси, — съжалявам.

В този момент земята се разтърси от още една граната, която изпрати спирали сметана във въздуха.

— Това е сигналът на Хейзъл — обясни Лио. — Свалили са още една никета.

Пърси надникна иззад ъгъла на стената.

До този момент Лио не бе осъзнавал колко много му се дразни. Момчето винаги го бе плашило. Това, че Калипсо бе влюбена в него, правеше нещата десет пъти по-лоши. Но гневът започна да угасва. Пърси не бе от хората, които наистина можеш да не харесваш. Бе искрен в извинението си и в желанието си да помогне.

Освен това Лио знаеше, че между Пърси Джаксън и Калипсо вече няма нищо. Теренът бе чист. Лио просто трябваше да намери обратния път до Огигия. И *щеше* да го направи, ако преживееше следващите десет дни.

— Остава ни само една никета — каза Пърси. — Чудя се дали...

Хейзъл извика от някъде наблизо и Лио моментално скочи на крака.

— Човече, чакай! — извика Пърси, но той се втурна в лабиринта. Сърцето му биеше като барабан.

Стените от двете му страни изчезнаха. Лио се намери на открито поле. Франк стоеше в далечния край на стадиона и пускаше огнени стрели към колесницата на Нике, докато богинята го засипваше с обиди и се мъчеше да го докопа сред променящата се мрежа окопи.

Хейзъл бе по-близо, може би на около осемнайсет метра. Четвъртата никета очевидно се бе промъкнала към нея. Хейзъл се отдалечаваше с куцукане от нападателката си. Дънките ѝ бяха разкъсани, а кракът ѝ кървеше. Тя блокира с огромния си

кавалерийски меч копието на металната жена, но нямаше да издържи още дълго. Мъглата около нея избледня като повредена лампа. Губеше контрол над вълшебния лабиринт!

— Ще ѝ помогна — каза Пърси, — ти се придържай към плана. Стигни колесницата на Нике.

— Планът бе първо да елиминираме никетите!

— Промени плана и се придържай към него.

— В това няма никакъв смисъл, но няма да споря. Върви!

Пърси се спусна да защити Хейзъл, а Лио хукна към никетата с крясъци:

— Хей! Искам награда за участие!

— Ах, ти! — Богинята дръпна юздите и обърна колесницата си към него. — Ще те размажа!

— Хубаво! — отвърна Лио. — По-добре е да загубиш, отколкото да спечелиш!

— КАКВО? — Нике вдигна могъщото си копие, но не се прицели добре заради друсането на колесницата. Оръжието се заби в тревата. За жалост, друго се появи в ръцете ѝ.

Тя пришпори конете си в галоп. Окопите изчезнаха и оставиха открито поле, идеално за смачкване на малки латино геройчета.

— Хей! — извика Франк от другия край на стадиона. — И аз искам награда за участие! Всички печелим!

Той се прицели внимателно, стрелата удари задната част на колесницата на Нике и я подпали. Богинята не обърна внимание. Очите ѝ останаха фокусирани върху Лио.

— Пърси...? — Гласът на Лио прозвуча като писукането на хамстер. Той извади една Архимедова сфера от колана си и включи концентричните кръгове, за да пусне заряда на устройството.

Пърси все още се дуелираше с последната желязна жена. Лио не можеше да го чака.

Той хвърли сферата на пътя на колесницата. Тя удари земята и се зарови в нея. Пърси обаче му беше нужен, за да задейства капана. Дори Нике да бе усетила заплахата, явно реши, че тя не е нещо, което си заслужава вниманието, и продължи курса към Лио.

Колесницата бе на петдесет метра от гранатата.

После на трийсет.

— Пърси! — извика Лио. — Операция воден балон!

Уви, Пърси бе зает с това да го бият. Никетата го прасна с дръжката на копието си и си хвърли венеца с такава сила, че избягна мечата от ръката му.

Пърси се олюля. Металната жена пристъпи напред, за да го довърши.

Лио извика. Знаеше, че разстоянието е прекалено далеч. Знаеше, че ако не скочи настрана, Нике ще го премаже. Но това нямаше значение. Нямаше да позволи да убият приятелите му. Вдигна ръка и изстреля струя пламък право към никетата.

Това буквално стопи лицето ѝ. Тя се олюля, все още вдигнала копие. Преди да възвърне равновесието си, Хейзъл заби своята *спата* право в гърдите ѝ. Никетата рухна на тревата.

Пърси се обърна към колесницата на богинята. Тъкмо преди белите коне да смачкат Лио на пихтия, колесницата мина през гранатата, която избухна като гейзер. Водата издигна нагоре богинята, заедно с колесницата и конете ѝ.

В Хюстън Лио бе живял с майка си в апартамент до магистралата. Чуваше звука от катастрофи поне веднъж седмично, но този бе по-лош — рушенето на божествен бронз, сцепването на дърва, писъците на жребците и богиня, която виеше с два различни гласа.

И двата много изненадани.

Хейзъл припадна, а Пърси я хвана. Франк изтича към тях от другия край на полето.

Така Лио остана сам, когато богинята се измъкна от катастрофата и се издигна пред него. Прическата ѝ бе развалена и приличаше на нещата, които кравите оставят след себе си. Лавровият венец се бе увил около левия ѝ глезен. Конете ѝ се изправиха и избягаха в пълна паника, като продължаваха да теглят съсипаната овъглена колесница подире си.

— Ах, ти — изръмжа Нике към Лио. Очите ѝ бяха по-горещи и ярки дори от крилето. — Как *смееш!*

Лио не се чувстваше особено храбър, но се насили да се усмихне.

— Знам, знам, невероятен съм. Ще ми дадеш ли сега шапка от листа, или не?

— Ще умреш! — вдигна богинята копието си.

— Почакай малко! — Лио започна да рови в колана си. — Не си видяла най-добрия ми фокус, оръжието, което ми гарантира победа във всяко начинание!

Нике се поколеба.

— Какво оръжие имаш предвид?

— Моят съвършен раз-два-матик! — Той извади втората Архимедова сфера, която бе модифицирал цели трийсет секунди, преди да излязат на стадиона.

— Колко лаврови венци имаш? Ще ги взема всичките!

И той занатиска бутоните с надеждата, че е изчислил всичко правилно.

Бе станал много добър в работата си със сферите, но те все още не бяха напълно надеждни. Около двацет процента всъщност.

Щеше да е добре да разполагаше с помощта на Калипсо, докато предеше нишките от божествен бронз. Бе много добра в това. Или пък на Анабет — и нея си я биваше. Лио обаче бе направил, каквото можеше, като бе програмирал сферата за две напълно различни функции.

— Ето! — натисна последното копче Лио. Сферата зейна. Едната стена се превърна в дуло на пистолет. Другата създаде миниатюрен радар от огледалца, излети от божествен бронз.

— Какво трябва да бъде това? — намръщи се Нике. — Архимедов поразяващ лъч! — грейна Лио. — Най-накрая го завърших. Сега ми дай всичките награди.

— Тези неща не работят! — развика се Нике. — Доказаха го по телевизията! Освен това, аз съм безсмъртна богиня. Не можеш да ме унищожиш!

— Само гледай — отвърна Лио. — Нали гледаш?

Нике можеше да го смачка до петно или да го промуши на шиш, но любопитството я победи. Погледна право към огледалцата и Лио натисна спусъка. Обърна очи настрани, но дори така светлината едва не го ослепи.

— Олеле! — олюля се богинята, пусна копието и почна да търка очи. — Аз съм сляпа, сляпа съм!

БАМ! Металните нишки се стрелнаха напред и я увиха в бронзова мрежа. Тя изпищя и падна, а мрежата се затегна и събра

двете ѝ форми — гръцка и римска — в една разфокусирана жалка маса.

— Измама! — креснаха двата ѝ гласа. — Твоят лъч не ме порази! Жива съм!

— Че аз не съм искал да те убивам — отвърна Лио. — Просто те победих.

— Мога да си променя формата, глупако! — кресна тя. — Ще скъсам жалката ти мрежичка! Ще те смачкам!

— Не, не можеш. — Лио се надяваше да е прав. — Това е висококачествена мрежа от божествен бронз, а аз съм син на Хефест. Той е специалист в това да улавя богините в мрежите си.

— Не, не може да е истина! Нееее!

Лио я остави да си ругае и да се мята, и отиде да провери как са приятелите му. Пърси изглеждаше насинен, но иначе здрав. Франк вдигна Хейзъл и ѝ даде да хапне малко амброзия. Раната на крака ѝ бе спряла да кърви, макар дънките ѝ да бяха съсипани.

— Добре съм си — каза тя, — просто прекалих с магията.

— Невероятна беше, Левеск! — Лио се постара да я изимитира: — „Нашата фатална слабост, пуканките!“.

Тя се усмихна немошно. След това четиримата отидоха до Нике, която продължаваше да се мята в мрежата си и дори пляскаше с крила като възголяма златна кокошка.

— Какво да я правим? — попита Пърси.

— Ще я вземем на борда на *Арго II* — отвърна Лио — и ще я натикаме в конюшните.

— Искаш да държиш богинята на Победата в обор? — ококори се Хейзъл.

— Защо не? Когато помирим гърци и римляни, боговете ще се успокоят. Тогава ще я освободим и тя ще ни дари с победа.

— Нищо няма да ви дарявам! — развика се богинята. — Да знаете само колко ще страдате за това нахалство! Кръвта ви ще оплиска древните земи, а един от вас четиримата е предречен да умре в битката с Гея!

Стомахът на Лио се сви на възел.

— Откъде знаеш това?

— Аз виждам победите в бъдещето! — кресна Нике. — Няма как да спечелите, без някой да умре! Пуснете ме и се бийте един срещу

друг! По-добре така, отколкото да срещнете това, което ви очаква!

Хейзъл опря своята *спата* под брадичката на Нике.

— Обясни. — Гласът ѝ бе много по-студен, отколкото Лио бе чувал някога. — Кой от нас ще умре? Как да предотвратим това?

— Дъще на Плутон... магията ти помогна в това състезание, но не можеш да измамиш съдбата. Един от вас ще умре. *Трябва да умре!*

— Не — настоя Хейзъл, — трябва да има и друг начин. *Винаги* има друг начин.

— Хеката ли ти каза това? — изсмя се Нике. — Надяваш се да вземеш лека на изцерителя? Това е невъзможно. Толкова много неща стоят на пътя ви. Отровата на Пилос, сърцето на окования бог в Спарта, проклятието на Делос! Не можете да измамите смъртта!

Франк коленичи, хвана Нике за брадичката и вдигна лицето ѝ към своето.

— За какво говориш? Какъв е този лек?

— Няма да ви помогна — изръмжа Нике. — Ще ви прокълна въпреки глупавата мрежа!

След това започна да нарежда на старогръцки.

Франк се изправи и се намръщи.

— Може ли да ни омагьоса през мрежата?

— Представа си нямам — отвърна Лио.

Франк пусна богинята, след това събу едната си обувка, свали чорапа си и го натика в устата ѝ.

— Отвратително — коментира Пърси.

— Мммпф! — оплака се Нике. — Ххфффф!

— Лио — попита мрачно Франк, — имаш ли тиксо?

— Не излизам без него!

Той извади една ролка от колана си и Франк за нула време я овърза около главата на Нике, като така задържа чорапа в устата ѝ.

— Не е лавров венец — отсече Франк, — но пък тиксо и чорап са си новаторска комбинация.

— Имаш стил, Занг — поздрави го Лио.

Нике продължи да се мята и да пъшка, докато Пърси не я побутна с крак.

— Млъкни и се дръж прилично. Иначе ще викна Арион да си хапне от крилете ти. Той много обича златото!

Нике извряска, след което си замълча.

— Та, вързахме богинята. — Хейзъл звучеше леко изнервена. — Сега какво?

— Ще потърсим онзи лек — скръсти ръце Франк, — каквото и да представлява. Аз обичам да мамя смъртта. Навик ми е.

— Отрова в Пилос? — ухили се Лио. — Сърце на окования бог в Спарта? Проклятие в Делос? О, да. Това ще е забавно.

ХІІІ. НИКО

Последното нещо, което Нико чу, бе как тренер Хедж изръмжава.
— Това не е на добре.

Запита се какво ли се е объркало този път. Може би ги бе телепортирал в бърлога на циклопи или пък на няколкостотин метра над друг вулкан. Не можеше обаче да направи нищо по въпроса. Зрението му си беше отишло. Другите му сетива също отказаха. Коленете му се огънаха и той припадна.

Опита се да се възползва от безсъзнанието си.

Сънищата и смъртта му бяха стари приятели. Знаеше как да пътува през тъмните им владения. Отпрати мислите си в търсене на Талия Грейс.

Мина през познатите болезнени спомени — усмивката на майка му, начина, по който слънцето осветяваше венецианския Гранд Канал, смехът на сестра му Бианка, която го разхождаше из мол във Вашингтон със зелена шапка на главата, засенчваща очите и луничките по носа ѝ. Видя Пърси Джаксън, застанал на заснежен хълм над „Уестовър Хол“ в опит да предпази Нико и Бианка, а самият той стисна играчката си „Митомеджик“ и прошепна:

— Страх ме е.

Видя Минос — старият му наставник, който го поведе през Лабиринта. Призракът изрече със студена и жестока усмивка:

— Не се безпокой, сине на Хадес. Ще получиш своето отмъщение.

Нико не можеше да спре спомените. Те влизаха в сънищата му като духовете от Полята на Асфодел — безцелни, скръбни, изискващи вниманието му.

„Спаси ме — шепнеше всеки един от тях. — Не ме забравяй. Помогни ми. Успокой ме.“

Но той не посмя да мисли за тях. Само щяха да го смачкат с желанията и тегобите си. Най-доброто, което можеше да направи, бе да остане съсредоточен и да продължи напред.

Аз съм синът на Хадес — помисли си той. — Ще отида, където пожелаеш. Мракът ми принадлежи по рождение.

Продължи напред през сиво-черна местност, като търсеше сънищата на Талия Грейс, дъщерята на Зевс. Вместо това обаче земята се разсея в краката му и той се озова на познато място — хижата на Хипнос в лагера на нечистокръвните.

Скрити под купчини възглавници, хъркаха дузина полубогове. Над камината, в която весело пукаше огън, имаше дървен клон, от който в купа капеше млечнобялата вода на река Лета. Пред нея, на кожен стол дремеше отговорникът на хижа петнайсет — пълничко момче с непослушна руса коса и кротко, почти телешко изражение на лицето.

— Кловис — изръмжа Нико, — престани да сънуваш толкова могъщо, да те вземат боговете!

Кловис отвори очи. Обърна се и погледна към Нико, макар самият той да знаеше, че това е само част от съня на сина на Хипнос. Истинският все още си спеше на стола пред камината.

— Здравсти — прозя се Кловис толкова широко, че може да глътне някой низш бог. — Съжалявам. Пак ли те отклоних от курса?

Нико стисна зъби. Нямаше смисъл да се ядосва. Хижата на Хипнос бе като главната метростанция в Ню Йорк, но за сънища. Не може да пътуваш и да не минеш през нея.

— Така и така съм дошъл — рече Нико, — искам да предадеш нещо на Хирон. Кажу ми, че идвам с двама приятели. Носим Атина Партенос.

— Значи е вярно — потърка очи Кловис. — Как точно я носите? Камион ли си наехте?

Нико обясни, доколкото можеше. Съобщенията, предавани в сънища, имаха навика да избледняват, особено ако трябваше да ги предава Кловис. Колкото по-просто кажеше нещо, толкова по-добре.

— Следва ни ловец на глави — добави Нико. — Мисля, че е от гигантите на Гея. Можеш ли да предадеш това на Талия Грейс? Ти намиращ по-лесно хората от сънищата от мен. Трябва ми съветът ѝ.

— Ще пробвам. — Кловис се протегна към чаша горещ шоколад на нощната си масичка. — Можеш ли да ми отделиш секунда, преди да тръгнеш?

— Това е сън, Кловис — напомни му Нико. — Времето е относително.

Но още докато го изричаше, се притесни какво ли става в истинския свят. Физическото му тяло можеше да лети към смъртта си или да е обкръжено от чудовища. Не можеше обаче да си наложи да се събуди, не и след енергията, която бе изхабил в пътуването през сенките.

— Мисля, че трябва да видиш какво стана на военния съвет днес — кимна Кловис. — Аз го проспях, но...

— Покажи ми — отвърна Нико.

Сцената се промени. Нико се озова в спортната зала на Голямата къща, а всичките лидери на лагера се бяха събрали около масата за пинг-понг.

В единия край седеше кентавърът Хирон. Конската част от тялото му бе скрита във вълшебна инвалидна количка, затова приличаше на обикновен човек. Къдравата му кафява коса и брада бяха по-посивели отколкото допреди само няколко месеца. Лицето му бе набръчкано от грижи.

— ... неща, които са извън нашия контрол — казваше той. — Нека видим защитите си. Какво е положението?

Клариса, дъщеря на Арес, се изправи. Бе облечена в пълно бойно снаряжение — типично за нея. Вероятно спеше в него. Докато говореше, размахваше кинжала си, което накара останалите да се отдръпнат от нея.

— Защитата ни е добра — каза тя, — лагерниците са напълно готови за битката. Плажът е наш. Триремите ни кръстосват необезпокоявано водите около Лонг Айлънд, но нелепите орли на врага контролират въздуха. Варварите са успели да ни откъснат напълно от останалата част от света по суша.

— Те са римляни — каза Рейчъл Деър, докато драскаше с маркер по коляното на дънките си, — не варвари.

— Какво ще кажеш за съюзниците им тогава? — посочи я Клариса с кинжала си. — Видя ли племето двуглави, което пристигна вчера? Или ръмжащите хора-кучета с огромни брадви? Мен ми изглеждат като варвари. За съжаление, ти не предвиди това, тъй като оракулските ти сили изчезнаха точно сега, когато ни трябва най-много!

Лицето на Рейчъл поаленя като косата ѝ.

— Вината не е моя. Нещо не е наред с пророчествата на Аполон. Ако знаех какво да направя...

— Тя е права — каза Уил Солас, водачът на хижата на Аполон. Той постави внимателно ръка на китката на Клариса. Малцина от лагера биха могли да направят това, без да бъдат намушкани, но Уил имаше уменията да успокоява хората и я накара да свали кинжала. — Всички в нашата хижа са засегнати. Не е само Рейчъл.

Рошавата руса коса и светлосините очи на Уил напомнях на Нико за Джейсън Грейс, но приликите свършваха до тук.

Джейсън бе боец. Личеше си от погледа, от стойката, от това, че винаги бе нащрек. Уил Солас бе като котарак, изтегнал се на слънце. Движеше се спокойно, погледът му бе винаги благ. С избледнялата сийлатна риза и протритите си шорти и сандали изглеждаше като най-миролюбивия полубог на света. Нико обаче знаеше, че когато се наложи, беше наистина храбър. Не бе забравил как действаше по време на битката за Манхатън — най-добрият боен медик на лагера, който рискуваше живота си, за да спаси ранените.

— Нямаме представа какво е станало в Делфи — продължи Уил. — Татко не отговаря на молитвите ми и не се явява в сънищата ми. Наистина всички богове са притихнали, а това не е в стила на Аполон. Нещо не е наред.

Джейк Мейсън изсумтя от другия край на масата.

— Вероятно онзи римски гад, който води атака, е виновен — Октавиан ли се казваше? Ако бях на мястото на Аполон и мой потомък се държеше така, щях да потъна в земята от срам.

— Не мога да не се съглася — отвърна Уил. — Съжалявам само, че не съм по-добър стрелец. Бих свалил моя римски роднина от коня. Всъщност бих използвал коя да е от силите на баща си, за да спра войната. — Той погледна с неприязън към ръцете си. — За съжаление обаче, съм само лечител.

— Твоите дарби са жизненоважни — напомни му Хирон — и се страхувам, че скоро ще имаме нужда от тях. Що се отнася до бъдещето, какво казва харпията Ела? Няма ли някакъв полезен съвет в Сибилските книги?

— Горката е изгубила ума и дума от страх — поклати глава Рейчъл. — Харпиите мразят да ги затварят. Откакто римляните ни

обградиха, се чувства като в капан. Знае, че Октавиан иска да я плени. Аз и Тайсън сме единствените, които я задържат да не отлети.

— Което би било самоубийствено — скръсти ръце Буч Уокър, синът на Ирида. — Тези римски орли не си поплюват. Вече изгубих цели два пегаса.

— Поне Тайсън извика приятелите си циклопи на помощ — каза Рейчъл. — Една добра новина.

Конър Стол, който бе седнал до масата с храна и напитки, се разсмя. Държеше шепа крекери в едната си ръка и парче сирене в другата.

— Дузина циклопи! Това не е една, а дузина добри новини! Освен това Лу Елън и хлапетата на Хеката вдигат магически бариери, а цялата хижа на Хермес е заложила примки, капани и всевъзможни изненади за римляните.

— Да — намръщи се Джейк Менсън, — капани, които откраднахте от бункер номер девет и хижата на Хефест!

— Взеха дори няколко мини от хижата на Арес — изръмжа Клариса. — Как *успяхте* да откраднете заредени мини, в името на боговете?

— *Командироввахме* ги на война. — Конър натъпка сиренето в устата си. — Пък и не е като да си нямате играчки. Трябва да споделяте.

Хирон се обърна наляво, където сатирът Гроувър Ъндъррууд стоеше притихнал и си играеше със свирката си.

— Гроувър? Някакви новини от духовете на природата?

— Дори в мирно време не е лесно да организираш нимфи и дриади — въздъхна Гроувър. — С размърдването на Гея те са почти толкова объркани, колкото и боговете. Кати и Миранда от хижата на Деметра се опитват да помогнат, но ако Майката Земя се пробуди...

Той погледна притеснено към останалите около масата.

— Не обещавам, че горите ще са безопасни. Или хълмовете. Или храстите с боровинки. Или...

— Супер. — Джейк Мейсън сръчка Кловис, който бе задрямал. — И какво да правим сега?

— Нападаме. — Клариса заби юмрук в масата за пинг-понг и накара останалите да подскочат. — С всеки следващ ден римляните събират все по-голяма армия. Знаем, че искат да нападнат на първи

август. Защо да ги оставяме да ни подреждат графика? Предполагам, че само чакат да съберат повече сили. Вече са по-многобройни от нас. Трябва да нападнем сега, преди да се засилят, да отведем битката към тях!

Малкълм, който заместваше Анабет в хижата на Атина, се прокашля.

— Клариса, разбирам гледната ти точка, но ти не си учила римско инженерно дело. Техният временен лагер е по-добре защитен от нашия постоянен. Ако ги нападнем в базата им, ще бъдем изклани.

— Значи да чакаме? — извика Клариса. — Да ги оставим да съберат всичките си сили и да нападнат точно, когато Гея се събуди? Вижте, бременната жена на тренер Хедж е под моя защита. Няма да позволя да ѝ се случи нищо. Дължа живота си на Хедж. Освен това съм тренирала лагерниците по-дълго от теб, Малкълм. Уплашени са. Всички сме уплашени. Ако обсадата продължи още девет дни...

— Трябва да се придържаме към плана на Анабет. — Конър Стол изглеждаше по-сериозен отвсякога, въпреки трошиците сирене около устата си. — Трябва да изчакаме вълшебната статуя на Атина.

— Стига римският претор да успее да я донесе — завъртя очи Клариса. — Не знам какво си е мислила Анабет, като се съюзи с врага. Дори ако римляните успеят да ни донесат статуята, което е невъзможно, как това ще доведе до мир? Статуята пристига и внезапно всички римляни свалят оръжия и почват да танцуват, като хвърлят цветя във въздуха?

Рейчъл остави маркера си.

— Анабет знае какво прави. Трябва да опитаме да решим нещата мирно. Ако не обединим гърците и римляните, боговете няма да се изцерят. Ако те не се изцерят, няма начин, по който да убием гигантите. А ако не убием гигантите...

— Гея ще се пробуди — каза Конър — и играта свършва. Клариса, виж, Анабет ми изпрати съобщение от Тартара. От *проклетата* Тартара! Бих послушал всеки, който е способен да направи това.

Клариса отвори уста да отговори, но вместо нейния глас, се чу този на тренер Хедж.

— Събуди се, Нико. Имаме проблем.

XIV. НИКО

Нико се изправи толкова бързо, че удари сатира по носа.

— Леле, хлапе, каква твърда глава имаш!

— Съжалявам, тренер — премигна Нико и се опита да си събере мислите. — Какво става?

Не виждаше никаква непосредствена заплаха. Бяха се установили на облята от слънце затревена площ в центъра на площад. Лехи оранжеви невени растяха навсякъде около тях. Рейна спеше свита на кравай, а двете метални кучета лежаха в краката ѝ. На един хвърлей разстояние от тях малки деца си играеха около голям бял мраморен фонтан. В едно близко заведение под сянката на чадъри половин дузина клиенти пиеха кафе. На края на площада бяха паркирани няколко микробуса, но трафик нямаше. Единствените пешеходци бяха няколко семейства, най-вероятно местни, които се наслаждаваха на топлия следобед.

Самият площад беше павиран. В единия му край имаше сгради, покрити с хоросан, както и лимонени дръвчета, а в центъра — добре запазен корпус на римски храм. Основите му се простираха на ширина от петнайсет метра и височина от три. Запазени колони в коринтски стил се извисяваха на още седем метра. А на върха на колонадата...

— О, Стикс — пресъхна устата на Нико.

Статуята на Атина Партенос лежеше напъряно на колоните като певица в нощен клуб, излегнала се върху пиано. На дължина пасваше почти идеално, но с Нике в ръката си бе малко по-широка. Изглеждаше, сякаш може да падне във всеки един момент.

— Какво *търси* там? — попита Нико.

— Ти ми кажи — потърка нос Хедж. — Тук се появихме. Едва не умряхме, но, за щастие, имам чевръсти копита. Беше в безсъзнание и висеше като парашутист от ремъците, докато не успях да те сваля.

Нико се опита да си представи това, но предпочете да не го прави.

— Това Испания ли е?

— Португалия — отвърна Хедж. — Малко си се поизсилил. Между другото, да ти споделя, че Рейна говори испански, а не португалски. Така или иначе, докато спеше, разбрахме, че това е град Евора. Добрата новина е, че мястото е кротко и все още не са ни безпокоили. Никой не забелязва огромната Атина, застанала на върха на римския храм, който, ако се чудиш, е храм на Диана. А хората се радват на уличните ми представления. Изкарах около шестнайсет евро.

Той вдигна шапката си за бейзбол, която бе пълна с монети.

— Улични представления? — На Нико му прилоша.

— Попях малко — каза тренерът, — показах някои хватки. Потанцувах.

— Невероятно.

— Знаем! Португалците имат вкус! Така или иначе това бе добро местенце, в което прекарахме два спокойни дни.

— Два дни? — погледна го Нико.

— Хей, хлапе, нямахме голям избор. Ако не си забелязал, малко се изсилваш с тия скокове през сенките. Опитахме да те събудим снощи, ама не стана.

— Значи съм спал...

— Трийсет и шест напълно заслужени часа.

Нико бе щастлив, че е седнал, иначе щеше да падне. Можеше да се закълне, че е спал само няколко минути, но когато умората му спадна, осъзна, че се чувства по-отпочинал и свеж от седмици наред, може би отпреди да започне търсенето на Портите на Смъртта.

Стомахът му жално изкъркори. Тренер Хедж повдигна вежди.

— Някой е гладен — каза той. — Освен ако стомахът ти не говори на езика на таралежите. Това бе твърде *тихо* за таралеж.

— Бих хапнал — съгласи се Нико. — Какви обаче са лошите новини? Освен че статуята е наклонена? Каза, че има проблем.

— О, вярно. — Сатирът посочи арката в края на площада. В сенките имаше блестяща човекоподобна фигура, очертана от сиви пламъци. Чертите на духа бяха неясни, но като че ли гледаше към Нико.

— Горящият човек се появи преди няколко минути — обясни тренер Хедж. — Не приближава. Когато опитах да ида при него, изчезна. Не знам дали е заплаха, но май те търси.

Нико предположи, че това е капан като повечето неща.

Тренер Хедж обаче обеща, че ще пази Рейна още малко, и момчето реши да рискува и да иде при духа. Можеше да научи нещо полезно.

Извади меча от стикска стомана и приближи арката.

Духовете обикновено не го плашеха. Освен ако Гея не ги покриеше с каменни черупки и не ги превърнеше в машини за убиване, което бе нещо ново — дори за него.

След опита си с Минос обаче, Нико бе осъзнал, че повечето духове имат само толкова власт, колкото им позволиш. Надничаха в ума ти и използваха страха, гнева или копнежите ти, за да ти влияят. Той бе научил как да се пази. Понякога дори успяваше да подчини духовете на волята си.

Когато приближи пламтящото привидение, бе почти сигурен, че е типичен дух — изгубена душа на човек, загинал насилствено. Това не бе проблем.

Нико обаче не бе толкова самоуверен както някога. Помнеше Хърватия твърде добре. Бе попаднал в онази ситуация надменен и сигурен в себе си, а накрая го бяха повалили — и буквално, и емоционално. Първо Джейсън Грейс го бе хванал, за да го отнесе над стената. После Фавоний го бе превърнал в повей на вятъра. Що се отнася до наглия Купидон...

Нико стисна меча си. Да разкрие тайната си любов не бе най-лошото, което се бе случило. Рано или късно щеше да направи това, но по свой избор, когато сам реши. Да го *принудят* да говори за Пърси, да го тормозят и унижават за удоволствие на Купидон обаче...

Пипала от мрак плъзнаха от краката му и убиха плевелите между паветата. Нико се опита да обуздае яростта си.

Когато стигна духа, видя, че той е облечен като монах — със сандали, вълнено расо и дървен кръст на врата си. Около него горяха сиви пламъци — изгаряха ръкавите му, покриваха лицето му с мехури, превръщаха веждите му в пепел. Изглеждаше застинал в момента на кладата, като замръзнало черно-бяло видео.

— Изгорили са те жив — усети Нико. — Предполагам, че през Средните векове.

Лицето на духа се изкриви в безмълвен вик на агония, но очите му останаха отегчени и дори леко подразнени, все едно викът бе автоматичен рефлекс, който не можеше да контролира.

— Какво искаш от мен? — попита Нико.

Призракът му даде знак, че трябва да го последва. Обърна се и мина през арката. Нико погледна назад към тренер Хедж. Сатирът му махна с ръка, все едно да каже: „Върви да свършиш подземните си работи“.

Нико последва духа по улиците на Евора.

Минаха през тесните калдъръмени улички, покрай дворове с хибискуси и бели сгради с карамелени покриви и железни балкони. Никой не забеляза призрака, но местните се уплашиха от Нико. Едно момиче с фокстериер пресече улицата, за да го избегне. Косата на врата ѝ се изправи като перка, а кучето ѝ изръмжа.

Духът изведе Нико на друг градски площад, в чийто край имаше голяма квадратна църква с варосани стени и варовикови арки. Духът прекоси преддверието и изчезна вътре.

Нико се поколеба. Нямаше нищо против църквите, но от тази се излъчваше смърт. Вътре може би имаше гробници, а сигурно и нещо по-неприятно...

Мина през прага. Очите му бяха привлечени от един страничен параклис, осветен от зловеща златиста светлина. На вратата имаше надпис на португалски. Нико не владееше езика, но си спомняше италианския от детството си достатъчно добре, за да разбере какво в общи линии е значението.

„Костите на това място очакват и твоите!“

— Жизнерадостно — промърмори той.

Влезе в параклиса. В далечния му край имаше олтар, пред който горящият дух бе коленичил да се моли. Нико обаче се интересуваше повече от самото помещение. Стените бяха направени от черепи и кости — хиляди и хиляди, събрани в едно. Колони от кости се събираха в сводест таван, украсен с образи на смърт. На едната стена като палта на закачалка висяха тленните останки на двама души — възрастен с малко дете.

— Красива зала, не мислиш ли?

Нико се обърна. Преди година щеше да си изкара акъла, ако баща му се появеше така внезапно до него. Сега успя да овладее чувствата си, едно от тях бе да срита баща си между краката и да избяга.

Подобно на духа, Хадес бе облечен като францискански монах, което се стори на Нико леко зловещо. Черното му расо бе вързано на кръста с обикновено бяло въже. Качулката бе отметната назад и разкриваше късо подстригана тъмна коса и очи, които блещукаха като замръзнал катран. Изражението на бога бе спокойно и уверено, все едно се връщаше от приятна разходка сред Полята на мъченията, където се бе наслаждавал на писъците, надавани от страдалците.

— Смяташ да промениш интериора в Подземното царство? — попита Нико. — Може би средновековните черепи ще отиват на столовата.

— Никога не мога да разбера кога се шегуваш — повдигна вежда Хадес.

— Защо си тук, татко? Как си тук?

Хадес прокара пръсти по най-близката колона и остави бели следи върху старите кости.

— Не си лесен смъртен за намиране, синко. Няколко дни те търся, но когато скиптърът на Диоклециан гръмна... е, привлече вниманието ми.

Нико се почувства засрамен. А после се ядоса от това, че се чувства засрамен.

— Не съм виновен, че скиптърът се счупи. Бяхме нападнати от...

— Скиптърът не е важен. Толкова древна реликва, не можеше да се очаква повече от нея. Експлозията просто проясни ума ми. Позволи ми да разбера къде сте. Надявах се да поговоря с теб в Помпей, но там е толкова... *римско*. Този параклис бе първото място, в което присъствието ми бе достатъчно силно, че да се появя като себе си. Имам предвид като *Хадес*, бог на мъртвите. Не *другата* фигура.

Хадес подуши сухия хладен въздух.

— Това място ме привлича. Били са използвани останките от пет хиляди монаси, за да се построи параклис от кости. Той ми напомня за това, че животът е кратък, а смъртта — вечна. Чувствам се *съсредоточен* тук. Но дори така нямаме много време.

Това обобщава взаимоотношенията ни — помисли си Нико. — *Нямаме много време.*

— Кажы тогава, татко. Какво искаш?

Хадес плесна с ръце и ги прибра в ръкавите на робата си.

— Не можеш ли да допуснеш, че може да съм тук, за да ти помогна, а не защото искам нещо?

Нико почти се изсмя, но нямаше сили.

— Мога да допусна, че си дошъл по няколко причини.

— Май си прав — намръщи се богът. — Добре тогава. Търсиш информация за ловеца на Гея. Казва се Орион.

Нико се поколеба. Не бе свикнал да получава директни отговори, без игри, без гатанки и подвизи за извършване.

— Орион. Като съзвездието. Той не беше ли приятел на Артемида?

— Беше — отвърна Хадес. — Гигант, създаден да се противопостави на близнаците Аполон и Артемида. Ала подобно на Артемида, Орион отхвърли съдбата си. Поиска да живее по своите правила. Първо сред смъртните като ловец на царя на Хиос. За съжаление, имаше проблеми с принцесата. Царят ослепи Орион и го прогони.

Нико си спомни какво му бе казала Рейна.

— Приятелката ми сънувала ловец с греещи очи. Ако Орион е сляп...

— *Беше* сляп — поправи го Хадес. — Малко след бягството си Орион срещна Хефест, който съжали гиганта и му създаде нови механични очи, дори по-добри от оригиналите. Така Орион се сприятели с Артемида и стана първият мъж, допуснат в Лова. Но... нещата между тях се объркаха. Не знам точно как. Орион бе убит и сега се е върнал като верен син на Гея, готов да ѝ служи. Воден е от гняв и горчивина. Предполагам, че можеш да го разбереш.

Сякаш знаеш как се чувствам — искаше да изкрещи Нико. Но вместо това попита:

— Как да го спрем?

— Не можете — отвърна Хадес. — Надеждата ви е да го избегнете. Извършете подвига си преди той да ви стигне. Аполон и Артемида може би ще са способни да го убият — стрели срещу стрели, — но в момента не са в състояние да ви помогнат. Дори и сега Орион е по петите ви. Глутницата му почти ви е настигнала. Няма да може да почивате повече по пътя към лагера на нечистокръвните.

Коланът сякаш се сви около ребрата на Нико. Бе оставил тренер Хедж на пост, докато Рейна спи.

— Трябва да се върна при спътниците си.

— Наистина — отвърна Хадес, — но има и нещо друго. Сестра ти... — Хадес замлъкна. Както винаги, темата за Бианка стоеше между тях като зареден пистолет. Смъртоносна, на ръка разстояние и невъзможна за пренебрегване. — Имам предвид *другата* ти сестра, Хейзъл... тя е открила, че един от седмината ще умре. Може да опита да промени това. И така да загуби представата какво наистина е заложено в тази война.

Нико не посмя да отговори.

За негова изненада мислите му не скочиха веднага към Пърси. Най-уплашен бе за Хейзъл, после за Джейсън, а чак тогава за Пърси и останалите на борда на *Арго II*. Те го спасиха в Рим. Приеха го на кораба си. През целия си живот Нико никога не си бе позволявал да има приятели, но героите на *Арго II* бяха най-близо до това. Идеята, че някой от тях ще умре, го караше да се чувства кук, все едно бе натикан обратно в бронзовата делва на гигантите, сам в мрака, където съществуваше благодарение на четири горчиви семенца от нар.

— Хейзъл добре ли е? — попита накрая.

— Засега.

— А другите? Кой от тях ще умре?

Хадес поклати глава.

— Дори да знаех, нямаше да мога да ти отговоря. Понеже си ми син обаче, мога да ти кажа: има случаи, в които смъртта не може да се предотврати. В които не трябва да се предотвратява. Когато часът удари, ще трябва да направиш това, което е редно.

Нико не го разбра. Не *искаше* да го разбере.

— Синко. — Тонът на Хадес бе почти нежен. — Каквото и да стане, знай, че си спечели уважението ми. Накара семейството ни да се гордее с теб, когато се изправи срещу Кронос в Манхатън. Рисува гнева ми, за да помогнеш на Джексън и да го преведеш през реката Стикс, да го освободиш от затвора ми. Дори ме помоли да вдигна армиите на Ереб, за да му помогна. Никога досега мой син не ме е *притискал* така. *Пърси това, Пърси онова*. Едва не те изпепелих.

Нико си пое глътка въздух. Стените на стаята започнаха да треперят, а от пукнатините между костите се спусна прах.

— Не го направих само за него. Целият свят е в опасност.

Хадес си позволи да се усмихне леко, но в погледа му нямаше жестокост.

— Мога да допусна, че си имал няколко причини за това, което направи. Опитвам да ти кажа, че двамата с теб се вдигнахме на помощ на Олимп, защото ти ме убеди да обърна гръб на гнева си. Бих те посъветвал да направиш същото. Децата ми рядко са щастливи. Аз... бих искал ти да си изключението.

Нико зяпна към баща си. Не знаеше как да отговори на тези думи. Можеше да приеме много невъзможни неща — ордите призраци, вълшебните лабиринти, пътуването през сенките, параклисите от кости. Но нежност от господаря на отвъдното? Не. Това бе невъзможно.

Пламтящият призрак се изправи над олтара и приближи с беззвучен писък. В погледа му се четеше спешно съобщение.

— Ах — въздъхна Хадес, — това е брат Палоан. Един от стотиците, изгорени тук, близо до стария римски храм. Това бе щабквартира на Инквизицията. Но няма значение. Трябва да вървиш. Малко остава, докато дойдат вълците.

— Вълците? Имаш предвид глутницата на Орион?

Хадес махна с ръка и духът на брат Палоан изчезна.

— Синко, това, което се опитваш да направиш, да прекосиш половината свят със статуята на Атина... то може да те унищожи.

— Благодаря за окуражаването.

Хадес постави ръце върху раменете му.

Нико мразеше да го пипат, но този кратък контакт с баща му някак го успокои, подобно на самия Параклис на костите. Подобно на смъртта, присъствието на баща му бе студено и понякога грубо, но бе истинско. Болезнено откровено, също толкова неизбежно. Нико обаче почувства някаква свобода в знанието, че каквото и да се случи, ще свърши пред трона на баща си.

— Пак ще се видим — обеща Хадес. — Ще ти приготвя стаичка в двореца, в случай, че не оцелееш. Може пък да изглежда добре, ако я украсим със средновековни черепи.

— Сега вече не мога да разбера дали *ти* не се шегуваш.

Очите на Хадес светнаха и фигурата му започна да избледнява.

— Тогава може би си приличаме в това, което има значение.

Богът изчезна.

Внезапно параклисът стана потискащ. Хиляди очни кухни се бяха втренчили в Нико. *Костите на това място очакват и твоите!*

Той бързо излезе от църква. Надяваше се да помни пътя обратно към приятелите си.

XV. НИКО

— Вълци? — попита Рейна.

Двамата закусваха в близкото кафене. Въпреки предупреждението на Хадес, че трябва да побърза, Нико бе установил, че нищо в бивака им не се е променило. Рейна току-що се бе събудила.

Атина Партенос стоеше полегнала настрани върху храма. Тренер Хедж забавляваше няколко души от местните, като танцуваше и демонстрираше хватки, като понякога и викваше в мегафона си. Никой не разбираше какво казва.

Нико съжаляваше, че сатирът е взел мегафона. Не само бе ужасно шумен и просташки, но освен това без видима причина казваше, че КРАВАТА КАЗВА МУУ или цитираше Дарт Вейдър от „Междузвездни войни“.

Когато тримата седнаха на ливадата да хапнат, Рейна изглеждаше отпочинала и нащрек. С тренер Хедж изслушаха как Нико им описа сънищата си, а после и срещата му с Хадес в Параклиса на костите. Не сподели някои от личните неща, които си бяха казали с баща му, но почувства, че Рейна разбира какво е да се бориш със собствените си чувства.

Когато спомена Орион и вълците, които приближаваха, Рейна се намръщи.

— Повечето вълци са добре настроени към римляните — каза тя. — Никога не съм чувала мит за глутница, която да ловува за Орион.

Нико довърши сандвича си. Погледна платото със сладкиши и с изненада установи, че още е гладен.

— Може да ги е използвал като метафора. „Малко остава, докато дойдат вълците“. Може би Хадес не е имал предвид истински вълци. Така или иначе, скоро ще напуснем. Веднага щом се стъмни достатъчно, за да скочим в сенките.

Тренер Хедж напъха едно военно списание в чантата си.

— Единственият проблем е, че Атина Партенос още си виси на шест метра във въздуха. Ще е забавно да ви подритвам към върха на

храма.

Нико опита сладкишчето. Дамата в кафенето ги бе нарекла *фартури*. Изглеждаха като навити донъти и имаха страхотен вкус — едновременно хрупкав, сладък и сочен. Когато обаче Нико чу името им, веднага си помисли, че Пърси би се подиграл.

„Фартури — щеше да каже той. — Малки сладки фарсове.“

Колкото по-голям ставаше Нико, толкова по-инфантилен му се виждаше Пърси, макар да продължаваше да е с три години по-малък от него. Нико намираще чувството му за хумор едновременно за трогателно и дразнещо. Реши да се съсредоточи върху *дразнещата* част.

Разбира се, имаше моменти, в които Пърси бе сериозен като смъртта. Както например когато бе погледнал към Нико от бездната, отворила се в Рим.

„Ще се видим от другата страна! Отведи ги там! Обещай ми!“

И Нико бе обещал. Нямаше значение колко много се сърдеше на Пърси Джаксън. Бе готов да направи всичко за него. Мразеше се за това.

— Та — извади го от мислите му Рейна, — дали от лагера на нечистокръвните ще изчакат първи август, или ще нападнат?

— Да се надяваме, че ще почакаат — отвърна Нико. — Не можем да върнем статуята по-рано.

Съжали, че Хейзъл не е с него. Заедно бяха измъкнали целия екипаж на *Арго II* от Дома на Хадес, скачайки в сенките. Когато призоваваха силите си заедно, на Нико му се струваше, че всичко е възможно. Пътуването до лагера на нечистокръвните щеше да мине много по-лесно и бързо.

Освен това думите на Хадес за това, че някой от екипажа ще умре, го бяха накарали да замръзне. Не можеше да изгуби Хейзъл. Не и другата си сестра. Не отново.

Тренер Хедж вдигна очи от шапката, в която бе преброил монетите.

— Сигурен си, че Клариса и Мели са добре?

— Да, тренер. Клариса се грижи за нея.

— Това е чудесно. Но не ми харесва какво е казал Гроувър за това, че Гея шепти на нимфите и дриадите. Ако духовете на природата минат от тъмната страна... нищо хубаво няма да излезе.

Нико не бе чувал за подобно нещо. Но пък Гея не се бе будила от доисторическите времена на човечеството.

Рейна отхапа от сладкишчето си. Ризницата ѝ блестеше на следобедното слънце.

— Чудя се за тези вълци... дали е възможно да не сме разбрали правилно съобщението? Богиня Лупа не се е показвала скоро. Може би ни изпраща помощ. Може би вълците са нейни пратеници, които да ни защитят от глутницата на Орион.

Нико долови такава надежда в гласа ѝ, че реши да не я погасява.

— Може би — каза той, — но няма ли Лупа да е много заета с войната между лагерите? Мислех, че ще прати вълци да помогнат на твоя легион.

— Вълците не са войници — поклати глава Рейна. — Не мисля, че ще помогне на Октавиан. Вълците ѝ може би обикалят лагер „Юпитер“ и пазят в отсъствието на легиона, но не знам...

Скръсти крака и железните върхове на ботушите ѝ блеснаха. Нико си отбеляза, че не трябва да допуска да бъде ритан от легионер.

— Има и нещо друго — призна тя. — Така и не успях да се свържа със сестра си Хила. Не е нормално вълците и амазонките да притихнат *едновременно*. Ако нещо е станало по западния бряг... тогава последната надежда на двата лагера сме ние. *Трябва* да върнем статуята скоро. Това означава, че най-голямата тежест пада върху теб, сине на Хадес.

Нико се опита да преглътне. Не се сърдеше на Рейна, дори донякъде му бе симпатична. Толкова често обаче го караха да прави невъзможни неща. И веднага щом ги постигнеш, го забравяха.

Спомни си колко мило се бяха държали децата от лагера на нечистокръвните след войната с Кронос.

„Браво, Нико! Благодаря, че доведе армиите на мъртвите от Подземното царство, за да ни спасиш!“

Всички се усмихваха и го канеха на масите си.

След около седмица усети, че присъствието му става нежелано. Лагерниците подскачаха, когато се озовеше зад тях. Излизаше от сенките край пламъците, стряскаше някой и прочиташе незададения въпрос в очите им.

„Ама ти още ли си тук? Защо си тук?“

На всичко отгоре, веднага след войната с Кронос Анабет и Пърси станаха гаджета.

Нико остави *фартурата* си. Внезапно му се стори, че не е толкова вкусна.

Спомни си разговора си с Анабет в Епир, точно преди да го остави с Атина Партенос. Бе го дръпнала настрана с думите:

„Хей, трябва да поговорим.“

Беше се паникьосал. Бе помислил, че тя знае.

„Искам да поговоря с теб — продължи тя. — Титанът... Боб... той ни помогна в Тартара, защото си бил мил с него. Казал си му, че си струва да ни спаси. Това е единствената причина да сме живи.“

Изрече „ние“ толкова лесно, все едно с Пърси са взаимозаменяеми и като кажеш името на единия, се подразбира и други.

Веднъж Нико бе чел една история на Платон, според която в древни времена всички хора били комбинация от мъже и жени. Всеки човек имал две глави, четири ръце и четири крака. Според легендата тези комбинирани човеци били толкова силни, че Зевс ги разделил на две — на мъже и на жени. Оттогава хората се бяха чувствали непълни. Прекарваха цялото време в търсене на половинките си.

Къде е моето място в тази легенда? — бе се запитал Нико.

Тя не бе любимата му история.

Искаше да мрази Анабет, но не можеше. Тя му бе благодарила лично в Епир. Бе искрена, истинска. Никога не го бе отбягвала като другите хора. Ех, защо не бе гаднярка? Така щеше да му е по-лесно.

Фавоний, богът на Вятъра го бе предупредил в Хърватия: „Ако допуснеш гневът да те овладее отново, участта ти ще бъде дори по-тежка от моята“.

Но как можеше участта му да не е тежка? Дори ако преживееше този подвиг, щеше да напусне и двата лагера. Завинаги. Само така можеше да намери спокойствие. Искаше му се да има и друга възможност, която да не е болезнена като водите на Флегетон, но не се сети за такава.

Рейна го изучаваше. Вероятно се опитваше да разчете какво мисли. Погледна към ръцете му и Нико осъзна, че върти сребърния си пръстен с череп — последния дар, който бе получил от Бианка.

— Нико, как можем да ти помогнем? — попита Рейна.

Още един въпрос, който го изненада.

— Не знам — призна той. — Вече ми отпуснахте голяма почивка, което бе важно. Може би отново може да ми заемеш от силата си. Следващият скок ще е най-дългият. Трябва да събере достатъчно енергия, за да прекося Атлантическия океан.

— Ще успееш — обеща Рейна. — Стигнем ли Щатите, на пътя ни ще има по-малко чудовища. Може дори да си спечеля помощ от пенсиониралите се легионери по източния бряг. Те са длъжни да помагат на всеки легионер, изпаднал в беда.

— Освен ако Октавиан не ги е спечелил на своя страна, в който случай ще те арестуват за измяна.

— Тренер — скара му се Рейна, — не помагаш.

— Само казвам. От мен да зависи, бихме останали в Евора завинаги. Добра храна, добър живот, пък и никаква следа от онези *вълци*...

Точно тогава кучетата на Рейна скочиха на крака.

От далечината се разнесе вой. Преди Нико да успее да се изправи, вълците се появиха от всички посоки — огромни черни зверове, които скочиха от покривите и ги обградиха.

Най-големият от тях пристъпи напред. Водачът се изправи на задните си крака и започна да се променя. Предните му лапи се превърнаха в ръце. Муцуната му се сви до остър нос. Сивата му козина се превърна в плащ от животински кожи. Преобрази се във висок, мършав мъж с грубо лице и светещи червени очи. Корона от кости опасваше мазната му черна коса.

— Желанието ти е заповед за мен, сатире — ухили се мъжът и разкри острите си зъби. — Ще останеш в Евора завинаги, защото, за ваше съжаление, моите вълци не са никаква метафора, а са си *съвсем истински*.

XVI. НИКО

— Но ти не си Орион — изтърси Нико.

Това не бе особено умно, но бе първото, което му хрумна.

Мъжът пред него определено не бе гигант. Не бе достатъчно висок, нямаше драконови крака, не носеше лък и стрели, нямаше светещите очи, които Рейна бе описала от съня си.

— Наистина не съм — изсмя се мъжът. — Орион просто ме нае да ми помага в лова. Аз съм...

— Ликаон — прекъсна го Рейна, — първият върколак.

Мъжът направи присмехулен поклон.

— Рейна Рамирес-Арелано, претор на Рим. Едно от палетата на Лупа! Радвам се, че ме разпозна — мен, образа от кошмарите ти.

— Мечтай си. — Рейна извади сгъваем нож от колана си и го разтвори с щракване. — Никога не пътувам без сребърно оръжие.

— Смяташ да удържиш дузина вълци и царя им с джобно ножче? — оголи зъби Ликаон. — Чух, че си смела, *filia Romana*^[1]. Но не знаех, че си и глупава.

Кучетата на Рейна се приведоха, готови за скок. Тренерът стисна безбойлната си бухалка, макар този път да не изглеждаше особено нетърпелив да влезе в битката.

Нико протегна ръка към меча си.

— Не си прави труда — промърмори тренер Хедж, — тези типове могат да бъдат засегнати само от сребро или огън. Помня ги от Пайкс Пийк. Не са приятни.

— И аз те помня, Глийсън Хедж. — Очите на върколака блеснаха като жарава. — Глутницата ми ще е доволна. Отдавна не сме яли козе месо.

— Ела и се пробвай, вълчо — изсумтя Хедж. — Ловджийките на Артемида идват насам, точно както и миналия път. Това тук е храм на Диана, глупако. На тяхна територия си.

Вълците отново изръмжаха и разшириха кръга. Неколцина хвърлиха нервни погледи към покривите.

Ликаон само се втренчи свирепо в тренера.

— Добър опит, но името на храма е грешно. Минавал съм оттук по римско време. Всъщност е посветен на император Август. Типично самодоволство за полубог. Така или иначе, вече съм подготвен за ловджийките. Щях да зная, ако бяха наблизно.

Нико се опита да измисли план, с който да се измъкнат. Бяха ги обкръжили и бяха повече. Единственото им оръжие бе едно джобно ножче. Скиптърът на Диоклециан го нямаше. Атина Партенос бе на шест метра над тях на върха на храма. Дори да я стигнеха, нямаше да могат да скочат, докато не се появяха сенки. А до залеза оставаха още часове.

Не се чувстваше особено смел, но пристъпи напред.

— Добре, хвана ни. Какво чакаш?

Ликаон го погледна, все едно е сочна пържола във витрината на месарница.

— Нико ди Анджели, синът на Хадес. Чува! съм за теб. Съжалявам, че не мога да те убия лично, ала обещах на работодателя си Орион, че ще те оставя за него. Но не се безпокой. Той ще е тук след броени минути. След като приключи с теб, ще пролея кръвта ти и ще бележа това място като своя територия за векове напред!

— Кръвта на Олимп — изскърца със зъби Нико. — Ти искаш кръвта на герой.

— Разбира се! — излая Ликаон. — Пролята над *свещена* земя, такава кръв може да бъде много полезна. С точното заклинание може да пробуди древно чудовище, дори бог. Може да създаде нов живот или да направи такъв невъзможен за поколения напред. Уви, не твоята кръв ще пробуди Гея. Тази чест е запазена за приятелите ти на борда на *Арго II*. Но не се безпокой. Смъртта ти ще е почти толкова болезнена, колкото и тяхната.

Тревата в краката на Нико започна да изсъхва. Невените повехнаха.

Пуста земя — помисли си той. — *Свещена земя*.

Спомни си хилядите скелети в Параклиса на костите, спомни си какво бе казал Хадес за градския площад, където Инквизицията бе изгорила стотици на кладата.

Този град бе древен. Колко ли мъртъвци имаше в земята под краката му?

— Тренер? — попита той. — Можеш ли да се катериш?

— Аз съм наполовина козел — отвърна Хедж. — Естествено, че мога да се катеря.

— Тогава се качвай на статуята и оправи такелаж. Направи въжена стълба и я пусни към нас.

— Но вълчата глутница...

— Рейна — каза Нико, — с кучетата ще прикривате отстъплението ни.

— Ясно — кимна мрачно преторът.

— И накъде ще отстъпвате, дете на Хадес? — изсмя се подигравателно Ликаон. — Няма къде да идете. Не можеш да ни убиеш!

— Може би не — отвърна Нико, — но мога да ви поизпотя.

Разпери ръце и земята около него изригна.

Нико не бе очаквал толкова силен ефект. Бе вадил кости от земята и преди. Бе задвижвал скелети на плъхове и бе намирал човешки черепи. Нищо обаче не можеше да се сравнява с изригналата стена от кости — стотици пищали, ребра и тазобедрени стави се оплетоха с вълците и оформиха бодлив храст от кости.

Повечето вълци бяха безпомощни. Някои се гърчеха и щракаха със зъби в опит да се освободят от импровизираните си клетки. Самият Ликаон бе неподвижен, впримчен в пашкул от ребра. Това обаче не му попречи да ги засипе с ругатни.

— Жалко хлапе! — развика се той. — Ще те разкъсам с голи ръце!

— Тренер, тръгвай! — каза Нико.

Сатирът хукна нагоре по храма. Стигна върха на подиума с един скок и се закатери по лявата колона.

Два вълка се измъкнаха от костените си капани. Рейна метна ножа си и улучи единия във врата. Кучетата се хвърлиха към другия. Зъбите и ноктите на Аурум не можаха да наранят звяра, но Аргентум го довърши.

Главата на Аргентум все още бе изкривена от битката в Помпей. Лявото му рубинено око липсваше, но успя да забие зъби в козината на вълка и той се разпадна в локва сенки.

Добре че си имаме сребърно куче — помисли си Нико.

Рейна изтегли меча си. Взе няколко сребърни монети от шапката на Хедж, след което ги залепи по острието със скоч, който взе от раницата на сатира. Изобретателна си беше.

— Върви! — каза тя на Нико. — Ще те прикривам!

Вълците продължаваха да се мъчат с костите, като лека полека ги чупеха. Ликаон освободи дясната си ръка и започна да блъска по затвора си от ребра.

— Жив ще те одера! — обеща той. — Ще добавя кожата ти към палтото си!

Нико се затича, като спря само колкото да вземе сребърния нож на Рейна от земята.

Не бе дива коза, но успя да намери стълби в задната част на храма и се затича към върха. Стигна основата на колоните и погледна към тренер Хедж, който пазеше равновесие в краката на Атина Партенос и подготвяше въжена стълба.

— Побързай! — извика Нико.

— Не думай — отвърна той. — Мислех, че имаме време!

Последното нещо, от което Нико имаше нужда, бе сарказмът на сатира. Долу на площада още повече вълци се освободиха от костения си затвор. Рейна ги прогони с облепения си с монети меч, но даренията нямаше да удържат цялата глутница върколаци задълго. Аурум ръмжеше и щракаше с челюсти безсилно, неспособен да засегне враговете. Аргентум правеше каквото може и заби зъби в гърлото на друг от вълците, но сребърното куче вече бе повредено. Скоро щеше да бъде обкръжено.

Ликаон освободи и другата си ръка, след което започна да измъква и краката си от костите. След броени мигове щеше да е свободен.

А Нико нямаше какво повече да направи. Стената от кости го бе изцедила. Цялата му енергия щеше да отиде за скок през сенките, ако изобщо намереше сянка, в която да скочи.

Сянка.

Той погледна към сребърния нож и му хрумна идея. Най-глупавата и безумна идея от момента, в който си бе помислил: *Защо да не бухна Пърси в река Стикс! Той ще ме обикне заради това!*

— Рейна, ела тук! — извика той.

Тя удари още един вълк по главата и побягна. Докато тичаше, завъртя меча си и го превърна в копие, което използва, за да скочи като на овчарски скок. Приземи се до Нико.

— Какъв е планът? — попита тя. Дори не бе задъхана.

— Фукла — изсумтя той.

Отгоре падна въже.

— Качвайте се, глупави некозлета такива! — извика Хедж.

— Върви — рече Нико. — Щом стигнеш горе, се дръж здраво за въжето.

— Нико...

— Върви!

Копието се превърна отново в меч. Рейна го прибра и започна да се катери по колоната въпреки бронята и припасите.

Аурум и Аргентум ги нямаше никакви на площада. Или бяха отстъпили... или ги бяха унищожили.

Ликаон се измъкна от костената клетка и нададе триумфален вой.

— Сега ще страдаш, сине на Хадес!

Нищо ново под слънцето — помисли си Нико.

След което погали острието на ножа.

— Ела тогава, помияр такъв! Или ще бъдеш *послушно* псе, което чака господаря си?

Ликаон се стрелна във въздуха с оголени зъби и нокти. Нико уви свободната си ръка около въжето и се съсредоточи. Пот потече по врата му.

Когато кралят на върколаците връхлетя, Нико заби сребърния нож в гърдите му. Всички вълци около храма завиха като един.

Кралят заби нокти в ръката на Нико. Зъбите му спряха на милиметри от лицето му. Момчето пренебрегна болката си и завъртя ножа между ребрата на Ликаон.

— Върви в сенките, псе — изръмжа той.

Ликаон подбели очи и се разпадна в локва мрак.

Тогава се случиха няколко неща. Една гневна глутница вълци се стрелна напред, а от близкия покрив гръмна глас:

— СПРЕТЕ ГИ!

Нико чу звука на огромен лък, който се изпъва.

След което се сля в езерото от сенки, останало от смъртта на Ликаон, и отнесе приятелите си и Атина Партенос в студения етер, без

да знае къде ще излязат.

[1] filia Romana (от лат.) — дъще на Рим. — Бел.ред. ↑

ХVII. ПАЙПЪР

Пайпър не можеше да повярва колко трудно бе да намери смъртоносна отрова.

Цяла сутрин с Франк бяха обикаляли пристанището на Пилос. Той позволи само на нея да го придружи. Смяташе, че очарователният ѝ глас ще помогне, когато срещнат променящите формата си негови роднини.

Оказа се, че повече помогна мечът ѝ. Досега бяха убили един лестригонски великан в пекарната, гигантски глиган на градския площад и ято стимфалски птици, които Пайпър победи, като внимателно ги целеше с корнукопията.

Бе доволна от загрявката. Тя отвлече ума ѝ от разговора, който бе имала с майка си предишната нощ — поглед към мрачното бъдеще, което Афродита я бе заклела да не разкрива на останалите...

В същото време за Пайпър най-трудната задача в Пилос бе да издържи на плакатите за новия филм на баща ѝ, които бяха налепенени из целия град. Бяха на гръцки, но Пайпър знаеше какво гласят.

ТРИСТАН МАКЛИЙН Е ДЖЕЙК СТИЙЛ В „ПОДПИСАНО С КРЪВ“.

Богове, какво ужасно заглавие! Съжаляваше, че баща ѝ изобщо се е съгласил да играе Джейк Стийл, но това бе една от най-популярните му филмови поредици. И сега си седеше на плаката с разкъсана риза, която да разкрива плочките на корема му (*Гадно, тате!*), с по един калашник във всяка ръка и доволна усмивка на изваяното си лице.

Дори на другия край на света, в най-малкия възможен град, който можеше да си представи, я чакаше баща ѝ. Това накара Пайпър да се почувства тъжна, объркана, изпълнена с носталгия към дома и в същото време подразнена. Животът си продължаваше. А заедно с него и Холивуд. Докато баща ѝ се правеше, че спасява света, Пайпър и приятелите ѝ наистина трябваше да го направят. Ако не се справеше с плана на Афродита, нямаше да има повече филми, кина или дори хора.

Чак към следобеда ѝ се отдаде случай да използва очарователната си магия. Заговори един древногръцки призрак в обществена пералня (по скалата за странни разговори от едно до десет, твърдо единадесет) и разбра как да стигне до древното укрепление, където се предполагаше, че живеят потомците на Периклимен.

След като продължиха да обикалят острова в следобедната жега, откриха пещера на половината път нагоре по един хълм до плажа. Франк настоя Пайпър да го изчака, докато провери какво има вътре.

Пайпър не бе много доволна, но послушно остана на плажа, като от време на време надникваше в пещерата и се надяваше, че не е отвела Франк в смъртоносен капан.

Зад нея имаше ивица бял пясък, която стигаше подножията на хълмовете. Летовници се печеха на слънце, легнали върху кърпите си. Малки деца се плискаха във вълните. Синьото море блестеше изкусително.

На Пайпър ѝ се прииска да покара сърф. Бе обещала, че някой ден ще научи Хейзъл и Анабет как става, ако ѝ дойдеха на гости в Малибу... стига Малибу да продължеше да съществува след първи август.

Погледна към върха на хълма. На ръба имаше руини от стар замък. Пайпър не бе сигурна дали това е укреплението на превъплъщенците, или не. Нищо не се движеше по парапетите. Входът на пещерата бе на около двацет метра надолу по хълма — черен кръг в тебеширеножълтата скала, напомняща на дупка в гигантска острилка.

Духът от пералнята я бе нарекъл „пещерата на Нестор“. Предполагаше се, че тук древният цар заровил съкровищата си за времена на криза. Духът твърдеше още, че Хермес някога скрил откраднатите крави на Аполон пак там.

Крави.

Пайпър потръпна. Когато бе малка, баща ѝ бе минал покрай една скотобойна в Чино. Миризмата я бе превърнала във вегетарианка. Оттогава само от мисълта за крави ѝ прилошаваше. Опитът ѝ с богинята крава Хера, *катоблепоните* във Венеция и картините на страховитите мъртви говеда в Дома на Хадес не ѝ бяха помогнали.

Пайпър беше започнала да се притеснява, че Франк го няма от прекалено много време, когато той се появи на входа на пещерата. До

него стоеше мършав сивокос мъж с бял ленен костюм и бледожълта вратовръзка. Той постави малък ярък предмет — като камък или парче стъкло — в ръцете на Франк, а после двамата си размениха няколко думи. Франк кимна замислен, след което мъжът се превърна в чайка и отлетя.

Момчето слезе надолу по пътеката.

— Намерих ги — каза той.

— Видях. Добре ли си?

Той се загледа към чайката, която отлетя към хоризонта.

Късо подстриганата му коса сочеше напред като стрела и правеше погледа му да изглежда още по-пронизващ. Римските му символи — *крепостната корона, знакът на центурион, и знакът на претор* — блестяха върху яката на ризата му. Татуировката SPQR с кръстосаните копия на Марс на ръката му изпъкваше мрачно на ярката светлина.

Изглеждаше добре в новите си дрехи. Гигантският глиган бе окалял старите, затова Пайпър му бе купила спешно тези в Пилос. Сега той носеше нови черни дънки, меки кожени ботуши и тъмозелена риза, която му пасваше идеално. Бе се стеснявал от ризата. Навремето бе криел тялото си в широки и отпуснати дрехи, но Пайпър го бе уверила, че няма нужда да се притеснява повече за това. След Венеция изглеждаше повече от добре.

„Не си се променил, Франк — му бе казала тя. — Просто си повече ти.“

Хубаво бе, че Франк е толкова мил и добронамерен. Иначе щеше да е наистина страшен.

— Франк? — попита внимателно тя.

— Да, съжалявам. — Той се обърна към нея. — Моите... да кажем братовчеди. Живеят тук от няколко поколения и всички са потомци на аргонавта Периклимен. Разказах им историята си за това как семейство Занг заминали от Гърция за Рим, а после към Китай и Канада. Разказах им за призрака на легионера в Дома на Хадес, който ми каза да дойда в Пилос. Не изглеждаха много изненадани. Обясниха ми, че се е случвало и преди отдавна загубени роднини да дойдат у дома.

Но Пайпър усети съжалението в гласа му.

— Очаквал си нещо по-различно.

— По-топло посрещане — сви рамене той. — Балони, знам ли... баба ми каза, че ще затворя кръга, че ще донеса чест и слава на семейството си. Но братовчедите ми се държаха хладно и дръпнато, все едно не ме искат. Според мен не се радват, че съм син на Марс. Ако трябва да съм честен, май не се радват и че съм китаец.

Пайпър погледна към небето. Чайката отдавна си бе отишла, което вероятно бе добър знак. В противен случай щеше да опита да я свали от въздуха с някой желиран бут.

— Ако наистина мислят така, братовчедите ти са идиоти. Те изобщо не знаят колко си готин.

— Станаха по-дружелюбни, когато им казах, че само минавам — пристъпи от крак на крак Франк. — Дори ми дадох подарък за довиждане.

Той отвори ръка. В дланта му имаше метално мускалче, не по-голямо от капкомер.

Пайпър сподави подтика си да отстъпи назад.

— Това ли е отровата?

— Наричат го *пилозийска мента* — кимна Франк. — Очевидно растението е поникнало от кръвта на нимфа, която загинала в тази планина в древни времена. Не разпитвах за детайли.

Мускалчето бе толкова малко... Пайпър се притесни, че няма да стигне. Обикновено не искаше големи количества отрова и не бе сигурна как тя ще помогне за онзи лек, който Нике бе споменала. Ако с него обаче можеше да съживи мъртвите, Пайпър бе готова да вземе цяла каса, така че да има за всичките ѝ приятели.

Франк завъртя мускалчето в ръката си.

— Съжالياвам, че Вителий Ретикул не е тук.

— Кой? — попита Пайпър.

По крайчеца на устните му заигра усмивка.

— Гай Вителий Ретикул, но да, понякога го наричаме Глупака^[1]. Той бе един от ларите на петата кохорта. Понякога се държи глупаво, но е син на Асклепий, бога на Лечителите. Ако някой знае нещо за този лек, това ще е той.

— Такъв бог не би ни навредил — замисли се Пайпър. — Повече работа би ни свършил от крещящата богиня на Победата на борда.

— Пак имаш късмет. Моята каюта е най-близо до конюшните. Цяла нощ я слушам как крещи: ПЪРВО МЯСТО ИЛИ СМЪРТ! ШЕСТ

МИНУС Е ОЦЕНКА, С КОЯТО ТЕ КЪСАТ НА ИЗПИТА! Лию наистина трябва да измисли нещо, което да ѝ запуши устата по-добре от стария ми чорап.

Пайпър потрепери. Все още не бе сигурна, че идеята да отвлекат богинята бе добра. Колкото по-скоро успееш да се отърват от Нике, толкова по-добре.

— Тези твои братовчеди... казаха ли нещо за това какво ни предстои, за окования бог, който се очаква да намерим в Спарта?

— Да. — Лицето на Франк помръкна. — Опасявам се, че да. Ще ти разкажа, когато се върнем на кораба.

Краката на Пайпър я боляха ужасно. Запита се дали не може да убеди Франк да се превърне в гигантски орел и да я отнесе нанякъде, но преди да успее да попита, чу стъпки в пясъка зад тях.

— Здравейте, туристи. — Един рошав рибар с бяла капитанска шапка и уста, пълна със златни зъби се ухили насреща им. — Искате ли да се повозите на лодката? Евтинко!

Той махна към брега, където ги чакаше една моторница.

Пайпър също му се усмихна. Обожаваше да си говори с местните.

— Да, разбира се — пусна тя очарователната си магия. — И ние искаме да те отведем на много специално място.

Капитанът на лодката ги остави на *Арго II*, който бе пуснал котва на около половин километър навътре в морето. Пайпър остави пачка евро в ръцете на капитана. Не, че не можеше да използва магията си, но реши да бъде честна и внимателна. Дните, в които бе краля беемвета от търговците на автомобили, бяха отминали.

— Благодарим ти — каза тя. — Ако някой попита, кажи, че си ни отвел около острова и си ни показал забележителностите, след което си ни оставил на пристанището в Пилос. Никога не си виждал огромен боен кораб.

— Никога не съм виждал огромен боен кораб — съгласи се капитанът. — Благодаря ви, мили американски туристи!

Когато се качиха на борда на *Арго II*, Франк се усмихна неловко.

— Е... бе приятно да потрепя гигантски глигани с теб.

— И на мен ми беше приятно, Франк Занг.

Тя го прегърна, което явно го смути, но Пайпър не можеше да не го харесва. Не само защото бе внимателен с Хейзъл, но и защото бе благодарна, че бе приел длъжността претор от Джейсън. Бе свалил огромна тежест от раменете на приятеля ѝ, като му бе позволил (надяваше се Пайпър) да потърси ново бъдеще в лагера на нечистокръвните... стига да преживееха следващите осем дни.

Екипажът се събра на бърза среща на предната палуба — най-вече защото Пърси държеше под око гигантският червен морски змей, който плуваше вляво от тях.

— Това чудо е *наистина* червено — промърмори Пърси, — че сигурно има вкус на череша.

— Защо не поплуваш с него и не провериш? — попита Анабет.

— По-добре не.

— Така или иначе — каза Франк, — според братовчедите ми в Пилос окованият бог, който търсим в Спарта, е баща ми... или по-точно Арес. Явно спартанците държали негова статуя, окована в града, така че духът на Войната никога да не ги напуска.

— Ясно — отвърна Лио. — Спартанците са били изроди. Разбира се, че след като Виктория е вързана долу, не можем дори да го обсъдим.

— Значи към Спарта — подпря се Джейсън на предната балиста. — Но как сърцето на един окован бог ще ни помогне при изготвянето на лек за умиращ?

От начина, по който бе изопнато лицето му, Пайпър виждаше, че още го боли много. Спомни си какво ѝ бе казала Афродита: „Не само раната от меча го убива, миличка. Ужасната истина, която видя в Итака, му дойде в повече. Ако силите на горкото момче не стигнат, истината ще го погълне“.

— Пайпър? — повика я Хейзъл.

— Извинявайте — размърда се тя, — какво?

— Питам за виденията — повтори Хейзъл. — Каза, че си видяла разни неща в острието на кинжала си?

— Ами, да.

Пайпър с нежелание извади Катоптрис от ножницата. Откакто бе намушкала с него богинята на Снега Хиона, виденията в острието бяха станали по-студени и жестоки, като изсечени от лед. Бе видяла орли да кръжат над лагера на нечистокръвните, лавина от пръст да поглъща

Ню Йорк. Видя и сенки от миналото — баща й, пребит и вързан на връх Диабло, Джейсън и Пърси, вплетени в битка с гигантите в Колизея, речния бог Ахелой, протягащ се към нея и искащ корнукопията си, която бе отчупила от главата му.

— Ами — опита тя да проясни мислите си, — в момента не виждам нищо. Едно видение обаче не спира да се повтаря. Как с Анабет изследваме руини...

— Руини! — потри ръце Лио. — Това вече е друго нещо. Колко руини може да има в Гърция?

— Стига, Лио — скара му се Анабет. — Пайпър, мислиш ли, че става дума за Спарта?

— Може би — рече Пайпър. — Така или иначе, бяхме на тъмно, като в пещера, и гледахме бронзова статуя на воин. Във видението докоснахме лицето му и около нас се завъртяха пламъци. Това е всичко, което видях.

— Пламъци — намръщи се Франк. — Това видение не ми харесва.

— Нито пък на мен. — Пърси не изпускате от поглед червения змей, който се плъзгаше по вълните на около стотина метра вляво от кораба. — Ако статуята изгаря хората, трябва да пратим Лио.

— И аз те обичам, братле.

— Знаеш какво имам предвид. Огънят не може да те засегне. Другият вариант е да ми дадеш малко от онези водни гранати и да отида аз. Оправял съм се с Арес и преди.

Анабет се загледа в бреговата линия на Пилос, която изчезваше в далечината.

— Щом Пайпър е видяла нас двете при статуята, значи ние трябва да отидем. Ще се оправим. Винаги има начин да оцелееш.

— Не винаги — предупреди я Хейзъл.

Понеже тя бе единствената от групата, която бе умирали и се бе върнала към живота, успя да убие настроението със забележката си.

Франк вдигна мускалчето с пилотийска мента.

— Ами това чудо? Надявах се, че няма да пием отрова отново след Дома на Хадес?

— Запази я — каза Анабет. — Засега друго не можем да направим. Щом разберем онази история с окования бог, ще тръгнем към остров Делос.

— *Проклятието на Делос* — спомни си Хейзъл. — Това звучи забавно.

— Дано Аполон е там — отвърна Анабет. — Делос е неговият роден остров, той е бог на Лечителите. Може да успее да ни помогне.

Пайпър си спомни думите на Афродита: „Трябва да преодолееш различията между гърците и римляните, дъще. Нито бурята, нито огънят ще успеят без теб“.

Афродита я бе предупредила за това, което предстои. Бе й казала какво да направи, за да спре Гея. Дали обаче имаше смелостта да го стори... Пайпър не бе сигурна.

Черешовият змей вляво от тях изпусна облак пара.

— Това нещо мисли да ни нападне — отсече Пърси. — Според мен идеята да полетим е добра.

— Щом трябва, ще летим — съгласи се Лио. — Фестус, напред и нагоре!

Бронзовият дракон изцъка и изщрака. Двигателят на кораба зашумя. Греблата се завъртяха и се разшириха в перки със звук, напомнящ деветдесет отворили се едновременно чадъра. *Арго II* полетя.

— Трябва да стигнем Спарта следващата сутрин — обяви Лио. — И не забравяйте да дойдете в столовата довечера, тъй като майстор Лио ще ви направи такоси с тофу!

[1] Игра на думи — Reticulus звучи като думата Ridiculous. — Бел.прев. ↑

XVIII. ПАЙПЪР

Пайпър не искаше да бъде навиквана от трикрака маса.

Когато Джейсън дойде в каютата ѝ вечерта, тя остави вратата отворена, за да не би великата маса Бъфорд да вземе възпитателните си функции насериозно. Ако имаше дори подозрение, че момче и момиче са сами в каюта без наблюдение, започваше да пуска пара и да трака, а холоизображението на тренер Хедж крещеше: СПРЕТЕ ВЕДНАГА! ДВАЙСЕТ ЛИЦЕВИ ОПОРИ! ОБЛЕЧИ СЕ, БЕ!

Джейсън седна на края на леглото ѝ.

— Канех се да отида на пост и исках да проверя как си.

Пайпър побутна крака му.

— Ти си промушеният с меч. Как се чувстваш?

Той се усмихна криво. Лицето му бе толкова загоряло от пътешествието в Африка, че белегът на устната му изглеждаше, все едно бе нарисован с тебешир. Сините му очи бяха още по-пронизващи.

Косата му бе изсветляла и пораснала, макар на скалпа му все още имаше бразда, оставена от куршума на бандита Скирон. Пайпър не смееше и да мисли колко време ще отнеме лечението на рана от имперско злато в стомаха, щом такава дребна драскотина от божествен бронз зарастваше толкова бавно.

— Бил съм и по-зле — опита да я успокои Джейсън. — Веднъж *скитски дракон* ми отрязва ръцете в Орегон.

Пайпър премигна, а после го плесна нежно по ръката.

— Млъквай.

— Ама ми повярва за момент!

Хванаха се за ръце и останаха смълчани. За миг Пайпър почти си представи, че са обикновени тийнейджъри, които се наслаждават на компанията си и се учат да живеят заедно. С Джейсън наистина бяха изкарвали няколко месеца в лагера на нечистокръвните, но войната с Гея винаги бе висяла като дамоклев меч над тях. Пайпър се запита какво ли е да не мислиш няколко пъти на ден за това как ще умреш.

— Така и не ти благодарих. — Изражението на Джейсън стана сериозно. — След като видях в Итака... останките на майка си, нейната *мания*... когато бях ранен, ти ме задържа жив. Пайпс... — Гласът му потрепери. — Част от мен просто искаше да се свърши. Да затворя очи и да се предам.

Сърцето ѝ се сви. Почувства пулса в собствените си пръсти.

— Джейсън... ти никога няма да се предадеш. Не си такъв. Когато се изправи срещу духа на майка си, *ти* показа, че си силен. Не аз.

— Може би — отвърна той, но не звучеше убеден. — Не исках да те натоварвам, Пайпс. Просто... все пак нося ДНК-то на майка си. *Човешкото* в мен е от нея. Ами ако сбъркам? Ако сгреша точно когато се изправим срещу Гея? Не искам да стана като майка си, маниак, който навеки съжالياва за миналото.

Пайпър хвана ръцете му. Чувстваше се все едно е отново на палубата на *Арго II* в мига, в който бе държала ледената граната преди тя да се взриви.

— Няма да сбъркаш — каза тя. — Не знам какво ще се случи с всички нас, но *никога* няма да станеш като майка си.

— Откъде си толкова сигурна?

Пайпър се загледа в татуировките на ръката му. Буквите SPQR, орелът на Юпитер, дванайсетте линии, отбелязващи върнатата му служба към легиона.

— Татко ми разказваше приказки за това как правим изборите си. — Тя поклати глава. — Зарежи. Ще започна да звуча като дядо си Том.

— Не — отвърна Джейсън, — искам да ми разкажеш приказка.

— Е... имало едно време двама ловци в гората. Всеки от тях спазвал табу.

— Табу беше като не можеш да правиш нещо, нали?

— Да.

Пайпър усети как се отпуска. Запита се дали това не бе истинската причина, поради която дядо ѝ и баща ѝ разказваха приказки. Можеше да направиш дори най-страшната тема за разговор по-лесна, ако я отнесеш до двама ловци от племето чероки, живели преди стотици години. Така проблемът се превръщаше в развлечение. Може би затова баща ѝ бе станал актьор.

— Един от ловците — продължи тя — не трябвало да яде месо от елен. Другият — от катерица.

— Защо?

— Откъде да знам? В племето на чероките постоянно е имало табу да не се убиват орли. — Тя докосна символа на ръката на Джейсън. — Това носело лош късмет на всички. Но понякога отделни чероки имали собствени временни забрани. Да пречистят духа си, а може би и защото от нашепнатото им от Духовете знаели, че е важно. И следвали инстинктите си.

— Добре. — Джейсън звучеше объркан. — Да се върнем на ловците?

— Те ловували цял ден в гората. Но хванали само катерици. Вечерта направили бивак и човекът, който *можел* да ги яде, започнал да готви на огъня.

— Вкусно.

— Още една причина, поради която съм вегетарианка. Но вторият ловец, който не можел да яде месо от катерици, *умирал* от глад. Стоял и се държал за стомаха, докато приятелят му се хранил. Накрая другият се почувствал гузен. „Е, хайде — казал той, — вземи си малко“. Но вторият ловец се възпротивил: „Забранено ми е. Ще загазя. Ако наруша табуто, ще се превърна в змия!“. Но първият ловец се разсмял. „Откъде ти хрумна това? Нищо няма да стане. Утре няма да ядеш катериче месо и готово.“ Вторият ловец знаел, че не трябва да го слуша, но ял.

Джейсън прокара пръст по кокалчетата на ръката ѝ, което я разсея.

— И какво станало?

— По средата на нощта вторият ловец се събудил с писъци от болка. Първият изтичал да види какво не е наред. Хвърлил завивките на приятеля си настрана и видял, че краката му са се слели в люспеста опашка. Докато го гледал, змийска кожа покрила цялото му тяло. Бедничкият ловец плакал и се опитал да успокои нещастника, който обаче се превърнал в огромна змия и изпълзял нанякъде. Край.

— Обожавам тези приказки — каза Джейсън. — Чероките са били жизнерадостен народ.

— Има нещо такова.

— И каква е поуката от това, че ловецът се е превърнал в змия? Да не би Франк да е ял катерици?

Тя се разсмя и се почувства по-добре.

— Не, глупчо. Въпросът е да се доверяваш на инстинктите си. Катеричето месо може да е добро за един, но прокълнато за друг. Вторият ловец *знаел*, че в него дебне духът на змия и чака да го обсеби. Знаел, че не бива да го храни с месото на катерицата, но го направил.

— Значи аз не бива да ям катерици.

Пайпър почувства облекчение от блясъка в очите му. Сети се за това, което Хейзъл ѝ бе казала преди няколко нощи — че Джейсън е най-съществената част от целия план на Хера. С него бе започнала играта, с него щеше и да я завърши.

— Това, което се опитвам да ти кажа, Джейсън Грейс — сръчка го в гърдите Пайпър, — е, че ти знаеш много добре какво не трябва да правиш и какво да избягваш. Имаш добри инстинкти и се вслушваш в тях. Колкото и да ме нервираш понякога, ти си един наистина добър човек, който винаги се опитва да постъпва правилно. Затова да не съм чувала повече как ще се предаваш, ясно ли е?

— Че с какво толкова те нервирам? — намръщи се Джейсън.

— Ела тук — завъртя очи тя.

Канеше се да го целуне, когато някой почука на вратата. Вътре се вмъкна Лио.

— Купон? И не сте ме поканили?

— Хм — прокашля се Джейсън, — здрасти, Лио. Какво става?

— Ами, нищо — посочи нагоре другото момче. — Обичайните досадни *венти*, които се опитват да направят хубавия ми кораб на трески. Готов ли си за пост?

— Аха — Джейсън се приведе напред и целуна Пайпър. — Благодаря, че ми напомни. И не се безпокой. Добре съм си.

— Това исках да ти кажа — каза тя.

След като момчетата излязоха, Пайпър легна на възглавниците си с пера от пегаси и загледа съзвездията, които лампата ѝ отразяваше на тавана. Не мислеше, че ще може да заспи, но след цял ден битки с чудовища на летния пек умората я победи. Тя затвори очи... и потъна в кошмара.

Акропола.

Пайпър никога не бе стъпвала там, но го позна от снимките — древният храм, разположен на хълм почти толкова внушителен, колкото и Гибралтар. На повече от сто метра над сияещата в светлините на нощта съвременна Атина, хълмовете завършваха с корона от варовикови скали. На върха им имаше останки от древни светилища и съвременни кранове, които блещукаха в сребристо на лунната светлина.

В съня си Пайпър летеше над Партемона — древния храм на Атина. Лявата страна от руините бе захваната с метално скеле. Нямаше смъртни на Акропола, може би заради финансовите проблеми на Гърция, а може би и заради силите на Гея, които бяха намерили претекст, с който да прогонят туристите и строителните работници.

Погледът на Пайпър стигна центъра на храма. Имаше толкова много гиганти, че изглеждаха като парти коктейл на секвои. Тя дори разпозна някои от тях — ужасните близнаци от Рим Отис и Ефиалт, облечени еднакво като строителни работници, Полибот, който изглеждаше досущ както го бе описал Пърси — с отрова, капеща от плитките му и нагръдник, оформен така, че да изобразява гладни усти. Още по-зле — забеляза и Енкелад, гигантът, който бе отвякъл баща й. Бронята му бе оформена като пламъци, а косата му — сплетена с кости. Огромното му копие блестеше с лилав пламък.

Пайпър бе чувала, че всеки гигант е създаден срещу един определен бог, но в Партемона имаше много повече от дванайсетима гиганти. Тя забеляза поне двайсет, като на всичко отгоре в краката им се тътреха орди по-малки чудовища — циклопи, великани, шесторъки земеродни и *скитски дракони* със змийски крака.

В центъра на тълпата имаше празен ръчно изработен трон от метално скеле и каменни блокове, явно събрани напосоки от руините. Докато ги наблюдаваше, Пайпър забеляза още един гигант, който се появи от далечния край на Акропола. Той носеше огромен велурен костюм, златни ланци на врата си, имаше излизана черна коса и приличаше на деветметров мафиот с драконови крака и тъмнооранжева кожа. Тръгна към Партемона, като се спъна по пътя и смачка няколко земеродни с краката си. След това спря пред трона да си поеме въздух.

— Къде е Порфирион? — попита той. — Нося новини!

Енкелад, старият враг на Пайпър от планината Диабло, пристъпи напред.

— Както винаги, закъсняваш, Хиполит. Надявам се новините да са си стрували чакането. Цар Порфирион трябва да...

Земята между тях се разцепи. Още по-огромен гигант изскочи от недрата на земята като сухоземен кит.

— Тук. Цар Порфирион е тук — обяви господарят на гигантите.

Изглеждаше точно както си го спомняше Пайпър от Вълчия дом. Дванайсет метра висок, той се извисяваше дори над събратята си. Всъщност, осъзна Пайпър с потрес, имаше същия размер като статуята на Атина Партенос, която някога бе владеела храма. В плитките му с цвят на водорасли блещукаха оръжия на герои. Лицето му бе бледозелено и жестоко, а очите — бели като Мъглата. Тялото му излъчваше собствена гравитация и караше останалите чудовища да се обръщат към него. По земята се търкаляха прах и камъчета, привлечани от масивните му драконови нозе.

Мафиотът, наречен Хиполит, коленичи.

— Царю мой, нося вести за врага!

— Говори! — нареди Порфирион, докато сядаше на трона си.

— Корабът на героите мина покрай Пелопонес. Те унищожиха призраците в Итака и плениха богинята Нике в Олимпия!

Тълпата чудовища се размърда неспокойно. Един циклоп загриза ноктите си. Два *скитски дракона* си размениха монети, все едно залагаха кой ще оцелее до края на света.

Ала Порфирион само се разсмя.

— Хиполите, нали искаше да убиеш нашия враг Хермес и да станеш вестител на гигантите?

— Да, царю мой!

— Ами тогава трябва да ми носиш по-свежи новини. Всичко това вече го знам, но няма значение. Героите тръгнаха по пътя, по който *очаквахме* да поемат. Не са чак такива глупаци, че да пробват другия.

— Но владетелю, това означава, че сутринта ще пристигнат в Спарта! Ако успеят да освободят *маките*...

— Идиот! — Гласът на Порфирион разтърси руините. — Нашият брат Мимас ги очаква в Спарта. Напразно се безпокоиш. Героите не

могат да променят съдбата си. По един или друг начин кръвта им ще обагри тези камъни и ще освободи Майката Земя!

Тълпата изрева одобрително и започна да дрънка с оръжия. Хиполит се поклони и отстъпи, ала друг гигант приближи към трона.

Пайпър се смая, когато осъзна, че това е *жена*. Не бе лесно да се забележи. Гигантката имаше същите драконови крака и сплетена коса като братята си. Бе висока и яка като тях, но нагръдникът ѝ определено бе направен като за жена. Гласът ѝ бе по-висок и писклив.

— Татко! — извика тя. — Отново питам защо тук? Защо не по възвишенията на истинския Олимп! Нима...

— Перибоя! — изръмжа царят. — Решил съм го. Някогашният Олимп сега е една гола скала. Никаква слава няма да спечелим там. Тук, в центъра на гръцкия свят, са истинските корени на боговете. Може да имат и други храмове, но този *Партенон* най-добре е запазил паметта за тях. За смъртните той е най-яркият техен символ. Когато кръвта на героите рухне, Акрополът ще бъде унищожен. Хълмът ще рухне и целият град ще потъне в Майката Земя. Ние ще станем господари на създанието!

Тълпата закрепця одобрително, но гигантката Перибоя не изглеждаше убедена.

— Изкушаваш съдбата, татко — предупреди го тя. — Героите имат не само врагове тук, но и приятели. Не е мъдро...

— Не било МЪДРО? — скочи от трона Порфирион и останалите гиганти направиха крачка назад. — Енкелад, съветнико мой, обясни на дъщеря ми истинското значение на думата мъдрост.

Страховитият гигант пристъпи напред. Очите му блестяха като диаманти. Пайпър ненавиждаше това лице, което бе виждала неведнъж в кошмарите си, докато баща ѝ бе пленен.

— Не се безпокой, принцесо — рече Енкелад, — Делфи е наш. Аполон е посрамен и прогонен от Олимп и бъдещето остава незримо за боговете. А що се отнася до това, че изкушаваме съдбата...

Той махна наляво и един по-малък гигант пристъпи напред. Имаше мръсносива коса, сбръчкано лице и очи, побелели от катаракти. Вместо броня носеше раздърпана туника. Драконовите му крака бяха бели като скреж.

Не изглеждаше много опасен, но Пайпър забеляза, че другите чудовища не смеят да го приближат. Дори Порфирион се отдръпна от

гиганта.

— Това е Тоон — каза Енкелад. — Така, както мнозина от нас са родени да убият определени богове, Тоон е роден да убие мойрите. Той ще удуши трите старици с голи ръце. Ще скъса преждата им, ще потроши стана им. Самата Съдба ще бъде унищожена!

Цар Порфирион се изправи на крака и разпери ръце.

— Без повече пророчества, приятели мои! Без повече предсказания! Времето на Гея ще настане и това ще е нашата ера, в която сами ще ковим съдбата си!

Тълпата завика толкова шумно, че Пайпър се почувства, сякаш се разпада. След това осъзна, че някой я бута, за да се събуди.

— Хей — каза Анабет, — стигнахме до Спарта. Готова ли си?

Пайпър се изправи сънena. Сърцето ѝ все още биеше бясно.

— Да... — Тя стисна ръката на Анабет. — Но първо трябва да чуеш нещо.

ХІХ. ПАЙПЪР

Когато разказа повторно съня си и на Пърси, тоалетните на кораба избухнаха.

— Абсурд двете да отидете там сами — заяви Пърси. Лио дойде от коридора, размахал гаечен ключ.

— Човек, наистина ли *трябваше* да взривяваш канализацията?

Пърси не му обърна внимание. Надолу по подвижното мостче капеше вода. Коридорът затрещя, когато още тръби се пръснаха, а умивалниците се препълниха. Пайпър предположи, че Пърси не е имал намерение да нанесе такива щети, но само от изражението му ѝ се искаше да напусне кораба възможно най-скоро.

— Ще се справим — успокои го Анабет. — Пайпър видя нас двете долу, значи така трябва да стане.

Пърси изгледа Пайпър, все едно вината бе нейна.

— А този Мимас? Предполагам, че е гигант?

— Вероятно — отвърна тя. — Порфирион го нарече „нашия брат“.

— И бронзова статуя, обкръжена от пламъци — отвърна Пърси. — А онези неща, които споменаха, македонците?

— *Макаите* — поправи го Пайпър. — Мисля, че на старогръцки език означава „битки“, но нямам представа за какво става дума.

— Това е проблемът! — рече Пърси. — Не знаем какво ви чака там долу. Идвам с вас!

— Не. — Анабет постави ръка върху неговата. — Гигантите искат кръвта ни, не го забравяй. Не трябва да изпращаме момче и момиче заедно — точно това искат за голямото си жертвоприношение.

— Значи вземам Джейсън и двамата ще... — започна Пърси.

— Водорасляк — прекъсна го Анабет, — нали не се опитваш да намекнеш, че две момчета ще свършат повече работа от две момичета?

— Какво? Не, аз, как може да си помислиш...

Анабет го целуна.

— Няма и да разбереш кога сме се върнали.

Пайпър я последва нагоре по стълбите, преди цялата долна палуба да се наводни от тоалетните.

Час по-късно двете застанаха на хълм, гледащ към древна Спарта. Вече бяха обиколили съвременния град, който странно напомни на Пайпър за Албукърк — малки подобни на кутии блокове, пръснати в подножието на червеникави планини. Анабет бе настояла да разгледат археологическия музей, после огромната метална статуя на спартанец на градския площад, а накрая и Националния музей на маслините и зехтина (да, наистина имаше и такова нещо). Пайпър научи повече за олиото и зехтина, отколкото ѝ трябваше, но поне не ги нападнаха гиганти. Не намериха и никакви статуи на оковани богове.

Анабет не гореше от желание да отидат до руините на града, но накрая не им остана къде другаде да проверят.

Но и там нямаше какво да се види. Според Анабет хълмът, където бяха застанали, някога е бил акропол на град Спарта — най-високата му точка и основна крепост, — но изобщо не приличаше на този в Атина, който Пайпър бе видяла в сънищата си.

Обветреният хребет бе покрит с мъртва трева, скали и криви маслинови дръвчета. Под тях имаше руини, простиращи се може би на половин километър — варовикови блокове, няколко порутени стени и дупки като кладенци, водещи дълбоко под земята.

Пайпър се замисли за най-известния филм на баща си — „Царят на Спарта“. Там спартанците бяха представени като раса от непобедими супермени. Стана ѝ тъжно, че наследството им днес се състоеше от малко камънак и мъничък град с музей на зехтина.

Тя избърса потта от челото си.

— Човек би помислил, че на такова място ще видиш отдалече деветметров гигант, но уви.

Анабет се загледа в далечните контури на *Арго II*, който висеше над центъра на Спарта. След това докосна червения корал на гerdана си — подарък от Пърси, когато станаха гаджета.

— Мислиш за Пърси — отгатна Пайпър.

Анабет кимна.

Откакто се бяха върнали от Тартара, тя бе разказала на Пайпър много от ужасните неща, случили се в Ямата. Най-много я плашеше това как Пърси бе овладял отровата, за да задуши богинята Ахлида.

— Изглежда по-добре — каза Пайпър, — усмихва се по-често. Знаеш, че те обича повече от всичко на света, нали?

Анабет седна, внезапно пребледняла.

— Не знам защо съм толкова стресната, но не мога да забравя как изглеждаше на ръба на Хаоса.

Може би настроението ѝ бе заразително, тъй като смътна тревожност изпълни и Пайпър. Спомни си какво ѝ бе казал Джейсън: „Част от мен просто искаше да се свърши. Да затворя очи и да се предам“.

Бе опитала да го успокои, но още се притесняваше. Подобно на ловците от племето на чероките, всички герои имаха зли духове в себе си — фатална слабост, която се проявяваше в кризисни моменти. И така се преминаваха граници, които трябваше да останат непрестъпни.

Това бе вярно за Джейсън, нямаше как да не важи и за Пърси. Момчето бе минало през ада. Буквално. Без да иска, взривяваше цели тоалетни. Какво ли щеше да стане, ако решише да се прави на лош?

— Дай му време — седна тя до Анабет. — Минали сте през какво ли не, а и той е луд по теб.

— Знам. — Зелените листа на маслиновите дръвчета се отразиха в сивите очи на Анабет. — Но просто... титанът Боб ме предупреди, че ни предстоят още жертви. Иска ми се да вярвам, че някой ден ще живеем нормално. Но когато си позволих това миналото лято, след войната на титаните, Пърси изчезна и го нямаше *с месеци*. После пропаднахме в Ямата... — По бузата ѝ потече сълза. — Пайпър, ти не си виждала лицето на Тартара. Завихреният мрак, който поглъща дори чудовищата. Никога не съм се чувствала толкова *безпомощна*. Опитвам се да не мисля за това...

Пайпър стисна ръцете на приятелката си. Целите трепереха. Спомни си първия ден в лагера на нечистокръвните, когато Анабет я бе развела насам-натам. Бе толкова разтърсена от това, че Пърси го няма, че макар самата Пайпър да бе уплашена и обърквана, трябваше да я успокоява. И това я бе накарало да се почувства необходима, бе ѝ намекнало, че може би има място сред всемогъщите полубогове.

Анабет Чейс бе най-смелият човек, когото познаваше. Щом имаше нужда от рамо, на което да си поплаче... Пайпър бе насреща.

— Хей — каза тя нежно, — не потискай чувствата си. Няма да успееш. Излей си душата. Уплашена си.

— Богове, да.

— И ядосана.

— На Пърси, задето ме ужаси — отвърна тя. — На мама, че ме прати на това отвратително пътуване в Рим. На всички. На Гея. На гигантите. На боговете, задето са такива нещастници.

— А на мен? — попита Пайпър.

Анабет се разсмя несигурно.

— Ами, да, заради това, че си толкова влудяващо спокойна.

— Това е поза.

— И за това, че си добра приятелка.

— Ха.

— И също, че нямаш проблем с момчетата и с гаджето си...

— Хей, бъркаш ме с някого. *Познаваме ли се?*

Анабет я цапна по ръката, но без да влага сила в удара.

— Толкова съм глупава. Стоя си тук и дудна глупости за чувствата си, когато имаме да вършим подвиг.

— Сърцето на окования бог ще почака. — Пайпър опита да се усмихне, но собствените ѝ страхове я заляха — за Джейсън и приятелите ѝ на *Арго II*, за нея, за това, че може би нямаше да има силата да направи това, което ѝ бе заръчала Афродита: „Накрая ще имаш силата за една дума. Трябва да е правилната, иначе ще загубиш всичко.“

— Каквото и да стане — каза тя на Анабет, — си оставам твоя приятелка. Не го забравяй, става ли?

Особено ако не съм наоколо, за да ти го напомня — довърши наум.

Анабет отвори уста да каже нещо, когато от руините се разнесе подобен на рев звук. Една от дупките в земята, които Пайпър по погрешка бе взела за кладенец, избълва струя пламък, висока колкото триетажна сграда, и после угасна също толкова внезапно, колкото и бе изригнала.

— Какво беше това? — попита Пайпър.

— Не знам — въздъхна Анабет, — но подозирам, че е нещо, което трябва да проверим.

Трите дупки бяха разположени една до друга като копчета на магнетофон. Всяка бе напълно кръгла, с диаметър от около половин метър и опасана по краищата с варовик. Всяка се спускаше плътно надолу в мрака. На всеки няколко секунди, без никакъв определен ред, една от трите ями изригваше струя пламък към небето. Всеки път цветът и топлината на огъня бяха различни.

— Не го правеха досега.

Анабет внимателно обиколи ямите. Все още изглеждаше неспокойна и бледа, но умът ѝ явно бе зает с проблема.

— Лошото е, че не изригват по никакъв ред. Времето, цвета, размера на пламъка... нищо не разбирам.

— Да не сме ги активирали някак? — попита Пайпър. — Може би страхът, който почувства на хълма... който *и двете* почувствахме.

Анабет сякаш не я чу.

— Трябва да има никакъв механизъм, зависещ от налягането, като аларма.

Пламъците блъвнаха от средната яма. Анабет преброи наум. Следващия път изригна левия гейзер.

— Това е неправилно — намръщи се тя. — Не може така без ред. Трябва да има някаква логика!

Ушите на Пайпър започнаха да бучат. Нещо в ямите...

Всеки път, когато някоя от тях пламнеше, усещаше някакво отвратително чувство — страх, паника, а също и ирационален копнеж да приближи огъня.

— Няма логика — каза тя, — има емоция.

— Как може една огнена яма да е емоционална?

Пайпър постави ръка над ямата вдясно. Пламъците изригнаха незабавно. Пайпър едвам дръпна пръстите си. Ноктите ѝ пушеха.

— Пайпър! — изтича до нея Анабет. — Какво си *мислеше*?

— Не мислех. Чувствах. Това, което търсим, е долу. Пътят минава през ямите. Трябва да скоча.

— Да не си *луда*? Дори ако не се заклешиш в тръбата, нямаш представа колко е дълбока.

— Права си.

— Ще изгориш жива!

— Вероятно.

Пайпър свали меча си и го пусна в ямата отдясно.

— Ще ти кажа дали е безопасно. Чакай да те извикам.

— Да не си посмяла! — предупреди я Анабет.

Но Пайпър скочи.

За миг остана безтегловна в мрака, а горещият камък от двете ѝ страни опърли ръцете ѝ. После пространството се разшири. Тя инстинктивно се завъртя и претърколи, като пое по-голямата част от удара, когато падна на каменния под.

Пламъците изригнаха пред нея и опърлиха веждите ѝ, но Пайпър извади меча си и замахна още докато се търкаляше. Една бронзова глава от дракон се изтърколи на пода, сръчно отсечена.

Пайпър се изправи и се опита да събере мислите си. Погледна към отрязаната драконова глава и се почувства гузна, все едно е убила Фестус. Това обаче не беше той.

Три статуи на бронзови дракони стояха в редица, точно под дупките на покрива. Пайпър бе обезглавила средната. Двата здрави дракона бяха високи около метър, вдигнали муцуни нагоре. От зиналите им усти се издигаше пушек. Очевидно те бяха източникът на пламъците, но не приличаха на автоматони.

Тя зачака. Повече пламъци не изригнаха.

— Пайпър? — Гласът на Анабет отекна отвисоко, все едно викаше надолу в комин.

— Да! — извика Пайпър.

— Слава на боговете! Добре ли си?

— Бива. Чакай малко.

Очите ѝ привикнаха с тъмното. Тя огледа залата. Единствената светлина идваше от блестящото ѝ острие и ямите отгоре. Тунелът бе висок около десет метра. По всички закони на логиката Пайпър трябваше да си е счупила и двата крака по време на падането, но реши да не се оплаква.

Самата зала бе кръгла, с размерите на площадка за приземяване на хеликоптер. Стените бяха направени от грубо издялани блокове, обсипани с гръцки символи — хиляди и хиляди, като графити.

В далечния край на помещението върху каменен подиум стоеше статуя на воин — бога на войната Арес, предположи Пайпър — с увити около тялото тежки бронзови вериги, които го притискаха към пода.

От двете страни на статуята имаше два тъмни прохода, всеки с височина три метра. Над арките им имаше изобразени уродливи каменни лица. Те напомниха на Пайпър за горгони, макар да имаха вместо коса лъвски гривни, а не змии.

Внезапно Пайпър се почувства съвсем сама.

— Анабет! — извика тя. — Падането е дълго, но е безопасно да слезеш долу. Може да пуснеш въже, което да затегнеш, така че да имаме възможност да се върнем на повърхността.

— Идвам!

След няколко минути от централната дупка се спусна въже. Анабет слезе по него.

— Пайпър Маклийн — изръмжа тя, — това несъмнено е *най-тъпият* номер, който съм виждала някой да прави, което е голямо постижение, като имаш предвид кого имам за *гадже*.

— Благодаря. — Пайпър побутна най-близката драконова глава с крак. — Подозирам, че това са драконите на Арес. Те не бяха ли негови свещени животни?

— А там е и самият окован бог. Какво мислиш за тези коридори...

Пайпър вдигна ръка.

— Чу ли това?

Звукът беше като биене на барабан с металическо ехо.

— Идва от вътрешността на статуята — реши Пайпър. — Сърцето на окования бог.

Анабет извади меча от драконова кост. Лицето ѝ бе преbledняло, а очите ѝ изглеждаха безцветни.

— Това не ми харесва, Пайпър. Трябва да си вървим.

— Светилището засилва емоциите ни — отвърна Пайпър, — все едно съм край мама, само че това излъчва страх, а не любов. Затова се чувства така горе на хълма. Тук долу е хиляда пъти по-силно.

— Добре — огледа стените Анабет, — значи ни трябва план как да отнесем статуята. Може би ще я закачим на въжето, но...

— Чакай. — Пайпър се загледа към озъбените лица над коридорите. — Светилище, което излъчва страх. Арес нямаше ли двама божествени сина?

— Ф-фобос и Деймос — потръпна Анабет, — страхът и ужасът. Пърси ги срещна веднъж на Статън Айлънд^[1].

Пайпър реши да не пита какво са търсили двамата близнаци на ужаса и страха на Статън Айлънд.

— Мисля, че лицата над вратите са техните. Това място не е само светилище на Арес. То е храм на страха.

Гърлен смях отекна в коридора.

Вдясно от Пайпър се появи гигант. Той не излезе през нито един от коридорите. Просто изникна от тъмнината, все едно се бе слял със стената.

Бе дребен за гигант, може би около седем метра висок. Това щеше да му позволи да размаха огромния чук в ръцете си. Медни жици и повредени платки блестяха в плитките на мазната му черна коса.

— Много добре, дъще на Афродита — усмихна се гигантът. — Това наистина е храмът на страха. И аз ще ви направя вярващи.

[1] Виж разказа „Пърси Джаксън и откраднатата колесница“ от сборника „Досиетата на героя“. — Бел.ред. ↑

XX. ПАЙПЪР

Пайпър познаваше страха, но това бе различно.

Ужасът я заля на вълни. Крайниците ѝ станаха на желе. Сърцето ѝ отказа да бие.

Най-лошите спомени нахлуха в ума ѝ — баща ѝ, вързан и пребит в планината Диабло, Пърси и Джейсън, вплетени в борба до смърт в Канзас, тримата, давещи се в римския нимфеум, самата тя, останала сама срещу Хиона и Бореадите. Най-лош от всички бе завъртелият се наново разговор с майка ѝ за това, което им предстои.

Парализирана, тя видя как гигантът вдига бойния си чук, за да ги смачка на кайма. В последния момент скочи на една страна и събори Анабет.

Чукът удари пода и го напука. Каменни отломки одраскаха гърба на Пайпър.

— Това не беше честно — изкикоти се гигантът и отново вдигна чука си.

— Ставай, Анабет! — Пайпър я вдигна на крака и я задържа към далечния край на помещението, но Анабет се движеше бавно, като замаяна. Очите ѝ бяха изцъклени.

Пайпър разбра защо. Храмът увеличаваше личните ѝ страхове. Пайпър бе виждала ужасни неща, но *нищо* не можеше да се сравни с това, което бе преживяла Анабет. Ако си спомняше ужасите на Тартара, подчертани от други нейни лоши спомени, умът ѝ нямаше да се справи. Можеше да полудее. Буквално.

— Тук съм — каза Пайпър с възможно най-спокоен глас. — Ще се измъкнем от това място.

Гигантът се изсмя.

— За пръв път виждам дете на Афродита да води дете на Атина! И как смяташ да ме победиш, момиче? С грим и съвети за модните тенденции?

Преди няколко месеца коментарът щеше да я нарани, но Пайпър вече бе пораснала. Гигантът се извиси над тях, ала, за щастие, бе бавен

и носеше много тежък чук.

— Анабет, вярвай ми — каза Пайпър.

— План — заекна тя. — Да идем ти наляво, аз надясно. Ако...

— Без планове, Анабет.

— К-какво?

— Без планове. Просто ме следвай!

Гигантът вдигна чука си, но те с лекота го избегнаха. Пайпър скочи напред и замахна към коляното на гиганта. Той изрева от гняв, а Пайпър издърпа Анабет към най-близкия тунел. Мигновено потънаха в пълен мрак.

— Глупачки! — кресна гигантът зад гърба им. — Това е грешният път!

— Не спирай да вървиш — каза Пайпър, без да пуска ръката на Анабет. — Всичко е наред. Давай.

Не виждаше нищо. Дори сиянието на меча ѝ бе помръкнало. Продължи напред, като се довери на емоциите си. От ехото на стъпките им ѝ се стори, че вървят през огромна пещера, но не можеше да е сигурна. Затова просто тръгна в посоката, която чувстваше за правилна.

— Пайпър, това място е като Имението на Нощта — рече Анабет. — Трябва да затворим очи.

— Не! — възрази Пайпър. — Не можем да се скрием!

Гласът на гиганта отекна някъде пред тях:

— Изгубени сте завинаги, погълнати от вечния мрак.

Анабет замръзна и принуди Пайпър също да спре.

— Защо хукнахме насам? — попита дъщерята на Атина. — Сега се изгубихме. Направихме точно това, което *искаше* той. Трябваше да спечелим време, да говорим с врага, да измислим нещо. Това *винаги* върши работа!

— Анабет — Пайпър се постара да остане спокойна. — *Винаги* съм се вслушвала в съветите ти, но този път трябва да направя изключение. Не можеш да победиш това нещо с логика. Не можеш да *осмислиш* емоциите си.

Смехът на гиганта гръмна като бомба под земята.

— Отчаяние, Анабет Чейс! Това е, което чувстваш. Аз съм Мимас, роден да убия Хефест. Аз обърквам всеки план, унищожавам и най-добре смазаната машина. Нищо не се получава както трябва в мое

присъствие. Картите водят към задънена улица. Техниката се чупи. Знанието се губи. Най-великите умове се замъгляват!

— Аз... срещала съм и по-лоши неща от теб! — извика Анабет.

— О, виждам аз. — Гигантът прозвуча все едно е по-близо. —
Значи не се боиш?

— Никога!

— Разбира се, че се боим — поправи я Пайпър, — ужасени сме!

Въздухът се размърда. Пайпър избута Анабет настрана точно навреме.

ПРАС!

Внезапно се озоваха отново в кръглата стая. Мъглявата светлина им се стори почти ослепителна. Гигантът бе наблизил и се мъчеше да измъкне чука от пода, в който го бе забил. Пайпър се стрелна напред и заби меч си в бедрото му.

— АУУ! — Мимас пусна чука си и се преви на две.

Пайпър и Анабет се скриха зад окованата статуя на Арес, която пулсираше с металически тътен. *Туп, туп, туп.*

Гигантът Мимас се извърна към тях. Раната на крака му се затваряше.

— Не можете да ме победите — изръмжа той. — През последната война срещу мен се изправиха двама богове. Бях роден да убия Хефест и щях да го сторя, ако и Арес не се бе дотърлил да му помага. А вие трябваше да си останете замръзнали от ужас. Така щяхте да умрете по-бързо.

Преди няколко дни, когато се изправи срещу Хиона на борда на *Арго II*, Пайпър започна да говори, без да мисли, като следваше сърцето си, пренебрегвайки мозъка. Сега направи същото. Излезе пред статуята и се изправи срещу гиганта, макар разумът ѝ да крещеше: **БЯГАЙ БЕ, ИДИОТКО!**

— Този храм — попита тя. — Спартанците не са оковали Арес, за да задържат духа му в града.

— Така ли мислиш? — Очите на гиганта блеснаха закачливо. Той сграбчи с две ръце чука си и го измъкна от пода.

— Това е храмът на моите братя Деймос и Фобос. — Гласът на Пайпър потрепери, но тя не се опита да го скрие. — Спартанците са идвали тук да се подготвят за битка. Арес бил окован, за да им напомни, че войната има последици. Неговата сила, въплътена в

макаите, духовете на битката, никога не трябвало да се освобождава, освен ако не знаеш колко ужасна може да бъде. Освен ако не си *изпитал* страха.

— Дете на любовта ми говори за война — изсмя се Мимас. — Какво знаеш ти за *макаите*?

— Ще видим. — Пайпър изтича право към гиганта и наруши равновесието му. При вида на назъбеното острие, което летеше към него, очите му се ококориха и той залитна назад, като удари глава в стената. По камъните се появи цепнатина, а от тавана покапа прах.

— Пайпър, това място може да рухне! — предупреди Анабет. — Ако не се махнем...

— Не мисли за бягство! — Пайпър изтича към въжетото, което висеше от тавана, скочи колкото се може по-високо и го отреза.

— Луда ли си?

Вероятно — помисли си тя. Пайпър знаеше, че няма друг начин да оцелеят. Трябваше да тръгне против логиката, да послуша емоциите си и да обърка гиганта.

— Това заболя — потърка глава Мимас. — Нали разбираш, че не може да ме убие без помощта на бог, а пък Арес го няма. Следващия път, когато срещна този идиот, ще го нарежа на малки парченца. Изобщо нямаше да ми се наложи да се бия с него, ако страхливецът Дамасин си бе свършил работата.

— Не споменавай името на Дамасин! — извика гърлено Анабет и хукна към Мимас. Той едвам блокира меча от драконова кост с чука си и се опита да я сграбчи. Пайпър обаче скочи и замахна към лицето на великана.

— ОХ! — олюля се Мимас.

Кичур плитки падна на пода заедно с нещо голямо и месесто, което лежеше в локва златист Икор.

— Ухото ми! — простена Мимас. Преди да се съвземе, Пайпър сграбчи Анабет за ръката и я поведе към втория коридор.

— Ще съборя цялата пещера! — развика се гигантът. — Майката Земя ще ме погълне, но и вие ще бъдете смазани!

Подът се разтърси. Около тях отекна звукът от трошачи се камъни.

— Спри, Пайпър — помоли я Анабет. — Как се оправяш с всичко това? Страхът, гневът...

— Не се мъчи да ги контролираш. За това служи този храм. Трябва да приемеш страха, да привикнеш към него, да се спуснеш по течението му като по река.

— Откъде *знаеш* всичко това?

— Не го знам. Чувствам го.

Една стена падна близо до тях със звук като от оръдеен изстрел.

— Ти срязва въжето — каза Анабет — и сега ще загинем тук долу.

Пайпър хвана лицето на приятелката си и я придърпа към себе си, докато челата им не се докоснаха. През пръстите си усети напрегнатия пулс на Анабет.

— Не може да обмислиш разумно страха, нито пък омразата. Те са като любовта, много *сходни* чувства. Затова Арес и Афродита се харесват. Техните близнаци — Страхът и Ужасът — са родени от войната и любовта.

— Но... в това няма никакъв смисъл.

— Да — съгласи се Пайпър, — затова не го мисли. *Почувствай* го.

— *Мразя* това.

— Знам. Но не можеш да планираш чувствата си. Като с Пърси е, като с бъдещето ви. Не можеш да предвидиш всеки развой на събитията. Трябва да приемеш това. *Позволи* си да се уплашиш и въпреки страха да вярваш, че всичко ще бъде наред.

— Не знам дали мога да го направя — поклати глава Анабет.

— Тогава се съсредоточи върху отмъщението за Дамасин. За Боб. Настъпи тишина.

— Вече съм добре.

— Това е страхотно, защото имам нужда от помощта ти. Ще тръгнем да бягаме заедно.

— А после?

— Нямам идея.

— Богове, мразя, когато ти водиш.

Пайпър се разсмя, което я изненада. Страхът и любовта *наистина* бяха свързани. В този момент тя се хвана за любовта, която изпитваше към приятелката си.

— Хайде!

Тръгнаха в различни посоки и се намериха обратно в светилището, точно зад гиганта Мимас. И двете го посякоха през

краката. Гигантът извика и падна на колене. Още каменни отломки се посипаха от тавана.

— Немощни смъртни! — опита се да се изправи Мимас. — Няма план, който да ви позволи да ме победите!

— Това е чудесно — каза Пайпър, — понеже нямам никакъв.

След това изтича до статуята на Арес.

— Анабет, занимавай се с нашия приятел.

— Нямах проблем.

— ААА!

Пайпър се загледа в бронзовото лице на бога на Войната. Статуята туптеше с нисък металически пулс.

Духовете на битката — помисли си тя. — *Те са вътре, чакат да бъдат освободени.*

Но те не бяха нейни, не и докато не се докажеше.

Пещерата отново се разтърси. По стените се появиха още пукнатини. Пайпър погледна към каменните изображения над вратите: смръщените лица на близнаците Страх и Ужас.

— Братя мои — каза Пайпър, — синове на Афродита... нося ви жертва.

Тя постави корнукопията си в краката на Арес. Вълшебният рог бе толкова свързан с чувствата ѝ, че можеше да увеличи гнева, любовта и страха и да ги изплюе под формата на дарове. Надяваше се това да се хареса на боговете на Ужаса. А може и да им се ядяха пресни плодове и зеленчуци.

— Ужасена съм — призна Пайпър. — Мразя се, че правя това. Но разбирам, че е необходимо.

Тя замахна с меча си и отсече главата на бога.

— Не! — извика Мимас.

Пламъци изригнаха от отрязаната глава на статуята. Те обвиха Пайпър и изпълниха залата с взрив от емоции — ненавист, кръвожадност, паника, но също и любов, тъй като никой не можеше да влезе в битка без да го е грижа за нещо — приятели, семейство, дом.

Пайпър вдигна ръце и се превърна в център на водовъртежа на *маките*.

„Ще отвърнем на призива ти — прошепнаха те в ума ѝ. — Само веднъж, когато имаш нужда от нас, ще отприщим опустошението. Ще приготвим лека ти.“

Пламъците изчезнаха заедно с корнукопията, а окованата статуя на Арес стана на прах.

— Глупачка! — спусна се към нея Мимас, следван по петите от Анабет. — *Макаите* те изоставиха!

— А може би са изоставили *теб* — отвърна Пайпър.

Мимас вдигна чука си, но бе забравил за Анабет. Тя го намушка в бедрото и гигантът се олюля, изгубил равновесие. Пайпър спокойно пристъпи напред и го прониза в стомаха.

Мимас се просна по очи пред най-близкия праг и се обърна точно за да види как каменното лице на Ужаса пада от стената върху него и го дарява с тежката си един тон целувка.

Письъкът на гиганта секна изведнъж. Тялото му замръзна, а после се разпадна на шестметрова купчина прах.

— Какво стана? — попита Анабет и погледна към Пайпър.

— Не съм сигурна.

— Пайпър, беше невероятно как освободи огнените духове...

— *Макаите*...

— Но как ще ни помогне това с изготвянето на лека?

— Не знам. Казаха, че мога да го призова, когато настъпи моментът. Може би Аполон и Артемида ще могат да ни обяснят...

В този момент една част от стената се срути като глетчер.

Анабет залитна и едва не се подхлъзна на ухото на гиганта.

— Трябва да се измъкнем оттук.

— Работя по въпроса — отвърна Пайпър.

— Знаеш ли, мисля, че това ухо ти е боен трофей.

— Отвратително!

— Би могло да стане на хубав щит!

— Млъкни, Чейс!

Пайпър се загледа във втория праг, над който все още висеше лицето на Страх.

— Благодаря ви, братя мои, че ми помогнахте да убием гиганта. Ала имам нужда от помощта ви за още нещо — да избягам. Повярвайте, че съм ужасена. Предлагам ви това... чудесно ухо като жертвоприношение.

Каменното лице не отговори. Още една част от стената рухна. Таванът се напука целият.

Пайпър хвана Анабет за ръката.

— Ще минем по този коридор. Ако съм права, той ще ни изведе на повърхността.

— А ако не си?

Пайпър погледна към лицето на Страх.

— Ами да проверим.

Залата около тях рухна и те се спуснаха към мрака.

XXI. РЕЙНА

Поне не се бяха озовали на борда на още един круизен кораб. Скокът от Португалия ги бе приземил в средата на Атлантика, където Рейна изкара цял ден на палубата на „Азорската кралица“, пъдейки от Атина Партенос децата, които явно я възприемаха като водна пързалка.

Уви, следващият скок ги отведе до дома ѝ.

Появиха се три метра над земята, увиснали над ресторант с двор, който Рейна разпозна. С Нико паднаха върху една огромна клетка за птици, която, естествено, се счупи. От нея се приземиха върху купчина саксии с папрат и три много разтревожени папагала. Тренер Хедж улучи навеса на бара. Атина Партенос се приземи на крака с шумно *ТУП!*, смачка една масичка и обърна един тъмнозелен чадър, който се озова до статуята на Нике в ръката на Атина. Така богинята на мъдростта изглеждаше все едно държи плажен коктейл.

— Ах! — извика тренер Хедж. Навесът се скъса и той падна зад бара. Чу се трясък на бутилки и чаши. Бързо обаче стана на крака, макар да имаше дузина пластмасови мечове в косата си. Взе машината за безалкохолни напитки и си сипа една чаша.

— Харесва ми! — каза той и подхвърли парче ананас към устата си, — но следващия път, хлапе, ще е добре да се приземим на пода, а не три метра *над* него!

Нико се измъкна от саксиите, след което се просна на най-близкия стол и отпъди с ръка синия папагал, опитал се да се приземи на главата му. След битката с Ликаон бе захвърлил парцаливото си авиаторско яке. Черната му фланелка с черепи не бе в много по-добро състояние. Рейна бе зашила раните по бицепсите му и така Нико напомняше леко чудовището на Франкенщайн. Раните обаче още бяха подути и червени. За разлика от ухапванията, одраскванията от върколак не те превръщаха в такъв. Рейна обаче знаеше от личен опит, че зарастват бавно и болят, все едно са те залели с киселина.

— Трябва да поспя — огледа се замаян Нико. — В безопасност ли сме?

Рейна огледа двора. Мястото имаше вид на изоставено, но тя не разбираше защо. Над тях небето блестеше с мрачен керемиден цвят, същият като на стените на околните сгради. Атриумът бе заобиколен с двуетажни балкони, които бяха празни, с изключение на висящите от перилата азалии. Зад двойна стъклена врата ресторантът също бе празен. Единственият звук бе тъмното гъргорене на фонтана и сърдитите крясъци на папагалите.

— Това е „Барачина“ — каза Рейна.

— Баракуда ли? — Хедж отвори кутия пияни вишни и ги излапа.

— Известен ресторант в центъра на стария Сан Хуан — обясни тя. — Тук са измислили пиня коладата, мисля, че през 60-те.

Нико приглади косата си, сви се на пода и захърка.

— Ех — изблея тренер Хедж, — като гледам, ще поостанем тук. Ако не са измислили нови напитки от 60-те насам, значи не работят добре. Захващам се за работа!

Хедж започна да рови зад бара, а Рейна подсвирна на Аурум и Аргентум. Кучетата не изглеждаха в най-доброто си състояние след битката с върколаците, но тя ги остави на пост и провери уличния вход към атриума. Декоративните железни врати бяха заключени. Надпис на испански и английски съобщаваше, че ресторантът е затворен за частно парти. Това изглеждаше странно, тъй като мястото бе изоставено. В края на надписа имаше оставени и четири букви — ХУДП. Те притесниха Рейна, макар да не бе сигурна точно защо.

Надникна през вратата. Кале Форталеза изглеждаше необичайно притихнала. По синия калдъръм нямаше нито коли, нито пешеходци. Шарените магазини бяха затворени и потъмнели. Дали не бе неделя или някакъв празник?

Рейна се притесни още повече.

Зад нея тренер Хедж си свирукаше, докато подреждаше няколко шейкъра. Папагалите кацнаха върху раменете на Атина Партенос. Рейна се запита дали гърците ще се обидят, ако свещената им статуя пристигне обсипана с птичи курешки.

Как можа от всички възможни места да се озове точно в Сан Хуан!

Може би ставаше дума за съвпадение, но се опасяваше, че не е така. Пуерто Рико не бе на пътя между Европа и Ню Йорк. Бе прекалено на юг.

Освен това Рейна даваше на Нико сили вече дни наред. Може да бе повлияла на подсъзнанието му. Болезнените спомени, страховете и мрака го привличаха. А най-мрачните спомени на Рейна бяха от Сан Хуан. Най-големият ѝ страх? Да се върне отново тук.

Кучетата усетиха тревожността ѝ. Те обиколиха двора, като ръмжаха към сенките. Горкият Аргентум се въртеше в кръг, като се опитваше да се нагласи така, че да вижда с единственото си рубинено око.

Рейна се опита да помисли за щастливите си спомени. Липсваше ѝ звукът на малките жабки *коки*, които квакаха в квартала като хор от отварящи се капачки. Липсваше ѝ мирисът на океана, цъфналите магнолии и цитрусови дървета, печеният хляб от местната *панадейра*. Дори влажността бе позната и приятна — като аромата от сушилня.

Част от нея искаше да отвори портите и да се разходи из града. Искаше да посети Плаца де Армас, където старците играеха на домино, а кафенетата продаваха толкова силно еспreso, че ушите ти пукаха от него. Искаше да мине по старата улица „Кале Сан Хосе“, да преброи уличните котки и да им даде имена, да си измисли история за всяка от тях, както правеха навремето със сестра ѝ. Искаше да нахлуе в кухнята на „Барачина“ и да си сготви истинско *мофонго* с печени хрупкави хлебчета, бекон и чесън — вкус, който винаги ѝ напомняше за неделните следобеди, в които двете с Хила успяваха да се измъкнат от къщи и, ако имаха късмет, да хапнат в кухнята, където готвачите ги познаваха и съжаляваха.

От друга страна, Рейна искаше да си тръгне незабавно. Да събуди Нико, все едно колко е уморен, и да го принуди да скочи в сенките и да ги изведе оттук. Където и да е. Само да не в Сан Хуан.

Близостта на старата ѝ къща караше Рейна да се чувства като зареден катапулт.

Погледна към Нико. Въпреки топлата нощ, той трепереше на покрития с плочки под. Тя извади една завивка от раницата си и го уви с нея.

Рейна беше спряла да се смущава от това, че иска да го защити. За добро или зло, между тях вече съществуваше връзка. Всеки път, когато скачаха през сенките, неговите мъка и умора я заливаха и тя го разбираше малко по-добре.

Нико бе сам, напълно, ужасяващо сам. Бе изгубил голямата си сестра Бианка. Бе пропъдил другите герои, които искаха да се сблизят с него. Преживяванията му в лагера на нечистокръвните, Лабиринта и Тартара го бяха оставили белязан до живот. Не смееше да се довери на никого.

Рейна се съмняваше, че може да промени чувствата му, но искаше да го подкрепи някак. Всички герои го заслужаваха. Това бе смисълът на Дванайсетия легион. Бориш се за висша кауза и не си сам. Намираш приятели, печелиш уважението им. Дори след като свършиш годините служба, оставаш част от общността. Никой герой не заслужаваше да страда като Нико.

Тази нощ бе двадесет и пети юли. До първи август оставаха седем дни. На теория имаха достатъчно време, за да стигнат Лонг Айлънд. Веднъж щом завършеха мисията си, стига, разбира се, да успееш, Рейна щеше да направи така, че Нико да получи признание за храбростта си.

Свали раницата си и се опита да я подпъхне като възглавница под главата му. Пръстите ѝ обаче минаха през него, все едно е призрак.

Ръката ѝ се отдръпна рязко, все едно са я плеснали. Заля я вълна на ужас, но опита отново. Този път успя да повдигне врата му и да пъхне импровизираната възглавница под него. Кожата му бе хладна, но не прекалено.

Дали не халюцинираше?

Нико бе изхабил толкова много енергия в тези скокове през сенките. Може би започваше да избледнява. Ако продължеше с това темпо следващите седем дни...

Звукът на шейкър я извади от мислите ѝ.

— Искаш ли фреш? — попита тренера. — Този е ананас, манго, портокал и банан, заляти с кокос. Наричам го коктейл „Херкулес“!

— Ами... благодаря. — Тя погледна към балконите, които обикаляха атриума. Не ѝ се виждаше нормално, че ресторантът е празен. Какво ли бе това частно парти... — Тренер, мисля да огледам втория етаж. Не ми харесва...

В този момент някакво движение привлече погледа ѝ. На балкона вдясно имаше тъмна сянка. Над тях, върху покрива, на фона на оранжевите облаци се появиха още няколко силуета.

Рейна изтегли меча си, но бе твърде късно.

Проблесна нещо сребристо, чу се фучене и върхът на игличка се забодеше във врата ѝ. Погледът ѝ се замъгли, а крайниците ѝ увиснаха като спагети. Просна се до Нико.

Докато ѝ причерняваше видя как кучетата ѝ тичат към нея, след което замръзнаха напред лая си и паднаха.

— Хей! — извика тренер Хедж от бара.

Още веднъж фучене. Сатирът падна със сребърна стреличка във врата. Рейна се опита да събуди Нико, но гласът не я слушаше. Тялото ѝ се вцепени като това на металните кучета.

Тъмните фигури се наредиха на покрива, а половин дузина скочиха в двора, тихи и грациозни.

Една от тях се приведе над Рейна. Виждаше само неясни сиви оттенъци.

— Отведете я — заповяда приглушен глас.

Нахлупиха торба на главата ѝ. Рейна се запитва дали ще загине така, без дори да успее да се съпротивлява.

Но вече нямаше значение. Няколко чифта груби ръце я вдигнаха като мебел и тя потъна в несвяст.

XXII. РЕЙНА

Осъзна отговора още преди да се върне напълно в съзнание.

Знаците върху табелата на „Барачина“ гласяха ХУДП.

— Не е смешно — промърмори се Рейна, — ама хич.

Преди няколко години Лупа я бе научила да спи леко, да се буди лесно и да бъде готова за нападение. Сега успя да усети обстановката още докато идваше в съзнание.

Торбата все още бе захлупена върху главата ѝ, но не бе затегната около врата. Рейна бе вързана за твърд стол — дървен, ако можеше да съди по допира. Въжета се впиваха в ребрата ѝ. Ръцете бяха затегнати зад гърба, но глезените ѝ бяха свободни.

Или похитителите ѝ бяха немарливи, или не бяха очаквали да се събуди толкова бързо.

Рейна размърда пръстите на ръцете и краката си. Не знаеше какво приспивателно бяха използвали, но ефектът му бе преминал.

Някъде пред нея отекнаха стъпки по коридор. Звукът приближи. Рейна позволи на мускулите си да се отпуснат и опря брадичка в гърдите си.

Изщрака ключалка. Отвори се врата. Ако съдеше по звука, Рейна бе в малка стая с тухлени или бетонни стени, вероятно изба или килия. Вътре влезе друг човек.

Рейна пресметна разстоянието. Около метър и половина.

Скочи напред, като завъртя краката на стола към тялото на похитителя си. Силата на удара го счупи, а похитителят рухна със стон.

От коридора долетяха викове и се чуха още стъпки.

Рейна се претърколи назад, приклезна, промуши вързаните си ръце под краката, така че да са отпред, и свали торбата от главата си. Похитителката — младо момиче в сив камуфлаж — лежеше замаяна на земята с нож в колана си.

Рейна взе ножа, хвана я и опря острието в гърлото ѝ.

Още три момичета се появиха на прага. Две от тях изтеглиха ножове. Третата постави стрела в лъка си. За миг всички замръзнаха.

Сънната артерия на пленницата ѝ пулсираше под острието. Момичето обаче бе умно и не опита да се измъкне.

Рейна започна да пресмята наум как би могла да победи и трите си съпернички. Всички носеха сиви камуфлажни ризи, избледнели черни дънки, черни маратонки и колани, като че отиват на планина... или на лов.

— Вие сте ловджийките на Артемида — осъзна Рейна.

— Леко — посъветва я момичето с лъка. Червената ѝ коса бе подрязана отстрани, но иначе бе оставена да порасте. Изглеждаше като професионален боец. — Останала си с погрешни впечатления.

Момичето на пода изпъшка, но Рейна знаеше този номер. Искеше да я прилъже да отпусне хватката си. Рейна притисна ножа по-силно в гърлото ѝ.

— *Вие* сте останали с погрешни впечатления — отвърна. — Ако смятате, че може да ме нападнете и плените. Къде са приятелите ми?

— Където ги оставихме, живи и здрави — рече червенокосата. — Виж, съотношението на силите е три към едно, а ръцете ти са вързани.

— Правилно — изръмжа Рейна. — Доведете още шест от вашите и битката може да стане равностойна. Искам да видя предводителката ви, Талия Грейс.

Червенокосата премигна, а спътничките ѝ стиснаха неспокойно ножове.

Пленницата на Рейна се разтресе на пода. Рейна помисли, че е получила пристъп, преди да осъзнае, че момичето се смее.

— Нещо смешно ли казах? — попита тя.

— Джейсън ме предупреди, че си добра — прошепна момичето, — но не каза точно колко.

Рейна огледа по-внимателно пленницата си. Изглеждаше на около шестнайсет, с късо подстригана коса и пронизващи сини очи. На челото ѝ блестеше сребърна корона.

— *Ти* ли си Талия?

— Да, и ще ти обясня всичко — отвърна Талия, — ако не ми прережеш гърлото преди това.

* * *

Ловджийките я преведоха през лабиринт от коридори. Стените бяха направени от бетонни блокове, боядисани във войнишко зелено и без прозорци. Единствената светлина идваше от слабите флуоресцентни лампи, разположени на всеки шест метра. Коридорите завиваха и криволичеха, но червенокосата ловджийка на име Фебе водеше уверено и явно знаеше накъде отиват.

Талия Грейс куцукаше до тях, като държеше ребрата си на мястото, където Рейна я бе ударила със стола. Сигурно я болеше, но очите ѝ блещукаха весело.

— Отново извинявай, че те отвлякохме — каза Талия, без да звучи все едно наистина съжاليا, — но тази база е тайна. Амазонките си имат определен протокол...

— Амазонките. За тях ли работиш?

— С тях — поправи я Талия. — Имаме взаимно разбирателство. Понякога амазонките ми изпращат нови попълнения. Понякога попадаме на момичета, които не искат да останат деви завинаги и ги изпращаме на амазонките. Те нямат клетви като нашите.

Една от другите ловджийки изсумтя отвратено.

— Държат мъжете затворници с оранжеви униформи. Бих предпочела глутница диви кучета.

— Не са роби, Селин — скара ѝ се Талия, — просто са послушни. — След това погледна към Рейна. — Амазонките и ловджийките не винаги са единни, но откакто Гея започна да се пробужда, работим заедно. Предвид това, че лагер „Юпитер“ и лагера на нечистокръвните са се хванали за гушите, някой трябва да следи чудовищата. Силите ни са пръснати по целия континент.

Рейна започна да масажира китките си по местата, където я бяха вързали.

— Нали беше казала на Джейсън, че не знаеш нищо за лагер „Юпитер“?

— Тогава не знаех. Благодарение на Хера и на нейните планове, нещата се промениха. — Изражението на Талия стана сериозно. — Как е брат ми?

— Беше добре, когато го видях за последно в Епир. — Рейна ѝ разказа каквото знае.

Намираше очите на Талия за разсейващи — електриковосини, пронизващи и будни, точно като тези на Джейсън. Иначе изобщо не си приличаха. Косата на Талия бе рошава и черна. Дънките ѝ бяха скъсани и закачени с безопасни игли. Носеше метални вериги около врата и ръцете си, а на сивата ѝ камуфлажна риза имаше надпис, който гласеше: ПЪНКЪТ НЯМА ДА УМРЕ. ТИ, ОТ ДРУГА СТРАНА...

Рейна винаги бе смятала Джейсън за типичното добро американско момче. Талия изглеждаше като момиче, което причаква с нож в ръка по ъглите добрите американски момчета и ги обира.

— Надявам се да е добре — отвърна Талия. — Преди няколко нощи сънувах майка ни. Не беше приятно. После получих съобщението на Нико, че Орион е по петите ви. Което бе *още по-неприятно*.

— Значи затова сте тук. Все пак сте получили съобщението на Нико.

— Не сме дошли в Пуерто Рико на ваканция. Това е едно от най-сигурните укрепления на амазонките. Просто се обзаложихме, че ще можем да ви прекъснем.

— Да ни прекъснете? Но как? И защо?

Фебе спря пред тях. Коридорът завършваше с чифт метални врати. Фебе почука върху тях с дръжката на ножа си — сложна серия от потропвания, подобни на морзовата азбука.

Талия потърка ребрата си.

— Сега трябва да те оставя. Ловджийките патрулират из Стария град в очакване на Орион. Трябва да се върна на бойното поле. — След което протегна ръка. — Ножът ми, ако обичаш?

Рейна ѝ го даде.

— Ами моите оръжия?

— Ще ти ги върнем, щом си тръгнеш. Знам, че ти изглежда глупаво — отвличането, превръзката за очите и всичко останало, — но амазонките приемат сигурността си много сериозно. Миналия месец имаха проблем в центъра си в Сиатъл. Може би си чула за това — едно момиче на име Хейзъл Левеск открадна кон.

Ловджийката на име Селин се усмихна.

— Наоми и аз гледахме записа. Легенда.

— Епично беше — съгласи се третата ловджийка.

— Така или иначе — продължи Талия, — следим Нико и сатира. Неоторизирани мъже не се допускат на това място, но им оставихме бележка да не се притесняват.

Талия извади едно листче от колана си. То бе копие на ръчно написаните думи:

Взехме римския претор.
Ще ви я върнем жива и здрава.
Чакайте.
Иначе ще ви убием.
Ловджийките.

— Страхотно — върна ѝ писмото Рейна. — Това изобщо няма да ги притесни.

— Готино е — ухили се Фебе. — Покрих Атина Партенос с новата камуфлажна мрежа, която измислих. Тя трябва да попречи на чудовищата и дори на Орион да я открият. Освен това, ако съм права, Орион преследва не толкова статуята, колкото *теб*.

Рейна се почувства все едно са ѝ забили кроше между очите.

— Откъде знаеш?

— Фебе е най-добрият ни следотърсач — каза Талия — и най-добрата ни лечителка. Обикновено е права за тези неща.

— Само за тези? — възрази Фебе.

Талия вдигна ръце в знак, че се предава.

— А защо ви прекъснахме, ще оставя амазонките да обяснят. Фебе, Селин, Наоми — придружете Рейна вътре. Трябва да проверят защитите.

— Очаквате битка — забеляза Рейна. — Нали това място бе сигурно и тайно?

Талия прибра ножа си.

— Не познаваш Орион. Съжалявам, че нямаме повече време, преторе. Бих искала да науча повече за лагера ти и за това как си се озовала там. Напомняш ми на сестра си и все пак...

— Познаваш Хила? — попита Рейна. — Тя в безопасност ли е?

— Никой не е в безопасност — поклати глава Талия. — Трябва да вървя. Успешен лов!

Талия изчезна надолу по коридора.

Металните врати се отвориха със скърцане и трите ловджийки въведоха Рейна вътре.

След клаустрофобичните тунели размерът на склада взе дъха на Рейна. Под огромния таван можеше да лети и ято гигантски орли. Три етажа с лавици потъваха в далечината. Метални ръце се движеха по поточни линии и вземаха кутии. Половин дузина млади жени в черни панталони стояха наблизко и сравняваха данните на таблетите си. Пред тях имаше щайги с надписи: „Експлозивни стрели и гръцки огън (16 в кутия)“ и „Филе от грифон (без консерванти)“.

Точно пред Рейна, зад конферетна маса, отрупана с доклади и хладни оръжия, седеше позната фигура.

— Малката ми сестричка — изправи се Хила. — Ето ни отново у дома, изправени пред сигурна смърт. Трябва да спрем да се виждаме по такива поводи.

XXIII. РЕЙНА

Чувствата на Рейна бяха повече от смесени.

Сякаш я бяха хвърлили в бъркачка с лед и чакъл.

Всеки път, когато видеше сестра си, не знаеше дали да я прегърне, да заплаче, или да си тръгне. Разбира се, че обичаше Хила. Щеше да е умряла много пъти досега, ако не бе сестра ѝ.

Миналото им обаче бе повече от сложно.

Хила заобиколи масата. Изглеждаше добре в черните си дрехи — кожени панталони и риза без ръкави. На кръста си носеше колан от преплетени златни халки, приличащи на лабиринт — поясът на царицата на амазонките! Вече бе на двайсет и две, но можеха да я сбъркат за връстничка на Рейна. Имаха еднаква дълга тъмна коса, еднакви кафяви очи. Дори носеха еднакъв сребърен пръстен с факла и копие, символ на майка им Белона. Най-видимата разлика между двете бе белият белег на челото на Хила, който беше избледнял през последните четири години. Ако някой не я познаваше добре, можеше да го обърка с бръчка. Рейна обаче си спомняше деня, в който Хила бе получила този белег — по време на дуел на пиратски кораб.

— Е? — попита Хила. — Няма ли да поздравя сестра си?

— Благодаря, задето ме отвлече — сръза я Рейна. — За това, че ме застреля с приспивателно, че навлече торба на главата ми и ме върза за стол.

— Има си правила — завъртя очи Хила. — Като претор би трябвало да го знаеш не по-зле от мен. Разпределителният център е една от най-важните ни бази. Трябва да контролираме достъпа, без изключения, особено за роднини.

— Мисля, че просто ти харесва да се държиш така.

— И това е вярно.

Рейна се изуми колко спокойна и сдържана изглежда сестра ѝ. Струваше ѝ се невероятно и малко страшно колко бързо Хила бе свикнала с новата си идентичност.

Преди шест години бе уплашено момиче, което се мъчеше да защити по-малката си сестра от гнева на баща им. Основните ѝ качества бяха, че умееше да бяга и да намира скривалища.

След това, на острова на Цирцея, Хила бе работила здраво, за да я забележат. Бе носила лъскави дрехи и грим. Усмивваше се и винаги се смееше, все едно ако се правиш, че си щастлив, наистина ще бъдеш такъв. Бе станала една от любимките на Цирцея.

След като изгориха убежището им на острова, двете сестри бяха отвлечени от пирати. И Хила се промени отново. Влезе в дуел за свободата им, стана по-голям пират от самите пирати, спечели си уважението на екипажа до такава степен, че Черната брада ги остави на брега, за да не би Хила да му вземе кораба.

А сега се бе преобразила отново и бе станала царица на амазонките.

Рейна, естествено, разбираше защо сестра ѝ е станала такъв хамелеон. Докато не спираше да се променя, нямаше опасност да застине като баща им...

— Тези инициали на табелата на „Барачина“ — каза Рейна — ХУДП. Хила Убиващата Два Пъти, твойт нов прякор. Шегичка, а?

— Проверях дали внимаваш.

— Знаела си, че ще се озовем на двора. Как?

— Пътуването през сенките е вид магия — сви рамене Хила. — Няколко от последователките ми са дъщери на Хеката. Бе им лесно да ви отклонят от маршрута, особено предвид, че с теб сме свързани.

Рейна се опита да сдържи гнева си. Хила трябваше да знае по-добре от всички колко мрази Пуерто Рико.

— Доста труд си хвърлила — отбеляза на глас. — Царицата на амазонките и предводителката на ловджийките заедно в Пуерто Рико, само и само за да ни отклонят от пътя. Едва ли е просто защото съм ти липсвала.

— Умна е — изкикоти се червенокосата Фебе.

— Разбира се — отвърна Хила, — научих я на всичко, което знам.

Другите амазонки се събраха наоколо. Вероятно надушваха възможна битка. Амазонките много обичаха битките.

Почти колкото пиратите.

— Орион — предположи Рейна. — Той е причината да ме отвлечеш. Името му е привлякло вниманието ти.

— Не мога да му позволя да те убие — отвърна Хила.

— Не е само това.

— Мисията ти да отнесеш статуята на Атина Партенос...

— ... е важна. Но не е и това. Става дума за нещо лично. За теб и ловджийките. Какво?

Хила прибра палци в пояса си.

— Орион е голям проблем. За разлика от другите гиганти, той обикаля земята от векове. Обича да убива амазонки, ловджийки и всяко момиче, което дръзва да покаже смелост.

— Но защо?

Почувства, че тръпки побиват всички наоколо.

— Би ли обяснила? — обърна се Хила към Фебе. — Ти си била там.

Усмивката на ловджийката помръкна.

— В древни времена Орион се присъедини към ловджийките. Стана най-добрият приятел на господарката Артемида. Нямаше равен в стрелбата с лък, с изключение на самата богиня и може би на брат ѝ Феб Аполон.

Рейна потръпна. Фебе изглеждаше на не повече от четиринайсет. Като си помислеше, че познава Орион от три или четири хиляди години...

— Какво се е объркало? — попита тя.

— Орион мина границата — почервеняха ушите на Фебе. — Влюби се в Артемида.

— Винаги става така с мъжете — изсумтя Хила. — Обещават ти приятелство, че ще се отнасят с теб като с равен. После искат да те притежават.

Фебе се загледа в нокътя си. Наоми и Селин, двете ловджийки зад нея, се размърдаха неспокойно.

— Господарката Артемида, разбира се, го отблъсна — каза Фебе. — Орион се озлоби. Започна да ловува сам, за все по-дълго и по-дълго в дивото. Накрая... не съм сигурна какво точно се е случило, но един ден Артемида се върна в лагера и каза на останалите, че Орион е бил убит. И отказа да говори за това.

Хила се намръщи, което подчерта белега през веждата ѝ.

— Каквото и да е станало между тях, след като Гартара изплюл Орион обратно на земята, той станал най-големият враг на Артемида. Никой не може да те мрази по-силно от някой, който те е обичал.

Рейна разбираше това. Спомни си за разговора, който бе имала с богинята Афродита преди две години в Чарлстън.

— Щом е такъв голям проблем — каза Рейна, — защо Артемида не го убие отново?

— Не е толкова лесно — направи гримаса Фебе. — Орион е подъл и не приближава, ако Артемида е с нас. Но когато сме сами като сега... нанася удар без предупреждение и изчезва отново.

— Амазонките също опитаха късмета си — добави Хила. — Орион не прави разлика между нас и ловджийките. Мисля, че му напомняме прекалено много на Артемида. Саботира складовете ни, разрушава разпределителните ни центрове, избива воините ни...

— С други думи — отбеляза сухо Рейна, — пречи ви да завладеете света.

— Точно — сви рамене Хила.

— Затова ме отвлече — добави Рейна. — Знаела си, че Орион е по петите ми. Подготвила си засада и аз съм примамката.

Другите момичета в залата сведоха поглед.

— Стига толкова — скара им се Рейна, — не се правете на гузни. Планът си го бива. Какво правим оттук нататък?

Хила се усмихна на другарките си.

— Нали ви казах, че сестра ми е страхотна. Фебе, би ли обяснила детайлите?

— Както казах — нарами лъка си ловджийката, — смятам, че Орион преследва *теб*, а не Атина Партенос. Той е много добър в това да намира героини. Предполагам, че сме естествената му плячка.

— Сладур — коментира Рейна. — Значи приятелите ми Нико и Глийсън Хедж са в безопасност.

— Продължавам да не разбирам защо трябва да пътуваш с мъже — изръмжа Фебе, — но подозирам, че без теб са в по-голяма безопасност. Направих, каквото мога, за да замаскирам статуята. Ако имаме късмет, Орион ще те последва тук, точно в капана ни.

— А после? — попита Рейна.

Хила я дари със студената усмивка, която някога изнервяше пиратите на Черната брада.

— Талия и ловджийките ѝ обикалят периметъра на Сан Хуан. Когато Орион довтаса, ще разберем. Поставили сме капани на всяка крачка. Подготвила съм най-добрите си бойци. Ще пленим гиганта и по един или друг начин ще го върнем в Тартара.

— Може ли наистина да бъде убит? — попита Рейна. — Мислех, че повечето гиганти могат да умрат само ако бог и герой се изправят заедно срещу тях.

— Ще проверим — отвърна Хила. — Погрижим ли се за Орион, пътуването ти ще стане далеч по-лесно. Ще ви изпратим по живо, по здраво.

— А защо не и нещо повече? — попита Рейна. — Амазонките доставят какво ли не по цял свят. Защо не докарате Атина Партенос до лагера на нечистокръвните преди първи август?

— Не можем — отвърна Хила. — Щях да го направя, ако беше по силите ни, но вероятно си усетила яростта от статуята. Ние, амазонките, сме почетни дъщери на Арес. Атина Партенос никога не би понесла намесата ни. Освен това сама знаеш как действат мойрите. За да успееш в подвига си, трябва да го извършиш лично.

Рейна явно изглеждаше съкрушена, тъй като Фебе я побутна като дружелюбна котка.

— Хей, не се въси толкова. Ще помогнем с каквото можем. Амазонските служби вече поправиха металните ти кучета. А имаме и някои хубави подаръци!

Селин подаде на Фебе кожена торба.

— Я да видим какво имаме тук — разрови се Фебе. — Лековити отвари, стрелички с приспивателно като тази, която използвахме върху теб... Какво още... а, да.

Фебе триумфално извади правоъгълно парче сребрист плат.

— Носна кърпа? — попита Рейна.

— По-добро. Я се дръпни малко.

Фебе подхвърли плата на пода. Той веднага се превърна в широка палатка.

— С климатик е — каза тя — и събира четирима души. Има маса за хранене и спални чували. Каквото и да поставите вътре, ще се свие заедно с палатката. Все пак не опитвай да натикаш гигантската статуя.

— Но ако момчетата те подразнят, може да ги оставиш вътре — изсмя се Селин.

— Няма да стане — намръщи се Наоми. — Или пък...

— Така или иначе — продължи Фебе, — палатките са страхотни. Имам една подобна и я ползвам непрекъснато. Когато си готова да я използваш, изречи думата *Актеон*.

Палатката се сви в малка правоъгълна кърпа. Фебе я взе, напъха я в торбата и я подаде на Рейна.

— Не знам какво да кажа — заекна Рейна. — Благодаря ви.

— Е, какво толкова — сви рамене Фебе. — Това е най-малкото, което...

Една от страничните врати на около петнайсет метра от тях се отвори с трясък. Вътре влетя амазонка, която се отправи право към Хила. Новодошлата носеше черни панталони, а дългата ѝ коса бе прибрана на опашка.

Рейна я разпозна от битката си в лагер „Юпитер“.

— Кинзи, ти ли си?

Момичето кимна разсеяно.

— Преторе.

И прошепна нещо в ухото на Хила.

Лицето на сестра ѝ се изопна.

— Ясно — каза тя и погледна към Рейна. — Нещо не е наред. Нямаме връзка с охраната. Страхувам се, че Орион...

И тогава металните врати зад Рейна избухнаха.

XXIV. РЕЙНА

Рейна протегна ръка към меча си, след което се сети, че няма такъв.

— Бягай от тук! — Фебе опъна лъка си.

Селин и Наоми изтичаха към опушения коридор, но там намериха само черните стрели, които ги покосиха.

Фебе изкрещя от гняв и отвърна на огъня, а амазонките изтичаха напред, вдигнали мечове и щитовете.

— Рейна! — дръпна я за ръката Хила. — Трябва да бягаме!

— Не мога просто...

— Стражите ми ще ти спечелят време! — извика Хила. — Но подвигът ти трябва да успее!

Рейна се затича след сестра си, макар да се мразеше, че го прави.

Стигнаха далечната врата и погледна назад. В склада нахлу цяла глутница вълци — като онези в Португалия. Амазонките ги пресрещнаха. Скоро прагът бе препречен от телата на падналите — Селин, Наоми, Фебе. Червенокосата ловджийка, която бе преживяла хилядолетия, лежеше неподвижна, изцъклила очи от изненада. Огромна черна стрела я бе пронизала в корема. Амазонката Кинзи се спусна напред, а дългите ѝ ножове заблестяха. Тя прескочи телата и потъна в пушека.

Хила издърпа Рейна в коридора. Двете побягнаха.

— Те всички ще умрат! — извика Рейна. — Трябва да има нещо...

— Не бъди глупава, сестро! — Очите на Хила блестяха от сълзи. — Орион ни надхитри. Той превърна засадата ни в клане. Единственото, което можем да направим, е да го задържим, докато се измъкнеш. Трябва да занесеш статуята на гърците и да победиш Гея.

Тя поведе Рейна по стълбище, а след това в лабиринт от коридори, преди да завият зад един ъгъл, който ги отведе до съблекалня. Там се оказаха лице в лице с огромен сив вълк. Преди

звярът да успее да изръмжи, Хила го фрасна между очите. Той подбели очи и падна.

— Насам — изтича до най-близките шкафове амазонката. — Оръжията ти са вътре. Побързай!

Рейна взе ножа, меча и раницата си. След това последва сестра си по кръгло метално стълбище. Краят му водеше до тавана. Хила се обърна към сестра си и я погледна строго.

— Нямам време да обяснявам. Просто ме следвай и не изоставай.

Рейна се запита какво ли може да е по-лошо от сцената, която оставаше зад гърба им. Хила отвори една тайна врата и двете се покатериха в... старата им къща.

Холът изглеждаше досущ както го помнеше Рейна. Мътни лампи светеха от високия пет метра таван. Белите стени бяха голи, а мебелите от дъб, стомана и черна кожа — безлични и мъжкарски. И от двете страни на стаята имаше тераси, което винаги караше Рейна да се чувства, сякаш я наблюдават. И често наистина бе така.

Баща им бе направил всичко по силите си, за да превърне вековната хасиенда в модерен дом. Бе добавил лампите, бе боядисал всичко в бяло, уж за да е по-свежо. Вместо това мястото приличаше на добре запазен труп в лъскав костюм.

Тайната врата ги изведе в камината. Защо изобщо бяха *имали* такава в Пуерто Рико, Рейна никога не разбра, но двете с Хила често се правеха, че огнището е тайно скривалище, където баща им не ще може да ги намери. Представяха си, че през него могат да стигнат и други места.

Сега Хила бе превърнала това в реалност. Бе свързала подземното си леговище с бащиния дом.

— Хила...

— Казах ти, че нямаме време.

— Но...

— Сградата вече е моя. Подправих завещанието.

— *Какво* си направила?

— Омръзна ми да бягам от миналото, Рейна. Реших да го приема.

Рейна се вторачи в нея потресена. Можеше да приеме изгубен телефон или чанта на летището, може би дори и радиоактивен отпадък, но не и тази къща, не и след всичко, случило се в нея. Как беше способна да приеме нещо подобно?

— Сестро — рече Хила, — губим време. Идваш или не?

Рейна погледна към балконите, като почти очакваше сияйните силуети да се появят по перилата.

— Виждала ли си ги?

— Някои от тях.

— Татко?

— Не, разбира се — сопна се Хила. — Знаеш, че него вече го няма.

— Откъде мога да го знам? Как *мога* да се върнеш? И защо?

— За да разбера! — извика Хила. — Не искаш ли да разбереш защо му се случи такава нещца?

— Не! Не можеш да научиш нищо от духовете, Хила. Ти би трябвало най-добре да знаеш това.

— Тръгвам си — отсече Хила. — Приятелите ти са на няколко преки отук. Идваш ли с мен, или да им кажа, че си загинала в собственото си минало?

— Не аз съм тази, приписала си това ужасно място!

Хила се завъртя на пети и излезе през предната врата.

Рейна се огледа за последно. Помнеше последния си ден тук, когато бе на десет. Почти можеше да чуе страховития крясък на баща си, който отекваше в съседната стая, както и призрачния хор на виещите духове от балконите.

Изтича към изхода и излезе на топлата слънчева светлина. Осъзна, че улицата не се е променила, нито пък порутените пастелни сгради, синия калдъръм и дузините котки, които спяха под колите или в сенките на банановите дръвчета.

Рейна почти почувства носталгия...

Само дето сестра ѝ бе на няколко крачки от нея, лице в лице с Орион.

— Ето ви и вас — усмихна се гигантът, — двете дъщери на Белона. Заедно. Отлично.

Рейна се чувства обидена. Представяше си Орион като огромен уродлив демон, дори по-неприятен от гиганта Полибот, нападнал лагер „Юпитер“.

Вместо това Орион изглеждаше като човек — висок, мускулист и красив мъж. Кожата му бе с цвят на препечен хляб, тъмната му коса бе

внимателно подстригана и оформена на шипове. С черните си кожени панталони и яке, ловен нож, лък и колчан, можеше да мине за похубавия, но пък лош брат на Робин Худ.

Само очите не пасваха. На пръв поглед изглеждаше сякаш носи войнишки очила за нощно виждане. После обаче Рейна осъзна, че това не са очила. Бяха бронзовите механични очи, изковани от Хефест и поставени в кухините на гиганта. Когато погледна към нея, те изщракаха, завъртяха се и се фокусираха, а лазерните им мерници пробляснаха червени и зелени. Рейна изпита неприятното чувство, че той вижда не само нея, но и жизнените ѝ показатели — телесната температура, пулса, нивото на адреналин.

До него имаше сглобяем лък, почти толкова високотехнологичен, колкото и очите му. Множество тетиви минаваха през серия макари, напомнящи устройството на миниатюрна парна машина. Ръкохватката от полиран бронз бе обсипана с бутони и ръчки.

Нямаше заредена стрела. Не направи заплашително движение.

Усмихна се толкова широко, че ѝ бе трудно да повярва, че е неин враг — някой, убил поне половин дузина ловджийки и амазонки, за да стигне до тук.

— Върви, Рейна — изтегли ножовете си Хила. — Ще се оправя с това чудовище.

— Хила Убиващата Два Пъти — изсмя се Орион. — Не ти липсва смелост, но такава имаха и лейтенантите ти, а сега всичките са мъртви.

Хила направи крачка напред. Рейна я хвана за ръката.

— Орион! — извика тя. — Имаш достатъчно амазонска кръв по ръцете си. Защо не опиташ римска?

Очите на гиганта изщракаха и разшириха зениците си. Червени точки зашариха по нагръдника на Рейна.

— Малкият претор. Признавам, че бях любопитен. Преди да те убия, може би ще ме просветиш. Защо дете на Рим полага такива усилия, за да помогне на гърците? Изостави титлата и легиона си, превърна се в престъпник. За какво? Джейсън Грейс те изостави, Пърси Джаксън те отхвърли. Не се ли чувстваш достатъчно... как беше думата... *зарязана*?

Ушите на Рейна запищяха. Спомни си предупреждението на Афродита отпреди две години в Чарлстън. „Не ще намериш любовта

там, където я търсиш. Няма герой, който да стопли сърцето ти.“

Принуди се да срещне погледа на гиганта.

— Не момчетата, които ме харесват или не, определят каква съм.

— Големи думи. — Усмивката на гиганта я вбеси. — Но ти не си по-различна от амазонките, ловджийките или самата Артемида. Говориш за сила и независимост, но щом срещнеш истински мъж, коленете ти омекват. Страх те е от силата му, а това те *привлича*. Затова бягаш, предаваш се или умираш.

Хила измъкна ръката си от хватката на сестра си.

— Ще те убия, гиганте — каза тя. — Ще те насека на парченца толкова малки...

— Хила — прекъсна я Рейна. Каквото и да станеше тук, *не* можеше да гледа как сестра ѝ умира. Предпочиташе гигантът да се съсредоточи върху нея. — Орион, ти казваш, че си истински мъж, но не можа да спазиш клетвите си и си отиде отхвърлен. Сега тичаш да изпълняваш заръките на майка си. Затова кажи ми сега от какво точно трябва да ме е страх?

Орион стисна челюсти. Усмивката му стана по-тънка и по-студена.

— Добър опит — призна той. — Искаш да ме ядосаш. Може би смяташ, че подкрепленията ще те спасят, ако ме забаламосаш с приказки. Уви, преторе, подкрепления *няма*. Подпалих бърлогата на сестра ти със собствения ѝ гръцки огън. Няма оцелели.

Хила изрева и нападна. Орион я цапна с лъка си. Тя отлетя назад и падна на улицата. Гигантът изтегли една стрела от колчана си.

— Стига! — извика Рейна.

Сърцето ѝ бясно ускори ритъма си. Трябваше да намери слабостта на гиганта. „Барачина“ бе на няколко преки, а и бе невъзможно *всички* ловджийки да са мъртви. Те обикаляха целия периметър на стария град. Някои от тях все трябваше да са там...

— Чудеше се, Орион, защо си правя труда — изрече тя, като положи усилие гласът ѝ да остане равен, — но не трябва ли да се чудиш за себе си? Защо жените не искат такъв голям хубав мъж като теб?

— Бъркаш ме с Нарцис — постави стрелата на тетивата Орион. — Уви, ласкателствата няма да ти свършат работа.

— Не, разбира се — каза Рейна. Хила се изправи с изопнато от ярост лице, но Рейна се протегна към чувствата ѝ и се опита да ѝ сподели най-трудния вид сила. Това да сдържиш гнева си. — И все пак трябва да е дразнещо. Първо те разкара смъртна принцеса...

— Меропа — изсъска Орион. — Хубаво момиче, но твърде глупаво. Да имаше малко акъл, щеше да разбере, че флиртувам с нея.

— Нека отгатна — предположи Рейна. — Вместо това е извикала стражата.

— Тогава нямах оръжия. Не ходиш с лък и стрели на среща с принцеса. Стражите ме победиха с лекота, а царят им ме ослепи и прогони.

От покрива над главата на Рейна се търкулна камъче. Може би си въобразяваше, но помнеше звука от нощите, в които Хила се измъкваше от заключената си стая и се качваше на покрива, за да я провери как е.

Рейна с върховно усилие на волята не погледна нагоре.

— Но имаш нови очи — каза тя на гиганта. — Явно Хефест се е смилил.

— Да... — Погледът на Орион помръкна. Рейна го осъзна, тъй като червените мерници изчезнаха от нагръдника ѝ. — Озовах се в Делос и там срещнах Артемида. Знаеш ли колко странно е да видиш смъртния си враг и да се влюбиш в него? — Гигантът се изсмя. — Какво говоря, преторе? *Разбира се*, че знаеш. Може би чувствата ти към гърците са като моите към Артемида. Гузно увлечение, възхищение, прераснало в нещо повече. Любовта обаче е отровна, особено когато остане несподелена. Дори да не разбираш това, Рейна Рамирес-Арелано, скоро ще ти стане ясно.

Хила закуцука напред с вдигнати ножове.

— Сестро, защо оставяш това изчадие да ломоти? Да го довършим!

— Но можете ли? — запита се Орион. — Мнозина са опитвали. Дори собственият брат на Артемида бог Аполон се пробва в древни времена. Разбира се, с измама.

— Не се ли зарадва, че излизаш със сестра му? — Рейна се заслушваше към покрива, но не чу нищо.

— Аполон е ревнив. — Пръстите на гиганта се свиха около тетивата и той я изпъна назад. Макарите на лъка зажужаха.

— Страх го бе, че ще завъртя главата на Артемида и тя ще забрави клетвите си да остане девица. И кой знае? Без намесата му можеше и така да стане. Щеше да е по-щастлива!

— Като твоя слугиня? — изръмжа Хила. — Послушна домакиня?

— Вече няма значение — отвърна Орион. — За жалост, Аполон ме омагьоса така, че да полудея. Поисках да убия всяка жива твар на земята. Хиляди паднаха, преди майка ми Гея най-сетне да сложи край на кървавия ми поход. Тя призова огромен скорпион от недрата на земята, който ме прониза в гръб и отровата му ме погуби. Дълга й услуга.

— Затова, че те е убила? — попита Рейна.

Механичните зеници на Орион засияха.

— Мама ми показа истината. Борих се със собствената си природа и това ми носеше само нещастия. Гигантите не са създадени, за да обичат смъртни или богове. Гея ми помогна да се приема такъв, какъвто съм. Накрая всички се връщаме у дома, преторе. Приемаме миналото, все едно колко тъмно и страшно е то.

Той кимна към вилата зад тях.

— Не направи ли и ти точно това? Не е като да нямаш мрачни тайни от миналото.

Рейна изтегли меча си. „Не можеш да научиш нищо от духовете“ — бе казала тя на сестра си. Може би същото важеше и за гигантите.

— Това не е мой дом — каза тя, — а и между нас няма нищо общо.

— Знам истината. — В гласа на гиганта прозвуча искрено съчувствие. — Ти си фантазираш, че враговете ти могат да те обикнат, но това е невъзможно, Рейна. В лагера на нечистокръвните не изпитват нищо към теб, освен сляпа омраза.

„Няма герой, който да стопли сърцето ти“ — отекнаха думите на Афродита в главата ѝ.

Рейна загледа красивото и жестоко лице на Орион, блестящите му механични очи. За един ужасен миг осъзна как дори една богиня като девата Артемида може да бъде оплетена от сладките лъжи на Орион.

— Досега можех да съм те убил двайсет пъти — каза гигантът, — нали разбираш това? Позволи ми да те пощадя. Трябва само да ми

се довериш. Да ми кажеш къде е статуята.

Рейна едва не изпусна мечта си. *Къде е статуята...*

Орион не бе намерил Атина Партенос. Камуфлажът на ловджийките бе свършил работа. През цялото това време гигантът бе преследвал Рейна, което означаваше, че дори да загинеше сега, Нико и тренер Хедж трябваше да оцелеят. Подвигът им не бе обречен.

Почувства се сякаш е свалила двайсеткилограмова броня. След което се изсмя. Звукът отекна по улицата.

— Фебе явно те е надхитрила — каза тя. — Преследвайки мен, изгуби статуята. Сега приятелите ми ще продължат мисията си.

— Ще ги намеря, преторе — сви устни Орион, — след като приключа с теб.

— В такъв случай, предполагам — каза Рейна, — че ние първи трябва да приключим с теб.

— Ето *това* е сестра ми — гордо каза Хила.

Двете нападаха.

Първият изстрел на гиганта едва не уцели Рейна, но Хила бе по-бърза. Тя съсече стрелата във въздуха и замахна към Орион, докато Рейна се прицели в гърдите му. Той обаче блокира атаките и на двете с лъка си, след което изрита Хила към покрива на една стара кола. Няколко котки изскочиха изпод нея. Гигантът се завъртя, а в ръката му блесна нож. Рейна едвам успя да избегне острието.

Отново замахна, като този път разкъса коженото му яке. Острието обаче само одраска кожата му.

— Добре се биеш, преторе — призна той, — ала недостатъчно добре, че да оцелееш.

Рейна пожела мечът ѝ да се превърне в *пилум*.

— Смъртта ми няма да ти спечели нищо.

Ако приятелите ѝ оцелееха, тя бе готова да се жертва. Смяташе обаче да рани гиганта така, че да я запомни за цял живот.

— Ами смъртта на сестра ти? — попита Орион. — И тя ли няма да ми спечели нищо?

По-бързо, отколкото Рейна можеше да мигне, гигантът прати една стрела към гърдите на Хила. В гърлото на Рейна се надигна писък, но Хила някак успя да *хване* стрелата.

След това слезе от покрива на колата и счупи стрелата с една ръка.

— Аз съм царица на амазонките, идиот такъв. Нося пояса на Хиполита. С него ще отмъстя за кръвта, която проля днес.

Хила грабна предната броняна колата и я хвърли цялата към Орион, с такава лекота, все едно го пръскаше с вода.

Автомобилът затисна гиганта до стената на най-близката къща. Циментът се напука, а едно бананово дърво падна. Още няколко котки се разбягаха.

Рейна хукна към разрушението, но той се надигна с рев и отхвърли автомобила настрана.

— Ще умрете заедно! — обеща той. Две стрели се появиха в лъка му, а тетивата се опъна назад.

Тогава дойдоха подкрепленията от покривите.

— УМРИ! — Думите, естествено, бяха на Глийсън Хедж, който се приземи точно зад Орион и заби бухалката си с такава сила в главата му, че тя се пукна на две.

В същото време пред него се появи Нико ди Анджелио. Мечът от стикска стомана разреза тетивата на лъка, а макарите изщракаха напразно. Накрая тетивата рикошира с огромна сила назад и фрасна Орион право в носа.

— ОХ! — Гигантът залитна назад и изпусна лъка си.

По покривите се появиха ловджийки на Артемида, които обсипаха Орион с толкова много стрели, че той заприлича на блестящ таралеж. Олюля се като слепец, хванал се за носа, а по лицето му потече златен Икор.

— Хайде! — грабна някой Рейна за ръката.

Талия Грейс се бе върнала.

— Върви с нея! — заповяда Хила.

Рейна почувства как сърцето ѝ ще се пръсне.

— Сестричке...

— Трябва да вървиш! СЕГА!

Хила бе казала същото преди шест години, в нощта, когато бяха избягали от къщата на баща ѝ.

— Ще забавя Орион, колкото мога.

Хила грабна един от краката на гиганта, събори го и го хвърли на няколко преки надолу по Кале Сан Хосе, което подразни още няколко

десетки котки. Ловджийките продължиха да го обсипват със стрели от покривите, а остриетата им избухваха в гръцки огън. Орион пламна целият.

— Сестра ти е права — каза Талия. — Трябва да вървим.

Нико и Хедж застанаха до нея. Изглеждаха много доволни от себе си. Явно бяха минали през магазин за сувенири, тъй като бяха сменили скъсаните си ризи с курортни тениски.

— Нико — каза Рейна, — изглеждаш...

— Нито. Дума. За ризата! — предупреди я той. — Нито дума.

— Защо дойдохте при мен? — попита тя. — Можете да се измъкнете? Гигантът преследваше мен! Ако бяхте избягали...

— Стига, бухтичке — изсумтя сатирът. — Знаеш, че нямаше да тръгнем без теб. А сега да се махаме от...

Той погледна през рамото на Рейна и не довърши думите си.

Рейна се обърна.

Зад нея балконите на втория етаж на семейната ѝ къща се бяха изпълнили с призрачни фигури. Човек със заострена брада и ръждива конквистадорска броня стоеше до друг, който носеше дрехите на пират от осемнайсети век, а ризата му бе продупчена от куршуми. С тях имаше жена в окървавена нощница, капитан от американската армия в бяла униформа, както и още десетина, които Рейна помнеше от детството си. Всички те я гледаха обвинително, а гласовете им шептяха непрестанно в ума ѝ.

„Предателка. Убийца.“

— Не...

Рейна отново се почувства като десетгодишна. Искаше да се свие в ъгъла на стаята си и да запуши уши с ръце, за да не чува шепнещия хор.

— Кои са те, Рейна? — хвана я за ръката Нико. — Какво искат?

— Не — умолително каза тя. — Аз... не... не мога...

Толкова години бе изграждала бента, който да задържа страха. Сега той се срути. Силите я напуснаха.

— Всичко е наред. — Нико погледна към балконите. Призраците изчезнаха, но Рейна знаеше, че не са си отишли наистина. *Никога* нямаше да си отидат. — Ще се махнем отук — обеща Нико. — Да вървим.

Талия хвана другата ръка на Рейна. Четиримата изтичаха от ресторанта към Атина Партенос. Зад тях Рейна чу как Орион крещи от болка сред взривовете от гръцки огън.

Но шепотът в ума ѝ не стихваше: „Предателка. Убийца. Престъплението ти ще остане с теб. Завинаги.“

XXV. ДЖЕЙСЪН

Джейсън стана от смъртния си одър, за да бъде завлечен при останалите от екипажа.

Корабът се люшкеше толкова силно, че му се наложи да се изкачи по пода, за да излезе от лечебницата. Корпусът скърцаше. Двигателят се давеше като умиращ воден бивол. А от конюшните богиня Нике успяваше да надвика дори вятъра.

— МОЖЕШ ПОВЕЧЕ, БУРЯ! ДАЙ ИМ СТО И ДЕСЕТ ПРОЦЕНТА!

Джейсън се изкачи по стълбите до средната палуба. Краката му трепереха и му се виеше свят. Корабът се наклони наляво и го запрати в отсрещната стена.

Хейзъл излезе от каютата си, хванала се за стомаха.

— *Мразя океана!* — Когато го видя, се ококори: — А ти защо не си в леглото?

— Отивам горе — настоя той — да помогна!

Хейзъл искаше да възрази, но корабът се залюля надясно и тя залитна към банята, притиснала устата си с ръка.

Джейсън с мъка изкатери стълбите. Не бе ставал от леглото вече ден и половина, откакто момичетата се бяха върнали от Спарта и той не бе припаднал. Мускулите му се бунтуваха срещу всяка негова стъпка. Усещаше стомаха си така, сякаш Майкъл Варус още стои зад него и крещи: „Римлянин умря! Умря, умря, умря!“.

Джейсън преглътна болката. Писнало му бе да се грижат за него, да си шепнат колко са притеснени. Писнало му бе да сънува как е станал на шиш-кебап. Бе лежал достатъчно време с тази рана в корема. Тя или щеше да го убие, или нямаше да го направи. Не смяташе да чака и да я остави да реши. Трябваше да помогне на приятелите си.

Някак си стигна до палубата.

Това, което видя, едва не го накара да повърне като Хейзъл. Вълна с размерите на небостъргач удари предната палуба, като събори арбалетите и половината перила в морето. Платната станаха на

парцали. Блесна светкавица, която освети морето като прожектор. Хоризонтален дъжд блъсна Джейсън в лицето. Облаците бяха толкова тъмни, че наистина му бе трудно да прецени дали е ден, или нощ.

Екипажът правеше каквото може... което не беше много.

Лио се бе върнал за конзолата с ластик от бърнджи. Това вероятно му се бе сторило добра идея в началото, но сега при всяка вълна той отскачаше, а после се връщаше като топка към контролния пулт.

Пайпър и Анабет се мъчеха да спасят такелажа. След Спарта бяха станали истински отбор и можеха да работят заедно, без дори да си говорят. Това бе много добре, тъй като нямаше как да надвикат бурята.

Франк — или поне Джейсън *предположи*, че това е Франк — се бе превърнал в горила и висеше надолу с главата от дясното платно, като използваше огромната си сила и гъвкавите си крака, за да виси, докато оправя няколко счупени гребла. Явно екипажът искаше да накара кораба да литне, но дори и да успееш, Джейсън не знаеше дали небето ще е по-безопасно.

Дори Фестус опитваше да помогне и бълваше огън към дъжда, макар това да не правеше впечатление на бурята.

Само Пърси се справяше по-добре. Той стоеше на централната мачта, разперил ръце, все едно ходеше по въже. Всеки път, щом корабът се наклонеше, той натискаше към другата посока и корпусът се стабилизираше. Призоваваше огромни водни юмруци от океана, които разбиваха вълните, преди да са стигнали палубата. Изглеждаше, сякаш кара океана да си бие шамари.

Джейсън осъзна, че при такава буря корабът отдавна щеше да е потънал или разбит на парчета, ако не беше Пърси.

Тръгна с олюляване към мачтата. Лио му изкрещя нещо — вероятно да се връща в леглото, — но Джейсън само му махна с ръка. След това стигна до Пърси и го хвана за рамото.

Пърси кимна. Не изглеждаше изненадан, нито пък каза на Джейсън да си върви в лечебницата. Той оцени това.

Пърси можеше да остане сух във водата, стига да се съсредоточеше, но сега явно си имаше други проблеми. Черната му коса бе залепнала за лицето, а дрехите му бяха подгизнали и разкъсани.

Той извика нещо в ухото на Джейсън, но Джейсън разбра само три от думите:

— НЕЩО... ДОЛУ... СПРЕМ! — Пърси посочи към морето.

— Нещо е предизвикало бурята? — попита Джейсън.

Пърси се ухили и посочи ушите си. Явно не бе чул нито дума. Направи жест като за гмуркане, после потупа Джейсън по гърдите.

— Искаш да скоча в морето?

Джейсън се почувства като удостоен с голяма чест. Всички се отнасяха с него като със стъклена ваза, а Пърси... явно бе решил, че щом е дошъл на палубата, е готов за дълбоководен бой.

— С радост бих го направил! — извика Джейсън. — Ама не мога да дишам под вода!

Пърси сви рамене. Пак не го бе чул. Изтича до перилата вдясно от тях, избута още една огромна вълна от кораба и скочи зад борда.

Джейсън погледна към Пайпър и Анабет. И двете се бяха хванали за такелажа и гледаха потресени. Изражението на Пайпър гласеше: „Да не си полудял?“.

Той й даде знак, че всичко е наред, отчасти за да я увери, че ще бъде добре (в което не бе никак сигурен) и отчасти за да се съгласи, че е малко луд (в което бе *напълно* сигурен).

Стигна с олюляване до перилата и вдигна очи към бурята.

Вятърът виеше. Облаците кипяха. Джейсън усети цяла армия *венти*, които се бяха струпали над него, твърде ядосани и развълнувани, за да приемат физическа форма, но гладни за разрушения.

Вдигна ръка и призова ласо от вятър. Бе научил, че най-добрият начин да се справиш с тълпа побойници е да хванеш най-големия от тях и да го ступаш. След това останалите се държаха прилично. Той замахна с вятърното ласо и потърси най-силния и свадлив *вентус* в бурята.

Улови един сърдит облак и го дръпна към себе си.

— Днес ще работиш за мен.

Вентусът нададе рев недоволно и се завихри около него. Бурята около кораба поутихна, сякаш другите *венти* си мислеха: „По дяволите, този тип е сериозен“.

Джейсън излетя от палубата, обкръжен от личното си малко торнадо. След това се завъртя като тирбушон и се гмурна под водата.

Беше предположил, че долу нещата ще са по-спокойни.

Но съвсем не беше така.

Разбира се, причина за това може би бе начинът на придвижване, който бе избрал. Язденето на циклон до дъното на океана му причини неочаквана турбулентност. Гмуркаше се и се издигаше във водата без определена логика. Ушите му пукаха, а стомахът му опря в ребрата.

Най-накрая успя да застане до Пърси, който стоеше на една издатина над огромна дълбочина.

— Здравсти — каза Пърси.

Джейсън го чуваше отлично, макар да не бе сигурен как точно.

— Какво става?

През въздушния мехур на *вентуса* гласът му прозвуча все едно говори през прахосмукачка.

— Само гледай — посочи към дълбочината Пърси.

След три секунди мракът се разкъса от зеленикава светлина, която проблесна като фар и изчезна.

— Долу има нещо — каза Пърси. — То причинява бурята. — Обърна се и огледа торнадото на Джейсън. — Готина дрешка. Можеш ли да го задържиш и на по-дълбоко?

— Нямам представя как го правя — отвърна Джейсън.

— Хубаво — рече Пърси, — само не припадай, моля те.

— Млъквай, Джаксън.

— Така те искам — ухили се Пърси. — Да видим сега какво има долу!

Двамата потънаха толкова надълбоко, че Джейсън не виждаше нищо освен това, че Пърси плува до него. Единственият източник на светлината бе бледото сияние на остриетата на оръжията им — едното от бронз, другото от злато.

От време на време зеленикавият прожектор отново се включваше. Пърси се гмурна право към него. *Вентусът* на Джейсън пукаше и трещеше в опит да се измъкне. Мирисът на озон накара момчето да се почувства замаяно, но то остави въздушната си черупка здрава.

Най-накрая тъмнината под тях се разсея. Светли петна, подобни на пасажи медузи, плуваха пред очите на Джейсън. Когато приближи морското дъно, осъзна, че петната са водорасли, които обграждат

руините на дворец. Тиня се вихреше по празните дворове, постлани с морски охлюви. В сумрака се издигаха гръцки колони, покрити с ракообразни. В центъра на комплекса имаше цитадела, по-огромна от футболен стадион. Стените ѝ бяха обсипани с перли, а златният купол се бе напукал като черупка на яйце.

— Атлантида? — попита Джейсън.

— Това е мит — отвърна Пърси.

— Тъ... а ние не сме ли?

— Не, имам предвид *измислен*, не истински мит.

— Започвам да разбирам защо Анабет е мозъкът на групата.

— Млъквай, Грейс.

Минаха през напукания купол и се спуснаха в сенките.

— Това място ми е познато. — В гласа на Пърси се долови нервна нотка. — Сякаш съм бил тук.

Зелената светлина блесна точно под тях и заслепи Джейсън.

Той падна като камък и се приземи върху гладкия мраморен под. Когато погледът му се проясни, видя, че не са сами.

Пред тях имаше жена, висока шест метра и облечена с плаваща около нея зелена рокля, стегната в кръста с пояс от черупки на рапани. Кожата ѝ бе сияйно бяла като водораслите. Косата ѝ се вееше и блещукаше като пипалата на медуза.

Лицето ѝ бе красиво, но нечовешко. Очите — твърде ярки, чертите — твърде нежни, усмивката — прекалено студена, все едно бе изучавала как се смеят хората, но без да разбира защо.

Ръцете ѝ почиваха върху диск от полиран зелен метал с диаметър около два метра. Бе седнала на трикрак стол от бронз. Той напомни на Джейсън за стоманения барабан, на който някога бе видял един уличен музикант в Сан Франциско да свири.

— Бурята е твое дело — каза Джейсън.

— Наистина е така. — Гласът на жената бе мелодичен, но отекуваше по особен начин, все едно не бе предназначен за човешки уши. Джейсън усети как напрежението около очите му се засилва. Чувстваше се все едно синусите му ще експлодират.

— Добре де, ще клъвна — каза Пърси. — Коя си ти и какво искаш?

Жената се обърна към него.

— Аз съм сестра ти, Персей Джаксън. И исках да те видя, преди да умреш.

XXVI. ДЖЕЙСЪН

Джейсън виждаше само две възможности — да говори или да се бие.

Обикновено при срещите си с шестметрови жени, чиито коси напомнят пипала от медуза, той предпочиташе *битките*.

Тази обаче бе нарекла Пърси *брат* и това го накара да се поколебае.

— Пърси, познаваш ли тази... личност?

— Не прилича на мама — поклати глава Пърси, — което означава, че ми е роднина по божествена линия. Ти си дъщеря на Посейдон, нали, госпожице... въ...

Бледата жена прокара нокти по металния диск. Чу се стържещ звук, напомнящ писъка на ранен кит.

— Да, никой не ме познава — въздъхна тя, — дори собственият ми брат. Казвам се Кимополея.

Пърси и Джейсън се спогледаха.

— Ще ти викаме Ким — каза Пърси. — Ти си... може би nereida? Някоя нисша богиня?

— *Нисша?*

— Има предвид — намеси се бързо Джейсън — млада, много млада! Изглеждаш млада и хубава.

Пърси го погледна благодарно.

Богинята насочи цялото си внимание към Джейсън. Посочи с показалец и описа силуета му във водата. Джейсън почувства как въздушния дух около него се гърчи, все едно го гъделичкат.

— Джейсън Грейс — каза богинята, — син на Юпитер.

— Да. Аз съм приятел на Пърси.

— Значи е вярно — присви очи Ким. — В какви времена живеем само. На странни приятели и неочаквани врагове. Знаеш ли, римляните никога не са ме почитали. За тях бях просто безименен страх, знак за гнева на страховития Нептун. Така и не повярваха в Кимополея, богинята на Морските бури!

Тя завъртя диска си. Още един лъч зелена светлина блесна нагоре. Водата закипя и руините изтъгнаха.

— Има нещо такова — съгласи се Пърси. — Римляните не ги бива в мореплаването. Имаха си една лодка и тя потъна. Като става дума за бури, това, дето го правиш горе, е просто невероятно.

— Благодаря ти — каза Ким.

— Лошото е, че корабът ни е хванат в него и всеки момент ще се разпадне. Сигурен съм, че не би...

— Напротив.

— Значи би — направи гримаса Пърси. — Лошо. И предполагам няма да го спреш, ако те помолим учтиво?

— Не — съгласи се богинята. — Дори сега корабът бавно потъва. Изумена съм, че издържа толкова дълго. Добре е изработен.

Искри полетяха от ръцете на Джейсън към торнадото. Сети се за Пайпър и останалите от екипажа, които се мъчеха да задържат кораба цял. Когато слязоха тук, двамата с Пърси ги бяха оставили беззащитни. Трябваше да действат бързо.

Освен това, въздухът на Джейсън стана застоен. Не знаеше дали може да вдиша от самия *вентус*, но ако се стигнеше до бой, бе по-добре да нападне Ким преди да е останал без кислород.

Само че битките с богини на тяхна територия никога не бяха лесни. Дори да успееш да я победят, нямаше гаранция, че бурята ще утихне.

— Е, Ким — каза той, — какво трябва да направим, за да променим мнението ти и да пуснеш кораба ни?

Ким се усмихна със странната си неземна усмивка.

— Сине на Юпитер, знаеш ли къде се намираш?

Под водата — изкуши се да каже Джейсън.

— Говориш за руините. Древен дворец?

— О, да — отвърна Ким. — Истинският дворец на баща ми Посейдон.

Пърси щракна с пръсти, което прозвуча като приглушена експлозия.

— Ето защо ми се вижда познат. Новият дом на татко в Атлантическия океан е същият.

— Нямам представа — каза Ким, — никога не ме поканиха да видя родителите си. Оставиха ме да блуждая в останките от

някогашните им владения. Намират присъствието ми за... изнервящо.

Тя отново завъртя колелото си. Цялата задна стена на сградата се срина, като вдигна облак от тиня и водорасли в залата. За щастие, *вентусът* се завъртя като перка и издуха отломките надалече от лицето на Джейсън.

— Изнервящо? — попита Джейсън. — Какво може да ги кара да мислят така?

— Татко не ме иска в двора си — отвърна Ким, — ограничава силите ми. Тази буря на повърхността? От векове не съм се забавлявала така и все пак това е малка част от истинските ми възможности!

— Понякога малкото стига по-далеч — рече Пърси. — Джейсън питаше как може да променим мнението ти...

— Татко дори си позволи да ме омъжи — каза Ким, — без да съм давала съгласието си. Подари ме като трофей на сторъкия Бриарей, награда за това, че подкрепи боговете във войната с Кронос преди няколко хилядолетия.

— Но аз познавам Бриарей — светна лицето на Пърси. — Той ми е приятел! Освободих го от Алкатраз!

— Да, знам — светнаха заплашително очите на Ким. — *Мразя* съпруга си. *Хич* не се зарадвах да си го получа обратно.

— О! А той някъде наоколо ли е? — попита с надежда Пърси.

Смехът на Ким прозвуча като цвърченето на делфин.

— Той е в планината Олимп и укрепява защитите на боговете в Ню Йорк. Не че има значение. Исках да ти кажа, скъпи ми братко, че Посейдон никога не се е отнасял добре с мен. Дойдох тук, в стария дворец, понеже ми е приятно да виждам владенията му в руини. Скоро новият му дворец ще изглежда като този тук и гневът на морето ще бушува завинаги.

Пърси погледна към Джейсън.

— Сега ще ни каже, че работи за Гея.

— Да — съгласи се Джейсън. — Майката Земя ѝ е предложила по-добра сделка, която ще изпълни, след като унищожи боговете и така нататък.

Той се обърна към Ким.

— Нали разбираш, че Гея няма да спази обещанията си? Тя те използва по същия начин, по който използва и гигантите.

— Трогната съм от твоята загриженост — отвърна богинята. — Боговете на Олимп, от друга страна, никога не са ме използвали, а?

Пърси разпери ръце.

— Те поне опитват да свършат нещо. След последната война на титаните започнаха да обръщат по-голямо внимание и на другите богове. Много от тях вече имат хижи в лагера на нечистокръвните. Хеката, Хадес, Хеба, Хипнос... сигурно има и такива, които не започват с буквата Х. Правим жертвоприношения в тяхна чест при всяко ядене, имат хубави знамена, отбелязваме ги в лятната програма...

— Но *мен* ме няма в лятната програма, нали? — отвърна Ким. — Нито дори в зимната.

— Ами... не. Не знаехме, че съществуваш. Но...

— Спести си приказките тогава, братко. — Медузестата коса на Ким заплава към Пърси, все едно искаше да го оплете в кичурите си. — Слушала съм толкова много за великия Пърси Джаксън. Гигантите наистина искат да те пленят. Трябва да призная, че не разбирам от какво се притесняват.

— Благодаря, сестричке. Но ако желаеш да ме убиеш, трябва да те предупредя, че е опитвано и преди. Срегнах доста богини напоследък — Нике, Ахлида, дори самата Никс. В сравнение с тях не си нещо особено. Освен това се смееш като делфин.

Изящните ноздри на Ким се разшириха. Джейсън извади меча си.

— О, няма да те убия — каза Ким. — Моята работа бе просто да привлече вниманието ти. Но тук има още някой, който жадува за кръвта ти.

Над тях, върху края на изпочупения покрив се появи тъмна фигура, дори по-висока от Кимополея.

— Синът на Нептун — гръмна дълбок глас.

Гигантът се спусна надолу. Облаци мазна течност — отрова, може би — потекоха от синята му кожа. Зеленият му нагръдник бе оформен така, че да напомня множество разтворени хищно усти. В ръцете си носеше оръжията на *ретиарий* — тризъбец и мрежа с тежести по краищата.

Джейсън никога не бе срещал този конкретен гигант, но бе чувал за него.

— Полибот — каза той, — роден да унищожи Посейдон.

Гигантът разтърси кичурите си. Дузина змии се отскубнаха от тях. Всяка имаше зелена качулка на главата, напомняща зловеща корона. *Базилуски.*

— Позна, сине на Рим — отвърна гигантът. — Ще ме извиниш, обаче. Работата ми е с Пърси Джаксън. Следя го още от Тартара. Тук, в руините, останали от стария дворец на баща му, смятам да го смачкам веднъж и завинаги.

XXVII. ДЖЕЙСЪН

Джейсън мразеше базилиските.

Малките гадинки обожаваха да се заравят под храмовете в Нов Рим. Когато бе центурион, на кохортата му винаги се падаше неприятната задача да прочиства гнездата им.

Базилискът не изглеждаше кой знае колко страшен — дълга колкото ръката ти змия с бели очи и бяла качулка, — но се движеше бързо и можеше да убие всичко, което докосне. Джейсън никога не се бе изправял срещу повече от два наведнъж. Единствената добра новина бе, че под водата базилиските нямаше да могат да бълват огън. Дори така обаче си оставаха смъртоносни.

Две от змиите се стрелнаха към Пърси. Той ги посече. Другите десет го обкръжиха, като се пазеха на разстояние от меча му. Гънеха се напред-назад в хипнотичен ритъм, търсеха пролука в защитата му. Трябваше им само едно докосване или ухапване.

— Хей! — извика Джейсън. — Мен не ме ли обичате?

Змиите не му обърнаха внимание.

Нито пък гигантът, който наблюдаваше случващото се със самодоволна усмивка. Явно бе доволен, че домашните любимци ще убият жертвата му.

— Кимополея — Джейсън се постара да произнесе името ѝ правилно, — трябва да спреш това.

— Че защо? — погледна го тя със сияйните си бели очи. — За какво ми е? Майката Земя ми обеща неограничена сила. Ти можеш ли да ми предложиш нещо по-добро?

По-добро...

Усети възможност да преговаря. Какво обаче би искала една богиня на Бурите?

Базилиските приближиха Пърси. Той ги прогони с водни течения, но те продължаваха да кръжат около него.

— Хей, базилиски! — извика Джейсън.

Отговор не последва. Можеше да се втурне напред и да помогне, но дори заедно с Пърси нямаше да успее да победи десет базилиска едновременно. Трябваше му нещо по-добро.

Той погледна нагоре. Над главите им трещеше гръмотевична буря, но те бяха на десетки метри дълбочина. Не можеше да призове мълния до морското дъно, а дори да съумееше, водата бе отличен проводник на електричество. Щеше да изпържи Пърси.

Но нищо по-добро не му идваше наум. Той вдигна меча си и острието веднага почервения от горещината.

Облак жълта светлина озари дълбините, все едно някой бе изхвърлил течен неон във водата. Светлината удари меча на Джейсън и се разпростря на отделни светкавици, които удариха базилиските.

Очите им потъмняха. Качулките им се разпаднаха. И десетте змии обърнаха кореми и заплаваха мъртви във водата.

— Следващия път — каза Джейсън — ми обърнете внимание, като ви питам нещо.

Усмивката на Полибот угасна.

— Толкова ли бързаш да умреш, римлянино?

Пърси вдигна меча си и се хвърли към гиганта. Той обаче махна с ръка във водата и описа дъга от мазна черна отрова. Пърси се гмурна в нея по-бързо, отколкото Джейсън можа да извика.

— Глупчо, ти мислиш ли, преди да действаш понякога?

Пърси изпусна Въртоп, след което се задави и се хвана за гърлото. Гигантът хвърли мрежата си и Пърси падна безнадеждно оплетен на дъното, докато отровата около него се сгъстяваше.

— Пусни го! — Гласът на Джейсън потрепера в паника.

— Не се безпокой, сине на Юпитер — изсмя се гигантът. — Приятелят ти ще умира бавно. Няма как да го убия бързо след всички неприятности, които ми създаде.

Отровни облаци обкръжиха гиганта и изпълниха руините като гъст дим от пура. Джейсън отстъпи назад. Не бе достатъчно бърз, но *вентусът* му се оказа полезен филтър. Когато отровата го обкръжи, миниатюрното торнадо се завъртя още по-бързо и отблъсна облациите. Кимополея сбърчи нос и отпрати тъмната отрова с едно махване на ръката, но иначе не й направи впечатление.

Пърси започна да се гърчи в мрежата, а лицето му позеленя. Джейсън тръгна да му помага, но гигантът препречи пътя му с

огромния си тризъбец.

— О, не мога да ти позволя да развалиш всичко — скара му се Полибот. — Отровата ще го убие накрая, но първо ще дойде парализата, придружена от вълни изгаряща болка... и така часове наред. Искам да изпита пълната ми програма. Дори ще може да гледа как те убивам, Джейсън Грейс!

Полибот приближи бавно, като позволи на Джейсън да огледа внимателно бронята и грамадата от мускули, която напредваше към него.

Той избегна тризъбеца, използва *вентуса*, за да се изстреля напред и заби меч в драконовия крак на гиганта. Полибот изрева и се олюля, а от раната потече златен Икор.

— Ким! — извика Джейсън. — Това ли искаш наистина?

Докато въртеше металния си диск, богинята на Бурите изглеждаше отегчена.

— Безгранична сила ли? Защо не?

— Това забавно ли ти е? — попита Джейсън. — Ще унищожих кораба. Ще унищожих бреговата ивица на целия свят. Но когато Гея избие всички хора, кой ще остане да се страхува от теб? Пак ще си неизвестна.

— Много си досаден, сине на Юпитер — обърна се към него Полибот. — Ще те смачкам!

Джейсън опита да призове още мълнии, но нищо не се получи. Ако някой ден срещнеш баща си, щеше да го помоли за по-висока дневна доза светкавици.

Успя да избегне остриетата на тризъбеца, но гигантът замахна с другия край на оръжието си. Дръжката го удари в гърдите.

Джейсън отстъпи назад, замаян от болка. Полибот понечи да нанесе последен удар. Точно преди тризъбецът да го намушка, вентусът се задейства сам и се завъртя, като отнесе Джейсън на десет метра встрани в двора.

Благодаря, приятелче — помисли си Джейсън. — *Дължа ти един освежител за въздух.*

Вентусът не отговори дали харесва идеята.

— Сега като го спомена, Джейсън Грейс — рече Ким, докато гледаше към ноктите си, — наистина ми е приятно смъртните да се боят от мен. Но не се страхуват достатъчно.

— Мога да помогна! — Джейсън избегна още едно махване на тризбеца, след което превърна *гладуса* си в копие и промуши Полибот в окото.

— АХ! — Гигантът се олюля.

Пърси продължаваше да се гърчи в мрежата, но вече по-немошно. Джейсън трябваше да побърза, да го отнесе в лечебницата... но ако бурята продължеше със същата сила, скоро нямаше да има лечебница!

— Знаеш, че боговете зависят от смъртните — отлетя той до Ким. — Колкото повече те почитаме, толкова по-силна ще станеш!

— Не мога да знам, никога не съм била почитана!

Тя не обърна внимание на Полибот, който се тътреше около нея и се мъчеше да извади Джейсън от вихъра му. Джейсън направи всичко възможно да задържи богинята между двамата.

— Мога да променя това — обеща той. — Лично ще уредя да имаш храм в Нов Рим! Първото ти римско светилище! Ще вдигна едно и в лагера на нечистокръвните в Лонг Айленд! Представи си да те почитат...

— И да се страхуват.

— ... както гърци, така и римляни! Ще станеш известна!

— МЛЪКНИ! — Полибот замахна с тризбеца си като с бейзболна бухалка.

Джейсън отскочи. Ким — не. Гигантът я фрасна в ребрата толкова силно, че няколко от кичурите на медузестата ѝ коса се откачиха и заплаваха в отровните води.

— Съжалявам, Кимополея — ококори се Полибот, — не трябваше да заставаш на пътя ми!

— НА ПЪТЯ ТИ? — изправи се богинята. — Значи отново преча, а?

— Чу го — каза Джейсън. — Гигантите те възприемат като инструмент, нищо повече. Ще те захвърлят веднага щом унищожат смъртните. Тогавя няма да има нито герои, нито светилища. Никой няма нито да те почита, нито да се страхува от теб.

— ЛЪЖИ! — Полибот се опита да го намушка, но Джейсън се скри зад роклята ѝ. — Кимополея, когато Гея завладее света, бурите ти ще бушуват, без да има кой да ги възпира!

— А ще има ли смъртни, които да се давят в тях? — попита Ким.

— Ами... не.

— Кораби, които да потопя? Герои, които да треперят пред яростта ми?

— Тъъ...

— Помогни ми — помоли Джейсън. — Заедно, богиня и герой могат да убият гигант.

— Не! — внезапно се изнерви Полибот. — Това е ужасна идея! Гея ще бъде много разочарована!

— Ако се събуди — каза Джейсън. — Но могъщата Кимополея може да предотврати това. Тогава всички герои ще те почитат завинаги.

— А ще треперят ли? — попита Ким.

— И още как! Името ти ще влезе в лятната програма, ще имаш специално знаме, хижа в лагер „Юпитер“, две светилища, ще се помъча да уредя и играчка.

— Само не и играчка! — изстена Полибот.

Кимополея се обърна към гиганта.

— Опасявам се, че офертата е по-добра от онази на Гея.

— Невероятно! — ревна гигантът. — Не може да вярваш на този гнусен римлянин!

— Ако не спазя обещанията си — каза Джейсън, — Ким винаги може да ме убие. Ако Гея не го спази...

— Вярно си е — съгласи се Ким.

Полибот се опита да намери отговор на това, но Джейсън се стрелна напред и заби копието си в стомаха му.

Ким вдигна бронзовия диск от пиедестала си.

— Кажете сбогом, Полибот.

След което хвърли диска към врата на гиганта. Беше остър.

Полибот така и не намери отговор, тъй като се оказа с една глава по-нисък.

XXVIII. ДЖЕЙСЪН

— Лош навик е да тровиш хората. — Кимополея махна с ръка и мрачните облаци се разпръснаха. — Току-виж убиеш някого.

Джейсън изобщо не харесваше идеята за тровене и без убийство, но реши да не издребнява. Освободи Пърси от мрежата и го подпря на стената на храма, като го покри с въздушната черупка на *вентуса*. Кислородът намаляваше, но той се надяваше, че това ще помогне и ще изчисти отровата от дробовете на приятеля му.

Явно се получи. Пърси се преви на две и повърна.

— Тъх. Благодаря.

Джейсън въздъхна облекчено.

— Притесни ме за момент.

— Още съм замаян — премигна Пърси, — но ти... обеща на Ким играчка.

— Наистина го направи — извиси се богинята над тях. — И очаквам да изпълни обещанието си.

— Ще го направя — отвърна Джейсън, — щом спечелим войната, ще се погрижа всички богове да получат признание. — Той постави ръка на рамото на Пърси. — Приятелят ми тук започна да работи за това миналото лято. Накара олимпийците да обещаят, че ще обърнат внимание и на вас, останалите богове.

— Знаем колко струват обещанията на олимпийците — изсумтя Ким.

— Затова ще довърша започнатото. — Джейсън не знаеше откъде му идват тези думи, но почувства, че са правилни. — Ще направя така, че никой от боговете да не бъде забравян в никой от лагерите. Може би ще получите храмове, може би хижи, във всички случаи светилища...

— Карти за игра? — предложи Ким.

— Разбира се — усмихна се Джейсън. — Ще снова между лагерите, докато не свършим тази работа.

— Говориш за десетки богове — подсвирна Пърси.

— Стотици — поправи го Ким.

— Може да отнеме време — каза Джейсън, — но ти ще си първа в списъка, Кимополея... богинята на Бурите, която обезглави гиганта и спаси пътуването ни.

Ким приглади медузестата си коса.

— Звучи добре. — След което погледна към Пърси. — Все пак съжалявам, че не умря.

— Често чувам това — отговори той. — Нещо за кораба да кажеш?

— Цял е — отвърна богинята. — Бил е и в по-добро състояние, наистина, но все ще стигнете до Делос.

— Благодаря ти — каза Джейсън.

— Аха — добави Пърси. — Освен това мъжът ти Бриарей е свестен тип. Дай му шанс.

Богинята вдигна бронзовия си диск.

— Не предизвиквай късмета си, братко. Бриарей има петдесет лица, но всички те са грозни. Сто ръце, и пак не подхваща нищо вкъщи.

— Добре — предаде се Пърси, — няма да предизвиквам късмета си.

Ким завъртя диска и разкри от долната му страна каиши като на щит. След това го постави на раменете си като Капитан Америка.

— Ще гледам как напредвате. Полибот не излъга, когато предупреди, че кръвта ти ще събуди Майката Земя. Гигантите искрено вярват в това.

— Лично моята кръв? — попита Пърси.

Усмивката на Ким бе дори по-зловеща от обичайното.

— Не съм оракул, но чух какво каза пророкът Финий в Портланд. Ще ти се наложи да направиш жертва, за каквато не си готов, и това ще унищожи света. Не си се изправил срещу най-голямата си слабост, братко. Огледай се наоколо. Не виждаш ли, че делата и на хората, и на боговете не стигат доникъде? Няма ли да е по-лесно да се скриеш с приятелката си в дълбините?

Пърси постави ръка върху рамото на Джейсън и се изправи с мъка на крака.

— Юнона ми предложи такъв избор, когато намерих лагер „Юпитер“. Ще ти отговоря по същия начин. Не бягам, когато приятелите ми имат нужда от мен.

— Точно в това е проблемът — разпери ръце Ким, — не можеш да отстъпиш. Аз ще се оттегля надълбоко и ще гледам как върви битката. Трябва да знаеш, че силите на океана също са във война. Твоята приятелка Хейзъл Левеск направи добро впечатление на морския народ и неговите наставници Афрос и Битос.

— Рибните понита — промърмори Пърси. — Те не искаха да ме виждат.

— Но сега дори воюват заради теб — отвърна Ким — и се мъчат да отблъснат съюзниците на Гея от Лонг Айлънд. Дали ще оцелеят, или не... предстои да видим. Що се отнася до теб, Джейсън Грейс, пътят ти няма да е по-лек. Ще те измамат. Ще се сблъскаш с невъобразима скръб.

Джейсън се помъчи да не пуска гръм. Не бе сигурен, че сърцето на Пърси ще преживее електрическият шок.

— Нали каза, че не си оракул, Ким? Трябва да ти дадат работата. Определено си достатъчно депресираща.

Богинята се разсмя с делфиноподобния си глас.

— Много си забавен, сине на Юпитер. Дано оцелееш и победиш Гея.

— Благодаря — отвърна той. — Можеш ли да ми подскажеш обаче как да победи богиня, която е непобедима?

— О — наклони глава на една страна Кимополея, — сам знаеш отговора. Ти си дете на небето, бурята е в кръвта ти. Първичен бог е бил побеждаван и преди. Знаеш за кого говоря.

Стомахът на Джейсън се сви, все едно *вентусът* бе влязъл във вътрешностите му.

— Уран, първият бог на Небето. Но това означава...

— Да. — Неземните черти на Ким се изкривиха така, че почти изразяваха съчувствие. — Дано не се стигне дотам. Ако Гея се събуди... задачата ти става трудна. Но ако все пак спечелиш, не забравяй обещанието си, *понтифекс*.

На Джейсън му отне миг да схване думите й.

— Но аз не съм жрец?

— Нима? — засияха белите очи на Ким. — Между другото, твоят *вентус* иска да бъде свободен. Той ти помогна и се надява да го пуснеш, щом стигнеш повърхността. Обещава, че няма да те безпокои трети път.

— Трети път?

Ким замлъкна, все едно слушаше някого.

— Казва, че се е присъединил към бурята, за да ти отмъсти, но ако е знаел колко силен си станал от срещата ви в Гран Каньон насам, е нямало дори да приближи кораба.

— Гранд Каньон... — Джейсън си спомни деня, в който един от неприятните му съученици се бе превърнал в дух на бурята. — Дилън? Шегуваш се! Дишам от Дилън?

— Да — каза Ким, — това е името му.

Джейсън потрепера.

— Пускам го веднага, щом стигнем повърхността. Не се безпокой.

— Сбогом тогава — каза богинята. — Нека мойрите ви се усмихнат... стига да оцелеят, разбира се.

Трябваше да вървят.

Въздухът на Джейсън, който се оказа, че идва от Дилън (колко гадно) свършваше, а и всички на борда на *Арго II* щяха да се безпокоят за тях.

Пърси обаче още бе замаян от отровата, затова останаха седнали на златния купол за няколко минути, докато той успее да си поеме въздух... или вода. Джейсън не бе сигурен какво точно е нужно на един син на Посейдон, останал на морското дъно.

— Човек, благодаря ти — каза Пърси. — Спаси ми живота.

— Затова сме приятели.

— Да, но син на Юпитер да спаси син на Посейдон на морското дъно... може би да спестим подробностите на останалите? Иначе ще ме скъсат от подигравки.

— Става — ухили се Джейсън. — Как си ти обаче?

— По-добре. Трябва да ти призная нещо. Докато се давех, мислех за богинята на нещастieto Ахлида, която срещнах в Тартара. Почти я унищожих с отровата ѝ. — Той потръпна. — *Хареса* ми, но по много лош начин. Ако Анабет не ме бе спряла...

— Но го е направила — прекъсна го Джейсън — Още нещо, което приятелите правят един за друг.

— Да... но докато се давех, си мислех, че съм си го получил заради Ахлида. Мойрите са направили така, че да умра по начина, по

който исках да убия богинята. И, честно казано, част от мен смяташе, че го заслужавам. Затова не овладях отровата на гиганта и не я изкарах от себе си. Сигурно ти звуча все едно съм луд.

Джейсън си спомни за Итака, където едва не се бе предал след срещата с духа на майка си.

— Напротив. Разбирам те много добре.

Пърси започна да изучава лицето му. Когато Джейсън не каза нищо повече, смени темата.

— Какво имаше предвид Ким с това, че знаеш как да победим Гея? Спомена Уран...

Джейсън се загледа в тинята, която плаваше между колоните на стария дворец.

— Богът на Небето. Титаните го победили, като го извикали на земята. Измъкнали го от територията му, направили му засада, задържали го долу и го нарязали на парчета.

Пърси изглеждаше, все едно отново ще повърне.

— Но как да направим това с Гея?

Джейсън си спомни един от редовете на пророчеството: „През огън или буря ще премине светът“. Тогава не бе знаел какво се има предвид, но ако бе прав, Пърси нямаше да може да помогне. Всъщност можеше да направи нещата по-лоши.

„Не бягам, когато приятелите ми имат нужда от мен“ — бе казал Пърси.

„Точно в това е проблемът — бе го предупредила Ким. — Не можеш да отстъпиш.“

Днес бе 27 юли. След пет дни Джейсън щеше да разбере дали е прав.

— Нека първо стигнем Делос — каза той. — Аполон и Артемида могат да помогнат със съвет.

Пърси кимна, макар да не изглеждаше доволен от отговора.

— Защо Кимополея каза, че си Понтиак?

Джейсън се разсмя шумно и това буквално проясни водата наоколо.

— *Понтифекс*. Означава жрец.

— О! — намръщи се Пърси. — Мен ми прозвуча като марка автомобил. Значи сега ще сложиш расо и ще благославяш хората?

— Не. Римляните имали *понтифекс максимус*, който извършвал необходимите жертвоприношения и други подобни неща, за да не се ядосват боговете. Това, което предложих, звучи като работа за *понтифекс*.

— Значи наистина ще опиташ да построиш светилища на всички богове? — попита Пърси.

— Ами да. Не го съм обмислял преди, но ми харесва идеята да ходя ту в единия, ту в другия лагер, стига да ги има и в края на следващата седмица. Това, което си направил последната година в Олимп, обръщайки гръб на безсмъртието, за да помолиш боговете да се държат добре... наистина е било благородно.

— Повярвай ми, има дни, в които съжалявам за избора си — изсумтя Пърси. — *О, отхвърляш офертата ни? Хубаво! БАМ! Загуби паметта си! Отивай в Тартара!*

— Направил си каквото трябва да направи един герой и ти се възхищавам за това. Най-малкото, което мога да сторя, в случай че оцелея, е да продължа делото ти, да направя така, че всички богове да получат признание. Кой знае? Ако боговете се разберат, може и да спрем тези ужасни войни.

— Това би било чудесно — съгласи се Пърси. — Знаеш ли... изглеждаш различно. *По-добре*. Раната боли ли те още?

— Раната... — Джейсън бе забравил за нея, докато се бе разправял с гиганта и богинята, макар само допреди час да умираше в лечебницата.

Вдигна ризата и свали превръзките. Нямаше дим. Нямаше кръв. Нито дори белег. Не изпитваше никаква болка.

— Тя... е изчезнала — каза той смаян. — Чувствам се съвсем добре. Как е възможно?

— Победил си я, приятелю! — засмя се Пърси. — Сам си намерил лека си.

Джейсън се замисли. Вероятно бе истина. Може би това, че бе пренебрегнал болката, за да помогне на приятелите си, бе свършило работата.

Или пък го бе сторило решението му да почете боговете и в двата лагера, което му бе дало ясен път към бъдещето. Грък или римлянин... различията нямаха значение. Както бе казал на духовете в Итака, вече имаше по-голямо семейство. И сега виждаше мястото си в него. Щеше

да спази обещанието, което бе дал на богинята. И заради това раната от меча на Майкъл Варус вече нямаше значение.

„Римлянин умря.“

Не. Ако умреше, щеше да го направи като син на Юпитер, дете на боговете, носител на кръвта на Олимп. Но нямаше да се остави да го жертват, не и без битка.

— Хайде — потупа Джейсън приятеля си по гърба. — Да видим как е корабът.

XXIX. НИКО

Ако трябваше да избира между смъртта и магазина „Бъфорд Зипи Март“, на Нико нямаше да му е никак лесно. Най-малкото — познаваше отвъдното. А и храната там бе по-прясна.

— Все още не разбирам — промърмори тренер Хедж, докато обикаляха централната пътека. — Кръстили са цял град на масата на Лио?

— Мисля, че градът съществува от по-рано, тренер — отвърна Нико.

— Хм. — Сатирът си взе кутия понички с пудра захар. — Може би си прав. Тези понички изглеждат на поне сто години. Липсват ми португалските *фартури*.

Нико не можеше да мисли за Португалия, без да го заболят ръцете. Раните от ноктите на върколаците по бицепсите му все още бяха зачервени. Продавачът в магазина го бе попитал дали се е бил с дива котка.

Купиха комплект за първа помощ, тефтер, с чиито листа Хедж да пуска самолетчета до жена си, безалкохолни напитки и сладки (тъй като масата в новата вълшебна палатка на Рейна им даваше само здравословна храна и прясна вода) и предмети, с които тренер Хедж да може да направи още от безполезните си, но пък много сложни капани.

Нико се надяваше да си намери нови дрехи. Бяха изминали два дни от бягството им от Сан Хуан и вече се бе уморил да носи тропическа риза, още повече, че тренер Хедж имаше същата. За нещастие, в „Зипи Март“ имаше само фланелки с южняшки флагове и бодряшки призови като „Запази спокойствие и следвай реднека“^[1]. Нико предпочете папагалите и палмите.

Върнаха се в лагера си по двупосочната улица, под лъчите на изгарящото слънце. Тази част от Южна Каролина изглеждаше съставена основно от огромни поля, покрити с лози и прекъсвани с дървета и телефонни стълбове. Самият град Бъфорд представляваше

сбор от подвижни метални навеси — шест или седем. Вероятно толкова наброяваше и населението му.

Нико не бе от хората, които умират да са на слънце, но този път се зарадва на топлината. Тя го накара да се почувства по-плътен, по-свързан със света на смъртните. След всеки скок в сенките му ставаше все по-трудно да се върне в него. Дори на дневна светлина ръката му минаваше през твърди предмети. Коланът и мечът му не спираха да падат към глезените без причина. Веднъж, когато не гледаше накъде върви, мина през едно дърво.

Нико си спомни думите, които Джейсън Грейс му бе казал в двореца на Нот: „Може би е време да излезеш от сенките“.

Само да можеш — помисли си той. За пръв път в живота си започна да се страхува от тъмното. Защото имаше опасност да се слее с него завинаги.

Двамата с Хедж лесно намериха пътя обратно до бивака. Атина Партенос бе най-високият ориентир наоколо. В новата си камуфлажна мрежа тя блестеше като много ярък дванайсетметров призрак.

Очевидно статуята бе искала да видят това място с образователна цел, понеже се приземи посред нищото точно до забития в чакъла исторически знак, на който пишеше **БЪФОРДСКОТО КЛАНЕ**.

Палатката на Рейна бе опъната в горичка на около трийсет метра от пътя. Наблизо имаше правоъгълна купчина камъни, събрани във формата на огромен гроб с гранитен обелиск за надгробен камък. Наоколо бяха пръснати избледнели венци и смачкани букети изкуствени цветя, които караха мястото да изглежда дори по-тъжно.

Аурум и Аргентум си играеха в дърветата с една от топките на тренера. Откакто амазонките ги бяха поправили, металните кучета станаха отново скокливи и пълни с енергия — за разлика от стопанката си.

Рейна седеше скръстила крака на входа на палатката, загледана в надгробния обелиск. Не бе говорила много, откакто напуснаха Сан Хуан преди два дни. Не срещнаха чудовища, което притесняваше Нико. Не чуха нищо повече от ловджийките или амазонките. Не знаеха какво се е случило с Хила, Талия или гиганта Орион.

Нико не харесваше ловджийките на Артемида. Нещастieto ги следваше по-сигурно и от кучетата им и хищните птици. Сестра му Бианка загина, след като бе станала ловджийка. После Талия Грейс

стана техен водач и събра още повече момичета за тяхната кауза, което го дразнеше. Все едно смъртта на Бианка можеше да бъде забравена. Все едно можеха да я заменят.

Когато се събуди в „Барачина“ и намери бележката им, че са отвлели Рейна, бе опустошил двора от гняв. Не искаше ловджийките да му отнемат още някой, на когото държи.

За щастие, си бе върнал Рейна, но не бе доволен от това колко мрачна е станала. Всеки път когато опиташе да я запита за инцидента в Сан Хосе и духовете на балкона, които я гледаха обвинително и шепнеха заплахи, Рейна млъкваше.

Нико познаваше духовете. Бе опасно да им позволиш да ти влязат в ума. Искаше да помогне на Рейна, но предвид собствената си стратегия да се оправя с проблемите си сам и да пъди всички, които искат да се сблизат с него, не можеше да я обвинява, че прави същото.

— Схванах — погледна тя към тях, когато приближиха.

— Кое е мястото ли? — попита Хедж. — Това е хубаво, защото изгарям от любопитство.

— Битката при Ваксхаус — каза тя.

— О, тази битка... — кимна мъдро сатирът. — Голямо клане е било.

Нико потърси неспокойни духове в местността, но не откри нито един. Това не бе нормално за бойно поле.

— Сигурна ли си?

— През 1780 година. Американската революция. Повечето от колониалните лидери били гръцки герои. Британските генерали били римляни.

— Понеже Англия тогава е била като Рим — досети се Нико, — надигаща се империя.

Рейна взе един смачкан букет.

— Мисля, че знам защо кацнахме тук. Вината е моя.

— Хайде стига — скара ѝ се Хедж. — „Бъфорд Зипи Март“ не е ничия вина, такива неща просто се случват.

Рейна посочи ухабените изкуствени цветя.

— По време на революцията четиристотин американци били надвити тук от Британската кавалерия. Колониалните войници опитали да се предадат, но британците били жадни за кръв. Избили

американците, дори след като те предали оръжията си. Малцина оцелели.

Нико предполагаше, че трябва да е шокиран, но след пътешествията си в Подземното царство и всички разкази за смърт и омраза, които бе чувал, клането по време на война не го трогна.

— Защо това трябва да е твоя вина, Рейна?

— Командирът на британците се е казвал Банастър Тарлетън.

— Знам го — изсумтя Хедж, — луд за връзване. Викали му Бени Касапина.

— Да... — Гласът на Рейна потрепера. — Той е бил син на Белона.

— О! — Нико се загледа в огромния гроб. Все още се притесняваше от това, че не усеща никакви призраци. Стотици войници бяха загинали на това място... това трябваше да остави силен отпечатък.

Той седна до Рейна и реши да рискува.

— Мислиш, че сме тук, понеже си свързана с духовете. Както в Сан Хуан.

Десет секунди тя не каза нищо, въртейки изкуствения букет в ръцете си.

— Не желая да говоря за Сан Хуан.

— А трябва. — Нико се почувства като странник в собственото си тяло. Защо подкокоросваше Рейна да споделя? Това не бе в стила му. Не бе негова работа. Въпреки това продължи да говори. — Повечето призраци нямат собствен глас. Това е основната им черта. Милиони от тях блуждаят безцелно в Асфодел и се мъчат да си спомнят кои са. Знаеш ли защо се получава така? Понеже в живота не са посмели да заемат позиция. Мълчали са си и никой не ги е чул. Гласът ти е твоята идентичност. Ако не го използваш... — Той сви рамене. — Вече си с единия крак в Асфодел.

— Откога стана психолог? — изсумтя Рейна.

— Много сложно става тук за мен — прокашля се тренер Хедж. — Отивам да напиша няколко писма.

Взе тетрадката си и се отдалечи в гората. Последния ден пишеше много и явно не само до Мели. Не разкриваше подробности, но намекна, че иска услуги, за да извършат подвига си. Нико тайно подозираше, че пише на Джеки Чан.

Нико отвори чантата си. Извади пакет вафли и предложи една на Рейна.

— Изглеждат като да са изсъхнали преди изчезването на динозаврите — сбърчи нос тя.

— Може би, но тези дни умирам от глад. Няма нещо, което да не ми е вкусно, освен може би семенца от нар. Онези ми стигат за цял живот.

Рейна си взе една вафла и отхапа от нея.

— Призраците в Сан Хуан са на мои предци.

Нико зачака. Вятърът размърда камуфлажната мрежа на Атина Партенос.

— Рамирес-Арелано е старо семейство — продължи Рейна. — Дори не знам цялата история. Предците ми живели в Испания, още когато била римска провинция. Моят пра-пра и така още няколко пъти дядо е бил конквистадор. Дошъл в Пуерто Рико с Понс де Леон.

— Един от призраците на балкона бе с конквистадорска броня — спомни си Нико.

— Същият.

— Значи цялото ти семейство са потомци на Белона? Мислех, че с Хила сте й дъщери, а не наследници.

Нико се сети твърде късно, че не е трябвало да споменава Хила. По лицето на Рейна се изписа отчаяние, макар тя да успя да го прикрие бързо.

— *Дъщери сме ѝ* — каза тя. — Първите истински деца на Белона във фамилията Рамирес-Арелано. А Белона винаги е харесвала клана ни. Преди хилядолетия предрекла, че ще играем важна роля в много битки.

— Като сега — каза Нико.

Рейна обърса трохите от устните си.

— Може. Някои от предците ми са били герои. Други — злодеи. Видя ли духа с рани от куршуми в гърдите?

Нико кимна.

— Пират?

— Най-известният в историята на Пуерто Рико. Наричали са го *Пирате Кофрези*^[2], но всъщност е от Рамирес-Арелано. Домът ни, семейната вила, е построена със съкровищата, които заровил.

За миг Нико се почувства като малко момче. Едва се сдържа да не изтърси: „Колко готино!“. Бе харесвал пиратите още преди да стане фен на „Митомеджик“. Вероятно затова бе хлътнал по Пърси, сина на морския бог.

— А другите призраци? — попита той.

Рейна отхапа още малко от вафлата си.

— Човекът с униформа от американския флот е моят прапрачичо от Втората световна война, първият командир от испански произход. Сещаш се. Все войни. Белона е наша покровителка от поколения.

— Но не е имала деца герои в семейството, докато не сте се появили вие.

— Богинята се влюбила в баща ми Хулиан. Той беше войник в Ирак. Беше... — Гласът на Рейна се разтрепери и тя захвърли цветята. — Не мога повече. Не мога да говоря за него.

Над тях премина облак, който покри гората със сенки.

Нико не искаше да притиска Рейна. Какво право имаше?

Остави вафлата на земята... и забеляза как връхчетата на пръстите му се превръщат в пушек. Слънцето се върна. Ръцете му отново станаха материални, но нервите му се изопнаха. Чувстваше се все едно са го дръпнали от ръба на висок балкон.

„Гласът ти е твоята идентичност — бе казал на Рейна. — Ако не го използваш, вече си с единия крак в Асфодел.“

Мразеше, когато съветите му важаха и за него самия.

— Веднъж татко ми направи подарък — каза Нико. — Едно зомби.

— Какво? — зяпна го Рейна.

— Казва се Жул-Албер. Французин.

— Значи френско зомби?

— Хадес не е много добър баща, но понякога решава, че трябва да опознае сина си. Вероятно е предположил, че зомбито може да ни сближи. Каза, че Жул-Албер може да ми стане шофьор.

— Френско зомби шофьор. — Тъглчетата на устните на Рейна се изкривиха.

Нико осъзна колко глупаво звучи всичко това. Не бе казал на никого за Жул-Албер. Дори на Хейзъл. Въпреки това продължи да говори.

— Хадес смяташе, че трябва да се държа като съвременен тийнейджър, да имам приятели, да опозная двама и първи век. Бе чул отнякъде, че смъртните родители возят децата си насам-натам. Той няма време за това и така реши да ми подари зомби.

— Да те вози до мола — каза Рейна — или за бургери.

— Предполагам. — Нико почувства известно спокойствие. — Нищо не може да ти намери приятели по-бързо от гниещ труп с френски акцент.

Рейна се разсмя.

— Съжалявам... не трябваше да се подигравам.

— Няма проблем. Въпросът е, че и аз не обичам да говоря за баща си. Но понякога... — Той я погледна в очите. — Понякога се налага.

Изражението на Рейна стана сериозно.

— Не познавам баща си от добрите му години. Хила казваше, че бил по-нежен, когато била малка, преди аз да се родя. Бе добър войник, безстрашен, дисциплиниран, запазваше спокойствие пред изстрелите. Беше хубав. Можеше да бъде много чаровен. Белона го благословила, както е направила и с останалите ми предци, но това не му било достатъчно. Искал тя да стане негова жена.

В другия край на гората тренер Хедж си мърмореше нещо, докато пишеше. Три летящи самолетчета се понесоха по вятъра, само боговете знаеха накъде.

— Баща ми се отдал напълно на Белона — продължи Рейна. — Едно е да почиташ войната, друго е да се влюбиш в нея. Не знам как, но успял да спечели сърцето ѝ. Сестра ми се е родила, преди той да иде последно в Ирак. Получил медал, върнал се като герой. Ако... само ако можел да привикне към живота на цивилен, всичко щяло да бъде наред.

— Но не е успял — отгатна Нико.

Рейна поклати глава.

— Малко след като се върнал, срещнал богинята за последно. Така... ами така съм се родила. Белона му показала бъдещето. Обяснила му защо семейството ни е толкова важно за нея. Казала му, че наследството на Рим ще остане живо, докато поне един в семейството е жив да се бори за родината. Тези думи... според мен е искала да го успокои, но се получило обратното.

— Трудно е да забравиш войната — каза Нико и си спомни за Пиетро, един от съседите, които помнеше от детството си в Италия. Пиетро се бе върнал цял от кампанията на Мусолини в Африка, но след като бе обгазявал етиопци, умът му се бе променил.

Рейна се загърна в плаща си въпреки горещината.

— Част от проблема беше посттравматичният стрес. Не можеше да спре да мисли за войната. И изпитваше постоянни болки от шрапнелите, забити в рамото и гърдите му от крайпътна мина. Но не бе само това. В годините, в които растях, той се промени.

Нико не отговори. Не бе срещал някой, който да разговаря така открито с него, освен може би Хейзъл. Чувстваше се все едно гледа ято птици, които кацат на полето. Всеки по-силен звук можеше да ги стресне и накара да излетят.

— Стана параноик — продължи Рейна, — реши, че думите на Белона са предупреждение, че семейството му ще бъде избито, наследството на Рим — погубено. Започна да събира оръжия, превърна къщата в крепост. Нощем заключваше мен и Хила в стаите ни. Дръзняхме ли да се промъкнем навън, крещеше, целеше ни с мебели... изкарваше ни ума. Понякога смяташе, че сме врагове, че го шпионираме и искаме да го погубим. Тогава се появиха духовете. Предполагам, че те винаги са били там, но доловиха нервността на баща ми и започнаха да се явяват. Шептяха му разни неща, потвърждаваха опасенията му. Най-накрая, един ден, не съм сигурна кога, осъзнах, че той вече не е мой баща. Беше станал един от призраците.

Нико усети хлад да стяга сърцето му.

— *Мания* — предположи той, — виждал съм го и преди. Човекът угасва и остава нещо друго. Само най-лошите качества. Само лудостта.

По изражението на Рейна му стана ясно, че не е помогнал.

— В каквото и да се бе превърнал — отвърна Рейна, — бе невъзможно да се живее с него. Хила и аз бягахме от къщата колкото се може по-често, но винаги се връщяхме... и посрещяхме гнева му. Не знаехме какво друго да направим. Нямахме други роднини. Последният път, когато се върнахме, той бе толкова ядосан, че целият блестеше. Вече не можеше да докосва предметите, но можеше да ги мести, подобно на полтъргайт. Изтръгна плочките от пода. Разкъса дивана. Накрая вдигна един стол и удари Хила. Тя припадна. Аз обаче

реших, че е умряла. Бе ме защитавала толкова години... Полудях. Взех най-близкото оръжие, което ми попадна — семейната сабя, останала ни от Пирате Кофрези. Не знаех, че е от имперско злато. Замахнах към призрака на татко и той...

— ... се изпари — довърши Нико.

Очите на Рейна плувнаха в сълзи.

— Убих собствения си баща.

— Не, Рейна, не си. Това не е бил той. Било е призрак. Дори по-лошо, *мания*. Защитила си сестра си.

Тя завъртя сребърния пръстен на ръката си.

— Не разбираш. Отцеубийството е най-лошото престъпление, което един римлянин може да извърши. То е непростим грях.

— Не си убила баща си. Той вече е бил мъртъв — настоя Нико.
— Прогонила си призрак.

— Няма значение — изхлипа Рейна. — Ако в лагер „Юпитер“ научат за това...

— Ще те екзекутират — каза някой друг.

В края на гората стоеше римски легионер в пълно бойно снаряжение и копие в ръката. Чорлава кафява коса падаше по очите му. Носът му бе чупен поне веднъж, което направи усмивката му да изглежда още по-отвратително.

— Колко мило, че призна, *бивши* преторе. Така задачата ми става много по-лесна.

[1] Буквален превод — червен врат (от англ. redneck). Това е термин, отначало използван за бедните белокожи селяни от Южните щати. С годините значението му се променя и става нарицателно за тесногръди традиционалисти и хора с прекомерно консервативни възгледи. — Бел.ред. ↑

[2] Роберто Кофрези (1791–1825), по-известен като El Pirata Cofresi, е смел и дързък пират от Пуерто Рико, най-влиятелният в Карибите за времето си. Въпреки че в онзи период пиратството не било в разцвета си, той се прочул като труден за залавяне и с години се изплъзвал успешно както на испанската армия, така и на военноморските сили на САЩ. — Бел.ред. ↑

XXX. НИКО

Тренер Хедж избра точно този момент, за да излезе на сечището, размахал хартиен самолет и да извика:

— Хора, добри новини! — След което видя римлянина и замръзна. — О... няма значение.

Сгъна самолетчето и го изяде.

Рейна и Нико станаха на крака. Аурум и Аргентум притичаха до Рейна и изръмжаха към натрапника. Как бе успял да приближи толкова, без да го забележат? Нико не разбираше.

— Брис Лорънс — каза Рейна, — новото бойно куче на Октавиан.

Римлянинът килна глава на една страна. Очите му бяха зелени, но не като тези на Пърси, които бяха с цвета на морето. Тези напомняха тресавище.

— Авгурът има доста бойни кучета — каза Брис, — аз просто имах късмета да ви открия. Лесно е да проследиш *гърчето*, което имаш за приятел. — Той кимна с брадичка към Нико. — Той воня на Подземния свят.

— Значи познаваш отвъдното — изтегли меча си Нико. — Искаш ли да ти уредя визита?

Брис се изсмя. Предните му зъби бяха в два различни жълти цвята.

— Мислиш, че можеш да ме уплашиш? Аз съм наследник на Оркус, богът на нарушените клетви и вечното страдание. Чувал съм писъците от Полята на мъченията и те са музика за ушите ми. Скоро ще добавя още една прокълната душа към хора им. — След тези думи се ухили към Рейна. — Отцеубийство, а? Октавиан ще е очарован. Арестувана си за многобройни нарушения на римското право.

— *Присъствието* ти тук нарушава римското право — отвърна Рейна. — Римляните не пътуват сами. Освен това си *пробацио*, като и това ти е много. Нямах никакво право да ме арестуваш.

— Във военно време някои закони стават врата в полето, през която такива като мен минават — сви рамене Брис, — но ти не се безпокой. Щом те отведе на съд, ще ме възнаградят с пълноправно членство в легиона. Мисля, че дори ще ме назначат за центурион. Несъмнено ще се освободят места след предстоящата битка. Има офицери, които няма да оцелеят, особено ако не са лоялни към властта.

Трениер Хедж вдигна бухалката си.

— Не ви знам обичаите в Рим, но настоявам да фрасна този по главата.

— Колко интересно — каза Брис, — фавн. Чувал бях, че гърците наистина *имат вяра* на козите хора.

— Аз съм сатир — изблея Хедж, — а ти имай вяра, че ще намериш бухалката ми в главата си, малка отрепка такава.

Трениерът се устреми напред, но щом кракът му докосна камъните, те изригнаха, все едно бяха кипнали. Скелети се надигнаха от гроба — *спартои*, облечени в парцаливите униформи на британци.

Хедж отстъпи назад, но първите два скелета го вдигнаха от земята. Сатирът изпусна бухалката и зарита с копита.

— Пуснете ме, глупави кокали такива! — извика той.

Нико гледаше парализиран как гробът изплюва още и още британски войници — пет, десет, двайсет. Умножаваха се толкова бързо, че Рейна и металните ѝ кучета бяха обкръжени още преди той да съумее да вдигне меча си.

Как можеше да *пропусне* толкова много мъртъвци, и то толкова близо?

— Забравих да спомена — каза Брис, — че всъщност не пътувам сам. Както виждате, имам си компания. Тези войничета обещаха милост на колонистите, а после ги избиха. Мен ако питате, няма нищо по-хубаво от доброто старо клане, но понеже са нарушили клетвата си, духовете им са прокълнати да останат завинаги под властта на Оркус. Кое то означава, че са под *моя* контрол. — Той посочи Рейна. — Хванете я.

Спартоите се стрелнаха напред. Аурум и Аргентум свалиха първите няколко, но бяха бързо притиснати към земята. Скелетни пръсти затиснаха муцуните им. Войниците хванаха ръцете на Рейна. Бяха невероятно бързи за немъртви.

Нико най-накрая дойде на себе си и замагна към *спартоите*. Мечът му обаче мина през тях. Опита се да им заповяда да се разпаднат, но те се държаха, все едно изобщо не съществуват.

— Какво става, сине на Хадес? — Гласът на Брис бе пълен с фалшиво съчувствие. — Нещата май ти се изплъзват.

Нико опита да си проправи път през скелетите, но те бяха прекалено много. Брис, Рейна и тренер Хедж бяха като зад стена.

— Нико, бягай оттук! — извика Рейна. — Вземи статуята и бягай!

— Да, бягай — съгласи се Брис. — Но ти сигурно се сецаш, че следващият скок в сенките ще ти е последен. Нямах сили за такъв. Но поне ще отнесеш Атина Партенос.

Нико погледна надолу. Все още държеше меча от стикска стомана, но ръцете му бяха тъмни и прозрачни като опушено стъкло. Разпаднаше се дори на слънчева светлина.

— Спри това! — нареди той.

— Но аз не правя нищо — отвърна Брис. — Все пак ми е интересно да видя какво ще стане. Ако вземеш статуята, ще изчезнеш с нея завинаги. Ако пък *не* я вземеш... е, аз имам заповеди да отведа Рейна жива на съд за измяна. Но за *теб* и *фавна* не са ми казвали нищо такова...

— Сатир! — изрева Хедж и ритна с копито един скелет там, където трябваше да го боли най-много, но изглежда пострада повече от него. — Глупави английски мъртъвци!

Брис сведе копието и ръгна сатира в корема.

— Чудя се на колко ли болка можеш да издържиш. Експериментирал съм с различни животни, дори убих центуриона си. Но не съм пробвал с *фавн*... о, извинявай, сатир. Вие се прераждахте, нали? Колко болка може да поемеш, преди да се превърнеш в стрък теменужки?

Гневът на Нико стана тъмен и студен като острието му. Бяха го превръщали в растение и не му бе харесало. Мразеше хора като Брис Лорънс, които причиняваха болка, за да се забавляват.

— Остави го на мира — предупреди Нико.

— Или какво? — повдигна вежда Брис. — Защо не опиташ нещо адско, Нико? Ще ми е забавно да го видя. Подозирам, че ще те изпрати буквално по дяволите. Завинаги. Но давай, пробвай се.

— Брис, забрави за него — опита Рейна. — Ако ме искаш за затворник, хубаво. Ще дойда доброволно с теб, за да чуя глупавата присъда на Октавиан.

— Хубаво предложение. — Брис завъртя копието си и приближи острието му на милиметри от очите на Рейна. — Наистина не знаеш какво е замислил Октавиан, нали? Толкова е зает да харчи парите на легиона...

— Октавиан няма право... — стисна юмруци Рейна.

— Негово е правото на силата — прекъсна я Брис. — Ти загуби властта си, когато избяга към древните земи. На първи август гръцките ти приятели от лагера на нечистокръвните ще разберат колко неприятен враг може да бъде Октавиан. Видях дизайна на машините му... дори аз съм впечатлен.

Нико чувстваше как костите му се превръщат в хелий, по начина, по който бог Фавоний го бе превърнал във вятър.

След това срещна погледа на Рейна. Силата ѝ се вля в него — вълна от храброст и издръжливост, която отново го направи материален и го закотви в света на смъртните.

Дори обкръжена от живи мъртъвци и изправена пред екзекуция, Рейна Рамирес-Арелано имаше достатъчно смелост, за да я сподели с него.

— Нико — каза тя, — направи това, което трябва. Прикривам те.

Брис се изсмя. Очевидно се наслаждаваше на момента.

— О, Рейна, и как *точно* го прикриваш? Ще е забавно да те влача до трибунала и да те принудя да признаеш, че си убила баща си. Надявам се да те убият по стария обичай — да те затворят в торба с бясно куче и после да я хвърлят в реката. Винаги съм искал да видя това. Нямам търпение малката ти тайна да излезе наяве.

Малката ти тайна да излезе наяве.

Брис прокара върха на копието си по лицето на Рейна и остави кървава драскотина.

А гневът на Нико се стовари върху него.

XXXI. НИКО

По-късно му разказаха какво се бе случило. Той обаче помнеше само писъците.

Според Рейна въздухът около него станал леденостуден. Земята почерняла, а с един ужасен писък той излял цялата си болка и гняв към всички наоколо. Рейна и тренерът изпитали пътуването му през Тартара, залавянето му от гигантите, дните в бронзовата делва. Мъката на Нико на борда на *Арго II*, срещата с Купидон в руините на Салома.

Рейна и Хедж чуха ясно неизреченото му предизвикателство към Брис Лорънс: „Тайни ли са ти се приискали? Ето ти тогава!“.

Спартоите станаха на прах. Камъните на гробницата побеляха от скреж. Брис Лорънс направи крачка назад, а от носа му потече кръв.

Нико тръгна към него. Хвана табелката за *пробацио* и я откъсна от врата му.

— Не си достоен за това — изръмжа.

Земята се разцепи в краката на Брис и той потъна до кръста.

— Спри! — Брис започна да драска към прахта и изкуствените букети, но тялото му продължи да потъва.

— Даде клетва на легиона. — Дъхът на Нико излезе на пара в неестествения мраз. — Наруши закона. Причини болка. Уби собствения си центурион.

— Не! Не съм...

— Трябваше да умреш за престъпленията си — продължи Нико, — такава е наказанието. Вместо това получи изгнание. Трябваше да си останеш скрит. Баща ти Оркус може би не одобрява нарушените клетви. Но моят баща Хадес *никак* не одобрява онези, които избягват наказанието си.

— Моля те!

Думите не направиха впечатление на Нико. Подземното царство не познаваше милостта. Само справедливостта.

— Ти вече си мъртъв — отсече той, — призрак без език и памет. Няма да разкриеш ничия тайна.

— Не! — Тялото на Брис потъмня и започна да пуши. Той потъна в земята до гърдите. — Не, аз съм Брис Лорънс! Аз съм жив!

— Кой си ти? — попита Нико.

Следващият звук, излязъл от устата на Брис, бе хрипкав шепот. Лицето му стана неясно. Можеше да бъде всеки — един от милионите безименни духове.

— Върви в ада — каза Нико.

Духът изчезна. Земята се затвори.

Нико се обърна назад и видя, че приятелите му са живи и здрави. Рейна и сатирът го гледаха с ужас. Лицето на Рейна кървеше. Аурум и Аргентум гонеха опашките си, все едно механичните им мозъци бяха дали на късо.

И тогава припадна.

Последваха сънища, в които нямаше смисъл. Може би за добро.

Ято гарвани кръжаха в тъмното небе. След това се превърнаха в коне и галопираха през морето. Видя сестра си Бианка да вечеря с ловджийките на Артемида в лагера на нечистокръвните. Тя му се усмихна и се разсмя с новите си приятелки. След това се превърна в Хейзъл, която целуна Нико по бузата и каза:

— Искам ти да си изключението.

Видя харпията Ела, рошавата ѝ червена коса и червените ѝ пера, очите ѝ с цвят на тъмно кафе. Бе кацнала на дивана в хола на Голямата къща. До нея бе вълшебната препарирана глава на леопарда Сеймор. Ела се клатеше напред-назад и го хранеше с чипс.

— Сиренето не е добро за харпиите — промърмори, след това сгърчи лице и изрече едно от пророчествата си. — *Падението на слънцето, последната строфа.*

— Сиренето обаче е добро за леопардовите глави — добави и даде на Сеймор още малко чипс, явно с вкус на сирене.

Сеймор изрева в знак на съгласие.

Ела се превърна в тъмнокоса бременна облачна нимфа, която се гърчеше от болки на легло в лагера. Клариса ла Рю седеше до нея и бършеше челото ѝ с влажна кърпа.

— Всичко ще е наред, Мели — каза Клариса, макар да звучеше притеснена.

— Нищо не е наред! — зариди Мели. — Гея се надига!

Сцената се промени. Нико стоеше до Хадес сред хълмовете Бъркли в деня, в който баща му за пръв път го бе отвел до лагер „Юпитер“.

— Върви при тях — бе казал богът, — представи се за син на Плутон. Важно е да направим тази връзка.

— Защо? — попита Нико.

Хадес се разпадна. Нико се оказа отново в Тартара, застанал до Ахлида, богинята на Страданието. Бузите ѝ бяха издрани до кръв, от очите ѝ капеха сълзи към щита на Херкулес в скута ѝ.

— Какво да направя за теб, дете на Хадес? Та ти си съвършен! Толкова болка и мъка!

Нико изпъшка.

И отвори очи.

Лежеше по гръб и гледаше към слънчевите лъчи, които минаваха през клоните на дървото.

— Слава на боговете! — Рейна се приведе над него и опря длан в челото му. Драскотината бе изчезнала от лицето ѝ.

Тренер Хедж, който стоеше до нея, се намръщи. За съжаление, Нико ясно виждаше ноздрите му.

— Хубаво — каза сатирът, — трябва да го нанесем само още няколко пъти.

Той вдигна голяма кафява лепенка, напоена с лепкава кафява смес и я залепи върху носа на Нико.

— Тъъ, какво е това?

Сместа миришеше на кипяща пръст, кедрово дърво, гроздов сок и, уви, на тор. Нико нямаше силите да я махне.

Сетивата му се върнаха. Установи, че лежи върху спален чувал зад палатката. Бе облечен само по боксерки и имаше хиляда отвратителни кафяви лепенки по тялото си. Ръцете, краката и гърдите му го сърбяха от засъхналата кал.

— Да не искаш да ме засадиш? — изохка той.

— Това е лек за спортисти, съчетан с малко природна магия — отвърна тренер Хедж. — Мое хоби.

— Одобрила си това? — Нико се опита да фокусира лицето на Рейна.

Тя изглеждаше сякаш ще припадне от изтощение, но успя да се усмихне.

— Беше на ръба, но тренер Хедж те спаси. Прах от рога на еднорог, нектар, амброзия... нищо не подейства, тъй като ти просто избледняваше.

— Избледнявал съм...?

— Не го мисли, хлапе. — Хедж постави една сламка в устата на Нико. — Пийни си малко енергийна напитка.

— Не... не искам...

— Ще пийнеш енергийна напитка — настоя сатирът.

Нико отпи. Изненада се колко е жаден.

— Какво стана? — попита той. — С Брис... със скелетите?

Рейна и сатирът се спогледаха.

— Имаме добри и лоши новини — каза Рейна. — Но първо трябва да хапнеш нещо. Трябва да имаш сила да посрещнеш лошите.

XXXII. НИКО

— Три дни?

Нико не бе сигурен, че я е чул правилно първите *десетина* пъти.

— Не можем да те преместим — каза Рейна. — Имам предвид, че *буквално* не можеше. Беше почти безпътен. Ако не беше тренер Хедж...

— Нищо особено — успокои го сатирът. — Веднъж по време на мач трябваше да превържа крака на един защитник с дървесни клони и скоч.

Въпреки безгрижието си, сатирът имаше торбички под очите. Бузите му бяха хлътнали. Изглеждаше почти толкова зле, колкото се чувстваше Нико.

Момчето не можеше да повярва, че е бил в безсъзнание толкова дълго. Спомни си странните си сънища — мърморенето на харпията Ела, бременната нимфа Мели (която разтревожи сатира) — но за него тези видения бяха траели броени секунди. Според Рейна обаче бе следобедът на 30 юли. Бе потънал в кома на сенките *за цели дни*.

— Римляните ще атакуват лагера на нечистокръвните още утре. — Нико отпи още малко от енергийната напитка, която бе приятна и хладна, но без вкус. Явно рецепторите му бяха потънали в света на сенките завинаги. — Трябва да побързаме. Да се подготвя.

— Не. — Рейна опря длан в ръката му и намачка лепенките. — Скочиш ли в сенките отново, ще загинеш.

— Нека — изскърца със зъби той. — Трябва да отнесем статуята до лагера на нечистокръвните.

— Виж сега, хлапе — каза тренер Хедж, — възхищавам се на отдадеността ти, но ако ни завреш във вечния мрак с Атина Партенос, няма да помогнеш никому. Поне за това Брис Лорънс бе прав.

При споменаването на Брис металните кучета на Рейна наостриха уши и изръмжаха.

Рейна се загледа в каменната гробница. Очите ѝ бяха пълни с мъка, все едно очакваше още неканени духове да изпълзят оттам.

Нико си пое дълбоко въздух, като така вдиша цялата доза от лека на Хедж.

— Рейна, аз... не помислих. Това, което направих с Брис...

— Ти го унищожих — отвърна Рейна, — превърна го в призрак. И да, напомни ми за станалото с баща ми.

— Не исках да те плаща — каза с горчивина Нико, — не исках... да отравям приятелството ни. Съжалявам.

Рейна се загледа в лицето му.

— Трябва да призная, че първия ден, който изкара в несвяст, не знаех какво да мисля или как да се чувствам. Това, което направи, е трудно за гледане, за възприемане.

Тренер Хедж захапа една съчка.

— Момичето е право, хлапе. Да пукнеш главата на някой с бухалка е едно, да го направиш на призрак е наистина *тъмна* работа.

Нико очакваше да се ядоса, да им се развика, че нямат право да го съдят. Така правеше обикновено.

Но гневът не идваше. Много бе ядосан на Брис Лорънс, на Гея и на гигантите. Искаше да намери авгура Октавиан и да го удуши с колана му. Но не можеше да се сърди на Рейна и тренер Хедж.

— Защо тогава ме върнахте? — попита той. — Знаете, че не мога да ви помогна повече. Трябваше да намерите начин да продължите напред със статуята. Изгубихте три дни да ме гледате. Защо?

— Защото си част от отбора бе, идиот — изсумтя тренер Хедж. — Няма да те изоставим просто така.

— Не е само това. — Рейна постави ръка върху тази на Нико. — Докато спеше, мислих много. Това, което ти разказах за баща ми... не съм го споделяла с никого. Знам, че си подходящият човек, с когото да споделя. Свали част от товара на плещите ми. Вярвам ти, Нико.

— Как е възможно? — погледна я ужасено Нико. — Почувства гнева, най-лошите ми чувства.

— Хлапе — каза тренер Хедж с по-мек глас, — всички се ядосваме. Дори душица като мен.

Рейна му намигна, след което стисна ръката на Нико.

— Тренер Хедж е прав. Далеч не си единственият, който понякога се отдава на тъмната страна. Разказах ти какво съм направила с баща си и ти ме подкрепи. Сподели ни най-болезнените си изживявания, как може да ти обърнем гръб? Нали сме приятели?

Нико не знаеше какво да каже. Те знаеха всичките му тайни. Знаеха кой е и какъв е.

Но сякаш за тях това нямаше значение... Всъщност не. Сякаш сега ги бе грижа *още повече*.

Никой не го съдеше. Бяха разтревожени. Не можеше да разбере нищо от това.

— Но Брис... аз... — Нико не можеше да продължи.

— Направи това, което трябваше. Вече го разбирам — отвърна Рейна. — Но ми обещавай, че повече няма да превръщаш хората в призраци, освен ако не е абсолютно наложително.

— Мда — отвърна тренерът, — пък и ме остави първо да им хвърля един бой. Освен това има и добри новини.

Рейна кимна.

— Не съм видяла следи от други римляни, явно Брис не е казал на никой къде съм. Няма следа от Орион. Да се надяваме, че ловджийките са му видели сметката.

— А Хила? — попита Нико — Талия?

Рейна сви устни.

— Нищо. Но трябва да вярвам, че са живи.

— Все още не си ми казала най-добрата новина — каза сатирът.

— Най-вече защото и на мен ми е трудно да повярвам — намръщи се Рейна. — Тренер Хедж смята, че е намерил начин, по който да преместим статуята. Само за това приказва последните три дни. Но засега не сме видели и следа от...

— Ще стане! — ухили се Хедж към Нико. — Помниш ли въздушното самолетче, което пратих, преди онзи боклук Лорънс да цъфне? Това бе съобщение към една колежка на Мели в замъка на Еол. Харпията Нъгетс, те са гъсти двете. Така или иначе... тя познава един тип, който познава друг тип, който познава козел, който е приятел на кон...

— Тренер — скара му се Рейна, — ще го накараш да съжали, че е излязъл от комата.

— Хубаво де — изсумтя сатирът. — Накратко, използвах връзките си и научих откъде трябва да потърсим помощ. Писмото, което изядох, потвърждава, че кавалерията идва. Казаха, че организацията ще отнеме малко време, но той ще бъде тук скоро. Очаквам ги всеки момент.

— *Той?* — попита Нико. — Кой е той? За каква кавалерия става дума?

Рейна рязко се изправи и погледна на север. Устата ѝ бе увиснала от изненада.

— *Тази кавалерия...*

Нико проследи погледа ѝ. Към тях летеше ято птици — *големи* птици.

Когато приближиха, той осъзна, че това са крилати коне — поне половин дузина, във V-образна формация и без ездачи. Най-отпред летеше огромен жребец със златиста козина и шарени пера като на орел. Размахът на крилете му бе два пъти по-голям от този на останалите коне.

— Пегаси — каза Нико. — Извикал си достатъчно от тях, че да отнесат статуята.

— Не какви да е пегаси, хлапе — засмя се щастливо сатирът. — Предстои ти голяма чест.

— Конят най-отпред... — Рейна поклати невярващо глава. — Това е Пегас, безсмъртният господар на конете.

XXXIII. ЛИО

Типично.

Тъкмо бе свършил модификациите си, когато голямата богиня на Бурите бе дошла, за да изтръгне уплътнителите от кораба. След срещата с Кимопо-нещо-си *Арго II* бе преджапал през Егейско море прекалено повреден, за да полети, и твърде бавен, за да се изплъзне от чудовищата. На всеки час ги нападаха огромни морски змейове. Придружаваха ги пасажи странни риби. По едно време заседнаха и Пърси и Джейсън трябваше да бутат кораба.

На Лио му се плачеше всеки път, щом чуеше кашлянето на двигателя. През тези три дълги дни той най-после оправи донякъде кораба, точно когато хвърлиха котва на остров Микonos. Това вероятно означаваше, че скоро пак ще го направят на трески.

Пърси и Анабет отидоха на брега, а Лио остана на кварталдека, за да настройва контролните конзоли. Бе толкова погълнат от заниманието си, че не забеляза, че двамата са се върнали, докато Пърси не каза:

— Човек, искаш ли сладолед?

Внезапно целият ден на Лио стана по-хубав. Екипажът се събра на палубата и за пръв път нямаше буря или чудовище, което да ги обезпокои. Всички бяха със сладолед в ръка, освен Франк, който не можеше да яде млечни продукти. За него имаше ябълка.

Денят бе горещ и ветровит, морето — разпенено, но Лио бе оправил стабилизаторите и на Хейзъл не ѝ бе прекалено лошо.

Вдясно на борда бе град Микonos — струпани бели сгради със сини покриви, сини прозорци и сини врати.

— Видяхме как из града се разхождат пеликаните — обади се Пърси. — Влизаха в магазините, кацаха край баровете.

— Маскирани чудовища? — намръщи се Хейзъл.

— Не — разсмя се Анабет, — просто пеликани. Те са талисман на града. Освен това има квартал, наричан Малката Италия. Затова сладоледът е толкова хубав.

— Европа е толкова странна — поклати глава Лио. — Първо Испанските стъпала^[1] в Рим, после италиански сладолед в Гърция...

Сладоледът обаче бе наистина хубав. Изяде двете си шоколадови топки и се опита да си представи, че с приятелите си просто са отишли на почивка. Така обаче се размечта, че Калипсо е с него, и му се прииска войната да е свършила и всички да са живи... а това го натъжи. Бе 30 юли. Това означаваше, че им остават четиредесет и осем часа до Деня на страшния съд, когато калната баба Гея щеше да се събуди в цялото си прашасало величие.

Странното бе обаче, че колкото повече приближаваше първи август, толкова по-смели изглеждаха приятелите му. Или пък *смели* не беше точната дума. Като че ли се подготвяха за последната обиколка, наясно с това, че тези два дни ще им донесат или бляскава победа, или гибел — за тях и за целия свят. Нямаше смисъл да се цупиш пред лицето на смъртта. Всъщност края на света правеше сладоледа още по-вкусен.

Разбира се, останалите не стояха долу в конюшните с Лио и не чуваха думите на богинята Нике...

Пайпър остави чашката сладолед.

— Остров Делос е точно зад пристанището. Това е родният дом на Аполон и Артемида. Кой ще отиде при тях?

— Аз — отвърна незабавно Лио.

Всички го изгледаха.

— Какво? — попита Лио. — Аз съм дипломатичен и чаровен. Франк и Хейзъл ще ме подкрепят.

— Така ли? — Франк свали наполовина изядената ябълка. — Искам да кажа... разбира се, че е така.

Златистите очи на Хейзъл заблестяха.

— Лио, да не си сънувал нещо?

— Да — изгърси Лио. — Всъщност не. Не точно. Трябва обаче да ми се доверите. Искам да говоря с Аполон и Артемида. Мисля, че знам какво да им кажа.

Анабет се намръщи. Изглеждаше, сякаш ще възрази, но Джейсън я изпревари.

— Щом Лио има идея — каза той, — трябва да му се доверим.

Лио се почувства гузен, особено предвид това каква беше идеята му, но успя да се усмихне.

— Благодаря ти.

— Хубаво — сви рамене Пърси, — но един съвет. Не споменавайте думата *хайку* пред Аполон.

— Че защо? — намръщи се Хейзъл. — Той не е ли бог на Поезията?

— Доверете ми се.

— Ясно — стана на крака Лио. — Хора, ако имат магазин за сувенири в Делос, ще ви донеса играчки на Аполон и Артемида!

Аполон, уви, не изглеждаше в настроение за хайку, нито пък продаваше играчки.

Франк се превърна в огромен орел и прелетя до Делос, но Лио предпочете да яхне Арион заедно с Хейзъл. Не искаше да обиди Франк, но след фиаското във Форт Съмтър, бе станал противник на ездата на гигантски орли. За него шансът за катастрофа бе сто процента.

Намериха острова изоставен, може би защото морето бе твърде бурно за туристическите лодки. Брулените от вятъра хълмове бяха голи, като се изключеха камъните, тревата, дивите цветя и, разбира се, няколкото срутили се храмове. Камънакът бе впечатляващ, най-добрият от Олимпия насам, но на Лио му бе писнало от древни руини. А също и от мраморните колони. Искаше да се върне в Щатите, където най-старите сгради бяха държавните училища и някои ресторанти за бургери.

Слязоха надолу по опасаната с бели каменни лъвове улица. Вятърът бе изличил чертите на муцуните им.

— Зловещо — каза Хейзъл.

— Долавяш ли присъствието на духове? — попита Франк.

— Не, именно *липсата* им е зловеща — поклати глава тя. — В древни времена Делос е бил свещена земя. Не било разрешено на смъртните да се раждат или да умират тук. На острова няма нито един дух на смъртен.

— На мен не ми пречи — призна Лио. — Значи ли, че на никой не е разрешено да ни убие тук?

— Не казах това. — Хейзъл спря на върха на един нисък хълм — Виж. Там долу.

Хълмът под тях бе оформен като амфитеатър. Между редовете с каменни пейки бяха избуяли шубраци, които правеха мястото да изглежда като концертна зала за тръните. Най-долу, върху каменен блок в центъра на сцената, бог Аполон се бе привел над едно укулеле^[2] и свиреше тъжна мелодия.

Поне Лио предположи, че това е Аполон. Младежът изглеждаше на около седемнайсет, с къдрава черна коса и перфектен загар. Носеше парцаливи дънки, черна риза и бяло ленено яке с блестящи кристални копчета, все едно бе нещо средно между стар рокаджия и певец от бойбанда.

Лио не смяташе, че това укулеле е направено за тъжна музика. Прочувствена може би, но не и тъжна. Ала мелодията на Аполон бе пълна с такава меланхолия, че сърцето му се сви.

На първия ред имаше момиче на около тринайсет, облечено с черни панталони и сребриста туника. Тъмната ѝ коса бе вързана на опашка. Тя дялкаше дълга дървена пръчка. Правеше лък.

— Това ли са боговете? — попита Франк. — Не ми изглеждат като близнаци.

— Ами помисли малко — каза Хейзъл. — Ако си бог, можеш да изглеждаш както си искаш. И ако имаш близнак...

— Ще избира да *не* приличам на него — съгласи се Франк. — Какъв е планът?

— Не стреляйте! — извика Лио. Според него това бе добро начало на разговора, особено като се имаше предвид, че и двамата богове бяха умели стрелци. Вдигна ръце и слезе надолу към сцената.

Никой от двамата богове не изглеждаше изненадан да ги види.

Аполон въздъхна и отново засвири на своето укулеле. Когато стигнаха първия ред, Артемида промърмори:

— Ето ви и вас. Почти се бяхме притеснили.

Това донякъде облекчи Лио. Бе готов да се представи, да обясни как са дошли, да пусне няколко лафчета и да им предложи ментови бонбони.

— Значи сте ни очаквали — каза той. — Отгатнах го, понеже и двамата сте много развълнувани.

Аполон засвири нещо, което звучеше като погребална мелодия.

— Очаквахме някой да ни обезпокои и изтормози. Не знаехме кой. Не може ли да ни оставите сами в нещастиято?

— Знаеш, че не могат, братко — скара му се Артемида. — Имат нужда от помощта ни, за да извършат подвига си, макар че и с нея, и без нея шансовете им са никакви.

— Много сте ведри днес — отвърна Лио. — Защо се криете? Не трябва ли да се... ами, борите с гиганти например?

Светлите очи на Артемида накараха Лио да се почувства като отстрелян дивеч, който трябва да бъде почистен.

— Делос е родното ни място — каза богинята. — Тук схизмата между гърци и римляни не ни засяга. Повярвай ми, Лио Валдес, да можех, щях да бъда с моите ловджийки, в битка със стария си враг Орион. За нещастие, ако изляза от острова, ще изпитам такава болка, че ще остана беззащитна. Затова мога само да стоя безпомощна, докато Орион избива последователките ми. Мнозина дадоха живота си, за да защитят приятелите ви и онази проклета статуя на Атина.

— Имаш предвид Нико? — задави се Хейзъл. — Той добре ли е?

— Дали е добре? — изплака Аполон над укулелето си. — *Никой* от нас не е добре, момиче! Гея се пробужда!

Артемида погледна кисело към Аполон.

— Брат ти е жив, Хейзъл Левеск. Той е храбър боец като теб. Ще ми се да можех да кажа същото и за моя брат.

— Не си честна! — простена Аполон. — Бях подведен от Гея и онова противно римско момче!

— Имате предвид Октавиан, нали, господарю Аполон? — прокашля се Франк.

— Не споменавай името му! — Аполон изсвири минорен тон. — О, Франк Занг, де да беше мой син. Чувах молитвите ти, всички онези седмици, когато чакаше да те признаят. Но уви! Добрите деца са на Марс! Аз получих... *онова нещо* за свой потомък. Той ми завъртя главата с комплименти. Каза, че ще построи огромни храмове в моя чест.

— Теб лесно ти завъртат главата, братко — изсумтя Артемида.

— Това е, защото имам много невероятни качества, които заслужават похвала! Октавиан каза, че иска да направи римляните отново силни! Казах му — добре, хубаво! Благослових го!

— Доколкото си спомням — обади се Артемида, — той ти обеща да те направи най-важния бог на легиона, поставяйки те дори над Зевс.

— Кой съм аз да възразя на такова предложение? Зевс има ли такъв тен, може ли да свири на укулеле? Не съм убеден! Не съм и предполагал обаче, че Октавиан ще започне война! Гея трябва да е замъглила ума ми с коварния си шепот.

Лио си спомни безумния господар на Ветровете Еол, който опита да ги убие, след като чу гласа на Гея.

— Ами тогава оправи нещата — каза той. — Нареди на Октавиан да отстъпи. Или го застреляй с една от прословутите си стрели. И така става.

— Не мога! — извика Аполон. — Виж!

Укулелето му се превърне в лък. Той се прицели в небето и стреля. Златната стрела мина около петдесет метра, след което се разпадна на облак дим.

— За да го застрелям, трябва да изляза от Делос — оплака се Аполон. — Тогава ще бъде смазан от болка, а може и Зевс да пусне гръм отгоре ми. Татко никога не ме е харесвал. Няма ми вяра от хилядолетия!

— Ами — отговори Артемида, — ако трябва да съм честна, по едно време ти наистина заговорничеше с Хера да го свалиш от власт.

— Дребно неразбирателство!

— Уби някои от циклопите му.

— Имах си причина за това! Сега Зевс ме вини за *всичко*. За плановете на Октавиан, за падането на Делфи...

— Чакай — въздъхна тежко Хейзъл, — Делфи е паднал?

Лъкът отново стана на укулеле и Аполон изсвири драматична мелодия.

— Когато схизмата между гърци и римляни настъпи, бях разкъсван от противоречия! Гея се възползва от това и пробуди моя древен враг Питон, огромният змей, който отново обсеби Делфийския оракул. Сега това гнусно създание се гъне в старите пещери и блокира магията на пророчествата. А аз съм застопорен тук и дори не мога да се изправа срещу него.

— Кофти — каза Лио, макар тайно да мислеше, че може да преживее липсата на нови пророчества. Не беше като да си няма работа.

— Много кофти! — въздъхна Аполон. — Зевс *вече* ми бе ядосан, че назначих онова момиче Рейчъл Деър за нов оракул. Според него

така съм *ускорил* войната с Гея, тъй като Рейчъл изрече Пророчеството на седмината веднага, щом я благослових. Пророчествата обаче не действат така! Татко просто искаше да обвини някого и затова избра най-красивия, най-талантлив и безнадеждно страхотен бог.

Артемидата се престори, че повръща.

— Престани, сестро — каза Аполон. — Ти също си загазила!

— Само защото запазих връзка с ловджийките пряко волята на Зевс — отвърна Артемидата. — Винаги обаче мога да очаровам татко да ми прости. Никога не е можел да ми се сърди задълго. За теб обаче се безпокоя.

— И аз се безпокоя за себе си! — съгласи се Аполон. — Трябва да направим нещо. Не можем да убием Октавиан. Хм... Защо пък не убием *тези герои*?

— Ало, музиканта, почакай малко. — Лио сподави порива да се скрие зад Франк да извика „Стреляй по канадеца!“. — Ние сме на ваша страна, забрави ли? Защо ти е да ни убиваш?

— Мога да се почувствам по-добре — каза Аполон. — Трябва да направя нещо!

— Може да ни помогнеш — предложи бързо Лио. — Имам план...

Той им разказа как Хера ги бе изпратила в Делос, а също и за описаните от Нике съставки на лека на изцерителя.

— Лека на изцерителя. — Аполон се изправи и разби укулелето в камъните. — Значи това е планът ти?

— Виж — вдигна ръце Лио, — обикновено нямам нищо против чупенето на укулелета, но...

— Не мога да ви помогна! — извика Аполон. — Ако ви разкроя тайната за лека на изцерителя, Зевс не ще ми прости *никога*!

— Ти вече си загазил — отвърна Лио. — Колко по-зле може да стане?

— Нямаше да питаш, смъртни, ако знаеше на какво е способен баща ми — погледна го сърдито Аполон. — Ще е по-просто, ако ви избия. Това може да зарадва Зевс.

— Братко... — каза Артемидата.

Близнаците се втрениха един в друг и проведоха безмълвен спор. Артемидата очевидно спечели, тъй като Аполон въздъхна и изрита счупеното укулеле през сцената.

— Хейзъл Левеск, Франк Занг, елате с мен — изправи се Артемида. — Има неща, които трябва да узнаете за Дванайсетия легион. Що се отнася до теб, Лио Валдес... — Богинята се взря в него със студените си сребърни очи. — Аполон ще изслуша молбата ти. Виж дали няма да успееш да направиш сделка. Брат ми обича изгодните сделки.

Франк и Хейзъл го погледнаха с очи, които умоляваха: „Моля те, не умирай!“.

След това последваха Артемида нагоре по редовете на амфитеатъра към билото на хълма.

— Е, Лио Валдес — скръсти ръце Аполон. Очите му засияха в златно. — Нека чуем какво предлагаш. Убеди ме, че не заслужаваш да те убивам.

[1] Известна туристическа дестинация в Рим — бароково стълбище от 138 стъпала, водещо от площад „Испания“ към площад „Тринити дей Монти“. — Бел.ред. ↑

[2] Четириструнна хавайска китара. — Бел.ред. ↑

XXXIV. ЛИО

— Сделка — Пръстите на Лио се размърдаха конвулсивно. — Ами да. Сделка. Разбира се.

Ръцете му започнаха да работят, преди ума да осъзнае какво точно прави. Започна да вади неща от джобовете на вълшебния си колан — медна жица, малко пирони, медна фуния. Месеци наред бе събирал разни машинарии, понеже никога не се знаеше кога може да потръбват. Колкото повече използваше колана, толкова по-интуитивен ставаше той. Лио се протягаше и точните предмети се появяваха.

— Значи — каза той, докато ръцете му навиваха жицата — Зевс вече ти е суперядосан, нали? Но ако ни помогнеш да победим Гея, може и да се реваншираш.

— Предполагам, че е възможно — сбърчи нос Аполон, — но ще ми е по-лесно да те смачкам.

— И каква балада ще излезе от това? — Ръцете на Лио работеха бясно, закачаха лостове и затягаха металната фуния към един стар колян вал. — Ти си бог на Музиката, нали? Би ли слушал песен, която се казва „Аполон смачква малко полубогче?“ Не би. Но „Аполон сразява Майката Земя и спасява цялата проклета Вселена“... о, да! Това звучи като хита на сезона!

Аполон се загледа във въздуха, все едно вече виждаше името си, изписано в музикалните класации.

— Какво точно искаш? И какво печеля аз от това?

— Първото нещо, което ми трябва, е съвет. — Лио опъна няколко жици през отвора на фунията. — Искам да знам дали един от плановете ми ще проработи.

И обясни какво има предвид. Вече няколко дни обмисляше идеята, откакто Джейсън се бе върнал от морското дъно и Лио бе започнал да разговаря с Нике.

„Първичен бог е бил побеждаван и преди — бе казала Кимополея на Джейсън. — Знаеш за кого говоря.“

Разговорите на Лио с Нике му бяха помогнали да избистри плана, но все пак искаше мнението и на друг бог. Защото тръгнеше ли по този път, нямаше как да се върне назад.

Надяваше се Аполон да се изсмее и да му каже „Забрави“...

Вместо това богът кимна замислен.

— Ще ти дам този съвет безплатно. Може би ще успееш да победиш Гея по начина, който ми описа — толкова подобен на случилото се с Уран преди много векове. Но смъртен в такава близост би бил напълно... — Внезапно Аполон млъкна. — Какво е това?

Лио погледна към машинарията в ръцете си. Редове медни жици, множество струни от китара, пресичащи се във фунията. Редове клавиши, които контролираха лостовете във вътрешността на машините, която пък бе свързана с квадратна метална основа с няколко дръжки.

— О, това ли? — Умът на Лио заработи на бързи обороти. Нещото приличаше на музикална кутия, свързана със старомоден фонограф, но как ли се наричаше?

Стока. За сделка.

Артемида му бе казала да направи добра сделка с Аполон.

Лио си спомни историята, с която се хвалеха хлапетата от хижа единайсет. Как баща им Хермес избегнал наказанието, задето е откраднал свещените крави на Аполон. Когато го хванали, Хермес изработил музикален инструмент — първата лира — и го дал на Аполон, който веднага му простил.

Преди няколко дни Пайпър бе споменала пещерата на Пилос, в която Хермес бе скрил кравите. Това бе подействало на подсъзнанието на Лио. Без дори да иска, бе създал музикален инструмент, което го изненада, тъй като той не разбираше нищо от музика.

— Ами — каза Лио, — това е най-забележителният музикален инструмент, правен някога!

— И как работи? — попита богът.

Добър въпрос — помисли си Лио.

Той завъртя дръжките, като се надяваше машината да не гръмне в лицето му. Чуха се няколко тонове — металически, но и някак топли. Лио раздвижи лостовете и зъбните колелета и разпозна прозвучалата песен — същата тъжна мелодия, която Калипсо бе запяла за него на Огигия. Песен, посветена на носталгията и тъгата за дома. Но през

струните в медния конус мелодията звучеше още по-тъжна, като машина с разбито сърце. Така щеше да звучи Фестус, ако можеше да пее.

Лио забрави за присъствието на Аполон. Изсвири цялата песен. Когато свърши, очите му пареха. Почти можеше да подуши прясно изпечения хляб от кухнята на Калипсо. Да вкуси едничката целувка, която тя му бе дала.

Аполон погледна смаян към инструмента.

— Трябва да го притежавам. Как се нарича? Какво искаш в замяна?

На Лио му се прииска да скрие инструмента и да го задържи за себе си. Вместо това обаче преглътна меланхолията. Имаше работа за вършене.

Калипсо... Трябваше да успее заради нея.

— Това е валдесинатор, разбира се — изпъчи гърди той. — Работи, като предадеш чувствата си на музиката чрез... тъъ... манипулация на зъбните колелета. Но е предназначен за мен, детето на Хефест. Не знам дали би могъл...

— Аз съм богът на Музиката! — развика се Аполон. — Ще овладея този валдесинатор. Трябва! Мой дълг е!

— Хубаво, музиканте — отвърна Лио, — нека се спазарим. Това срещу лека на изцерителя.

— Ох — прехапа божествените си устни Аполон, — но аз нямам лека на изцерителя.

— Нали беше бог на Медицината?

— Да, но аз съм бог на много неща! Музика, поезия, Делфийския оракул... — Той заплака и прикри уста с юмрук. — Извинявай. Добре съм, казах, че съм добре. Казах, че имам много сфери на влияние, включително и безумието със слънцето, което ми го натресе Хелиос. Въпросът е, че съм общопрактикуващ лекар. За лека на изцерителя ти трябва специалист — единственият, който е успял да изцери самата смърт. Синът ми Асклепий, бога на лечителите.

Сърцето на Лио потъна в петите. *Последното* нещо, което им трябваше, бе още един бог, който вероятно щеше да иска тениска с възхваляващ го надпис или валдесинатор.

— Колко жалко, Аполоне. Надявах се, че ще можем да сключим сделка.

Лио натисна клавишите на валдесинатора. От фунията излезе още по-тъжна мелодия.

— Стига! — извика Аполон. — Прекалено красиво е! Ще ти кажа къде е Асклепий! Наистина е наблизно!

— И откъде да знам дали ще ни помогне? Остават ни два дни, преди Гея да се събуди!

— Ще помогне! — обеща Аполон. — Синът ми *винаги* помага. Просто кажете, че аз ви изпращам. Ще го намерите в стария му храм в Епидавър.

— Къде е уловката?

— Каква уловка? Няма уловка? Е, наистина, той е под охрана.

— Каква охрана?

— Не знам! — разпери безпомощно лице Аполон. — Знам само, че Зевс държи Асклепий под ключ, за да не вземе да почне да възкресява хората. Първия път, когато го направи, стана безумен скандал. Дълга история. Аз обаче съм сигурен, че успееш да го убедиш да помогне!

— Това не е много изгодна сделка — каза Лио. — Ами последната съставка? Проклятието на Делос? Какво представлява?

Аполон погледна алчно към валдесинатора. Лио се притесни, че просто ще си го вземе. Как можеше да го спре? Да опита да изгори бога на слънцето едва ли щеше да помогне.

— Ще ти дам последната съставка — каза Аполон. — С нея ще имаш всичко, което ще трябва на Асклепий, за да приготви отварата.

Лио изсвири още един тон.

— Знам ли. Да разменя този валдесинатор за някакво проклятие...

— То не е проклятие! Виж... — Аполон изтича до най-близкия стрък анемонии и взе една жълтичка, пораснала между камъните. — Това е Проклятието на Делос!

— Прокълната маргаритка? — зяпна Лио.

— Това е само прякор — възмутено каза Аполон. — Когато майка ми Латона била бременна с мен и Артемида, Хера се ядосала, тъй като Зевс отново ѝ бил изневерил. Затова отишла до всяко място на земята и принудила духовете на природата да ѝ обещаят, че няма да оставят майка ми да роди.

— Звучи като типична постъпка на Хера.

— Знам, знам. Така или иначе, Хера получила клетвите на всеки къс земя, но не и от Делос, тъй като по онова време той бил плаващ остров! Духовете от Делос посрещнали топло мама. Тя родила мен и сестра ми и островът бил толкова щастлив, че нашият свещен дом се покрил с малки жълти цветчета! Те са благословия, понеже сме страхотни. Но символизируют проклятие, тъй като след раждането ни Делос се закотвил на едно място и вече не можел да плава. Затова наричат жълтите маргаритки Проклятието на Делос.

— Значи можех да си откъсна маргаритка просто така?

— Не, не! Не и за отварата, която ти трябва. Цветето трябва да е откъснато от мен или сестра ми. Какво ще кажеш сега, синко на Хефест? Направление за Асклепий и последната магическа съставка в замяна на новия музикален инструмент? Имаме ли сделка?

На Лио не му се искаше да разменя страхотния валдесинатор за маргаритка, но нямаше друг избор.

— Бива си те в пазарлъка, музиканте.

И сключиха сделката.

— Отлично! — Аполон натисна клавишите на валдесинатора, който се задави като автомобил в студена сутрин. — Хм, май ще трябва да се поупражнявам, но нищо. Сега да намерим приятелите ти! Колкото по-рано си тръгнете, толкова по-добре!

Хейзъл и Франк чакаха на пристанището на Делос. Артемида не се виждаше никаква. Когато Лио се обърна да се сбогува с Аполон, установи, че и богът е изчезнал.

— Брей — промърмори, — наистина е искал да се поупражнява на своя валдесинатор.

— На кое? — попита Хейзъл.

Лио им разказа за новото си хоби на изобретател на музикални инструменти.

— И в замяна си получил маргаритка? — почеса се по главата Франк.

— Това е последната съставка от отварата, която лекува самата смърт, Занг. Това е супермаргаритка! При вас как мина? Научихте ли нещо от Артемида?

— Да, за съжаление. — Хейзъл се загледа към водата, където *Арго II* бе пуснал котва. — Артемида знае много за стрелковите

оръжия. Каза ни, че Октавиан е подготвил... *изненади* за лагера на нечистокръвните. Похарчил е почти всички съкровища на легиона, за да закупи построени от циклопите онагри.

— Само не и онагри! — възкликна Лио. — Та какво всъщност е онагра?

— Как може да не знаеш, ти се занимаваш с машини! — намръщи се Франк. — Това е най-големият и страховит катапулт, използван от римската армия.

— Хубаво. Но *онагра* е много глупаво име — отвърна Лио. — Трябваше да го кръстят валдеспулт.

— Лио, не е смешно — завъртя очи Хейзъл. — Ако Артемида е права, шест от тези адски машини ще пристигнат в Лонг Айлънд утре вечер. Октавиан само това и чака. На сутринта на първи август ще има достатъчно огнева мощ да унищожи лагера на нечистокръвните, без да изгуби живота на нито един римлянин. Смята, че така ще стане истински герой.

Франк изруга на латински.

— Само дето е наел толкова чудовища за „съюзници“, че легионът е напълно обкръжен от диви кентаври, племена от песоглавци и кой знае още какво. В мига, в който легионът унищожи лагера на нечистокръвните, чудовищата ще се обърнат срещу Октавиан и ще унищожат легиона.

— А после Гея ще се събуди — довърши Лио — и това ще е краят. — Зъбчатите колела на ума му се завъртяха, за да асимилират новата информация. — Това прави плана ми още по-важен. Вземем ли лека на изцерителя, ще ми трябва помощта ви. И на двамата.

Франк погледна нервно към прокълнатата маргаритка.

— За какво?

И Лио им разкри плана си. Колкото повече говореше, толкова шокирани изглеждаха те, а когато приключи, никой от двамата не му каза, че е луд. По бузата на Хейзъл потече сълза.

— Трябва да стане така — каза Лио. — Нике го потвърди. Аполон го потвърди. Другите няма да го приемат, но вие двамата... вие сте римляни. Затова исках да дойдете с мен в Делос. Вие разбирате саможертвата. Знаете какво е да изпълниш дълга си. Да скочиш върху собствения си меч.

— Мисля, че имаш предвид да паднеш върху собствения си меч... — изсумтя Франк.

— Все тая — отвърна той. — Знаеш, че това е единственият начин.

— Лио... — задави се Франк.

Лио искаше да ревне като валдесинатора, но запази спокойствие.

— Виж, разчитам на теб. Спомняш ли си какво ми каза за разговора си с Марс? Че трябва да се стегнеш? Че трябва да направиш избора, който никой друг не може да направи?

— Или войната ще бъде изгубена — спомни си Франк. — И все пак...

— И Хейзъл — продължи Лио, — повелителката на Мъглата. Ти трябва да ме прикриваш. Никой друг няма да може. Прадядо ми Сами е разбрал колко си специална. Благословил ме е като бебе, понеже е знаел, че ти някак ще се върнеш, за да ми помогнеш. През целия си живот сме вървели към този момент, *mi amiga*.

— Лио... — Тя се разплака, а после го прегърна с всичка сила. Това беше сладко, но за жалост Франк също ревна и ги прегърна с мечешките си ръце.

Стана малко странно.

— Ами, хубаво — Лио внимателно се отдели от тях. — Разбрахме ли се?

— Мразя този план — заяви Франк.

— Ненавиждам го — добави Хейзъл.

— И аз — съгласи се Лио, — но знаете, че е най-добрата ни възможност.

Никой от тях не възрази. На него му се прииска да го бяха направили.

— Хайде сега обратно в кораба — каза той. — Чака ни откриването на бога на лечителите!

XXXV. ЛИО

Лио веднага забеляза тайния вход.

— О, просто прекрасно. — Той придвижи кораба между руините на Епидавър.

Арго II наистина не бе в достатъчно добра форма, за да литне, но Лио успя да го вдигне във въздуха след само една нощ работа. Бе силно мотивиран, предвид това, че на следващата сутрин светът свършваше.

Бе привел греблата в изправност. Инжектира стикска вода в самофлангата. Главата на Фестус, стояща на носа на кораба, получи любимото си ядене — моторно масло със сос табаско. Дори масата Бъфорд бе излъскана и започна да обикаля долната палуба с холоизображението на миниатюрния Хедж, който крещеше: *ТРИЙСЕТ ЛИЦЕВИ ОПОРИ!*, за да вдъхнови двигателя.

Вече бяха успели да стигнат древния храмов комплекс на бог Асклепий, където Лио се надяваше да открият лека на изцерителя и по възможност малко амброзия, нектар и зрънчо, тъй като последното му беше на привършване.

Пърси, който стоеше до него на кварталдека, надникна над перилата.

— Още камънак — отбеляза той.

Лицето му все още бе зеленикаво от отравянето под водата, но поне не ходеше постоянно да повръща. Заради него и заради морската болест на Хейзъл последните няколко дни бе невъзможно да идеш до тоалетна.

Анабет посочи постройката с форма на диск на петдесет метра от борда.

— Ето.

— Виждаш ли — усмихна се Лио, — друго си е да има архитект на борда.

Останалите от екипажа се събраха около тях.

— Какво гледаме? — попита Франк.

— Ах, *сеньор* Занг — отвърна Лио, — знаеш защо винаги казваш: „Лио, ти си единственият истински гений сред героите“?

— Никога не съм казвал такова нещо.

— Защото не е вярно! Както виждаш, има и други гении. Един от тях трябва да е изработил това нещо долу.

— Каменен кръг — отговори Франк. — Вероятно основите на древно светилище.

— Не е само това — поклати глава Пайпър. — Виж всичките издатини и вдлъбнатини около външния кръг.

— Като зъбчато колело — предположи Джейсън.

— А и тези концентрични кръгове — посочи Хейзъл към центъра на структурата, в която камъните оформяха нещо като мишена. — Напомня ми талисмана на Пасифая, символа на Лабиринта.

— Хм — намръщи се Лио, — не се сетих за това. Но аз мисля за механиката. Франк, Хейзъл, къде другаде сме виждали такива концентрични кръгове?

— В лабораторията под Рим — каза Франк.

— Архимедовата ключалка на вратата — спомни си Хейзъл. — В нея имаше кръгове в кръговете.

— Да не искате да кажете, че това е гигантска ключалка? — изсумтя Пърси. — Трябва да е петнайсет метра в диаметър.

— Лио може и да е прав — каза Анабет. — В древни времена храмът на Асклепий бил като централна болница за цяла Гърция. *Всички* идвали тук за най-доброто лечение. Храмът над тях бил с размерите на град, но се предполага, че истинските грижи са се полагали под земята. Там било „интензивното отделение“, а през таен проход се стигало до мястото, където върховните жреци съхранявали супервълшебните отвари.

Пърси се почеса по ухото.

— Ако това голямо кръгло нещо е ключалката, къде да търсим ключа?

— Изоставаш, Аквамен — каза Лио.

— *Не* ме наричай Аквамен. Това е по-лошо дори от водорасляк.

Лио се обърна към Джейсън и Пайпър.

— Спомняте ли се гигантския Архимедов кран, който ви казах, че строя?

— Мислех, че се шегуваш — повдигна вежда Джейсън.

— Никога не се шегувам за гигантските ръце. — Лио потри своите от нетърпение. — Време е да вземем наградите си!

В сравнение с другите модификации, които бе направил по кораба, кранът бе лесна работа. Първоначално Архимед го бе построил, за да вади кораби от водата. Сега обаче Лио му бе намерил друго приложение.

Той отвори предния отсек на корпуса и протегна крана, като го управляваше с конзолата и с помощта на Джейсън, който литна и започна да му дава указания.

— Наляво! — викна Джейсън. — Още малко, да! Сега надолу. Още малко. Готово!

Лио отвори щипките на крана с помощта на контролите по масата. Те хванаха вдлъбнатините в кръглата каменна структура. Провери въздушните стабилизатори и образа на екрана.

— Добре, приятелчето ми — потупа Лио Архимедовата сфера на щурвала, — твой ред е.

И я активира.

Кранът се завъртя като тирбушон. Задвижи външния кръг на камъка, който изскърца, но за радост не се счупи. После кранът се откачи и хвана втория каменен кръг, като се завъртя в срещуположната посока.

Пайпър, която стоеше до Лио пред монитора, го целуна по бузата.

— Стана. Лио, ти си невероятен.

Той се ухили. Канеше се да се похвали колко е уникален, но си спомни плана, който сподели с Хейзъл и Франк — и това, че може би утре ще види Пайпър за последно. Шегата заглъхна в гърлото му, преди да бъде изречена.

— Ами... благодаря, красавице.

Под тях последният каменен пръстен се завъртя и застана в правилното положение с дълбок пневматичен съсък. Целият петнайсетметров пиедестал потъна навътре и се превърна във вито стълбище.

— Лио — въздъхна Хейзъл, — дори отгук усещам, че в края на стълбите има нещо лошо. Нещо... голямо и опасно. Сигурен ли си, че

не искаш да дойда?

— Благодаря ти, Хейзъл, но ще се оправим. — Той потупа Пайпър по гърба. — С Пайпър и Джейсън имаме опит с големите и опасни лоши неща.

Франк му подаде стъкленницата с пилотийска мента.

— Не я чупи.

— *Не чупи стъкленницата със смъртоносна отрова* — кимна гробовно Лио. — Добре, че ми каза, приятел. Иначе *никога* нямаше да ми хрумне.

— Млъквай, Валдес. — Франк го стисна в с мечешката си прегръдка. — Пази се.

— Ребрата ми — изцвърча Лио.

— Съжалявам.

Анабет и Пърси им пожелаха успех. После Пърси отиде да повръща.

Джейсън призова ветровете и отнесе Пайпър и Лио до повърхността.

Стълбите се спускаха надолу около двайсет метра, преди да стигнат пещера с размера на бункер номер девет. Сиреч беше *огромна*.

Полираните бели плочи по стените и пода отразяваха светлината от меч на Джейсън толкова добре, че Лио нямаше нужда да пали огън. Редици дълги каменни пейки изпълваха цялата зала и му напомняха за огромните църкви в Хюстън. В далечния край на стаята, където трябваше да бъде олтарът, имаше триметрова статуя от чисто бял алабастр — млада жена в бяла роба с кротка усмивка на лицето. Бе вдигнала чаша, а около ръката ѝ се бе навила златна змия с надвесена над ръба глава, все едно се готви да пие.

— Голямото и опасно нещо — предположи Джейсън.

— Тук е било спално помещение — огледа стаята Пайпър. Гласът ѝ отекна малко по-високо, отколкото бе комфортно на Лио. — Пациентите са оставали за през нощта. Бог Асклепий им изпращал сън, който им подсказвал какъв лек да потърсят.

— Откъде знаеш това? — попита Лио. — Анабет ли ти каза?

— Е, аз също поназнайвам това-онова — обиди се Пайпър. — Тази статуя е на Хигея, дъщерята на Асклепий. Богиня на доброто здраве. Оттам идва думата *хигиена*.

— А змията и чашата? — погледна притеснен към статуята Джейсън.

— Не съм сигурна — призна Пайпър, — но някога това място, Асклепионът, било медицинско училище, а не само болница. Най-добрите жреци-лекари учели тук. Почитали едновременно Асклепий и Хигея.

Това беше интересно — искаше да каже Лио. — *А сега да си вървим.*

Тишината, блестящите бели плочки, зловещата усмивка върху лицето на Хигея... от всичко това го полазваха тръпки. Джейсън и Пайпър обаче тръгнаха по главната пътека към статуята и Лио реши, че ще е най-добре да ги последва.

По пейките бяха оставени стари списания. „Най-доброто за децата“, издание от 20 г. пр.н.е., „Хефест ТВ — Седмична програма със специални новини за Афродита“, „Списанието на Асклепий — десет начина да използвате по-ефективно пиявиците си!“.

— Това е рецепция — промърмори Лио. — Мразя рецепциите.

По пода имаше купчини прах и натрошени кости. Това не бе окуражаващо за чакащите.

— Я да видим — каза Джейсън. — Тези знаци бяха ли тук, когато влязохме? А онази врата?

Лио не мислеше така. На стената вдясно до статуята се бе появила затворена метална врата с два електронни надписа.

Горният гласеше:

ДОКТОРЪТ Е ЗАЕТ

А долният:

ИЗТЕГЛЕТЕ СИ НОМЕР: 000000

— Не мога да видя оттук — присви очи Джейсън. — Докторът е...

— Зает — каза Лио. — Аполон ме предупреди, че държат Асклепий под охрана. Зевс не иска той да разкрива тайните си за лечителството. Нещо такова.

— Обзалагам се на двацет долара и кутия бонбони, че тази статуя е пазачът — рече Пайпър.

— Не участвам в залагания. — Лио се втренчи в най-близката купчина прах. — Предполагам, че трябва да си изтеглим номерче.

Но гигантската статуя имаше друго наум.

Когато приближиха на метър и половина, тя обърна глава към тях и ги погледна. Изражението на лицето ѝ остана застинало. Устата ѝ не помръдна. Но отнякъде над тях долетя глас, който отекна в стаята.

— Имате ли запазен час?

— Здравей, Хигея — окопите се бързо Пайпър. — Изпраща ни Аполон. Трябва да видим Асклепий.

Статуята от алабастър слезе от пиедестала. Може и да бе механична, но Лио не чу нищо от системата, която я движеше. За да е сигурен, трябваше да я докосне, а не му се искаше да я приближава толкова много.

— Виждам. — Статуята продължи да се усмихва, но не звучеше, като да е доволна. — Може ли да направя копие на здравните ви застраховки?

— Ами... — заекна Пайпър, — не ги носим, но...

— Не си носите *застраховките*? — поклати глава статуята. Тежка въздишка отекна в залата. — Предполагам, че не сте готови за посещение. Измихте ли си ръцете?

— Ами... да? — предположи Пайпър.

Лио погледна своите, които, както винаги, бяха покрити с машинно масло и мръсотия. Скри ги зад гърба си.

— Носите ли си чисто бельо? — попита статуята.

— Хей, госпожо — възкликна Лио, — това е лично!

— На доктор винаги се ходи с чисто бельо — скара му се Хигея. — Опасявам се, че вие пренасяте зарази. Трябва да бъдете обезпаразитени, преди да продължим.

Златната змия се размърда и падна от ръката ѝ, след което надигна глава и изсъска, разкривайки подобни на саби зъби.

— Знаете ли — обади се Джейсън, — обезпаразитяването от гигантски змии не се покрива от застраховката. Проверете!

— Няма значение — успокой го Хигея, — обезпаразитяването се покрива от държавата. Задължително е!

Змията нападна.

Лио имаше опит в това да отбива атаките на механични чудовища, което бе добре, защото златната змия бе наистина бърза. Той скочи на една страна и змията пропусна главата му с милиметър. Лио направи кълбо и се изправи, а по ръцете му блеснаха пламъци. Когато змията нападна, ги насочи към очите ѝ. Тя зави наляво и събори една пейка.

Пайпър и Джейсън се заеха с Хигея. Замахнаха през коленете на статуята и я повалиха като алабастрово коледно дърво. Главата ѝ удари една пейка. От чашата ѝ се разля димяща киселина по пода. Джейсън и Пайпър понечиха да я довършат, но преди да нанесат удар, краката на Хигея изцпракаха все едно бяха магнитни. Богинята се изправи с неестествената си усмивка.

— Няма да ви приемат — каза тя — преди обезпаразитяване.

Тя лисна с чашата си към Пайпър, която отскочи настрани. Киселината удари най-близките пейки и превърна камъка в облак пара.

Междувременно змията се съвзе, а разтопените ѝ метални очи някак се възстановиха. Лицето ѝ възвърна формата си като бронирана кола.

След това атакува Лио, който се приведе и опита да я хване за шията. Това обаче бе като да сграбчиш летяща шкурка. Змията профуча през ръцете му и ги остави изподрани и кървящи.

Моментният контакт обаче му даде необходимата информация. Змията бе машина. Той почувства механизмите ѝ. Ако статуята на Хигея работеше по същия начин, Лио имаше някакъв шанс...

В другия край на стаята Джейсън се издигна във въздуха и отрязва главата на богинята. За жалост, тя отново се върна на мястото си.

— Обезглавяването е изключително нездравословно — спокойно каза Хигея.

— Джейсън, ела тук! — извика Лио. — Пайпър, спечели ни малко време!

Пайпър му хвърли поглед, който гласеше: „Лесно е да се каже!“.

— Хигея! — извика тя. — Аз имам застраховка.

Това привлече вниманието на богинята. Дори златната змия се обърна към нея, все едно застраховката бе особено вкусен гризач.

— Застраховка? — попита нетърпеливо богинята. — Кой я покрива?

— Фирма „Синята мълния“ — отвърна Пайпър. — Картата ми е тук. Изчакай за миг.

След което показно пребърка джобовете си. Змията се плъзна напред, за да гледа.

Джейсън изтича до Лио задъхан.

— Какъв е планът?

— Тези неща са неунищожими — каза Лио. — Направени са така, че да се самолечат. Имунизирани са за почти всички щети.

— Страхотно — отвърна Джейсън. — Какво правим тогава?

— Помниш ли старата игра на Хирон? — попита Лио.

— Лио — ококори се Джейсън, — това не е „Марио“!

— Но принципът е същият.

— Ниво „идиот“?

— С Пайпър ще трябва да ми спечелите време — ухили се Лио, — аз ще препрограмiram змията, а после и дебелията Берта.

— Хигея.

— Все тая. Готов ли си?

— Не!

Двамата се затичаха към змията.

В това време Хигея засипваше Пайпър с въпроси за здравеопазването.

— „Синята мълния“ на какъв договор е с държавното здравеопазване? Какъв процент приспада от разходите? Кой е личният ти бог?

Докато Пайпър се мъчеше да отговори, Лио скочи на гърба на змията. Този път знаеше какво търси и за миг змията дори не изглеждаше, че го е забелязала. Лио отвори сервизния панел в главата ѝ се задържа върху влечугото, като се мъчеше да не обръща внимание на болката и лепкавата кръв, докато оправяше жиците ѝ.

Джейсън стоеше наблизко, готов да нападне, но змията изглеждаше хипнотизирана от проблемите със застраховката на „Синята мълния“.

— След това сестрата ми каза да се обадя на сервизния център — продължаваше Пайпър, — а лекарствата не бяха покрити от касата! Така...

Когато Лио свърза последните две жици, змията потръпна. Момчето скочи от златното влечуго, което почна да трепери неконтролируемо.

— Какво си направил? — обърна се към него Хигея. — Змията ми има нужда от медицинска интервенция!

— А застрахована ли е? — попита Пайпър.

— КАКВО? — Статуята се обърна отново към нея и Лио скочи. Джейсън призова повей на вятъра, който разположи приятеля му върху раменете на богинята, все едно бе малко дете на празник. Лио отвори задната част на главата ѝ, статуята залитна назад и лисна с киселината.

— Махни се! — изкрещя тя. — Това е ужасно нехигиенично!

— Хей! — извика Джейсън, който започна да кръжи във въздуха около нея. — Искам да знам каква отстъпка ползвам?

— Какво? — не разбра статуята.

— Хигея! — обади се Пайпър. — Трябва ми фактура за здравната каса!

— Не, моля!

Лио бе намерил регулаторния чип на статуята. Размърда няколко лостчета и извади няколко жички, като си представи, че Хигея просто е една голяма и опасна игра на „Нинтендо“.

Свърза отново електрическите вериги и тя се завъртя, като крещеше и ръкомахаше. Лио отскочи и избегна на косъм киселинния душ от чашата.

След това отстъпи назад с приятелите си, докато Хигея и змията изпаднаха в религиозен делириум.

— Какво направи? — попита Пайпър.

— Ниво „идиот“ — отвърна Лио.

— Моля?

— В лагера — обясни Джейсън. — Хирон имаше древна конзола в стаята за игри. С Лио понякога си играехме. Състезаваш се срещу компютъра, който има...

— Три нива на трудност — довърши Лио. — Лесно, средно и трудно.

— Играла съм на видеоигри — отвърна Пайпър. — Какво направи сега?

— Ами тези правила ми омръзнаха — сви рамене Лио — и измислих четвърто ниво на трудност — „идиот“. То прави компютъра

глупав и е смешно. Винаги правят това, което не трябва.

Пайпър се загледа към статуята и змията. И двете се гърчиха и бяха започнали да пушат.

— И си ги пуснал на ниво „идиот“?

— Ще разберем след минутка.

— Ами ако си ги направил на ниво експертна трудност?

— Ами и това ще разберем.

Змията спря да пуши, след което се нави и се огледа учудено наоколо.

Хигея замръзна. От дясното ѝ ухо излезе облак дим. Тя погледна надолу към Лио.

— Трябва да умреш! Здравей! Трябва да умреш!

Вдигна чашата и заля лицето си с киселина. След което се обърна и се заби в най-близката стена. Змията се надигна и започна да си блъска главата в пода.

— Добре — каза Джейсън, — отключихме ниво „идиот“.

— Здравей! Умри! — Хигея се отблъсна от стената, след което отново заби лице в нея.

— Да вървим. — Лио отиде до металната врата и хвана дръжката. Все още бе заключена, но усети механизмите в нея — жиците по рамката, свързани с табелките.

Той погледна към двата светещи знака над вратата.

— Джейсън — каза, — дай ми малко въздух.

Още един повей на вятъра го издигна нагоре. Лио извади клещите си и оправи знаците, така че да пише:

ДОКТОРЪТ ЩЕ ВИ ПРИЕМЕ.

Долният знак се промени на:

МОМИЧЕТАТА ОБИЧАТ ЛИО!

Металната врата се отвори и той кацна на пода.

— Не беше толкова зле — ухили се на приятелите си. —
Докторът ще ни приеме сега.

XXXVI. ЛИО

В края на коридора имаше врата от орехово дърво с бронзов надпис:

АСКЛЕПИЙ

Проф. д-р специалист, експерт,
майстор на медицинските науки,
завеждащ катедра „Митологични болести“

Може би имаше и още титли в списъка, но в един момент мозъка на Лио отказа.

— Д-р Асклепий? — потропа на вратата Пайпър.

Вратата се отвори. Човекът в кабинета имаше мила усмивка, бръчки около очите, къса черно-бяла коса и добре поддържана брада. Върху официалния си костюм носеше медицинска престилка, а на врата му висеше стетоскоп. Приличаше на обикновен доктор, ако не се броеше черният жезъл с жив зелен питон около него.

Лио не се зарадва при вида на още една змия. Питонът го погледна с бледожълтите си очи. Момчето веднага разбра, че той *не* е програмиран на ниво „идиот“.

— Привет! — каза Асклепий.

— Докторе. — Усмивката на Пайпър бе толкова топла, че можеше да разтопи и Бореад. — Ще сме *признателни*, ако ни помогнете. Трябва ни лекът на изцерителя.

Лио дори не бе цел на очарователната магия, но въпреки това се почувства като омагьосан от думите на Пайпър. Бе готов на всичко, за да ѝ помогне да намери лекарството. Щеше да запише медицина в университета, да спечели дванайсет степени на доктор и да си купи голям питон на пръчка.

— О, миличка — постави ръка на сърцето си Асклепий, — ще се радвам да помогна.

— Така ли? — Усмивката на Пайпър помръкна. — Искам да кажа, да, разбира се.

— Хайде! Влизайте! — Асклепий ги покани в кабинета си.

Бе толкова мил. Лио предположи, че вътре ще има инструменти за мъчения. Обаче приличаше на... докторски кабинет. Голямо дървено бюро, библиотека с медицински книги и един от пластмасовите модели на човешкото тяло, с които Лио обичаше да си играе като дете. Спомни си, защото веднъж бе превърнал бъбрека и едни крака на скелет в чудовище и бе уплашил сестрата.

Животът тогава бе по-простичък.

Асклепий се разположи на големия си удобен докторски стол и остави жезъла и змията на бюрото.

— Моля, седнете.

Джейсън и Пайпър заеха местата за пациенти. Лио остана прав, което не го притесни. Не искаше да среща погледа на змията.

— Та — облегна се назад Асклепий, — не мога да не споделя колко съм щастлив отново да работя с пациенти. Последните няколко хиляди години бумацината излезе извън контрол. Попълнете това, подпишете онова, сега ударете печат. Да не говорим за голямата алабастрова пазителка, която убиваше пациентите в чакалнята. Така цялото удоволствие от лекарското изкуство изчезва!

— Да — отвърна Лио, — Хигея е малко неприветлива.

— *Истинската* ми дъщеря не е такава — усмихна се Асклепий, — уверявам ви. Тя е много мила, но така или иначе ти добре препрограмира онази статуя. Имаш ръце на хирург.

— Лио и скалпел? — потрепери Джейсън. — Недейте му дава такива идеи!

Богът лекар се разсмя.

— Я да видим сега какъв е проблемът. — Той се приведе и погледна към Джейсън. — Рана от имперско злато, която обаче е зараснала съвсем добре. Няма рак, няма проблеми със сърцето. Следи за всеки случай бенката на левия си крак, макар да съм сигурен, че е доброкачествена.

— Откъде знаете... — пребледня Джейсън.

— О, разбира се — каза Асклепий, — ти си малко късоглед. Лесно поправимо.

Отвори чекмеджето си, извади списъка с рецепти и кутия, пълна с очила. Написа нещо на рецептата, след което я подаде на Джейсън заедно с чифт очила.

— Задръж рецептата за по-нататъшни прегледи, но тези стъкла би трябвало да свършат работа. Пробвай ги, ако обичаш.

— Какво? — попита Лио. — Джейсън е късоглед?

Джейсън отвори кутиятата.

— Напоследък трудно виждам надалече — призна той. — Мислех, че е от умората.

Той постави очилата с тънки рамки от имперско злато на носа си.

— О-хо. Така е много по-добре.

— Изглеждаш като важен човек — усмихна се Пайпър.

— Не знам — обади се Лио, — аз предпочитам контактни лещи като котешки очи. Това вече би било яко.

— Очилата са си съвсем добри — реши Джейсън. — Благодаря ви, д-р Асклепий... но не затова сме дошли.

— Не? — склочи пръсти Асклепий. — Нека видим тогава...

Той се обърна към Пайпър.

— Изглеждаш добре, миличка. Чупила си ръка когато си била на шест години. След падане от кон.

Челюстта на Пайпър увисна.

— Как разбрахте?

— Спазваш вегетарианска диета — продължи той, — в което няма никакъв проблем, но все пак внимавай дали приемаш достатъчно желязо и протеини. Лявото ти рамо ми се вижда малко слабичко. Ударили са те с нещо тежко преди около месец, предполагам?

— Торба пясък — призна Пайпър. — Това е невероятно!

— Ако те притеснява, редувай студени и топли компреси — посъветва я Асклепий. — А ти... — Той се обърна към Лио. — О! — Изражението на доктора помръкна. Дружеския блясък изчезна от очите му. — Виждам.

Лицето му сякаш искаше да каже: „Съжалявам, толкова съжалявам“.

Сърцето на Лио натежа като от цимент. И да бе хранил някакви надежди, че може да избегне това, което предстои, сега те си заминаха.

— Какво? — Новите очила на Джейсън проблеснаха. — Какво не е наред с Лио?

— Хей, докторе. — Лио го погледна умолително. Надяваше се лекарската тайна да е съществувала и в Древна Гърция. — Дошли сме за лека на изцерителя. Може ли да ни помогнеш? Имам пилозийска мента и приятна жълта маргаритка.

Постави съставките на бюрото, като внимателно избегна устата на змията.

— Задръжете — каза Пайпър. — Нещо не е наред с Лио или...

— Няма значение — прокашля се Асклепий. — Забравете какво казах. Дошли сте за лека на изцерителя.

— Но... — намръщи се Пайпър.

— Хора, сериозно — каза Лио, — добре съм, просто ми е нервно от това, че Гея ще унищожи света утре. Да се съсредоточим.

Никой от двамата не изглеждаше доволен от това, но Асклепий продължи:

— Маргаритката е откъсната от баща ми Аполон, нали?

— Да — отвърна Лио, — праща ти целувки и прегръдки.

Асклепий взе цветето и го подуши.

— Дано татко остане жив и здрав след края на войната. Зевс може да бъде... доста безразсъден. Сега липсва само сърцето на окования бог.

— Имам го — каза Пайпър — или поне мога да призова *маките*.

— Отлично. Изчакай за миг, миличка. — Той погледна към питона. — Спайк, готов ли си?

Лио сподави смеха си.

— Змията се казва Спайк?

Спайк го погледна лошо и изсъска, като разкри корона от шипове около яката си, която напомняше на базилиск.

Смехът на Лио заглъхна.

— Извинявай — каза той. — Разбира се, че се казваш Спайк.

— Малко е кисел — рече Асклепий. — Бъркат жезъла ми с този на Хермес, на който има две змии, разбира се. През вековете хората приели жезъла на Хермес за символ на медицината, вместо *моя*. Спайк се сърди, че Джордж и Марта получават цялото внимание. Така или иначе... — Асклепий постави маргаритката и отровата пред Спайк. — Пилозийската мента носи сигурна смърт, проклятието на Делос закотвя онова, което не може да бъде закотвено. А сега предстои

последната съставка, сърцето на окования бог, хаосът, насилието и страхът от смъртта. — Той се обърна към Пайпър. — Миличка, освободи *маките*.

Пайпър затвори очи.

В стаята повя вятър. Прозвучаха гневни гласове. Лио изпита странния порив да удари Спайк с чук. Искаше да удуши добрия доктор с голи ръце.

После Спайк разтвори челюсти и погълна гневния вятър. Шията му се изду, когато духовете на битката минаха надолу по гърлото му. Накрая глътна маргаритката и стъкленицата пилотийска мента за десерт.

— Отровата няма ли да го нарани? — попита Джейсън.

— О, не — отвърна Асклепий, — само гледай.

Миг по-късно Спайк изплю нова стъкленица, не по-голяма от пръста на Лио. В нея блестеше тъмночервена течност.

— Лекарят на изцерителя. — Асклепий вдигна стъкленицата и я обърна на светлината. Изражението му стана сериозно, а след това озадачено. — Чакайте малко... защо се съгласих на това?

Пайпър постави ръка на бюрото.

— Защото ни трябва, за да спасим света. Много е важно. Ти единствен можеш да ни помогнеш.

Очарователната ѝ магия бе толкова силна, че дори Спайк се отпусна. Той се нави около жезъла и заспа. Лицето на Асклепий омекна, все едно бе влязъл в гореща вана.

— Разбира се — отвърна богът, — забравих. Но трябва да бъдете внимателни. Хадес мрази, когато възкресявам мъртвите. Последния път, когато дадох това на някого, господарят на отвъдното се оплака на Зевс и ме убиха с гръм. БУМ!

— Добре изглеждаш за мъртвец — размърда се неспокойно Лио.

— После се оправих. Това бе част от споразумението. Виждате ли, когато Зевс ме уби, баща ми Аполон се ядоса много. Не можеше да излее гнева си на Зевс, царят на боговете е прекалено силен. Затова отмъсти на майсторите, които коват мълниите. Уби няколко от старшите циклопи. Заради това Зевс го наказва жестоко. Накрая, за да има мир, Зевс се съгласи да ме направи бог на Лечителството с уговорката, че няма да възкресявам мъртвите. — Очите на Асклепий се изпълниха с тревога. — Но ето, че ви давам лека.

— Защото осъзнаваш колко важно е това — допълни Пайпър — и си готов да направиш изключение.

— Да... — Асклепий с нежелание ѝ подаде стъкленицата. — Така или иначе, отварата трябва да се приложи възможно най-скоро след смъртта. Може да се инжектира или да се излее в устата на пациента. Но стига само за един. Разбирате ли ме?

Погледът му се спря върху Лио.

— Разбираме — обеща Пайпър. — Сигурен ли сте, че не искате да дойдете с нас, Асклепий? Пазителката ви е разцентрована. Ще можете много да ни помогнете на борда на *Арго II*.

— *Арго...* — усмихна се с копнеж Асклепий. — Знаете ли, някога, когато бях герой, плавах на първия кораб. Какви времена бяха! Безгрижни приключения!

— Да — промърмори Джейсън, — много безгрижни.

— Но, уви, не мога. Зевс сигурно вече ми е ядосан, задето ви помогнах. Освен това пазителката скоро ще се препрограмира. Трябва да вървите. — Асклепий се изправи. — На добър час, герои! Ако видите отново баща ми, кажете му... че съжалявам.

Лио не знаеше какво означава това, но тримата си тръгнаха.

Докато минаваха през чакалнята, видяха статуята на Хигея да се полива с киселина по лицето и да си пее „Блести, блести, малка звездичке“, докато златната змия хапеше краката ѝ. Идиличната сцена почти оправи настроението на Лио.

Когато се върнаха на борда на *Арго II*, отидоха в столовата и извикаха останалите от екипажа.

— Това не ми харесва — каза Джейсън. — Начинът, по който Асклепий погледна към Лио...

— Просто усети разбитото ми сърце — опита да се усмихне Лио. — Нали знаете... умирам да видя Калипсо.

— Това е много мило — отвърна Пайпър, — но не съм сигурна, че е истинската причина.

Пърси се намръщи към тъмночервената стъкленица в средата на масата.

— Всеки от нас може да умре, нали? Отварата трябва да ни е под ръка.

— Ако само един от нас умре — напомни Джейсън. — Имаме една доза.

Хейзъл и Франк погледнаха към Лио, а той им отвърна с поглед, казващ „гледайте си работата“.

Другите обаче не виждаха цялостната картина. Светът щеше да премине *през огън или буря*. Значи Лио или Джейсън. В Олимпия богинята Нике бе предупредила, че един от присъстващите герои ще умре — Пърси, Хейзъл, Франк и Лио. Само едно име попадеше и в двата списъка. Ако планът на Лио успееше, нямаше да има нужда да се тревожи за останалите.

А те, разбира се, нямаше да приемат решението му. Щяха да спорят. Щяха да опитат да го спасят. Щяха да настояват, че има друг начин.

Но този път Лио бе сигурен, че такъв няма. Както му бе казала Анабет, не можеше да пребориш пророчество. Това само създаваше още неприятности. Трябваше да направи така, че войната да свърши веднъж и завинаги.

— Трябва да си пазим възможностите — предложи Пайпър. — Трябва ни някой, който да носи отварата и да може да реагира бързо, за да помогне на този, който бъде убит.

— Страхотна идея, хубавице — излъга Лио. — Номинирам теб.

— Но... — премигна Пайпър — Анабет е по-умна. Хейзъл е по-бърза на гърба на Арион. Франк може да се превръща в различни животни...

— Но ти имаш сърце — стисна ръката ѝ Анабет. — Лио е прав. Когато часът удари, ще знаеш какво да направиш.

— Да — съгласи се Джейсън. — Чувствам, че ти си най-добрият избор, Пайпс. Ще бъдеш с нас до края, каквото и да стане, в бурята и огъня.

— Всички ли са съгласни? — вдигна стъкленицата Лио.

Никой не възрази.

Лио и Хейзъл се взряха един в друг.

„Знаеш какво да направиш...“

Извади велурена кърпа от колана си и демонстративно уви лека на изцерителя. След това го даде на Пайпър.

— Добре тогава — каза той. — Атина ни очаква утре сутринта, банда. Готови ли сте да нарикате гигантите?

— Да — промърмори Франк. — Ще спя като къпан.

След вечеря Пайпър и Джейсън опитаха да приклеят Лио. Искаха да говорят за случилото се при Асклепий, но той ловко ги избегна.

— Имам работа по двигателя — каза, което беше истина.

В отсека на двигателя, останал сам с работната маса Бъфорд, Лио тежко въздъхна. След което бръкна в колана си и извади истинската стъкленица с лека на изцерителя, а не илюзията на Мъглата, която даде на Пайпър.

Бъфорд гневно изсвири с облак пара.

— Съжалявам, човек, трябваше — отвърна Лио.

Бъфорд пусна холоизображението на Хедж.

— ОБЛЕЧИ СЕ, БЕ!

— Трябва да стане така. Иначе ще умрем всички.

Бъфорд жално изскимтя, а после с тракане отиде в ъгъла да се цупи.

Лио се загледа в двигателя. Бе прекарал толкова време да го майстори. Бе пожертвал месеци пот, болка и самота.

А сега *Арго II* приближаваше края на пътуването. Целият живот на Лио — детството с Тия Калида, смъртта на майка му в работилницата, годините му като сирак, месеците в лагера на нечистокръвните с Джейсън и Пайпър — всичко свършваше утре, в последната битка.

Отвори контролния панел.

Гласът на Фестус изскърца по интеркома.

— Да, приятелче — съгласи се Лио, — време е.

Чу се още скърцане.

— Знам — отвърна Лио, — оставаме заедно. До края, нали?

Фестус изскърца утвърдително.

Лио провери древната бронзова асролабия, заредена с кристала от Огигия. Надяваше се да проработи.

— Ще се върна за теб, Калипсо — промърмори той. — Заклех се в реката Стикс.

Той завъртя копчето и включи навигационното устройство, след което нагласи таймера за 24 часа.

Накрая отвори вентилационната шахта и пъхна вътре стъкленицата с лека на изцерителя. Тя потъна в дълбините на кораба с

шумно тупване.

— Вече няма връщане назад — каза си Лио.

След това се сви на пода и затвори очи.

Искаше да се наслади за последно на познатото жужене на двигателя.

XXXVII. РЕЙНА

— Върни назад!

Рейна не искаше да дава заповеди на Пегас, господаря на летящите коне, но и не искаше да я свалят от небето.

Докато приближаваха лагера на нечистокръвните в ранните часове на първи август, забелязаха шест римски онагри. Бронята им от имперско злато блестеше дори в тъмното. Масивните им метателни кранове бяха извити като мачти по време на буря. Екипажи артилеристи тичаха около машините, зареждаха ги и проверяваха дали въжетата не са се усукали.

— Какви са тези неща? — попита Нико.

След което прелетя на около шест метра вляво от нея, яхнал черния пегас Блекджак.

— Обсадни машини — отвърна Рейна. — Ако приближим още малко, ще ни свалят от небето.

— Дори от толкова високо?

Вдясно от нея тренер Хедж изкрещя от своя кон Гуидо:

— Това са онагри, хлапе! Ритат по-нависоко и от Брус Лий!

— Господарю Пегас — каза Рейна и постави ръка върху шията на жребеца, — трябва ни безопасно място, на което да кацнем.

Пегас сякаш я разбра и зави наляво. Останалите летящи коне го последваха — Блекджак, Гуидо и още шест, които носеха Атина Партенос вързана с въжета.

Докато завиваха към западния край на лагера, Рейна огледа сцената под себе си. Легионът бе обсадил източните хълмове и се готвеше за атака. Онагрите бяха наредени в хлабав полукръг на разстояние от около триста метра. Съдейки по размера на оръжията, Рейна изчисли, че Октавиан има достатъчно огнева мощ, за да избие всичко живо в долината.

Това обаче бе само част от проблема. По фланговете на легиона се бяха разположили стотици от така наречените *съюзници*. Рейна не ги виждаше добре в тъмното, но забеляза поне едно племе диви кентаври

и армия песоглавци — хора с кучешки глави, които бяха сключили преди много векове крехко примирие с легиона. Римляните бяха много малко и обкръжени от крайно неблагоприятни *auxilia*^[1].

— Там — посочи Нико към Лонг Айлънд Саунд^[2], където светлините от огромна яхта светеха на около половин километър от брега. — Можем да се приземим на палубата на онзи кораб. Гърците контролират морето.

Рейна не бе сигурна, че гърците ще са по-приятелски настроени от римляните, но Пегас хареса идеята. Той прелетя над тъмните води на Саунд.

Корабът представляваше бяла яхта, дълга около трийсет метра, с лъскав корпус и тъмни врати. На корпуса бе изписано с червени букви името „Ми амор“. На предната палуба имаше място за кацане на хеликоптер и бе достатъчно голямо и за Атина Партенос.

Рейна не видя екипаж и предположи, че корабът е обикновен плавателен съд на смъртните, закотвен за през нощта. Ако обаче бъркаше и това бе капан...

— Това е най-добрият ни шанс — каза Нико. — Конете са уморени. Трябва да кацнем.

— Хайде — кимна тя с нежелание.

Пегас се приземи на предната палуба заедно с Гуидо и Блекджак. Останалите шест коня внимателно поставиха Атина Партенос на мястото за хеликоптери и след това кацнаха. С възетата и хамутите приличаха на животни от въртележка.

Рейна слезе. Както и преди два дни, когато бе срещнала Пегас за пръв път, коленичи пред коня.

— Благодаря ти, велики.

Пегас разпери криле и сведе глава.

Дори сега, след като бяха прелетели половината път до Източното крайбрежие заедно, Рейна не можеше да повярва, че безсмъртният кон ѝ е позволил да го яхне.

Тя винаги си го бе представяла снежнобял и с криле като гълъб, ала козината на Пегас бе наситенокафява, осеяна с червено и златно по муцуната — според Хедж следи от раждането на жребеца, появил се в кръв и Икор от шията на обезглавената си майка Медуза. Крилете на Пегас бяха като на орел — в златисто, бяло и кафяво, — което го правеше да изглежда много по-красив и царствен, отколкото ако беше

бял. Той носеше цвета на *всички* коне и ги представляваше като техен родител.

Пегас изпръхтя.

Хедж затупурка до тях, за да преведе.

— Пегас каза, че трябва да отлети преди стрелбата да започне. Жизнената му сила е свързана с тази на *всички* пегаси. Ако е ранен, *всички* крилати коне чувстват болката му. Затова излиза рядко. Той е безсмъртен, ала децата му не са. Не иска да страдат заради него. Помоли другите коне да останат с нас, за да ни помогнат да завършим мисията си.

— Разбирам — каза Рейна — и благодаря.

Пегас изцвили.

Хедж се ококори и сподави хлипа си, след което извади една носна кърпа и потърка очи.

— Тренер — погледна го загрижено Нико, — какво каза Пегас?

— Той... каза, че не е дошъл заради съобщението ми. — Хедж се обърна към Рейна. — А заради *теб*. Той изпитва чувствата на *всички* крилати коне. Знае за приятелството ти със Сципион. Пегас каза, че никога не е бил толкова трогнат от съчувствието на герой към крилат кон. Дава ти званието Приятелка на конете. Това е голяма чест.

Очите на Рейна започнаха да парят и тя сведе глава.

— Благодаря ти, господарю.

Пегас тропна с копито по палубата. Останалите летящи коне изцвилиха в поздрав. След това господарят им полетя и изчезна в нощта.

Хедж се загледа смаян към облаците.

— Пегас не се е показвал от стотици години — той потупа Рейна по гърба. — Добре се справи, дете на Рим.

Рейна не смяташе, че заслужава да я хвалят за това, че е причинила толкова беди на Сципион, но сподави угризенията на съвестта си.

— Нико, трябва да проверим кораба — каза тя. — Ако има някой на борда...

— Изоставаш — погали той муцуната на Блекджак. — Усещам присъствието на двама заспали смъртни в главната каюта. И никой друг. Не съм син на Хипнос, но им изпратих сладки сънища. Би трябвало да си останат задрямали до изгрев.

Рейна се постара да не го зяпне. Последните няколко дни бе станал много по-силен. Природната магия на Хедж го бе върнала от ръба. Бе виждала Нико да прави невероятни неща, но манипулирането на сънища... дали винаги не бе владеел това?

— Може би да тръгваме вече — потърка нетърпеливо ръце тренер Хедж. — Жена ми ме чака!

Рейна огледа хоризонта. Гръцка трирема патрулираше брега, но явно не бяха забелязали пристигането им. Не биха тревога. Нямаше и следа от движение по плажа.

Забеляза сребрист отблясък на лунната светлина. Идеше от запад — черна моторница, която се движеше, без да е пуснала фаровете си. Рейна се надяваше да е на смъртни, но после приближи, и дланта ѝ обхвана около дръжката на меча. На носа на лодката имаше лавров венец, украсен с буквите SPQR.

— Легионът ни е изпратил комитет по посрещането.

— Мислех, че римляните нямат флот — проследи погледа ѝ Нико.

— Нямахме — призна тя. — Явно Октавиан хич не си е поплювал.

— Значи нападаме — реши Хедж. — Никой не може да ме спре толкова близо!

Рейна преброи трима души в моторницата. Двама от тях носеха шлемове, но тя позна грубоватото лице и широките рамене на водача, Майкъл Кахейл.

— Ще опитаме да преговаряме — реши Рейна. — Този е един от най-близките хора на Октавиан, но е добър легионер. Може и да се разберем.

Вятърът развя черните коси на Нико по лицето му.

— Ако обаче грешиш...

Черната моторница спря и застана до тях.

— Рейна! — извика Майкъл. — Имам заповед да те арестувам и да конфискувам статуята. Дойдох с още двама центуриони, но предпочитам да се разминем без пролята кръв.

— Ела на борда, Майкъл. — Рейна се опита да успокои треперещите си колене. След това се обърна към Нико и тренер Хедж. — Бъдете нащрек в случай, че бъркам. Майкъл Кахейл не е лесен противник.

Майкъл обаче не бе облечен като за бой. Носеше само червената си лагерна риза, дънки и маратонки. Не беше въоръжен, но това не успокои Рейна. Ръцете му бяха широки като стълбове на мост, а изражението му — неприветливо като тухлена стена. Гълъбът, татуиран на ръката му, приличаше повече на мършояд.

Очите му светнаха мрачно, когато видя какво има пред себе си — Атина Партенос, вързана към стадо пегаси, Нико с изтеглен меч от стикска стомана и тренер Хедж с бейзболна бухалка.

Подкрепленията на Майкъл бяха центурионите Лейла от четвърта кохорта и Дакота от пета кохорта. Странен избор. Лейла бе дъщеря на Церера, пословично миролюбива и обикновено разумна. А Дакота... Рейна не можеше да повярва, че най-добродушният от офицерите, синът на Бакхус, е застанал на страната на Октавиан.

— Рейна Рамирес-Арелано — заяви Майкъл, все едно чете от свитък, — някогашен претор...

— Настоящ претор — поправи го Рейна, — освен ако отстраняването ми не е гласувано в сената. А не е така, нали?

Майкъл тежко въздъхна. Явно не му се нравеше задачата, с която е натоварен.

— Заповядано ми е да те арестувам и отведа на съд.

— По чия заповед?

— Знаеш.

— По какви обвинения?

— Слушай, Рейна. — Майкъл потърка челото си, все едно за да прогони главоболие. — Това не ми харесва повече, отколкото и на теб. Но си имам заповеди.

— Незаконно издадени.

— Късно е за това. Октавиан е взел властта и е обявил извънредно положение. Легионът е зад него.

— Вярно ли е това? — Тя погледна демонстративно към Дакота и Лейла.

Лейла отказа да срещне очите ѝ. Дакота намигна, все едно искаше да ѝ предаде нещо, но бе невъзможно да е сигурна. Можеше просто да има тикове от енергийните напитки, които пиеше.

— Във война сме — каза Майкъл. — Трябва да сме заедно. Дакота и Лейла не са от най-верните поддръжници. Октавиан им даде

последен шанс да докажат себе си. Ако те отведат пред него, за предпочитане жива, но може и мъртва, ще запазят ранга си и ще докажат лоялността си.

— Към Октавиан — отбеляза Рейна, — а не към легиона.

Майкъл разпери ръце. Дланите му бяха големи почти колкото бейзболни ръкавици.

— Не можеш да упрекваш офицерите, че си гледат интереса. Октавиан има план да спечели. Планът му не е лош. Онагрите ще унищожат лагера на гърците, без да изгубим и един римлянин. Така боговете ще бъдат изцерени.

— Ще избиеете половината герои на света. Ще изтриете половината наследство на боговете — намеси се Нико. — Така ли смятате да ги *изцерите*? Ще сринете Олимп още преди Гея да се пробуди, а тя вече излиза от вековния си сън, центурионе.

— Посланикът на Плутон — намръщи се Майкъл — или синът на Хадес. Няма значение как се наричаш. Обявен си за шпионин на врага. Имам заповед да те отведа за екзекуция.

— Ами пробвай се — отвърна студено Нико.

Двубоят изглеждаше почти комичен. Нико бе няколко години по-млад, с една глава по-нисък и двайсет килограма по-слаб. Майкъл обаче не посмя и да мръдне. Вените на шията му се издуха.

— Рейна, виж — изкашля се Дакота, — просто ела с мир. Моля те. Ще измислим нещо.

Определено ѝ намигаше.

— Стига приказки — намеси се тренер Хедж, докато преценяваше Майкъл Кахейл на око. — Оставете ме да се справя с този. Свалял съм и по-големи.

— Сигурен съм, че си храбър за фавн, но... — подсмихна се Майкъл.

— Сатир!

Тренер Хедж скочи към центуриона и замахна с все сила, но Майкъл просто му взе бухалката, а после я счупи в коляното си. След това изблъска сатира назад, макар Рейна да виждаше, че се стареа да не го нарани.

— Това беше! — изръмжа Хедж. — Сега вече се ядосах наистина!

— Тренер — предупреди Рейна. — Майкъл е много силен. Трябва да си великан, за да...

И тогава вляво от тях долетя крясък.

— Какво става, Кахейл? Защо се мотаеш толкова?

Майкъл потрепери.

— Октавиан?

— Че кой друг? — отвърна гласът в тъмното. — Омръзна ми да те чакам. Дойдох лично да видя как изпълняваш заповедите ми. Всички на борда, хвърлете оръжията!

— Тъъ — намръщи се Майкъл, — всички ли? Дори ние?

— Не можеш да решиш всичките си проблеми с меч, тъпако! Лично ще се погрижа за *грекуската* измет!

Майкъл не изглеждаше много уверен в това, но даде знак на Лейла и Дакота, които оставиха мечовете си на палубата.

Рейна погледна към Нико. Нещо определено не беше наред. Не можеше да разбере защо Октавиан е дошъл тук, където бе уязвим. Не схващаше и защо е накарал собствените си хора да положат оръжия. Инстинктите обаче й подсказаха да следва сценария. Пусна меча си. Нико стори същото.

— Всички са обезоръжени, сър — извика Майкъл.

— Отлично! — кресна Октавиан.

Огромен силует се появи на върха на стълбата, прекалено голям, за да е Октавиан. По-мъничка фигура с крила пърхаше зад него. Харпия? Докато разбере какво става, циклопът бе пресякъл палубата и цапна Майкъл Кахейл по главата. Центурионът падна като чувал с картофи.

Дакота и Лейла отстъпиха изненадани.

Харпията кацна на покрива на яхтата. На лунната светлина перата й изглеждаха в цвета на засъхнала кръв.

— Силен — почисти крилата си Ела. — Приятелят на Ела е по-силен от римляните.

— Приятели! — извика циклопът Тайсън. След което хвана Рейна с една ръка и Нико и Хедж в другата. — Дойдохме да ви спасим. Ура за нас!

[1] Подкрепления (от лат.) — Бел.ред. ↑

[2] Устието на река Кънектикът, чрез което тя се влива в океана.
— Бел.прев. ↑

XXXVIII. РЕЙНА

Рейна никога през живота си не се бе радвала толкова много да види циклоп, поне след като Тайсън не ги остави долу и не се завъртя към Лейла и Дакота.

— Лоши римляни!

— Чакай, Тайсън! — каза Рейна. — Не ги наранявай!

Тайсън се намръщи. Той бе малък за циклоп, все още дете, висок малко повече от метър и осемдесет и с едно око с цвета на клинов сироп. Бе облечен само с плувки и горнище от пижама, все още не можеше да реши дали ще ходи да плува, или ще ляга да спи. От него се носеше силен аромат на фъстъчено масло.

— Не са ли лоши? — попита той.

— Не — отвърна Рейна, — просто следват лоши заповеди. Мисля, че съжालяват за това. Нали така, Дакота?

Дакота вдигна ръце толкова бързо, че заприлича на Супермен преди излитане.

— Рейна, опитвах се да ти подсказва, че сме на твоя страна! С Лейла смятахме да минем на ваша страна и да свалим Майкъл!

— Така е — Лейла едва не падна през перилата, — но преди да успеем, циклопът приключи с него.

— Да бе — изсумтя тренер Хедж.

Тайсън кихна.

— Съжالياвам. Алергичен съм към кози. Вярваме ли на римляните?

— Аз да — каза Рейна. — Дакота, Лейла, знаете ли каква е мисията ни?

— Искаш да върнеш статуята на гърците като предложение за мир — кимна Лейла. — Нека помогнем.

— Аха — кимна Дакота. — Легионът изобщо не е така обединен, както твърди Майкъл. Не вярваме на подкрепленията, събрани от Октавиан.

— Малко късно — разсмя се с горчивина Нико. — Обкръжени сте. Веднага след като лагера на нечистокръвните бъде унищожен, съюзниците ви ще се обърнат срещу вас.

— Какво да правим? — попита Дакота. — Остава ни час до изгрев слънце.

— Пет часа и петдесет и две минути сутринта — обади се Ела от покрива на яхтата. — Изгрев от изток на първи август. Хронология на морската метеорология. Един час и дванайсет минути е повече от час.

— Приемам поправката. — Окото на Дакота потръпна.

— Може ли да стигнем до лагера на нечистокръвните? — обърна се към Тайсън тренер Хедж. — Мели добре ли е?

— Бременна е — почеса се по брадичката Тайсън.

— Добре ли е обаче? — настоя Хедж. — Не е родила още, нали?

— В края на третото тримесечие — обади се Ела. — Страница четирийсет и три, „Ръководство за младата майка“...

— Трябва да стигна там! — Хедж изглеждаше все едно е готов да скочи зад борда и да заплува.

Рейна постави ръка на рамото му.

— Тренер, ще те отведем до жена ти, но трябва да го направим внимателно. Тайсън, как стигнахте с Ела до кораба?

— Дъга!

— Как така дъга?

— Така се казва рибното пони.

— Хипокамп — преведе Нико.

— Ясно — замисли се Рейна. — Можете ли с Ела да отведете тренера до лагера на нечистокръвните?

— Да! — отвърна Тайсън. — Можем!

— Чудесно. Тренер, върви при жена си. Кажи на лагерниците, че смятам да отнеса Атина Партенос до Хълма на нечистокръвните по изгрев. Това е дар от Рим за Гърция, който трябва да ни обедини. Ако не ме отстрелят в небето, ще съм много благодарна.

— Разбрано — отвърна Хедж. — Какво обаче ще правим с римския легион?

— Това е проблем — каза мрачно Лейла. — Онези онагри ще ви свалят от небето.

— Трябва някак си да ги разсеем — каза Рейна. — Да отложим атаката срещу лагера на нечистокръвните и да извадим оръжията от

строя, ако е възможно. Дакота, Лейла, кохортите ще ви последват ли?

— Хм... мисля, че да — отвърна Дакота, — но ако поискам измяна...

— Не е измяна — отвърна Лейла, — не и ако изпълняваме заповедите на нашия претор. А Рейна все още е претор.

Рейна се обърна към Нико.

— Искам да отидеш с Дакота и Лейла. Трябва да намериш начин да унищожиш онагрите, докато те двете отлагат атаката.

Усмивката на Нико накара Рейна да се зарадва, че той е на тяхна страна.

— С удоволствие. Ще ти спечеля достатъчно време, за да отнесеш Атина Партенос, където ѝ е мястото.

— Тъъ — размърда се неспокойно Дакота, — дори статуята да стигне хълма, как ще спрем Октавиан да не я унищожи на място? Той има много огнева мощ, дори и без онагрите.

Рейна погледна към лицето от слонова кост на Атина, забулено от камуфлажната мрежа.

— Веднъж щом статуята стигне гърците... мисля, че не може да бъде унищожена така лесно. В нея има силна магия. Просто е избрала още да не я използва.

Лейла бавно приклекна и взе меча си, без да изпуска Атина Партенос от поглед.

— Ще ти се доверя. Какво да правим с Майкъл?

Рейна погледна към хъркация подобен на планина хавайски полубог.

— Оставете го в лодката му и не го наранявайте. Имам чувството, че в сърцето си Майкъл е на наша страна. Просто е имал лошия късмет да го покровителства неподходящият човек.

— Сигурна ли си, Рейна? — прибра черния си меч Нико. — Не искам да те оставям сама.

Блекджак изцвили и близна Нико по лицето.

— Ох! Добре, съжалявам — обърса се от конската слюнка Нико. — Рейна не е сама. Има цяло стадо отлични пегаси на своя страна.

Тя не можа да скрие усмивката си.

— Ще се справя. Ако имаме късмет, ще се видим скоро и ще се изправим рамо до рамо срещу силите на Гея. Пазете се. *Аве, римляни!*

Дакота и Лейла повториха поздрава.

— Коя е Аве? — намръщи се Тайсън.

— Означава *напред, римляни!* — Рейна потупа циклопа по рамото. — Но днес ще значи и *напред, гърци*.

Тези думи ѝ прозвучаха доста странно в устата ѝ.

Обърна се към Нико. Искаше да го прегърне, но не бе сигурна дали той ще оцени жеста, затова протегна ръка.

— За мен бе чест да пътувам с теб, сине на Хадес.

Хватката на Нико бе силна.

— Ти си най-храбрият герой, който съм срещал, Рейна. Аз... — Той млъкна, вероятно осъзнал, че говори пред публика. — Няма да те проваля. Ще се видим на Хълма на нечистокръвните.

Небето просветля на изток и групата се разпръсна. Скоро Рейна остана сама на палубата на „Ми Амор“, ако не се брояха осемте пегаси и дванайсетметровата Атина.

Опита се да си успокои нервите. Докато Нико, Дакота и Лейла не прекъснаха атаката на легиона, не можеше да стори нищо, но мразеше просто да стои и да чака.

Над тъмната линия хълмове другарите ѝ от Дванайсетия легион се подготвяха за едно безсмислено нападение. Ако бе останала с тях, щеше да предотврати това, щеше да овладее Октавиан. Може би гигантът Орион бе прав. Може би се бе провалила.

Спомни си призраците на балкона в Сан Хуан, които я сочеха и шептяха: „Предателка. Убийца“.

Спомни си как бе замахнала със златната сабя, посичайки призрака на баща си, както и погледа на гняв и болка, който ѝ бе хвърлил.

„Ти си Рамирес-Арелано — бе повтарял баща ѝ. — Никога не трябва да напускаш своя пост. Никога не трябва да допускаш никого до себе си. Никога не трябва да предаваш своите.“

Като помагаше на гърците, Рейна бе нарушила всичките му забрани. Римляните унищожаваша враговете си. Вместо това тя се бе обединила с тях. И бе оставила легиона в ръцете на един луд. Какво ли щеше да каже майка ѝ Белона? Римската богиня на Войната...

Блекджак явно усети нервността ѝ, тъй като приближи и отърка муцуна в нея.

— Нямам захарче за теб, момче — погали го тя по носа.

Той я побутна закачливо. Нико ѝ бе казал, че Блекджак е конят на Пърси, но е дружелюбен с всички. Бе носил сина на Хадес, без да възрази. Сега успокояваше римлянка.

Тя прегърна силния му врат. Козината му ухаеше като тази на Сципион — на прясно окосена трева и топъл хляб. Най-последно изплака мъката, която се бе трупала в сърцето ѝ. Като претор не биваше да показва слабост или страх пред другарите си. Трябваше да остане силна. Но на коня това не му пречеше.

Той изпръхтя нежно. Рейна не разбираше конски, но ѝ се стори, че казва: „Не се притеснявай, добре се справи“.

Погледна към избледняващите звезди.

— Майко — пророни тя, — не се молих достатъчно. Така и не те видях. Никога не съм търсила помощта ти. Но сега те моля... дай ми силите да извърша каквото трябва тази сутрин.

Сякаш в отговор на източния хоризонт нещо проблесна, светлинка, която приближаваше, подобно на друга моторница. За миг Рейна повярва, че това наистина е знак от Белона.

Но после тъмната сянка приближи, а надеждата се превърна в шок. Изчака твърде дълго, парализирана от ужас, докато фигурата на тъмния хуманоид приближи, тичаща по водата.

Първата стрела удари хълбока на Блекджак. Конят падна, цвилейки от болка.

Рейна изпищя, но преди да мръдне, втора стрела удари палубата между краката ѝ. На нея имаше подобен на електронен часовник хронометър, който отброяваше от 5:00.

4:59.

4:58.

XXXIX. РЕЙНА

— На твое място не бих шавнал, преторе.

Орион застана на повърхността на водата, на около петнайсет метра встрани от яхтата, и зареди нова стрела в лъка си.

Въпреки гнева и мъката си, Рейна забеляза, че по гиганта има следи от нови рани. Битката с ловджийките го бе оставила с розови и сиви белези по лицето и ръцете. Приличаше на гниеща праскова. Лявото му механично око бе потъмняло. Косата му бе изгоряла и от нея бяха останали само парцаливи кичури. Носът му бе подут и почервенял от удара, нанесен му от тетивата, която Нико бе срязал. Всичко това изпълни Рейна с мрачно удовлетворение.

За съжаление, гигантът не бе изгубил самодоволната си усмивка. Таймерът в краката на Рейна отброяваше 4:42.

— Избухващите стрели са много деликатни — каза Орион. — Веднъж забили се, могат да гръмнат и от най-малкото движение. Не бих искал да пропуснеш последните четири минути от живота си.

Рейна застана нащрек. Пегасите потропваха нервно с копита около Атина Партенос. Започна да се зазорява. Вятърът от брега донесе слаб полъх на ягоди. Блекджак, който лежеше до нея на палубата, изпръхтя и потрепери. Бе все още жив, но лошо ранен.

Сърцето ѝ заби толкова силно, че тя се уплаши да не спуска тъпанчетата ѝ. Даде от силата си на Блекджак в опит да запази живота му. Нямаше да го остави да умре.

Искаше да засипе гиганта с обиди, но първите ѝ думи бяха изненадващо спокойни.

— Как е сестра ми?

Белите зъби на Орион проблеснаха, когато съсипаното му лице се изкриви в усмивка.

— С радост бих ти казал, че е мъртва. Болката в очите ти щеше да ме зарадва. Но уви, доколкото знам, сестричката ти е още жива, заедно с Талия Грейс и досадните ѝ ловджийки. Трябва да призная, че успяха да ме изненадат. Трябваше да се скрия в морето, за да им

избягам. Последните няколко дни се възстановявах, но пък си изработих нов лък. На твоє място не бих се безпокоил, преторе. Ти ще умреш първа. Скъпоценната ти статуя ще бъде взривена. А когато Гея се надигне и свършекът на света настъпи, ще ѝ разкажа колко мъчително си умряла. А после ще я убия. — Той се ухили. — Така че всичко върви по план!

4:04.

Хила бе жива. Талия и ловджийките — също. Нищо от това обаче нямаше да има значение, ако Рейна не успееше с мисията си. Слънцето се появяваше за последния си изгрев...

Дишането на Блекджак се учести.

Рейна събра смелост. Крилатият кон имаше нужда от нея. Господарят Пегас я бе нарекъл Приятелка на конете. Тя нямаше да го провали. Не можеше да мисли за целия свят в момента. Трябваше да се съсредоточи върху заплахата пред себе си.

3:54.

— Та — погледна тя към Орион, — вече си станал и грозен, но пък си още жив. Това означава, че ще ми трябва помощта на бог, за да те убия.

— Колко жалко, че римляните никога не сте умеели да призовават боговете — подсмихна се Орион. — Май не ви харесват много.

Рейна бе готова да се съгласи. Бе се помолила на майка си... за да получи гигант убиец. Това не бе благословията, на която се бе надявала.

И все пак...

— Ах, Орион — изсмя се Рейна.

Усмивката на гиганта изчезна.

— Странно чувство за хумор имаш, момиче. Какво ти е толкова смешно?

— Белона *отвърна* на молитвата ми. Тя не се бие вместо мен. Не ми гарантира лесни победи. Дава ми възможности да се докажа. Силни противници и възможни съюзници.

— Говориш нелепици. — Лявото око на Орион изпусна една искра. — Скоро ти и безценната ти гръцка статуя ще изчезнете в пламъци. Нямах съюзници, които да ти помогнат. Майка ти те изостави така, както изостави и легиона ти.

— Не е — отвърна Рейна. — Белона не е просто богиня на Войната. Тя не е като гръцката Еньо, покровителка на безсмисленото клане. В храма на Белона римляните посрещали посланиците на чужди държави. Там се обявявали войните, но се подписвали и *примирията*. Трайни, базирани на сила.

3:01.

Рейна изтегли ножа си. — Белона ми даде възможност да се помирят с гърците и да увеличи силата на Рим. Приех я. Ако умра, ще бъде за каузата. Смятам, че майка ми е с мен днес. Силата ѝ ще се добави към моята. Стреляй, Орион. Това няма значение. Хвърля ли ножа си, той ще промуши сърцето ти и ще загинеш.

Орион остана неподвижен. Лицето му изглеждаше съсредоточено, застинало като маска. Единственото му здраво око засия.

— Блъфираш — каза накрая той. — Убил съм стотици като теб. Момичета, които си играят на война, които се правят, че са равни на гигантите. Ала няма да те даря с бърза смърт, преторе. Ще те гледам как изгаряш така, както ме изпепелиха ловджийките!

2:31.

Блекджак изпръхтя и ритна с крака по палубата. Небето порозовяваше. От брега повя вятър, който свали камуфлажната мрежа от Атина Партенос и запрати сребристия плащ в морето. Атина Партенос блестеше на светлината на заранта. Рейна се запита колко ли красива ще изглежда богинята над хълма на гърците.

Трябва да стане — помисли си, с надеждата, че пегасите ще разберат намеренията ѝ. — *Трябва да завършите пътуването без мен.*

Тя сведе глава към Атина Партенос.

— За мен бе чест да те ескортирам, господарке.

— Вече се умилкваш на вражеските статуи? — изсумтя Орион. — Безсмислено. Остават ти около две минути живот.

— О, но аз не се съобразявам с *твоето* броене, гиганте — отвърна Рейна. — Един римлянин никога не чака смъртта, а избира сам кога да настъпи.

Тя хвърли ножа си и улучи гиганта право в гърдите.

Орион изрева в агония. Рейна си помисли, че това е най-приятният последен звук, който би искала да чуе.

Тя размаха плаща пред себе си и падна върху избухващата стрела, решена да защити Блекджак и останалите пегаси, а по възможност и смъртните, спящи в каютата. Нямахше идея дали тялото ѝ ще може да удържи взрива, дали плащът ѝ ще задуши пламъците, но това бе най-добрата възможност да защити мисията и приятелите си.

Напрегна се в очакване да умре. Усети напрежението от взрива... но той не бе каквото очакваше. Чу се слаб звук като от спукан балон, който леко засегна ребрата ѝ. Наметалото ѝ стана неприятно топло. Но пламъци не избухнаха.

Защо бе още жива?

Стани — чу глас в главата си.

Като в транс Рейна се изправи на крака. От угълчетата на наметалото ѝ димеше пушек. Осъзна, че нещо в червеното наметало е различно. То блестеше с нишки от имперско злато. Част от палубата в краката ѝ бе станала на въглен, но наметалото дори не бе опърлено.

Приеми егидата ми, Рейна Рамирес-Арелано — каза гласът. — *Днес доказва, че си герой на Олимп.*

Рейна загледа смаяно към Атина Партенос, която блестеше в златна аура.

Егидата... От годините си на обучение Рейна знаеше, че терминът не се отнася само за щита на Атина, но и за наметалото ѝ. Според легендата Атина понякога срязвала част от дрехата си и увивала с тях статуите в храма си или избраните си герои, за да ги защити.

Наметалото на Рейна, което бе носила от години, внезапно се бе променило и бе погълнало взрива.

Опита да каже нещо, да благодари на богинята, но гласът ѝ не проработи. Аурата на богинята изчезна. Бученето в ушите ѝ също. Чу рева на Орион, който се влачеше по вълните.

— Провали се! — изтръгна той ножа от гърдите си и го хвърли във водата. — Аз съм все още жив!

Вдигна лъка си и стреля, но изглеждаше като на забавен кадър. Рейна се уви с наметалото си. Стрелата отскочи от плата, прелетя обратно над перилата и уцели гиганта.

Това трябваше да е невъзможно, но усети прилив на сили в крайниците си, сякаш майка ѝ Белона ѝ даряваше от силата си в замяна на всичките пъти, когато Рейна бе давала от собствената си на другите.

Тя сграбчи лъка на врага и отскочи от него като гимнастик, като се приземи на гърба на гиганта. След това склочи крака около кръста му, усуква наметалото си като въже и го уви с все сила около врата на Орион.

Той инстинктивно пусна лъка и хвана плата, но когато го докосна, пръстите му започнаха да пушат и се покриха с мехури. От врата му се издигна смрадлив пушек.

Рейна стисна по-силно.

— Това е за Фебе — изсъска тя в ухото му, — за Кинзи. За всички, които уби. Ще умреш от ръцете на *момиче*.

Орион започна да се гърчи и се опита да се съпротивлява, но волята на Рейна бе непоколебима. Силата на Атина бе в наметалото ѝ, тази на Белона — в ръцете ѝ. Не една, а две могъщи богини ѝ помагаха, но Рейна бе тази, която трябваше да довърши врага.

И тя го стори.

Гигантът падна на колене и потъна във водата. Рейна не го пусна, докато той не спря да се съпротивлява и не стана на пяна. Механичното му око изчезна под вълните. Лъкът му потъна.

Рейна го остави. Не искаше трофей от него, не желаше нито една част от гиганта да оцелее. Подобно на *манията* на баща ѝ и всички други ужасни духове от миналото ѝ, Орион нямаше на какво да я научи. Заслужаваше да бъде забравен.

А и зората настъпваше.

Рейна заплува към яхтата.

XL. РЕЙНА

Нямаше време да се радва на победата си над Орион.

По муцуната на Блекджак имаше пяна. Кръв капеше от раната на хълбока му. Рейна разкъса торбата със запаси, която Фебе ѝ бе дала, и проми раната с лековита отвара. След това стри малко от рога на еднорог с острието на джобното си ножче.

— Моля те, моля те — прошепна тя на себе си.

Всъщност нямаше идея какво прави, но изчисти раната доколкото можа, и хвана дръжката на стрелата. Ако върхът ѝ бе назъбен, можеше да нанесе повече щети, като я изтегли. Но ако бе отровна, не можеше да я остави вътре. Нямаше и как да я избута, тъй като бе в средата на тялото му. Трябваше да избере най-малкото зло.

— Това ще боли, приятелю — каза тя на Блекджак.

Той изпръхтя, все едно да искаше да отвърне: „кажи ми нещо, което не знам“.

Тя разряза малко раната от двете страни с ножа си. След това издърпа стрелата. Блекджак изцвили от болка, но тя излезе лесно. Върхът не бе назъбен. Може би бе намазан с отрова, но нямаше как да е сигурна. Трябваше да решава проблемите един по един.

Изля още от лековитата отвара в раната и я превърза. Натисна и преброи наум. Кървенето като че ли намаля.

След това изсипа праха на еднорог в устата на Блекджак.

Изгуби представа за времето. Пулсът на коня стана по-силен. Очите му просветнаха. Дишането му се успокои.

Когато Рейна се изправи, трепереше от страх и изтощение, но Блекджак бе все още жив.

— Ще се оправиш — обеща тя, — ще извикам помощ от лагера на нечистокръвните.

Блекджак изсумтя. Рейна можеше да се закълне, че се опитва да каже „поничка“. Явно бе обезумяла.

Внезапно осъзна колко е просветляло небето. Атина Партенос блестеше на слънцето. Гуидо и останалите крилати коне тропаха

нетърпеливо с копита.

— Битката... — Рейна се обърна към брега, но не видя следи от военни действия. Гръцката трирема обикаляше спокойно морето. Хълмовете изглеждаха зелени и мирни.

За миг се запита дали римляните не са се отказали от атаката. Може би Октавиан бе дошъл на себе си. Може би Нико и останалите бяха спечелили легиона.

И тогава оранжево зарево обагри върховете на хълмовете. Множество огнени линии се спуснаха от небето като пламнали пръсти.

Онагрите бяха изстреляли първия си залп.

XLІ. ПАЙПЪР

Пайпър не се изненада от пристигането на змийските хора.

Цяла седмица бе мислела за срещата си с бандита Скирон. Тогава, след като избягаха от грамадната човекоядна костенурка, бе застанала на палубата на *Арго II* и бе направила грешката да обяви: „Тук сме в безопасност“.

Точно в този момент стрела бе пронизала мачтата, на милиметри от носа ѝ.

Така Пайпър получи ценен урок. Никога не предполагай, че си в безопасност, и никога не дразни мойрите, като *обявяваш*, че наистина го мислиш.

Затова, когато корабът акостира на пристанището в Пирея в покрайнините на Атина, Пайпър сподави порива си да въздъхне от облекчение. Наистина бяха стигнали до крайната цел. Някъде наблизо, сред редиците круизни кораби и хълмовете, обсипани със сгради, щяха да намерят Акропола.

По един или друг начин днес пътуването им щеше да завърши.

Но това не означаваше, че има право да се отпусне. Всеки момент можеше да ги сполети неприятна изненада.

Оказа се, че изненадата са трима души със змийски опашки вместо крака.

Пайпър бе на пост, а приятелите ѝ се подготвяха за битка — проверяваха оръжията си, зареждаха балистите и катапултите. Тя забеляза змийските хора, още докато пълзяха по доковете и си проправяха път сред смъртните туристи, които не им обръщаха внимание.

— Анабет? — извика Пайпър.

Анабет и Пърси веднага дойдоха.

— Страхотно — каза Пърси, — *скитски дракони*.

— Не мисля — присви очи Анабет. — Не приличат на тези, които сме виждали. А и *скитските дракони* имат по две змийски опашки вместо крака. Тези са само с по една.

— Права си — съгласи се Пърси, — а и са по-човекоподобни от кръста нагоре. Няма люспи и слуз. Да говорим или да се бием?

Пайпър се изкушаваше да предпочете *битката*. Не можеше да не се сети за историята, която бе разказала на Джейсън — за ловеца от племето на чероките, който нарушил табуто си и се превърнал в змия. Тримата изглеждаха, все едно бяха изяли много катерици.

Но този, който водеше, напомни на Пайпър за баща ѝ, когато си бе пуснал брада за филма „Царят на Спарта“. Змийският човек вървеше с високо вдигната глава. Лицето му бе изсечено като от бронз, очите — черни като базалт, къдравата черна коса — като намазана с масло. Горната част на тялото му бе като изваяна от мускули и бе покрита само с гръцка *хламида* — бяла вълнена дреха, която висеше закачена на едното му рамо. От кръста надолу представляваше огромна змийска опашка. Зелена и дълга около два метра и половина, тя се гънеше от движенията му.

В едната си ръка държеше жезъл с бляскав зелен скъпоценен камък отгоре. В другата — чиния, покрита със сребърен похлупак, все едно бе келнер в луксозен ресторант.

Двамата зад него изглеждаха като стражи. Носеха бронзови нагръдници и странни шлемове с конска грива. Копията им завършваха със зелени скъпоценни камъни. На овалните им щитове имаше голяма гръцка буква К — *капа*.

Спряха на няколко метра от *Арго II*. Водачът им погледна нагоре към героите. Изражението му бе напрегнато, но неразгадаемо. Можеше да бъде ядосан, разтревожен или пък просто да му се ходи до тоалетна.

— Искам разрешение да дойда на борда. — Дрезгавият му глас напомни на Пайпър за бръснач, прокаран по точило като в бръснарницата на дядо ѝ в Оклахома.

— Кой си ти? — попита тя.

Тъмните му очи се спряха върху нея.

— Аз съм Кекропс, първият и вечен цар на Атина. Искам да те посрещна с добре дошла в моя град.

Той надигна покритата чиния.

— Донесох торта.

— Това е номер, нали? — погледна Пайпър към приятелите си.

— Вероятно — отвърна Анабет.

— Поне е донесъл десерт. — Пърси се усмихна на змийските хора. — Добре дошли на борда!

Кекропс се съгласи да остави стражите си на палубата заедно с масата Бъфорд, която им нареди да направят двайсет лицеви опори. Стражите приеха това като предизвикателство.

В същото време царят на Атина бе поканен в столовата, „за да се опознаят“.

— Моля, седнете — предложи Джейсън.

— Змийските хора не седят — сбърчи нос Кекропс.

— Моля, останете прав — каза Лио, след което разряза тортата и натъпка едно парче в устата си, преди Пайпър да успее да го предупреди, че може да е отровно, негодно за ядене от смъртни или просто некачествено.

— Браво! — ухили се той. — Не знаех, че змийските хора са такива сладкари. В тортата има портокали и мед. С чаша мляко щеше да е още по-вкусна.

— Змийските хора не пият мляко — отвърна Кекропс. — Не консумираме никакви млечни продукти.

— И аз! — отвърна Франк. — Имам предвид, че и аз не консумирам млечни продукти, не че съм змийски човек. Но ако поискам, мога да стана на влечуго...

— Както и да е — прекъсна ги Хейзъл, — цар Кекропс, какво ви води насам? Как разбрахте, че сме пристигнали?

— Знам всичко, което се случва в Атина — отвърна Кекропс. — Аз съм първият цар на града, негов основател, роден от земята. Аз отсъдих в спора между Атина и Посейдон, като избрах Атина за закрилница на града.

— Няма проблем — промърмори Пърси и Анабет го сръчка.

— Чувала съм за теб, Кекропс — каза тя. — Ти пръв си извършил жертвоприношения в чест на Атина. Построил си първото ѝ светилище на Акропола.

— Точно така. — Кекропс звучеше все едно съжалява за взетото решение. — Ние сме първите атиняни. *Гемини*.

— Това не беше ли зодия близнаци? — попита Пърси. — Аз съм зодия Лъв.

— Аз пък нося името Лъв — намеси се Лио.

— Престанете и двамата! — скара им се Хейзъл. — *Гемини* ще рече *двойствени*. Наполовина хора, наполовина змии. Така се нарича народът му. Самият той е *геминус*. Така е единственото число.

— Да... — Кекропс се отдръпна от Хейзъл, все едно го бе обидила. — Преди хиляди години бяхме прогонени под земята от двукраките, но познавам града по-добре от всеки друг. Дойдох да ви предупредя. Ако опитате да стигнете Акропола над земята, ще бъдете унищожени.

Джейсън спря да дъвче тортата си.

— От вас?

— От армиите на Порфирион — отвърна змийският крал. — Акрополът е опасан със страховити обсадни машини. Онагри.

— *Още* онагри? — възмути се Франк. — Да не ги купуват на разпродажба?

— Циклопите — предположи Хейзъл. — Те снабдяват едновременно Октавиан и гигантите.

— Какво повече ни трябва, за да разберем, че Октавиан е от лошите? — изсумтя Пърси.

— Но това не е всичко — предупреди Кекропс. — Въздухът гъмжи от духове на бурята и грифони. Земеродни патрулират по всички пътища към Акропола.

Франк потропа с пръсти по капака от тортата.

— Значи предлагаш да останем тук и да се предадем? Прекалено далеч стигнахме, за да го направим.

— Предлагам алтернатива — каза Кекропс. — Подземни пътища към Акропола. Ще ви помогна. В името на Атина. В името на боговете.

Косъмчетата по врата на Пайпър настръхнаха. Спомни си какво бе казала гигантката Перибоя в съня ѝ. Че в Атина ще намерят както приятели, така и врагове. Може би гигантката бе имала предвид Кекропс и змийските хора. В гласа на Кекропс обаче имаше нещо, което не ѝ харесваше — стържене на бръснач, все едно се кани да нанесе изненадващ удар.

— Каква е уловката? — попита тя.

Кекропс обърна неразгадаемите си тъмни очи към нея.

— Само малка група герои — не повече от трима — може да мине незабелязано от гигантите. Иначе мирисът ще ви издаде. Нашите подземни проходи обаче могат да ви отведат точно при руините на

Акропола. Там ще можете да обезвредите обсадните машини и да позволите остатъка от екипажа да приближи. Ако имате късмет, ще изненадате гигантите. Може би ще успеете да прекъснете церемонията.

— Каква церемония? — попита Лио. — А... сетих се. Събуждат Гея.

— Вече са започнали — предупреди ги Кекропс. — Не чувствате ли как трепери земята? Ние, *гемините*, сме вашата най-добра надежда. Пайпър долови нетърпението в гласа му. Напомняше й глад.

— Някакви възражения? — огледа се Пърси.

— Няколко — отвърна Джейсън. — Пред портите на врага сме. Искат да ни разделят. Хората не умираха ли така във филмите на ужасите?

— Освен това — продължи Пърси — Гея *иска* да стигнем Партенона. Да обагри камъните с кръвта ни, някаква такава психария беше. Няма ли да й попаднем право в ръчичките?

Анабет погледна към Пайпър. В очите й се четеше незададен въпрос.

Какво е предчувствието ти?

Пайпър още не бе свикнала с това — Анабет да й иска съвет. Но след Спарта двете се бяха научили, че могат да решават проблемите заедно, като ги разглеждат от два различни ъгъла.

Анабет виждаше къде е логиката и изготвяше тактиката. Пайпър долавяше това, което оставаше скрито за ума. Заедно решаваха проблемите два пъти по-бързо. А понякога се объркваша безнадеждно една друга.

Предложението на Кекропс бе разумно. Звучеше като най-малко самоубийствената възможност. Пайпър обаче бе сигурна, че змийският цар крие истинските си намерения. Просто не знаеше как да го докаже.

После обаче си спомни нещо, което баща й й бе казал преди години. „Наречена си Пайпър, защото дядо ти Том знаеше, че имаш силен глас. Можеш да научиш всички песни на чероките, дори тази на змиите.“

Мит от съвсем различна култура, но ето, че сега наистина се бе озовала лице в лице с царя на змиите.

Затова запя „Съмъртайм“, една от любимите мелодии на баща й. Кекропс я загледа учуден, след което започна да се люлее.

Отначало Пайпър пееше почти несъзнателно, пред приятелите си и пред един змийски човек. Баща ѝ винаги бе казвал, че има хубав глас, но тя не обичаше да привлича вниманието към себе си. Дори не обичаше да участва в лагерните песни. Сега думите ѝ изпълниха столовата. Всички я слушаха като омагьосани.

Свърши първия куплет и никой не проговори за пет секунди.

— Пайпс... — каза Джейсън. — Нямах и представа...

— Това беше красиво — съгласи се Лио. — Може би не колкото песента на *Калипсо*, но все пак...

Но Пайпър остана загледана в змийския цар.

— Какви са истинските ти намерения?

— Да ви измамя — отговори той в транс. — Надявахме се да ви отведем в тунелите и да ви унищожим.

— Защо? — попита Пайпър.

— Майката Земя обеща да ни награди. Ако пролеем кръвта ви под Партефона, това ще е достатъчно, за да я пробудим окончателно.

— Но ти служиш на Атина — отвърна Пайпър — Ти си основал града ѝ.

Кекропс изсъска.

— И в замяна богинята ни изостави. Атина ме замени с двукрак човешки цар. Подлуди щерките ми и те скочиха от скалите на Акропола. Първите атиняни, *гемините*, бяха прокудени под земята и забравени. Богинята на Мъдростта ни обърна гръб, но земята също е мъдра. Преди всичко ние сме деца на Гея. Тя ни обеща място под слънцето на горния свят.

— Гея лъже — възрази Пайпър. — Тя иска да унищожи горния свят, а не да го дарява на когото и да е.

— Все тая — оголи зъби Кекропс. — Да не би под властта на боговете изменници да е по-добре?

Той вдигна жезъла си, но Пайпър изпя още един куплет от „Съмъртайм“. Ръцете на змийския цар увиснаха. Погледът му стана стъклен.

Пайпър изпя още няколко реда от песента, след което зададе нов въпрос.

— Какво от това, което ни каза за защитата на гигантите и подземния проход под Акропола, е вярно?

— Всичко — отвърна Кекропс. — Акрополът е отлично укрепен, точно както ви го описах. Всяка наземна атака е обречена на неуспех.

— В такъв случай *можеш* да ни преведеш през тунелите си — каза Пайпър. — Това също е вярно, нали?

— Да... — намръщи се Кекропс.

— И ако наредиш на хората си да не ни нападат, те ще се подчинят, нали? — продължи тя.

— Да, но... — Кекропс потрепери. — Най-много трима могат да приближат, без да привлекат вниманието на гигантите.

Очите на Анабет помръкнаха.

— Пайпър, това е безумно. Той ще ни убие при първа възможност.

— Да — съгласи се змийският цар, — само музиката на момичето ме контролира. Мразя това. Моля, попей ми още малко.

Пайпър изпя още един куплет.

Лео започна да играе с две лъжици, които въртя по масата, докато Хейзъл не го плесна по ръката.

— Аз трябва да ида — отвърна Хейзъл, — щом е под земята.

— Никога — отвърна Кекропс. — Дете на Подземното царство? Хората ми ще се отвратят от присъствието ти. Няма музика, достатъчно очарователна, че да им попречи да те убият.

— А може и да остана — преглътна Хейзъл.

— Значи аз и Пърси — предложи Анабет.

— Хм... — вдигна ръка Пърси, — пак да припомня, че Гея иска точно това. Да обагри камъните с кръвта ни и прочее.

— Знам. — Изражението на Анабет бе мрачно. — Но това е логичният избор. Най-старите светилища на Акропола са посветени на Посейдон и Атина. Кекропс, това няма ли да замаскира появата ни?

— Да — призна змийският цар, — трудно ще доловят миризмата ви. Руините вече вонят с аурата на тези двама богове.

— И аз — каза Пайпър на края на песента, — за да държим приятеля ни под око.

Джейсън стисна ръката ѝ.

— Не ми харесва, че пак трябва да се разделяме.

— Това е най-добрият ни шанс — каза Франк. — Тримата ще се промъкнат и ще обезвредят онагрите, а после ще предизвикат хаос. След това ние ще се появим и ще ги обстреляме с балистите.

— Това може и да проработи — каза Кекропс, — ако не ви убия преди това.

— Имам идея — каза Анабет. — Франк, Хейзъл, Лио... трябва да поговорим. Пайпър, ще задържиш ли вниманието на приятеля ни с малко музика?

Пайпър запя друга песен — „Щастливи пътеки“, глупава мелодия, която татко ѝ пееше винаги щом напуснеха Оклахома, за да се върнат в Ел Ей. Лио, Франк и Хейзъл отидоха да обсъждат стратегията.

— Е — Пърси се изправи и стисна ръката на Джейсън, — до срещата в Акропола явно аз ще трябва да убивам гигантите.

XLII. ПАЙПЪР

Бащата на Пайпър обичаше да казва, че да посетиш летището не е като да си бил наистина в града. Тя смяташе същото и за канализациите.

От пристанището насам не бе видяла нищо от Атина, освен тъмните, вонящи тунели. Змийските хора ги изведоха от доковете през една желязна шахта право към подземното си леговище, което вонеше на развалена риба и плесен.

Атмосферата не я улесняваше да пее за лятното време, вълната и лекия живот, но Пайпър не спря. Ако млъкнеше за повече от минута-две, Кекропс и стражите му започваха да съскат гневно.

— Това място не ми хареса — промърмори Анабет. — Напомня ми на подземията в Рим.

— Нашето царство е толкова по-старо — изсмя се Кекропс със съск. — *Много* по-старо.

Анабет хвана Пърси за ръка, което накара Пайпър да съжали, че Джейсън не е с нея. Щеше да се радва дори на Лио, макар че нямаше да го хване за ръката. Най-вече защото ръцете му пламваха, когато е притеснен.

Гласът на Пайпър отекна в тунелите. Докато напредваха през леговището, още змийски хора се събраха, за да ги чуят. Скоро ги следваше цяла процесия — десетки *гемини*, които се клатушкаха и пълзяха.

Пайпър доживя да изпълни предсказанието на дядо си. Бе научила песента на змиите, която се оказа измислена от Джордж Гершуин през 1935 година. Засега бе удържала змийския цар да не я ухапе, точно като в старата приказка на чероките. За нещастие, легендата споменава за проблем — воинът, научил песента на змиите, бе жертвал жена си, за да я усвои. А Пайпър не искаше да жертва никого.

Стъкленницата с лека на изцерителя бе увита в кожената торбичка на колана ѝ. Не бе имала време да разговаря с Джейсън и Лио, преди

да тръгнат. Можеше само да се надява, че ще се съберат на хълма, преди някой наистина да има нужда от лекарството. Ако някой загинеше и тя не успееше да го стигне...

Просто не спирай да пееш — каза си.

Минаха през грубо издълбани каменни зали, осеяни с кости. Изкатериха се по издатини толкова стръмни и хлъзгави, че бе чудо как не паднаха. По едно време минаха през топла пещера с размерите на спортна зала, пълна със змийски яйца. Върховете им бяха покрити със сребърни нишки и напомняха слюзести коледни топки.

Все повече и повече от змийските хора се присъединяваха към процесията. Докато се плъзгаха зад нея, звучаха като армия футболисти, скърцащи с бутонките си.

Пайпър се запита колко ли *гемини* живеят тук. Стотици, може би хиляди.

Помисли си, че чува по коридорите ехото от ударите на собственото си сърце. То сякаш биеше все по-шумно и по-шумно, колкото по-надълбоко слизаха. После осъзна, че постоянният трясък идва около тях и отеква в камъка и въздуха.

Будя се. Гласът на жена, ясен колкото песента на Пайпър.

— Това не е на хубаво — замръзна Анабет.

— Като Тартара — отвърна Пърси настръхнал. — Помниш ли... как биеше сърцето му. Когато се появи...

— Недей — каза Анабет, — не ми напомняй.

— Извинявай. — Осветено от сиянието на меча, лицето на Пърси напомняше огромна светулка, която кръжи в тъмното.

Гласът на Гея проговори отново, този път по-високо.

Най-последно.

А този на Пайпър потрепери.

Заляха я вълни на ужас, както и в спартанския храм. Но сега боговете Деймос и Фобос ѝ бяха приятели. Тя остави страха да бушува в нея като гориво и го използва, за да подсили песента си. Пееше за змийските хора, за безопасността на приятелите си. Защо не попееше и за Гея?

Най-последно стигнаха върха на каменния хълм, където пътеката се разделяше от завеси зелена слуз.

— Зад този камуфлаж е Акрополът — обърна се Кекропс към героите. — Трябва да останете тук. Ще проверя дали пътят е чист.

— Чакай. — Пайпър се обърна към *гемините*. — Над вас има само смърт. Ще е по-безопасно да сте в тунелите. Върнете се бързо назад. Забравете, че сте ни виждали. Защитете се.

Страхът в гласа ѝ се сля перфектно с очарователната магия. Змийските хора, дори стражите, се обърнаха и запълзяха обратно към мрака, като оставиха царя си сам.

— Кекропс — каза Пайпър, — ти възнамеряваш да ни предадеш веднага след като минеш през слузта.

— Да — не отрече той, — ще предупредя гигантите и те ще ви унищожат. — После изсъска. — Защо ти казах това?

— Чу сърцето на Гея — настоя Пайпър. — Не усещаш ли яростта ѝ?

Кекропс потръпна. Върхът на жезъла му засия с мътен блясък.

— Да, чувствам я. Ядосана е.

— Тя ще унищожи всичко — каза Пайпър. — Ще остави от Акропола само един кратер. Твоят град Атина ще бъде унищожен, заедно с народа ти. Не ми ли вярваш?

— Аз... вярвам ти.

— Каквато и омраза да таиш към хората и героите, ние сме единственият шанс за Атина. Само ние можем да спрем Гея. Затова няма да ни предадеш. Заради себе си и своя народ ще огледаш пътя и ще провериш дали е чисто. Няма да кажеш нищо на гигантите. След това ще се върнеш.

— Това е... така ще направя. — Кекропс мина през слузестата мембрана.

— Това беше невероятно, Пайпър — поклати удивена глава Анабет.

— Ще видим дали ще стане. — Пайпър седна на студения каменен под. Предположи, че е добре да си почине, докато може.

Другите седнаха до нея. Пърси ѝ подаде манерка с вода. Докато не отпи, Пайпър не бе осъзнала колко е ожадняла.

— Благодаря.

— Смяташ ли, че очарователната магия ще проработи? — попита Пърси.

— Не зная — призна тя. — Ако след две минути Кекропс се върне с армия гиганти, явно няма да е проработила.

Тътенът от сърцето на Гея отека в пода. На Пайпър ѝ се стори странно, но ѝ напомни за морето, за вълните, които се разбиваха у дома по бреговете на Санта Моника.

Запита се какво ли прави баща ѝ сега. В Калифорния бе нощ. Може би спеше или даваше късно телевизионно интервю. Пайпър се надяваше, че е на любимото си място — на дивана в спалнята, загледан в луната, грейнала над Тихия океан и намерил малко спокойствие. Пайпър искаше да вярва, че е щастлив и доволен...

В случай че се проваляха.

Спомни си приятелите си от хижата на Афродита в лагера на нечистокръвните. Замисли се за братовчедите си в Оклахома, което бе странно, тъй като не бе прекарвала много време с тях. Дори не ги познаваше. Сега съжеляваше за това.

Искаше ѝ се да бе рискувала повече в живота си. Да бе оценявала по-добре нещата, които има. Винаги щеше да е благодарна на семейството си на борда на *Арго II*, но имаше и други приятели и роднини, които ѝ се искаше да може да види за последно.

— Вие мислите ли понякога за семействата си? — попита тя.

Бе глупав въпрос, особено преди битка. Пайпър трябваше да остане съсредоточена в подвига, а не да разсейва приятелите си. Те обаче не ѝ се скараха.

Погледът на Пърси стана разсеян. Долната му устна се разтрепера.

— Мама... не съм я виждал откакто Хера ме отвлече. Обадих ѝ се от Аляска. Пратих няколко писма по тренер Хедж. Аз... — Внезапно проплака. — Имам си само нея. И пастрока си Пол.

— И Тайсън — напомни му Анабет. — И Гроувър. И...

— Да, разбира се — отвърна Пърси. — Сега се почувствах по-добре.

Вероятно Пайпър трябваше да се разсмее, но бе прекалено нервна и обхваната от меланхолия за това.

— Ами ти, Анабет?

— Татко... мащехата ми и доведените ми братя. — Тя завъртя меча от драконова кост в скута си. — След всичко, което преживях последната година, ми се струва глупаво, че съм ги мразила толкова дълго. А роднините на баща ми... не съм се сещала за тях от години. Имам чичо и братовчед в Бостън.

— Въпреки шапката на „Янкис“ имаш роднини на територията на „Ред Сокс“^[1]? — Пърси изглеждаше шокиран.

— Не се срещам с тях — усмихна се немощно Анабет. — Татко и чичо не се разбират много. Някаква стара вражда, не знам каква. Невероятно глупаво е за какви неща се карат хората.

Пайпър кимна. Искаше й се да има дарбата на Асклепий. Да погледне към хората и да разбере какво ги наранява, след това да им изпише рецепта и всичко да се оправи. Но се досети, че вероятно именно затова Зевс държи Асклепий затворен в подземния храм.

Имаше болка, която не биваше да се отмива твърде лесно. Трябваше да се изправиш срещу нея, дори да я приемеш. Без агонията от последните няколко месеца, Пайпър нямаше да намери най-добрите си приятелки Хейзъл и Анабет. Нямаше да открие собствената си смелост. Със сигурност нямаше да пее на змийските хора от подземията на Атина.

Зелената мембрана на върха на тунела потръпна.

Пайпър грабна меча си и се изправи, готова за орда чудовища. Кекропс обаче дойде сам.

— Пътят е чист — каза той, — но трябва да побързате. Церемонията е почти завършена.

Да си проправи път през завеса от слуз, бе почти толкова забавно за Пайпър, колкото си бе представляла.

Бе като да излезеш през носа на гигант. За радост, нито една част от лепкавото вещество не остана по нея, но въпреки това кожата й настръхна от погнуса.

Заедно с Пърси и Анабет се озоваха в хладна влажна пещера, която напомняше основите на храм. Неравната земя около тях се простираше към нисък каменен таван нагоре в мрака. Точно над главите им имаше правоъгълен отвор към небето. Пайпър можеше да види очертания на стени и върхове на колони, но не и чудовища.

Маскировъчната мембрана се затвори зад тях и се сля със земята. Пайпър опря ръка в нея. Мястото изглеждаше като направено от здрав камък. Нямаше да се връщат по пътя, по който бяха дошли.

Анабет прокара длан по земята, върху която имаше следа с големина на човешко тяло — бе с назъбена форма сякаш от крак на гарван. Бялата повърхност, като дялан камък, бе цялата на бабуни.

— Това е мястото — каза тя. — Пърси, това е следата от тризъбеца на Посейдон.

Пърси с нежелание докосна белезите.

— Явно е използвал особено големия си тризъбец.

— Тук е ударил земята — рече Анабет — и е направил извор солена вода, когато се е състезавал с майка ми Атина за покровител на града.

— Значи оттук е започнала враждата — каза Пърси.

— Да.

Той придърпа Анабет към себе си и я целуна... за толкова дълго, че на Пайпър ѝ стана неудобно, макар да не каза нищо. Спомни си старото правило от хижата на Афродита. За да бъдеш истинска дъщеря на богинята, трябва да разбиеш нечие сърце. Но Пайпър отдавна бе решила да промени това правило. Пърси и Анабет бяха съвършеният пример. Трябваше да *изцериш* нечие сърце. Това бе много по-добро изпитание.

Когато Пърси се отдръпна, Анабет гледеше като риба на сухо.

— До тук с враждата — отсече той. — Обичам те, умницата ми.

Анабет въздъхна, все едно нещо в гърдите ѝ се бе разтопило.

— Съжалявам — обърна се Пърси към Пайпър, — трябваше да го направя.

— И как може една дъщеря на Афродита да се обиди от това? — ухили се Пайпър. — Ти си готино гадже.

— Ъм... както и да е — изсумтя Анабет, — в момента сме под Ерехтайона. Храм, посветен едновременно на Атина и Посейдон. Партедонът е на югозапад. Трябва да се промъкнем и да обезвредим колкото се може повече обсадни оръжия, за да проправим път за *Арго II*.

— На дневна светлина — каза Пайпър. — Как ще останем незабелязани?

Анабет погледна към небето.

— Точно затова измислих плана с Франк и Хейзъл. Надявам се, че... О! Виж!

Над тях избръмча пчела, последвана от цяло ято. Те се завъртяха около колоната и увиснаха над входа на пещерата.

— Кажете „здрассти“ на Франк — рече Анабет.

Пайпър махна на пчелите и те отлетяха.

— Как става тоя номер? — попита Пърси. — Като... един пръст е пчела, а две пчели са очите му?

— Не знам — призна Анабет, — но той ни е връзката. Когато каже на Хейзъл, че сме готови, тя ще...

— Олеле! — извика внезапно Пърси.

Анабет запуши устата му.

Което бе странно, понеже внезапно всички те се бяха превърнали в огромни шесторъки земеродни.

— Мъглата на Хейзъл — каза Пайпър с дълбок боботещ глас.

Погледна надолу и осъзна, че тя също прилича на неандерталец — космата, кривокрака, с огромни стъпала и по препаска. Ако се съсредоточеше, можеше да види нормалните си ръце, но когато ги раздвижеше, те потръпваха като мираж и се превръщаха в шест лапи на земероден.

Пърси направи гримаса, която изглеждаше ужасно на внезапно погрознялото му лице.

— Анабет, какъв късмет, че те целунах *преди* промяната!

— Много благодаря — отвърна тя. — А сега да вървим. Аз ще тръгна по посока на часовниковата стрелка през периметъра. Пайпър, ти тръгни обратно на часовниковата стрелка. Пърси, ти — по средата.

— Чакай — каза Пърси. — Отиваме право при психарията с жертвоприношението върху камъните и ти искаш да ни разделиш *още повече*?

— Така ще покрием повече разстояние — обясни Анабет. — Трябва да побързаме. Тези наричания...

Пайпър не се бе заслушала досега, но сега чу ужасен тътен в далечината — като жуженето на сто мотокара. Тя погледна към земята и я видя как трепери, а камъчетата се търкаляха на югозапад, все едно теглени към Партенона.

— Добре — каза Пайпър, — ще се видим пред трона на гиганта.

Отначало беше лесно.

Чудовищата бяха навсякъде — стотици човекоядни великани, земеродни и циклопи, повечето от които се бяха събрали пред Партенона и гледаха церемонията. Пайпър стигна скалите на Акропола, без някой да я спре.

До първата онагра имаше три земеродни, които се печаха на слънце, легнали на скалите. Пайпър отиде до тях и се усмихна.

— Здравейте!

Преди да могат да отговорят, ги посече с меча си. И тримата се превърнаха в купчини шлака. Тя срязва кордата на онаграта, за да не може да се стреля с нея, и продължи напред.

Вече знаеше какво да направи. Щеше да причини колкото се може повече щети, преди саботажът да бъде разкрит.

Забеляза патрул циклопи. Втората онагра бе обкръжена от татуирани лестригонски великани, но Пайпър успя да стигне машината, без да предизвика подозрения, и пусна стъкленица гръцки огън в прашката. Ако имаше късмет, катапултът щеше да гръмне, докато се опитваха да го заредят.

Продължи напред. Грифони бяха свили гнезда в колонадата на стария храм. Група емпуси се криеха в сенчест проход и сякаш дремеха. Огнените им коси и бронзовите им крака проблясваха. Надяваше се слънчевата светлина да ги направи тромави, ако се стигнеше до битка.

Когато успееше, Пайпър убиваше самотните чудовища, а големите групи заобикаляше. В това време край Партенона се събираше все по-голяма тълпа. Заклинателските наричания вече бяха оглушителни. Пайпър не виждаше какво става в руините — подаваха се само главите на двайсетина гиганта, които стояха в кръг, ломотеха и се клатеха, като че пеят чудовищна пародия на детска песничка.

Обезвреди трета обсадна машина, като преряза въжетата ѝ. Това щеше да даде на *Арго II* чист път от север.

Надяваше се Франк да следи напредъка ѝ. Запита се колко ли време ще трябва на кораба, за да пристигне.

Внезапно наричанията секнаха. На хълма отекна едно страхотно БУМ! Гигантите извикаха триумфално край Партенона, а навсякъде около Пайпър чудовищата хукнаха към звука на празненствата.

Това не беше на хубаво. Пайпър се присъедини към група вонящи земеродни и стигна главните стъпала на храма, след което се покатери на едно метално скеле, за да надникне над главите на великаните и циклопите.

Сцената сред руините едва не я накара да извика.

Десетки гиганти стояха в полукръг пред трона на Порфирион и крещяха и размахваха оръжията си, а двама от тях обикаляха с перчене кръга и показваха какво са хванали. Принцеса Перибоя държеше Анабет за врата, все едно бе дива котка. Гигантът Енкелад бе стиснал Пърси в огромния си юмрук.

Анабет и Пърси се бореха, но бе безнадеждно. Похитителите им ги показаха на тържествуващата орда чудовища, след което се обърнаха към Порфирион, който стоеше доволен на импровизирания си трон. Белите му очи блестяха от злоба.

— Точно навреме! — кресна царят на гигантите. — Кръвта на Олимп ще пробуди Майката Земя!

[1] „Янкис“ и „Ред Сокс“ са американски бейзболни отбори от Ню Йорк и Бостън. Състезават се във Висшата бейзболна лига. — Бел.ред. ↑

XLIII. ПАЙПЪР

Пайпър наблюдаваше с ужас как царят на гигантите се изправя в цял ръст. Бе висок почти колкото колоните на храма. Лицето му бе точно такава, каквото го помнеше тя — зелено като хрчка и изкривено в зловна гримаса. Косата му бе с цвят на водорасли и с вплетени в нея мечове и брадви, откраднати от загинали герои.

Той се извиси над пленниците си и ги загледа как се гърчат.

— Пристигнаха точно, както го предвиди, Енкелад! Браво!

Старият враг на Пайпър сведе глава, а костите, вплетени в плитките му изтракаха.

— Не беше трудно, царю мой.

Изобразените по бронята му пламъци заблестяха. Копието му гореше в пурпурен пламък. Имаше нужда само от една ръка, за да държи пленника си. Въпреки цялата си сила и всичко, което бе преживял, Пърси Джаксън бе безпомощен срещу огромната мощ на гиганта и предречената му съдба.

— Знаех си, че тези двамата ще поведат атаката — продължи Енкелад. — Знаем как мислят. Атина и Посейдон... бяха същите като децата си! И двамата смятаха града за свой собствен. Арогантността им ги провали.

Пайпър едвам успяваше да разсъждава при целия рев от тълпата, но си повтори думите на Енкелад — „Знаех си, че тези двамата ще поведат атаката“. Сърцето ѝ бясно затупка.

Гигантите бяха очаквали Пърси и Анабет. Но не и *нея*.

Поне веднъж това, че е Пайпър Маклийн, дъщеря на Афродита, която никой не приема насериозно, бе помогнало.

Анабет опита да каже нещо, но гигантката Перибоя я разклати за врата.

— Млъкни! Не искам да чувам лъжите ти! — Принцесата извади нож, дълъг колкото меча на Пайпър. — Окажи ми честта, татко!

— Чакай, дъще — отстъпи назад царят. — Жертвоприношението трябва да бъде извършено както трябва. Тоон, унищожителю на

съдбата, пристъпи напред!

Старият сив гигант се появи, хванал огромен сатър. Млечнобелите му очи се спряха на Анабет.

Пърси изкрещя. Гейзери вода изригнаха на стотина метра, в другия край на Акропола.

Цар Порфирион се изсмя.

— Слабо, сине на Посейдон. Земята тук е прекалено могъща. Дори баща ти не би успял да призове повече от солено изворче. Но не се безпокой. Единствената течност, която ни трябва от теб, е кръвта ти!

Пайпър погледна отчаяно към небето. Къде бе *Арго II*?

Тоон коленичи и докосна земята с острието на сатъра си.

— Майко Гея! — Имаше невъзможно дълбок глас, който разтърси руините и накара металното скеле да потрепери под краката на Пайпър. — В древни времена кръв бе смесена с твоята почва, за да създаде живота. Нека днес кръвта на полубоговете върне услугата. Ще те пробудим окончателно и завинаги! Ще царуваш като наша господарка!

Без да му мисли, Пайпър скочи от скелето. Прелетя над главите на циклопи и великани, приземи се в центъра на двора и си проправи път през кръга гиганти. Когато Тоон надигна сатъра си, Пайпър замахна с меча и отрязва ръката му през китката.

Старият гигант изви от болка. Сатърът и отсечената му ръка паднаха в прахта пред краката на Пайпър. Тя усети как Мъглата изгаря и я разкрива — едно само момиче сред армия от великани, с назъбено бронзово острие, което, сравнено с огромните им оръжия, бе като клечка за зъби.

— КАКВО СТАВА? — развика се Порфирион. — Как може това безполезно и немощно създание да се намесва?

Пайпър последва инстинктите си и нападна.

Предимствата ѝ бяха, че е малка, бърза и напълно полудяла. Извади ножа Катоптрис и го хвърли към Енкелад с надеждата, че няма да улучи Пърси по погрешка. След което скочи настрана, без да гледа резултатите. Предвид вика на болка, нададен от гиганта, допусна, че е уцелила когото трябва.

Няколко гиганта хукнаха към нея. Пайпър се шмугна между краката им и ги остави да си ударят главите. Мина през тълпата, като

забиваше меча си в драконовите нозе при всяка възможност и викаше:

— БЯГАЙТЕ! СПАСЯВАЙТЕ СЕ!

Настана пълна паника.

— НЕ! — кресна Порфирион. — СПРЕТЕ Я! УБИЙТЕ Я!

Едно копие едва не я промуши. Пайпър го избегна и продължи да тича.

Като игра на „Плени знамето“ е — каза си тя. — Само дето враговете са по десет метра и нагоре.

Един огромен меч преряза пътя ѝ. В сравнение с тренировките с Хейзъл, този удар бе абсурдно бавен. Пайпър скочи над острието и тръгна на зиг-заг към Анабет, която продължаваше да рита и да се гърчи в хватката на Перибоя. Трябваше да освободи приятелката си.

За съжаление, гигантката предвиди плана ѝ.

— Няма да стане, полубогче! — кресна тя. — Тази ще пусне кръв!

Перибоя надигна ножа си.

— ПРОПУСНИ! — извика с очарователната магия Пайпър.

В същото време Анабет вдигна крака, за да стане по-малка цел. Така ножът на Перибоя мина под краката ѝ, за да се забиے в собствената ѝ длан.

— АААА! — изпищя гигантката, след което изтърва Анабет. Тя бе жива, но не и невредима. Ножът бе отворил кървава рана на бедрото ѝ. Когато Анабет се търкулна настрана, кръвта ѝ се просмука в земята.

Кръвта на Олимп — помисли си с ужас Пайпър.

Но не можеше да стори нищо по въпроса. Трябваше да помогне на Анабет.

Стрелна се към гигантката. Назъбеното острие в ръцете ѝ внезапно се вледени. Изненаданата гигантка погледна нагоре, когато мечът на Бореада прониза стомаха ѝ. Скреж полази по бронзовия ѝ нагръдник.

Пайпър измъкна меча си. Гигантката падна назад с тежко тупване. Бе замръзнала.

— Дъще! — Цар Порфирион вдигна копието си и нападна.

Но Пърси имаше съвсем други планове. Енкелад го бе изтървал... може би, защото бе зает да си олюлява с ножа на Пайпър в челото си. Икорът капеше по очите му.

Пърси нямаше оръжие — вероятно мечът му бе откраднат или изгубен в битката, — но не позволи това да го спре. Когато царят на гигантите се спусна към Пайпър, Пърси сграбчи върха на копие то му и го заби в земята. Устремът на гиганта го вдигна на крака в неволна маневра, която го приземи по гръб.

В същото време Анабет се изправи от прахта. Пайпър изтича до нея и застана до приятелката си, като размаха меча си, за да задържи гигантите настрана. Студена синя пара се издигаше от острието му.

— Кой е следващият, който иска да стане на сладолед? — извика тя, като вложи цялата си ярост в думите. — На някой да му се връща в Тартара?

Това се оказа ефективно. Гигантите се размърдаха неспокойно, загледани в замръзналото тяло на Перибоя.

Всъщност бе нормално Пайпър да ги уплаши. Афродита бе най-старата измежду боговете на Олимп, родена от морето и кръвта на Уран. Бе по-старата от Посейдон или Атина, даже от Зевс. А Пайпър бе нейна дъщеря.

Нещо повече, тя бе Маклийн. Баща ѝ бе постигнал всичко сам. Сега целият свят знаеше кой е. Семейство Маклийн не отстъпваха. Те бяха чероки и като всички чероки издържаха на страдания, оставаха с високо вдигната глава и когато се налагаше, отвърщаха на удара.

Сега се налагаше.

На около десет метра Пърси се наведе до падналия цар на великаните, за да измъкне един меч от плитките му. Порфирион обаче не бе толкова замаян, на колкото се правеше.

— Глупаци! — Царят цапна Пърси, все едно бе досадна муха. Синът на Посейдон се удари в колоната с ужасно ПУК! — Героите не могат да ни убият! — изправи се Порфирион. — Те нямат помощта на боговете! Помнете кои сте!

Гигантите приближиха. Десетки копия се насочиха към гърдите на Пайпър.

Анабет се изправи. Тя вдигна ловния нож на Перибоя, но едвам се държеше на краката си. Не бе готова за битка. Всяка капка от кръвта ѝ, която падаше на земята, започваше да бълбука и да променя цвета си от червен на златен.

Пърси също се опита да стане, но бе замаян и безпомощен.

Пайпър нямаше друг избор, освен да насочи вниманието на гигантите към себе си.

— Елате ми тогава! — извика тя. — Ще ви унищожа лично, ако се налага!

В този момент въздухът се изпълни с металния мирис на озон. Косъмчетата по ръцете на Пайпър настръхнаха.

— Не се налага — обади се някой над нея.

Сърцето на Пайпър едва не изскочи от гърдите ѝ. На върха на най-близката колонада стоеше Джейсън. Мечът му блестеше в златно сияние на слънчевата светлина. Франк бе застанал до него с приготвен лък. Хейзъл бе възседнала Арион, който се изправи на задните си крака и изцвили предизвикателно.

От небето с оглушителен тътен падна гръм, право в Джейсън. С обхванато от светкавици тяло, той скочи към царя на гигантите.

XLIV. ПАЙПЪР

През следващите три минути животът беше прекрасен.

Толкова много неща се случиха наведнъж, че само хиперактивните герои можеха да ги осъзнаят.

Джейсън удари цар Порфирион с такава сила, че гигантът падна на колене — поразен от мълния и намушкан в шията със златен *гладиус*.

Франк пусна облак стрели, с които прогони гигантите от Пърси.

Арго II се издигна над руините, а балистите и катапултите стреляха почти едновременно. Лио явно бе програмираше оръжията с хирургическа точност. Стена от гръцки огън се издигна около Партенона. Не докосна вътрешността, но повечето от малките чудовища навън бяха изпепелени.

Гласът на Лио отекна от високоговорителя:

— ПРЕДАЙТЕ СЕ! ОБГРАДЕНИ СТЕ ОТ ПЕРФЕКТНАТА БОЙНА МАШИНАРИЯ!

— Валдес! — кресна гневен гигантът Енкелад.

— КАКВО СТАВА, ЕНЧИЛАДАС! — гръмна в отговор гласът на Лио. — ИМАШ ХУБАВ КИНЖАЛ В ЧЕЛОТО!

— Грррр! — Гигантът измъкна Катоптрис от главата си. — Чудовища, унищожете този кораб!

Останалите създания дадоха най-доброто от себе си. Ято грифони се вдигна да нападне, но главата на Фестус блъвна огън и ги овъгли и изпъди от небето. Няколко земеродни хвърлиха скали, но от корпуса изскочиха десетина архимедови сфери, които превърнаха камъните в прах.

— ОБЛЕЧИ СЕ, БЕ! — нареди Бъфорд.

Хейзъл пришпори Арион към колонадата и влезе в битка. Дванайсетметровия скок щеше да счупи краката на който и да е друг кон, но Арион веднага препусна в галоп. Хейзъл тръгна от гигант към гигант, като ги жилеше с острието на своята *спата*.

Кекропс и змийските му хора избраха най-неподходящия момент да се присъединят към битката. На четири или пет места около руините земята стана на зелена слуз, от която изскочиха въоръжени *гемини*. Самият Кекропс бе начело.

— Избийте героите! — изсъска той. — Избийте измамниците!

Но преди войните му да могат да се намесят, Хейзъл посочи с острие най-близкия тунел. Земята се разтърси. Всички слузести мембрани се пукнаха, а тунелите пропаднаха в облаци прах. Кекропс се огледа към армията си, намаляла до шест души.

— ОТСТЪПЛЕНИЕ! — нареди той.

Но стрелите на Франк ги уцелиха, преди да успеят да избягат.

Гигантката Перибоя обаче се бе размразила тревожно бързо. Тя опита да сграбчи Анабет, но въпреки ранения си крак, героинята я удържа. Намушка гигантката със собствения ѝ ловен нож и я поведе в смъртоносна игра на гоненица около трона.

Отново на крака, Пърси вдигна меча Въртоп, макар още да изглеждаше замаян. Носът му кървеше. Въпреки това се държеше срещу стария гигант Тоон, който някак бе закачил ръката си отново и дори бе намерил сатъра си.

Пайпър бе застанала гръб в гръб с Джейсън и посрещаше всеки гигант, който дръзнеше да приближи. За миг се почувства въодушевена. Печелеха.

Но скоро елементът на изненадата се изгуби. Гигантите се съвзеха от объркването.

Стрелите на Франк свършиха. Той се превърна в носорог и нападна, но колкото и бързо да поваляше гигантите, те винаги успяваха да се изправят отново. Раните им изглежда се лекуваха по-бързо отпреди.

Анабет падна, докато се биеше с Перибоя. Хейзъл бе съборена от седлото, докато препускаше със сто километра в час. Джейсън призова още една мълния, но този път Порфирион просто я отби с върха на копието си.

Гигантите бяха по-големи, по-силни и повече. Не можеха да бъдат убити без помощта на боговете. И явно не се уморяваха.

Шестимата герои бяха принудени да застанат в защитен кръг.

Нов дъжд от камъни удари корпуса на *Арго II*. Този път Лио не можа да отвърне на огъня достатъчно бързо. Редове гребла бяха

откъртени. Корабът потръпна и се килна в небето.

Тогава Енкелад хвърли огненото си копие. То проби корпуса на кораба и избухна в него, а през дупките за греблата изригнаха пламъци. Страховит черен облак се вдигна над палубата. *Арго II* започна да пада.

— Лио! — извика Джейсън.

— Нищо не сте научили — изсмя се Порфирион. — Боговете ги няма, за да ви помогнат. Трябва ни само още едно нещо, което да завърши победата ни.

Царят на гигантите се усмихна самодоволно. Май гледаше към Пърси Джаксън.

Пайпър се обърна към него. Носът на Пърси продължаваше да кърви. Той явно не забелязваше струйката кръв, която се стичаше надолу по лицето му към брадичката.

— Пърси, внимавай! — опита се да каже Пайпър, но този път гласът ѝ изневери.

Една капка падна от брадичката му. Удари земята между краката му и засъска като вода върху нагорещен тиган.

Кръвта на Олимп обагри древните камъни, а Акрополът се разклати и простена като жив.

Майката Земя се бе пробудила.

XLV. НИКО

На около осем километра източно от лагера, черен джип бе паркиран на плажа.

Вързаха лодката на частно пристанище. Нико помогна на Дакота и Лейла да принесат Майкъл Кахейл на плажа. Едрото момче все още бе наполовина в несвяст и мърмореше някакви футболни лозунги под носа си.

— Подай! Какъв гол!

А след това се изкикоти неконтролируемо.

— Ще го оставим тук — каза Лейла, — но не го връзвайте.

— Горкичкият...

— А колата? — попита Дакота. — Ключовете са в жабката, но ти можеш ли да караш?

— Мислех, че ти можеш да караш — намръщи се Лейла. — Не си ли на седемнайсет!

— Никога не съм се учил! — възкликна Дакота. — Имах си друга работа!

— Няма проблем — успокои ги Нико.

И двамата го погледнаха.

— Но ти си на четиринайсет — отбеляза Лейла.

На Нико му бе забавно колко нервни са римляните в присъствието му, макар да бяха по-големи и по-опитни в боя.

— Не съм казвал, че ще стоя зад волана.

Той коленичи и постави ръка на земята. Долови близките гробове, пръснатите наоколо кости на забравени хора. Потърси по-навътре, към Подземното царство.

— Жул-Албер. Трябваш ми.

Земята се разцепи. Едно зомби в парцалив костюм от деветнайсети век изпълзя на повърхността. Лейла отстъпи назад. Дакота изпищя като малко дете.

— Какво е това бе, човек? — потресе се той.

— Моят шофьор — обясни Нико. — Жул-Албер печели ралито Париж-Руен през 1895 година, но бива дисквалифициран, тъй като в парния му автомобил е имало въглища.

— Нищо не разбрах — погледна го обърквана Лейла.

— Духът му е неспокоен и не спира да търси нова възможност да покара — отвърна Нико. — Последните няколко години е мой личен шофьор, за случаите, в които ми трябва такъв.

— Имаш си шофьор зомби — изрече Лейла.

— Сядам на мястото на навигатора — намести се Нико отпред. Римляните с нежелание седнаха на задните седалки.

Едно нещо трябваше да се признае на Жул-Албер — винаги оставаше спокоен. Можеше да стои цял ден в задръстване, без да се изнерви. Не псуваше и не ругаеше. Дори успя да маневрира без притеснение през стадото диви кентаври.

А кентаврите не бяха като тези, които Нико бе виждал. Имаха дорести конски тела и татуировки по косматите си човешки ръце и гърди. Бичи рога излизаха от челата им. Нико се съмняваше, че могат да се слоят с хората така лесно, както правеше Хирон.

Поне двеста от тях тренираха помежду си с мечове и копия, други печаха животни на шиш. На Нико му прилоша от мисълта за месоядни кентаври. Укреплението им се простираше по черния път, обикалящ южната граница на лагера на нечистокръвните.

Джипът си проправи път напред, като бибипкаше при необходимост. Понякога някой кентавър поглеждаше към стъклото на прозореца, след което виждаше зомбито шофьор и отстъпваше в потрес.

— Плутон да ги вземе — промърмори Дакота, — последната нощ са дошли още повече.

— Не ги гледайте в очите — предупреди Лейла, — ще го приемат като предизвикателство за дуел.

Нико се загледа право напред, докато джипът напредваше по пътя си. Сърцето му забърза ритъма си, но не от страх. Бе ядосан. Октавиан бе обкръжил лагера на нечистокръвните с чудовища.

Нико, разбира се, изпитваше смесени чувства към лагера. Усещаше, че са го отхвърлили, че не го искат и не го обичат. Но сега, когато бе на ръба на унищожението, осъзна колко много значи той за

него. Това бе последното място, в което бяха заедно с Бианка. Единственото, на което се бе чувствал сигурен, макар и за кратко.

Завиха по пътя и Нико стисна юмруци. Още чудовища. *Стотици* чудовища. Кучеглави мъже на глутници, размахали брадви, които блестяха на светлината на огньовете им. Сред тях племе двуглави, облечени в парцали като клошари. Бяха се въоръжили с прашки, тояги и метални гръби.

— Октавиан е идиот — просъска Нико. — Нима смята, че може да контролира тези създания?

— Те просто не спират да прииждат — каза Лейла. — Преди да се усетим... ето, виж.

Легионът се бе разположил в основата на Хълма на нечистокръвните. Петте кохорти бяха в съвършен ред, с лъскави и горди бойни знаци. Във въздуха кръжаха огромни орли. Обсадните машини — шест златни онагри с размера на къщи — вече бяха наредени в груб полукръг, по три за всеки фланг. Но въпреки впечатляващата си дисциплина Дванайсетият легион изглеждаше съвсем мъничък — малко геройско петънце сред море от гладни чудовища.

Нико съжали, че вече няма скиптъра на Диоклециан, но се съмняваше, че дори легион мъртъвци ще направи впечатление на тази армия. Даже *Арго II* щеше да е безсилен пред такава мощ.

— Трябва да обезвредя онагрите — рече Нико. — Нямаме много време.

— Никога няма да успееш да ги приближиш — предупреди Лейла. — Дори ако привлечем цялата четвърта и пета кохорта на наша страна, другите ще се опитат да ни спрат. Обсадните машини се поддържат от най-верните последователи на Октавиан.

— Няма да успеем със сила — съгласи се Нико. — Сам обаче мога да се справя. Дакота, Лейла, Жул-Албер ще ви откара до легиона. Излезте, говорете с хората си и ги убедете да ви последват. Трябва да отвлечете вниманието на останалите.

— Добре — намръщи се Дакота, — но няма да тръгна срещу моите братя легионери.

— Никой не те кара — изръмжа Нико, — но ако не спрем войната, *целият* легион ще бъде унищожен. Нали каза, че чудовищата се обиждат лесно?

— Да — отвърна Дакота. — Кажи например на двуглавите, че вонят, и... о! — Той се ухили. — Ако стане въргал, по погрешка разбира се...

— Разчитам на теб — каза Нико.

— А ти как... — намръщи се Лейла.

— Ще потъна в мрака — отвърна Нико и изчезна в сенките.

Смяташе, че е готов.

Но не беше.

Дори след три дни почивка и невероятната лековита слуз на тренер Хедж, Нико започна да се разпада веднага, щом скочи в сенките. Крайниците му станаха на пара. Мраз скова гърдите му. Гласовете на духовете зашептяха в ушите му. „Помогни ни. Спомни си за нас. Ела при нас.“

Не бе осъзнал колко много е разчитал на Рейна. Без силите ѝ се почувства слаб като новородено, несигурен във всяка крачка, готов да падне така, че никога повече да не се изправи.

Но не — заповяда си той. — Аз съм Нико ди Анджело, синът на Хадес. Не аз принадлежа на сенките, а те на мен.

И така излезе отново в света на смъртните, в подножието на Хълма на нечистокръвните.

Падна на колене и прегърна бора на Талия за подкрепа. Златното руно вече го нямаше в клоните. Драконът пазител си бе отишъл. Може би ги бяха преместили на по-безопасно място заради приближаващата битка. Нико не бе сигурен. Но когато видя силите на римляните в долината, сърцето му потъна в петите.

Най-близката онагра бе на около сто метра надолу, обкръжена от бодливи ровове и охранявана от дузина герои. Машината бе настроена и готова за стрелба. Огромната ѝ прашка бе заредена със снаряд, голям колкото хечбек, който блестеше със златисто сияние.

Нико осъзна какво е замислил Октавиан и усети хлад в стомаха си. Снарядът бе смес от запалителна смес и имперско злато. Дори малко количество от това злато можеше да избухне жестоко. Да изложиш толкова много на жегата или натиск, гарантираше унищожителен взрив, смъртоносен както за герои, така и за чудовища. Ако онаграта стреляше по лагера на нечистокръвните, всичко щеше да

бъде унищожено — от горещината или от летящите шрапнели. А римляните имаха цели шест онагри.

— Зло — прошепна Нико. — Това е чистото зло.

Опита се да помисли. Зората настъпваше. Не можеше да унищожи и шестте онагри преди началото на битката, дори ако намереше сили да скочи няколко пъти в сенките. А и само още един скок му се струваше невъзможен.

Забеляза командната палатка на римляните — отзад и вляво от легиона. Октавиан навярно бе там и закусваше на безопасно разстояние. Нямаше да поведе хората си в битка. Той се надяваше да унищожи гръцкия лагер от разстояние, а след това да се разходи необезпокояван из пепелищата.

На Нико му загорча от омраза. Съсредоточи се върху тази палатка и си представи следващия си скок. Ако успееше да убие Октавиан, това можеше да реши проблема. Заповедта за атака така и нямаше да бъде дадена. Бе готов да опита, когато някой каза зад гърба му:

— Нико?

Той се завъртя и със същото движение изтегли меча си. Така едва не обезглави Уил Солас.

— Свали това чудо! — изсъска Уил. — Какво *търсиш* тук?

Нико бе смаян. Уил и още двама лагерници бяха приклекли в сенките с бинокли на врата и кинжали на кръста. Носеха черни дънки и ризи, а по лицата им имаше черна боя, все едно бяха командоси.

— Аз ли? — попита Нико. — Въпросът е вие какво търсите тук? Да ви убият?

— Наблюдаваме врага — намръщи се Уил, — подготвяме се.

— И затова се облякохте в черно — отбеляза Нико. — Много умно, особено предвид факта, че слънцето изгрява. Освен това си намазал лицето си, но не и тази рошава руса коса. Със същия успех може да размахаш жълто знаме.

Ушите на Уил поаленяха.

— Лу Елън ни покри с малко от Мъглата.

— Здравсти! — Момичето зад него махна с пръсти. Изглеждаше леко смутена. — Ти си Нико, нали? Много са ми разказвали за теб. А това е Сесил от хижата на Хермес.

Нико коленичи до тях.

— Надявам се тренер Хедж е стигнал лагера?

— И питаш — изкикоти се Лу Елън. Уил я сръчка.

— Мда, Хедж е добре. Пристигна точно навреме за раждането на бебето.

— Бебето! — ухили се Нико, от което лицето го заболя. Не бе свикнал да се усмихва. — Значи Мели и мъничето са добре?

— Пращят от здраве — потръпна Уил. — Малко сладко сатирче, което доведохме на бял свят. Помагал ли си в акушерството, Нико?

— Тъ... не.

— Е, трябваше ми малко свеж въздух. Затова се съгласих да дойда на тази мисия. Богове на Олимп, ръцете ми още треперят. Виждаш ли?

Той хвана ръката на Нико, което го накара да потръпне. Веднага се отдръпна.

— Достатъчно — сопна се той. — Нямаме време за приказки. Римляните ще атакуват с настъпването на зората и аз трябва да...

— Знаем — каза Уил. — Ако смяташ обаче да скачаш през сенките в онази палатка, забрави.

Нико го погледна лошо.

— Моля?

Очакваше Уил да потръпне или да сведе поглед като повечето хора. Сините му очи обаче останаха съсредоточени в него, пълни с дразнеща решителност.

— Тренер Хедж ми разправи всичко за твоите скокове. *Не можеш* да продължаваш така.

— Преди малко пробвах и се чувствам отлично.

— Лъжеш. Аз съм лечител. Усетих тъмнината в ръката ти веднага щом я докоснах. Дори да стигнеш палатката, няма да си във форма да се биеш. Но *няма* и да стигнеш. Още един скок и ще потънеш завинаги. *Няма* да влизаш в сенките. Издавам ти лекарска забрана.

— Лагерът ви ще бъде унищожен...

— Ако не спрем римляните — довърши Уил. — Но ще стане така, както ние сме го измислили. Лу Елън владее Мъглата. Ще се промъкнем и ще нанесем колкото се може повече поразии по тези онагри. *Без* да скачаме в сенките.

— Но...

— *Не*.

Главите на Лу Елън и Сесил се въртяха, все едно двамата наблюдаваха много оспорван мач по тенис.

Нико въздъхна тежко. Затова мразеше да действа с други хора. Винаги се опитваха да променят стила му на работа, караха го да се чувства неудобно. А и този Уил Солас... Нико преосмисли впечатленията си за сина на Аполон. Досега бе смятал Уил за мек и кротък. Нямаше и представа, че може да е толкова дразнещ и упорит.

Нико погледна към лагера на нечистокръвните, където останалите гърци се готвеха за война. Отвъд армиите и балистите, езерото за канута блестеше в розово от първите лъчи на зората. Спомни си как за пръв път бе пристигнал в лагера, кацнал с каляската на Аполон, която се бе превърнала в пламтящ училищен автобус.

Спомни си и Аполон, усмихнат и напълно спокоен. Талия го бе харесала.

„Печен е.“

„Той е слънчев бог“ — бе отвърнал Пърси.

„Не това имах предвид.“

Защо Нико се сецате за това сега? Споменът го подразни и изнерви.

Бе пристигнал в лагера на нечистокръвните заради Аполон. А сега, в това, което се очертаваше да бъде последния му ден в лагера, явно трябваше да остане със сина му.

— Хубаво — примири се Нико, — но трябва да побързаме. Ще правите каквото аз ви кажа.

— Добре — отвърна Уил. — Щом няма да акуширам повече козлета, всичко ще е наред.

XLVI. НИКО

Стигнаха първата онагра точно когато в легиона избухна хаос.

В далечния край се чува виковете на петата кохорта. Легионерите се пръснаха и захвърлиха копията си. Десетина кентаври минаха през редиците, размахали бойни тояги. Следваше ги орда двуглави мъже, които блъскаха капаци от кофи за боклук.

— Какво става там? — попита Лу Елън.

— Каквото поръчах — отвърна Нико. — Хайде!

Всички стражи се бяха събрали от дясната страна на онаграта и се мъчеха да видят какво става надолу по редиците. Това разчисти пътя на Нико и другарите към лявата страна. Минаха на няколко крачки от най-близкия римлянин, който обаче не ги забеляза. Явно Мъглата на Лу Елън работеше.

Скочиха над рова с колове и стигнаха машината.

— Донесох малко гръцки огън — прошепна Сесил.

— Не — отвърна Нико. — Ако щетите са видими, няма да стигнем останалите навреме. Можеш ли да развалиш прицела им? Да се целят в останалите онагри например?

— Харесва ми как мислиш — ухили се Сесил. — Изпратиха ме точно защото умея да обърквам нещата.

Захвана се за работа, а останалите застанаха на пост.

В същото време петата кохорта се бореше с двуглавите. Четвъртата кохорта отиде да помага. Останалите три останаха на позиция. Офицерите обаче с мъка спазваха реда.

— Готово — каза Сесил. — Да продължаваме.

И така тръгнаха по хълма към следващата онагра. Този път Мъглата не проработи както трябва.

— Хей! — извика един от стражите.

— Този е мой. — Уил изтича настрана, което бе най-глупавото решение, което Нико можеше да си представи. От друга страна шест от стражите наистина го последваха.

Другите римляни тръгнаха към Нико, но Лу Елън се появи от Мъглата и извика:

— Дръж!

След което му подхвърли бяла топка с размера на ябълка. Римлянинът по средата я хвана по рефлекс. Избухна петметров облак брашно. Когато облакът се разсея, шестимата римляни се бяха превърнали в малки квичаци прасенца.

— Забележително — каза Нико.

Лу Елън се изчерви.

— За нещастие, това е единствената ми прасешка топка. Не искам допълнително.

— Хора — обади се Сесил, — няма да е зле някой да помогне на Уил!

Макар и с тежки брони, римляните започваха да настигат Солас. Нико прокле и тръгне подире им.

Не искаше да убива други герои, ако можеше да го избегне. За щастие, не се наложи. Той блъсна римлянина най-отзад и останалите се обърнаха към него. Нико скочи сред тях, ритна няколко между краката, плесна други с плоската страна на меч си по лицата и удари шлемовете на останалите с дръжката на оръжието си. За десетина секунди всички римляни вече лежаха и пъшкаха на земята.

— Благодаря за помощта — цапна го по рамото Уил. — Шестима наведнъж не е никак зле.

— Не било зле — изгледа го кръвнишки Нико. — Следващия път ще те оставя да се оправяш сам.

— Никога нямаше да ме хванат.

Сесил им махна от онаграта, като им даде знак, че е свършил работа.

Всички тръгнаха към третата обсадна машина.

Легионът продължаваше да тъне в хаос, макар офицерите да започваха да си връщат контрола. Четвъртата и петата кохорта се прегрупираха, докато втората и третата влязоха в ролята на полиция, за да избутат кентаврите, песоглавците и двуглавите обратно в укрепленията им. Първата кохорта остана най-близо до онаграта — което притесни Нико, — но изглежда бяха заети да наблюдават двама офицери, които вървяха пред тях и раздаваха заповеди.

Нико се надяваше, че ще успеят да се промъкнат до третата обсадна машина. Ако повредеха още някой от онагрите, може би щяха да имат някакъв шанс.

За нещастие, стражите ги забелязаха от двайсет метра. Един от тях изкрещя:

— Там!

Лу Елън прокле.

— Вече ще очакват да нападнем. Мъглата не работи добре срещу врагове, които са нащрек. Ще бягаме ли?

— Не — отвърна Нико. — Да им дадем каквото очакват.

Той разпери ръце и земята пред римляните изригна. Пет скелета пролазиха от нея. Сесил и Лу Елън тръгнаха да помагат. Нико опита да ги последва, но щеше да се просне по очи, ако Уил не го бе хванал.

— Идиот. — Уил го прегърна с една ръка. — Казах ти да не правиш повече отвъдна магия!

— Добре съм си.

— Млъквай. Не си. — Уил извади дъвка от джоба си.

Нико искаше да се отдръпне. Мразеше да го пипат. Уил обаче се оказа много по-силен, отколкото изглеждаше. Нико усети как се отпуска върху него и му позволява да го подпре.

— Вземи това — каза Уил.

— Искаш от мен да дъвча дъвка?

— Лечебна е. Ще те опази жив и здрав още няколко часа.

Нико натъпка дъвката в устата си.

— Има вкус на гипс и пясък.

— Стига си мрънкал.

— Хей — докуцука Сесил. Като че ли бе разтегнал мускул. — Момчета, изпуснахте битката.

Лу Елън изникна ухилена. Зад него римските стражи се бяха оплели в странна смес от въжета и кости.

— Благодаря за скелетите — каза тя. — Това беше добър номер.

— Който няма да правим повече — отсече Уил.

Нико осъзна, че продължава да се подпира на Уил, след което се отблъсна и застана на собствените си два крака.

— Ще правя каквото трябва.

— Ами хубаво, призраче — завъртя очи Уил. — Щом толкова държиш да умираш...

— Не ме наричай *призраче*!

— Момчета... — прокашля се Лу Елън.

— ХВЪРЛЕТЕ ОРЪЖИЯТА!

Нико се обърна. Битката за третата онагра не бе останала незабелязана.

Цялата първа кохорта вървеше към тях с насочени копия и вдигнати щитове. Отпред маршируваше Октавиан, наметнал пурпурна роба над бронята си, с бижута от имперско злато по врата и ръцете и лавров венец на главата, все едно вече бе спечелил битката. До него вървеше Джейкъб, вдигнал златния орел на легиона, а също и шест песоглавеца, оголили кучешките си зъби. Мечовете им блестяха в кървавочервено.

— Хм — изръмжа Октавиан, — имаме си *грекуси* саботьори. — Той се обърна към кучеглавите си убийци: — Разкъсайте ги на парчета.

XLVII. НИКО

Нико не бе сигурен дали да срита себе си, или Уил Солас. Ако не бе толкова разсеян от кавгата си със сина на Аполон, никога нямаше да допусне врагът да приближи.

Песоглавците тръгнаха напред, а Нико вдигна меча си. Съмняваше се, че има сили да спечели, но преди да успее да нападне, Уил подсвирна, все едно вика такси. Шестимата песоглавци пуснаха оръжията си, хванаха се за ушите и се сринаха на земята в агония.

— Човек — отвори уста Сесил и запусти ушите си, — предупреди следващия път. Какво беше това, в името на Хадес?

— За кучетата е дори по-неприятно — сви рамене Уил. — Един от малкото ми музикални таланти. Мога да издавам наистина *неприятен* ултразвук.

Нико не се оплака. Мина покрай хората кучета и ги намушка с меча си. Те се разпаднаха в сенките. Октавиан и останалите римляни изглеждаха твърде смутени, за да реагират.

— Моята... елитна стража? — Октавиан се огледа жално наоколо. — *Видяхте* ли какво направи той с елитната ми стража?

— Някои кучета трябва да бъдат приспани — пристъпи напред Нико. — Като теб например.

За един прекрасен миг цялата първа кохорта отстъпи. После се осъзнаха и насочиха копия към него.

— Ще ви унищожа! — развика се Октавиан. — Проклети *грекуси*, обикаляте наоколо, нападат хората ни, разваляте оръжията ни...

— С които щеше да ни обстреляш? — попита Сесил.

— А хората ти щяха да изпепелят лагера ни — добави Лу Елън.

— Типично по гръцки! — кресна Октавиан. — Все се мъчите да извъртите нещата! Но няма да стане! — Той посочи най-близките легионери. — Ти, ти, ти и ти. Вървете и проверете дали онагрите работят. След това стреляйте. Вървете!

Четиримата римляни се затичаха.

Нико опита да запази лицето си безизразно.

Моля ви, не проверявайте траекторията на стрелба — помисли си той.

Надяваше се Сесил да е свършил работата си. Едно бе да развалиш огромно оръжие. Друго — да го повредиш така елегантно, че никой да не се усети, докато не стане прекалено късно. Но ако някой имаше това умение, то това бе една дъщеря на Хермес, бога на Измамата.

Октавиан приближи Нико. Трябваше да се признае на авгура, че не бе уплашен, макар да бе въоръжен само с нож. Спря толкова близо, че Нико можеше да види вените в кръвясалите му и помътнели очи. Лицето му бе изпито, а косата му приличаше на преварени спагети.

Нико знаеше за произхода на Октавиан — бе потомък на Аполон от много поколения. Но не можеше да не си помисли, че Октавиан прилича на болнава, нездрава версия на Уил Солас — като снимка, копирана прекалено много пъти. Каквото и да правеше децата на Аполон специални, Октавиан не го притежаваше.

— Кажете ми, сине на Плутон — изсъска авгурът, — защо помагаш на гърците? Какво толкова са направили за теб?

На Нико му идеше да намушка Октавиан в гърдите. Мечтаеше за това още от нападението на Брис Лорънс в Южна Каролина. Сега обаче, когато застанаха лице в лице, Нико се поколеба. Нямаше съмнение, че може да убие Октавиан преди първата кохорта да се намеси. Не се интересуваше много и от това, че ще умре. Замяната си струваше.

Но след случилото се с Брис не желаше да си цапа ръцете с кръвта на друг герой, дори някой като Октавиан. А и не му се виждаше редно да осъди на смърт Сесил, Лу Елън и Уил, които бяха с него.

Не ти се вижда редно? Откога те интересува кое е редно и кое не е? — запита се една част от него.

— Помагам както на гърци, така и на римляни — отвърна Нико.

— Не се мъчи да ме заблудиш — изсмя се Октавиан. — Какво ти предложиха? Място в лагера? Няма да изпълнят обещанието си, да знаеш.

— Не искам място в лагера им — изръмжа Нико, — нито в твоя. Когато войната приключи, напускам и двата лагера. Завинаги.

Уил Солас нададе звук, все едно го бяха ударили.

— Но защо?

— Не ти влиза в работата — намръщи се Нико, — но просто мястото ми не е там. Това е толкова очевидно. Никой не ме иска. Аз съм дете на...

— Стига, моля ти се! — Уил прозвуча необичайно ядосан. — Никой не те е пъдил от лагера на нечистокръвните. Имаш приятели или поне хора, които биха *искали* да бъдат такива. Сам се прогони. Поне веднъж извади главата си от този облак на самосъжаления и...

— Достатъчно! — кресна Октавиан. — Ди Анджело, каквото и да са ти предложили гърците, мога да ти дам повече. Винаги съм смятал, че от теб ще излезе могъщ съюзник. Виждам, че си безскрупулен и го оценявам високо. Ще се намери място и за теб в Нов Рим. Просто трябва да отстъпиш и да оставиш римляните да спечелят. Бог Аполон ми разкри бъдещето...

— Не! — Уил Солас избута Нико от пътя си и застана лице в лице с Октавиан. — Аз съм син на Аполон, анемичен мухльо такъв! Татко не е показвал бъдещето на никого, понеже силите на пророчеството не работят. Това обаче... — Той махна към събрания легион и ордите от изчадия, скупчили се по хълмовете. — Аполон никога не би го поискал!

— Лъжеш — сви устни Октавиан. — Богът *лично* ми каза, че ще ме запомнят като спасителя на Рим. Ще поведе легиона към победа и ще започна...

Нико усети звука още преди да го чуе. Тежко *туп-туп-туп*, което отекна в земята като огромните спици на подвижен мост. Всички онагри стреляха наведнъж. Шест златни комети се понесоха към небето.

— ... като унищожа гърците — излая щастливо Октавиан. — Свършено е с Лагера на Нечистокръвните!

* * *

Нико не можеше да си представи нещо по-красиво от отклонил се от траекторията си снаряд. Поне не и днес. Трите саботирани машини гръмнаха останалите три.

Огнените топки не се удариха директно, но нямаше и нужна. Веднага щом снарядите се приближиха, избухнаха във въздуха, оформяйки купол от злато и огън, който изсмука кислорода от небето.

Жегата облиза лицето на Нико. Тревата изсъска. Върховете на дърветата започнаха да пушат. Но когато огънят угасна, се видя, че не са нанесени сериозни щети.

Октавиан реагира пръв, като тропна с крак и извика:

— НЕ! НЕ! НЕЕЕЕ! ПРЕЗАРЕДЕТЕ!

Никой в първата кохорта не помръдна. Нико чу тропането на ботуши вдясно от него. Петата кохорта маршируваше към тях. Водеше ги Дакота.

По-надолу по хълма остатъкът от легиона опита да се организира, но втората, третата и четвъртата кохорти вече бяха обградени от море злонамерени чудовища. *Подкрепленията* не бяха щастливи от експлозията над главите им. Явно бяха чакали лагера на нечистокръвните да бъде изпепелен, за да хапнат пържено геройско за закуска.

— Октавиан! — извика Дакота. — Имаме нови заповеди!

Лявото око на Октавиан се разтрепери толкова силно, че изглеждаше сякаш щеше избухне.

— Нови заповеди? Че от кого, ако не от мен?

— От Рейна — извика Дакота достатъчно силно, така че всички в първата кохорта да го чуят. — Нареди да отстъпим.

— Рейна? — изсмя се Октавиан, макар никой да не изглеждаше като да разбира шегата. — Имаш предвид престъпницата, която те пратих да арестуваш? Бившият претор, който искаше да предаде собствения си народ на *грекусите*? — Той заби пръст в гърдите на Нико. — Приемаш заповеди от нея?

Петата кохорта се събра зад центуриона си, загледана неспокойно в другарите си от първата.

— Рейна е претор — скръсти упорито ръце Дакота, — докато Сенатът не гласува друго.

— Във война сме! — изрева Октавиан. — Доведох ви до ръба на окончателната победа и вие искате да отстъпите? Първа кохорта, арестувайте центурион Дакота и всички, които го подкрепят. Пета кохорта, спомнете си клетвите към Рим и легиона. Подчинете ми се!

— Недей, Октавиан — поклати глава Уил Солас. — Не карай хората си да избират. Това е последният ти шанс.

— *Моят* последен шанс? — ухили се Октавиан. Лудешки блясък светна в очите му. — Та аз ще спася Рим! Римляни, следвайте ме! Арестувайте Дакота! Унищожете *грекусите*! И презаредете проклетите онагри!

Какво щяха да направят римляните, Нико така и не разбра.

Гърците го изненадаха.

Цялата им армия се появи на билото на Хълма на нечистокръвните. Клариса ла Рю ги водеше от червена бойна колесница, в която бяха впрегнати метални коне. Стотина герои я бяха наобиколили, заедно с два пъти по толкова сатири и духове на природата, водени от Гроувър Тъндърууд. Тайсън се клатушкаше зад тях с шест циклопа. Хирон се бе явил като кентавър, опънал лъка си.

Бяха впечатляваща гледка, но Нико успя само да помисли: *О, не, не и сега.*

— Римляни, вие стреляхте по лагера ни! — кресна Клариса. — Отстъпете или ще бъдете унищожени!

Октавиан се обърна към армията си.

— Видяхте ли! Това беше просто номер! Те ни разделиха, за да ни изненадат в гръб! *Cuneum formate*, легионе! АТАКА!

XLVIII. НИКО

Нико искаше да изкрещи: „Тайм аут! Спрете! Осъзнайте се!“.

Но знаеше, че нямаше смисъл. След няколко мъчителни седмици, гърците и римляните бяха жадни за кръв. Да опита да спре битката сега, бе като да спре водата от отприщен бент.

Спасителят се оказа Уил Солас.

Той постави пръсти в устата си изсвири още по-ужасно от предния път. Няколко гърци изпуснаха мечовете си. Вълна мина през римляните и цялата първа кохорта потрепера.

— НЕ БЪДЕТЕ ГЛУПАВИ! — извика Уил. — ВИЖТЕ!

Той посочи на север и Нико се ухили до ушите. Видя, че има и по-красиви неща от отклонилите се от траекторията си снаряди — Атина Партенос, светеца на изгрева на слънцето, летеше от брега, увиснала на въжетата от шестте крилати коне. Римските орли ги обкръжиха, но не нападнаха. Няколко дори се спуснаха да хванат въжетата и да помогнат.

Нико не видя Блекджак, което го притесни, но Рейна Рамирес-Арелано яздеше Гуидо с вдигнат меч. Пурпурното ѝ наметало блестеше странно на слънцето.

И двете армии се спряха замаяни, когато дванайсет-метровата статуя от злато и слонова кост кацна.

— ГЕРОИ НА ГЪРЦИЯ! — Гласът на Рейна прогърмя като че от статуята, все едно Атина Партенос се бе превърнала във високоговорител за концерт. — Поклонете се пред най-свещената си статуя, Атина Партенос, отнета ви насила и по грешка от римляните. Връщам ви я като предложение за мир!

Статуята застана на върха на хълма, на около шест метра от бора на Талия. Златна светлина премина през земята, към долината на лагера на нечистокръвните, а също и към застаналите отсреща римски редици. Нико усети топлина да се разлива в тялото му чак до костите. Успокоително, нежно чувство, което не бе изпитвал от... дори не

можеше да си спомни. Един глас в него сякаш прошепна: „Не си сам. Ти си част от олимпийското семейство. Боговете не са те изоставили“.

— Римляни! — извика Рейна. — Правя това за доброто на легиона, за доброто на Рим. Трябва да застанем рамо до рамо с гръцките си братя и сестри!

— Чуйте я! — тръгна напред Нико.

Дори не знаеше защо го прави. Защо им бе на която и да е от двете страни да слушат него? Той бе възможно най-лошият посредник.

Въпреки това застана между бойните редици с черен меч в ръка.

— Рейна рискува живота си за всички вас! Донесохме тази статуя от другия край на света, римлянка и грък, застанали един до друг, защото ние *трябва* да се обединим. Гея се пробужда. Ако останем разделени...

ЩЕ УМРЕТЕ.

Гласът разтърси земята. Чувството за топлина и спокойствие незабавно напусна Нико. Вятър повя по хълма. Самата земя стана течна и лепкава. Тревата задърпа ботушите на Нико.

ИЗЛИШНО УСИЛИЕ.

Нико се почувства, сякаш е застанал върху гърлото на богинята и целият Лонг Айлънд отеква с гласа ѝ.

НО ЩОМ ИСКАТЕ, УМРЕТЕ ЗАЕДНО.

— Не — отстъпи назад Октавиан. — Не, не...

Той се прекърши и побягна, избутвайки собствените си войници.

— Съберете редици! — заповяда Рейна.

Гърците и римляните се събраха, застанали рамо до рамо, докато земята около тях се разтърси.

Така наречените подкрепления на Октавиан се спуснаха напред и обградиха полубоговете. Дори заедно, героите от двата лагера бяха като петънце сред морето врагове. Щяха да се бият за последно, в сянката на Хълма на нечистокръвните, с Атина Партенос като техен покровител.

Но дори така бяха на вражеска територия.

Тъй като цялата земя бе Гея.

И сега земята се бе пробудила.

XLIX. ДЖЕЙСЪН

Джейсън бе чувал за това как животът ти минава пред очите.
Но не смяташе, че ще стане така.

Застанал в защитен кръг с приятелите си, обкръжен от гиганти и вдигнал очи към невъзможната гледка в небето — Джейсън си се представи петдесет години напред в бъдещето.

Седнал на люлеещ се стол на верандата пред дома си в Калифорния. Пайпър му сипваше лимонада. Косата ѝ бе посивяла, кожата около очите ѝ бе набраздена от дълбоки бръчки, но все още бе красива както винаги. Внуците на Джейсън седяха в краката му, а той се опитваше да им обясни какво се е случило на този ден в Атина.

„Не, сериозен съм — каза той. — Шестима герои на земята и още един на горящия кораб над Акропола. Обкръжени от деветметрови гиганти, които се канят да ни убият. След това небето се разтвори и боговете дойдоха.“

„Говориш глупости, дядо“ — отвърнаха внуците.

„Не се шегувам! — възрази той. — Боговете на Олимп слязоха от небето на бойните си колесници, с блеснали мечове и фанфари. А вашият прадядо, царят на боговете, поведе атаката, с копие от чисто електричество в ръка!“

Внуците се разсмяха, а Пайпър го погледна и се усмихна.

„Ти би ли повярвал, ако не беше там?“

Но Джейсън беше там. Вдигна очи, когато облаците над Акропола се разделиха, и почти се усъмни в качествата на очилата, които Асклепий му бе дал. Вместо синьото небе видя черния космос, осеян със звезди, а дворците на планината Олимп блестяха в златно и сребърно в далечината. И оттам се спусна армия богове.

Бе прекалено много, за да го възприеме. И може би бе по-здравословно, ако не види всичко. Чак по-късно щеше да успее да си спомни детайлите.

Най-отпред бе огромният Юпитер — не, Зевс, в първоначалния си вид, — яхнал златната си колесница, а в ръката му пукаше мълния с

размерите на телеграфен стълб. Четири коня, направени от вятър, теглеха колесницата му. Всеки от тях се опитваше да се превърне в човек и да се измъкне от хомота. За миг единият се превърна в ледения Борей. Друг носеше димящата корона на Нот. Трети се усмихваше мързеливо като Зефир.

Зевс бе впрегнал четиримата богове на Вятъра.

Стъклените врати под корпуса на *Арго II* се отвориха рязко. Богинята Нике излезе навън, най-накрая освободила се от златната мрежа. Тя разпери блестящите си криле и отлетя до Зевс, като зае полагащото ѝ се място на негов колесничар.

— УМЪТ МИ Е ВЪЗСТАНОВЕН! — изрева тя. — ПОБЕДАТА ЩЕ ОСТАНЕ ЗА БОГОВЕТЕ!

Вляво от Зевс яздеше Хера. В нейната колесница бяха впрегнати огромни пауни. Шареното им като дъга оперение бе толкова ярко, че на Джейсън му се зави свят.

Арес нададе яростен рев, докато препускаше с огнедишация си кон. От копието му капеше кръв.

В последния момент преди да стигнат Партенона, боговете сякаш скочиха в хиперпространството. Колесниците изчезнаха. Внезапно Джейсън и приятелите му бяха обградени от боговете на Олимп, вече с размерите на хора. Бяха малки пред гигантите, но излъчваха могъщество.

Джейсън извика и нападна Порфирион.

Приятелите му се присъединиха към погрома.

Битката излезе от Партенона и се спусна към Акропола. С крайчеца на окото си Джейсън видя как Анабет се сражава с Енкелад. До нея стоеше жена с дълга тъмна коса и златна броня над бялата си роба. Богинята атакува гиганта с копието си, а после размаха щита със страховитото изображение на Медуза. Заедно, Атина и Анабет избутаха Енкелад до най-близкото скеле, което се срути върху него.

В другия край на храма Франк Занг и Арес разбиха цяла фаланга гиганти — Арес с копие и щит, а Франк — като африкански слон, размахал хобот и тъпчещ с огромните си крака. Богът на Войната се смееше и сечеше като малко дете, което събаря домино.

Хейзъл препускаше на гърба на Арион, като изчезваше в Мъглата всеки път, щом се приближеше гигант, и го намушкваше в гърба. Богинята Хеката танцуваше около нея, като подпалваше

враговете си с две бляскави факли. Джейсън не видя никъде Хадес, но всеки път, щом някой гигант паднеше, земята се разтваряше да го погълне.

Пърси се бореше с близнаците Отис и Ефиалт, а до него бе брадат мъж с тризъбец и шарена хавайска риза. Двамата братя се препънаха. Тризъбецът на Посейдон се превърна във воден кон и богът буквално изми гигантите от Партенона с мощна водна струя, имаща формата на табун диви мустанги.

Пайпър обаче бе може би най-впечатляваща. Тя се дуелираше с гигантката Перибоя, меч срещу меч. И макар съперницата ѝ да бе пет пъти по-голяма, Пайпър не отстъпваше. Богинята Афродита кръжеше около нея на малък бял облак, хвърляше розови листенца в очите на гигантката и окуражаваше дъщеря си.

— Хайде, миличка. Браво. Хайде сега я удари отново!

Всеки път, щом Перибоя опитваше да нападне, от нищото излизаха гълъби, които започваха да пърхат в лицето ѝ.

Що се отнася до Лио, той тичаше по палубата на *Арго II*, стреляше с балистите, пускаше чукове върху главите на гигантите и подпалваше препаските им. Зад него на руля стоеше едър брадат мъж в униформа на механик, който се бореше с управлението на кораба така, че той да не катастрофира.

Най-странен бе старият гигант Тоон, пребит от три възрастни жени с бронзови тояжки — мойрите, тръгнали на война. Джейсън реши, че на света няма нищо по-страшно от въоръжени бабички.

Забеляза всичко това и още много повече, но най-голямо внимание запази за врага пред себе си — Порфирион, царят на гигантите — и на бога, който се биеше до него — Зевс.

Баща ми — помисли невярващ Джейсън.

Но Порфирион не го остави да се наслади на момента. Гигантът въртеше копие то си във вихър от замахвания и мушкания. Джейсън трябваше да даде най-доброто от себе си, просто за да остане жив.

Въпреки това присъствието на Зевс го успокояваше. Макар никога да не бе виждал баща си, Джейсън си спомни за най-хубавите мигове, които бе изживял — рождения си ден с Пайпър в Рим, деня, в който Лупа му показа лагер „Юпитер“ за пръв път, игрите на криеница с Талия в апартамента им, когато бе още малък, следобеда, в която майка му го бе вдигнала, целунала и показала на приближаващата

буря. „Никога не се страхувай от бурите, Джейсън. Те показват, че баща ти те обича.“

Зевс миришеше на дъжд и чист вятър. Въздухът около него трепереше от енергия. Отблизо светкавицата му приличаше на около метър дълъг бронзов скиптър, заострен в двата края с енергийни остриета, които излизаха от тях, за да оформят копие от електричество. Той замахна към гиганта и Порфирион се срина на импровизирания си трон, който се разпадна под тежестта му.

— Няма трон за теб — изръмжа Зевс. — Нито тук. Нито *никога*.

— *Не можеш да ни спреш!* — извика гигантът. — Сторено е! Майката Земя се пробуди!

Вместо отговор Зевс разби трона на парчета. Царят на гигантите отлетя от храма и Джейсън хукна към него. Баща му го следваше по петите.

Приклециха Порфирион на края на скалите. Съвременна Атина се бе ширнала пред тях. Мълниите бяха стопили оръжията в косите на гиганта и разтопеният божествен бронз капеше от плитките му като карамел. Кожата му бе напукана и обгорена.

— Загубен си, Зевсе — вдигна копие Порфирион, — дори да ме победиш, Майката Земя ще ме възроди отново.

— Тогава — рече Зевс — може би не трябва да загиваш в прегръдките на Гея. Джейсън, сине...

Джейсън никога не се бе чувствал толкова добре и толкова *признат*, както когато Зевс изрече името му. Бе като последната зима в лагера на нечистокръвните, когато изтритите му спомени внезапно се бяха върнали. Изведнъж Джейсън осъзна друго ниво на съществуването си — част от самоличността му, която преди това бе останала забулена в мистерия.

Вече нямаше съмнение, че е синът на Юпитер, бога на Небето. Че е син на баща си.

Джейсън пристъпи напред.

Порфирион замахна на сляпо с копието си, но Джейсън го разсече със своя *гладиус*, а след това нападна и заби меча си през нагръдника на гиганта. Призова ветровете и блъсна Порфирион от ръба на скалите.

Зевс насочи светкавицата си срещу падащия с писък гигант. Чисто бяла мълния буквално изпари Порфирион във въздуха. Пепелта

му падна в кротък облак и се приземи по върховете на маслиновите дръвчета, израсли по хълмовете около Акропола.

Зевс се обърна към Джейсън. Мълнията му угасна и богът закачи скиптъра от небесен бронз на пояса си. Очите му бяха сиви като буреносен облак. С такъв цвят бяха и косата, и брадата му. На Джейсън му се стори странно, че царят на Олимп и господар на вселената е само с няколко сантиметра по-висок от него.

— Синко — Зевс потупа Джейсън по рамото. — Имам да ти казвам толкова много неща... — Богът въздъхна тежко, от което въздухът наоколо изпука, а новите очила на Джейсън се замъглиха. — Но уви, като цар на боговете не бива да показвам пристрастие към децата си. Когато се върнем при другите олимпийци, не ще мога да те похваля както бих желал, или да ти дам такава награда, каквато заслужаваш.

— Не искам награди — потрепери гласът на Джейсън, — само да останем малко време заедно. Дори не те познавам.

Погледът на Зевс изглеждаше далечен като озоновия слой.

— Винаги съм бил до теб Джейсън, винаги съм наблюдавал израстването ти с гордост. Никога обаче няма да е възможно с теб двамата да бъдем... — Той сви пръсти, все едно се опитваше да извади правилната дума от въздуха. *Близки? Нормални? Истински баща и син?* — От раждането си бе обречен на Хера, да търпиш яростта ѝ. Дори името ти бе нейн избор. Не си искал това. И аз не съм го искал. Но когато те дадох на нея... няхах идея, че ще станеш толкова добър човек. Пътуването ти те промени, направи те едновременно благ и велик. Каквото и да се случи оттук нататък, когато се върнем в Партедона, знай, че не те виня за нищо. Доказа, че си истински герой.

Джейсън усети как сърцето му се свива.

— Какво имаш предвид с това... *каквото и да се случи оттук нататък?*

— Лошото тепърва предстои — отрони Зевс — и някой трябва да поеме вината за случилото се. Ела.

Л. ДЖЕЙСЪН

Нищо не бе останало от гигантите, освен купчинки пепел, няколко копия и немалко опърлени плитки.

Но *Арго II* някак бе цял, закотвен за върха на Партенона. Половината гребла на кораба бяха изпочупени или оплетени. Пушек се издигаше от няколкото процепи в корпуса. Платната бяха осеяни с горящи по краищата дупки.

Лио изглеждаше почти толкова зле, колкото кораба си. Бе застанал в средата на храма заедно с останалите членове на екипажа. Лицето му бе покрито със сажди, а дрехите му пушеха.

Когато Зевс приближи, боговете образуваха полукръг. Никой не изглеждаше особено доволен от победата.

Аполон и Артемида се бяха сгушили заедно в сянката на една колона, все едно се мъчеха да се скрият. Хера и Посейдон водеха разгорещен спор с друга богиня в зелено и златно — може би Деметра. Нике опита да постави златен венец върху главата на Хеката, но богинята на Магията го изблъска. Хермес приближи Атина в опит да я прегърне, но тя насочи егидата си към него и той избяга.

Единственият бог на Олимп в добро настроение бе Арес. Той се смееше и имитираше как се изкормва враг, докато Франк го слушаше с любезно, но и леко погнушено изражение.

— Богове олимпийски — каза Зевс, — изцерени сме заради усилията на тези герои. Атина Партенос, която някога се издигаше в този храм, сега е в лагера на нечистокръвните. Тя обедини нашите деца, а с тях и собствената ни същност.

— Господарю Зевс — намеси се Пайпър, — Рейна добре ли е? А Нико и тренер Хедж?

Джейсън не можеше да повярва, че Пайпър се интересува от здравето на Рейна, но се зарадва на това.

Зевс сбърчи сивите си вежди.

— Ами, успяха в мисията си. Засега са живи. Доколко са добре...

— Все още имаме работа — прекъсна го царица Хера и разпери ръце, сякаш за да прегърне останалите. — Герои мои, вие триумфирахте срещу гигантите, както си и знаех. Планът ми проработи.

Зевс се обърна към съпругата си и гръм разтърси Акропола.

— Хера, *не смей* да си приписваш заслуги! Ти *причини* поне толкова проблеми, колкото и реши!

Царицата на небесата пребледня.

— Съпруге мой, вече сигурно виждаш, че *нямаше* друг начин...

— Винаги има и *друг* начин! — изрева Зевс. — Затова има *три* Мойри, а не само една! Не е ли така?

Трите старици, застанали до останките от трона на Порфирион, сведоха глави, за да отбележат, че са почетени. Джейсън забеляза, че останалите богове стоят настрана от Мойрите и техните бляскави тояжки.

— Моля те, съпруге. — Хера опита да се усмихне, но очевидно бе толкова уплашена, че Джейсън почти я съжали. — Сторих само това, което...

— Млъкни! — сопна се Зевс. — Не се подчини на заповедите ми! Признавам, с добри намерения. Изборът на седмината се оказа не съвсем лишен от мъдрост.

Хера изглеждаше готова да възрази, но си замълча.

— Аполон от друга страна... — Зевс се обърна към сенките, в които се бяха скрили близнаците. — Сине, я ела тук.

Аполон тръгна напред, сякаш му предстоеше екзекуция. Толкова много приличаше на тийнейджър, че бе притеснително. На не повече от седемнайсет, с дънки и риза на лагера на нечистокръвните, с лък на рамо и меч, затъкнат в колана. С рошавата си руса коса и сини очи можеше да мине и за смъртен брат на Джейсън, а не за божествен, какъвто беше всъщност.

Джейсън се запита дали Аполон не е приел тази форма, за да изглежда безобиден или да предизвика съчувствието на баща си. Страхът, изписан по лицето му, изглеждаше реален и много човешки.

Трите мойри обградиха бога и вдигнаха сбръчканите си ръце.

— Два пъти ме предаде — каза Зевс.

— Татко — облиза устни Аполон, — аз...

— Забрави задълженията си. Поддаде се на ласкателства и суета. Подкокороса потомъка си Октавиан да последва гибелния си път и прекомерно рано разкри пророчество, което *все още* може да избие всички ни.

— Но...

— Млъкни! — изкрещя Зевс. — По-късно ще обсъдим наказанието ти. Засега ще ме чакаш на Олимп.

Зевс махна с ръка и Аполон се превърна в облак брокат. Мойрите станаха на вихър около него и го отнесоха на небето.

— Какво ще стане с него? — попита Джейсън.

Боговете го зяпнаха, но на Джейсън не му пукаше. След срещата си със Зевс установи, че изпитва съчувствие към Аполон.

— Не ти влиза в работата — срязва го Зевс. — Имаме си други проблеми.

Настъпи неловко мълчание на Партенона.

Но Джейсън бе решен да не остави нещата така. Не смяташе, че Аполон единствен заслужава наказание.

„Някой трябва да поеме вината“ — бе казал Зевс.

Но защо?

— Татко — рече Джейсън, — дадох клетва да почета всички богове. Обещах на Кимополея, че щом войната свърши, няма да има богове без светилища в лагерите.

— Чудесно — намръщи се Зевс, — коя обаче е Кимо... как я каза...

— Една от дъщерите ми — смутено се прокашля в юмука си Посейдон.

— Това, което искам да кажа — продължи Джейсън, — е, че да се обвиняваме взаимно не решава нищо. Именно така се разделиха гърците и римляните първия път.

Въздухът се изпълни с мирис на озон. Джейсън усети как косата му настръхва. Осъзна, че рискува яростта на баща си. Можеше да го превърнат в брокат или да го издухат от Акропола. Познаваше баща си от пет минути и бе направил добро първо впечатление, но бе на път да го развали.

Един добър римлянин щеше да си замълчи.

Но Джейсън продължи да говори.

— Проблемът не е в Аполон. Да го накажеш за пробуждането на Гея би било... — искаше да каже глупаво, но се усети навреме — неразумно.

— Неразумно — прошепна Зевс — Пред всички събрали се богове заявяваш, че съм *неразумен!*

Приятелите на Джейсън застанаха нащрек. Пърси изглеждаше готов да скочи и да се бие на негова страна.

Но тогава Артемида излезе от сенките.

— Татко, този герой се бори дълго и смело за нашата кауза. Нервите му са изопнати. Трябва да имаме и това предвид.

Джейсън искаше да възрази, но Артемида го спря с поглед. Изражението ѝ изпрати послание толкова красноречиво, че все едно бе изрекла в ума му: „Благодаря ти за това, което стори, но засега е достатъчно. Аз ще се разправам със Зевс, когато се успокои.“

— А и, татко — продължи богинята, — както сам каза, имаме си други проблеми.

— Гея — намеси се Анабет, очевидно в опит да смени темата, — тя се е събудила, нали?

Зевс се обърна към нея. Въздушните молекули около Джейсън спряха да свирят. Чувстваше се, все едно беше извадил главата си от микровълнова печка.

— Точно така — отвърна Зевс, — кръвта на Олимп обагри камъните. Вече е напълно будна.

— Е, стига де! — оплака се Пърси. — Леко да ме ударят в носа, и цялата земя се буди? Не е честно!

Атина се подпря на *егидата* си.

— Да кажеш, че е нечестно, е като да търсиш виновник за проблемите си, Пърси Джаксън. Не решава нищо. — След което погледна одобрително към Джейсън. — Сега трябва да действате по-бързо. Гея се надига, за да унищожи лагера.

— Поне веднъж и Атина да е права — опря се на тризъбеца си Посейдон.

— *Веднъж ли?* — сопна се Атина.

— Но какво ще търси Гея в лагера? — попита Лио. — Пърси изсекна кръв тук.

— Човек — отвърна Пърси, — първо, чу какво каза Атина. Не нарочвай носа ми за виновник. Второ, Гея е цялата земя. Може да

отиде където си поиска. А и ни каза, че ще направи точно това. Че първата ѝ работа ще е да унищожи лагера. Как да я спрем обаче?

Франк погледна към Зевс.

— Господине... сър... Ваше величество! Не може ли боговете да дойдете с нас? Имате колесници, магии и какво ли още не?

— Да! — добави Хейзъл. — Победихме гигантите заедно за две секунди. Нека отидем...

— Не — отряза я Зевс.

— Не ли? — попита Джейсън. — Но, татко...

Очите на Зевс засияха и Джейсън осъзна, че е подразнил баща си достатъчно за днес, а вероятно и за следващите няколко века.

— Това е то бедата на пророчествата — изръмжа Зевс. — Когато Аполон позволи да изрекват Пророчеството на седмината и Хера реши да го тълкува, мойрите оплетоха бъдещето по такъв начин, че има ограничен брой възможности и решения. Вие, седмината, сте предречени да победите Гея. Ние, боговете, *не можем*.

— Не разбирам — отвърна Пайпър. — Каква е ползата да сте богове, щом трябва жалки смъртни да ви вършат работата?

Боговете се спогледаха мрачно. Афродита обаче се разсмя нежно и целуна дъщеря си.

— Мила ми Пайпър, да не мислиш, че не сме се питали същото през последните няколко хиляди години? Това е обаче, което ни споява завинаги. Нуждаем се от вас, смъртните, както и вие от нас. Макар и дразнеща, такава е истината.

Франк се размърда неспокойно, сякаш му липсваше да е слон.

— Как обаче да се върнем в лагера на нечистокръвните навреме, че да го спасим? Месеци пътувахме, за да стигнем Гърция.

— С ветровете — отвърна Джейсън. — Тате, можеш ли да отприщиш ветрове, които да отнесат кораба ни по целия път назад?

— Така мога да те ударя, че ще се освестиш на Лонг Айленд — погледна го като отровен Зевс.

— Тъъ... това шега ли беше, или заплаха, или...

— Не — отвърна Зевс. — Говорех напълно буквално. Ще ударя кораба ви така, че да пристигне над лагера на нечистокръвните, но силата, която трябва за това...

Грубоватият бог с униформа на механик поклати глава над останките от трона на гиганта.

— Моят Лио е построил добър кораб, но няма да издържи на такъв удар. Ще се счупи веднага, щом пристигнат, може би и по-рано.

Лио намести колана си.

— *Арго II* ще издържи. Трябва да остане цял само докато стигнем дома. Там ще напуснем кораба.

— Това е много опасно — предупреди го Хефест, — вероятно смъртоносно.

— Такава е цената на победата — завъртя лавровия венец на пръста си Нике, — изисква саможертва. Лио Валдес и аз говорихме за това.

Тя се загледа в Лио.

На Джейсън това никак не му хареса. Спомни си мрачното изражение на Асклепий, докато бе преглеждал Лио.

„О! Виждам...“

Джейсън знаеше какво трябва да направят, за да победят Гея. Осъзнаваше риска. Но искаше той да остане за него, а не за Лио.

Пайпър има лека на изцерителя — напомни си той. — *Ще покрие и двама ни.*

— Лио — попита Анабет, — за какво говори Нике?

— Обичайните си глупости — отвърна Лио. — Победа, саможертва, дрън-дрън-та-пляс. Какво значение има? Можем да се справим. Трябва да се справим.

Вълна на ужас заля Джейсън. Зевс се бе оказал прав поне за едно. Най-лошото тепърва предстоеше.

„Когато отново се наложи да направиш избор между бурята и огъня — бе казал богът на Южния вятър Нот — не се поддавай на отчаянието.“

И Джейсън направи избора.

— Лио е прав. Хайде на борда. За едно последно пътуване.

LI. ДЖЕЙСЪН

Сбогуването им не бе изпълнено с нежност.

Джейсън видя за последно баща си, станал 30 метра висок и хванал *Арго II* за носа. Той извика:

— ДРЪЖТЕ СЕ!

След което подхвърли кораба нагоре и го удари с длан като топка за волейбол.

Ако Джейсън не бе вързан за мачтата с един от преплетените двайсет пъти предпазни колани на Лио, щеше да се изпари. Както бе сега, целият му въздух бе изкаран от дробовете, а стомахът му опита да остане в Гърция.

Небето потъмня. Корабът се разклати и започна да скърца. Палубата се напука като тънък лед под краката на Джейсън и *Арго II* със свръхзвуков тътен излезе от облаците.

— Джейсън! — извика Лио. — Трябва да побързаме!

Джейсън чувстваше пръстите си като от разтопена пластмаса, но успя да отвърже предпазителите.

Лио се бе изстрелял към пулта за управление и отчаяно се опитваше да завие надясно, докато корабът се въртеше в състояние на свободно падане. Платната горяха. Фестус проскърца разтревожен. Един катапулт полетя надолу и хвъркна във въздуха. Центробежните сили откъснаха щитовете от такелажа и те хвъркнаха като метални фризбита.

Още по-големи пукнатини се образуваха по палубата, докато Джейсън с олюляване се отправи към трюма, като използваше ветровете, за да го задържат на борда.

Ако не успееше да задържи и останалите...

Тогавашлюзът рязко се отвори. Франк и Хейзъл излязоха с препъване и задърпаха въжето, което бяха закачили за мачтата. Последваха ги Пайпър, Анабет и Пърси. Всички те изглеждаха объркани.

— Хайде! — извика Лио. — Давай, давай, давай!

Поне веднъж звучеше сериозен.

Бяха обсъдили плана за евакуация, но този удар през света бе пообъркал Джейсън. Предвид израженията на останалите, те също не бяха в много по-добра форма.

Спаси ги масата Бъфорд. Появи се на палубата с холоизображението на Хедж, което заблея:

— ДАВАЙ, ДАВАЙ! МЪРДАЙ! СРЕЖИ ТОВА!

След това от масата излязоха перки на хеликоптер и Бъфорд отлетя.

Франк промени формата си. От объркан герой стана на объркан сив дракон. Хейзъл се покатери на гърба му. Франк грабна Пърси и Анабет с предните си лапи, след което размаха криле и отлетя.

Джейсън хвана Пайпър през кръста, също готов да отлети, но направи грешката да погледне надолу. Видя въртящ се калейдоскоп от небе, земя, небе и земя. Като земята приближаваше неприятно бързо.

— Лио, няма да се справиш! — извика Джейсън. — Ела с нас!

— Не! Махайте се оттук!

— Лио! — опита Пайпър. — Моля те...

— Номерът с очароването няма да мине, Пайпс! Казах ви, че имам план! А сега къш!

Джейсън погледна за последно разпадащия се кораб.

Арго II бе техен дом за толкова дълго, а сега го напускаха. А също и Лио.

Джейсън мразеше това, но видя решителността в очите на Лио. Точно както и при срещата си със Зевс, нямаше време за истинско сбогуване.

Той обузда ветровете и с Пайпър се изстреляха в небесата.

Земята не беше по-малко хаотична.

Докато се спускаха надолу, Джейсън видя огромна армия чудовища, пръсната по хълмовете — песоглавци, двуглави, диви кентаври, великани човекоядци и други, на които дори не можеше да намери име — бяха обкръжили две малки островчета от герои. На билото на Хълма на нечистокръвните, събрана в краката на Атина Партенос, бе основната сила от лагера на нечистокръвните, заедно с първата и петата кохорта, скупчени около златния орел на легиона. Другите три римски кохорти бяха застанали в защитна формация на

няколкостотин метра встрани и изглежда понасяха основните щети от атаката.

Огромни орли обкръжиха Джейсън и закряха нетърпеливо, сякаш очакваха заповеди. Франк продължаваше да лети като сив дракон с пътниците си.

— Хейзъл! — извика Джейсън. — Тези три кохорти са в беда! Ако не се съберат с останалите герои...

— Разбрано! — отвърна Хейзъл. — Давай, Франк!

Драконът Франк зави наляво. Хваната в лявата му лапа, Анабет крещеше:

— Да ги хванем!

Пърси бе в дясната и също крещеше.

— Мразя да летяяя!

Пайпър и Джейсън завиха надясно към подножието на Хълма на нечистокръвните.

Сърцето на Джейсън подскочи от радост, когато видя Нико ди Анджелио на първия ред сред гърците, проправящ си път през тълпа двуглави. На няколко крачки от него Рейна бе яхнала нов пегас и размахваше меча си. Раздаваше заповеди на легиона и римляните се подчиняваха без излишни въпроси, все едно никога не ги бе напускала.

Джейсън не видя Октавиан никъде. Добре. Не видя и огромна земна богиня, която да тъпче света. Още по-добре. Може би Гея се бе събудила и след като бе огледала как изглежда светът днес, отново бе решила да заспи. Искаше му се да имат такъв късмет, но се съмняваше.

С Пайпър се приземиха на хълма, изтеглили мечове, а гърци и римляни ги приветстваха едновременно.

— Време беше! — викна им Рейна. — Радвам се, че си с нас!

Джейсън изненадан установи, че тя говори на Пайпър, а не на него.

— Имахме гиганти за убиване — ухили се Пайпър.

— Отлично! — отвърна на усмивката ѝ Рейна. — А варвари искаш ли?

— Защо не?

Двете момичета влязоха в битка една до друга.

Нико кимна на Джейсън все едно са се видели за последно преди пет минути, след което продължи да превръща двуглавите в безглави.

— Точно навреме. Къде е корабът?

Джейсън посочи. *Арго II* летеше в небето като топка пламъци и изпускаше горящи парчета от мачтата, корпуса и оръжията си. Джейсън не виждаше как дори огнеупорният Лио можеше да оцелее в такъв ад, но трябваше да се надява.

— Богове — каза Нико. — Всички добре ли са?

— Лио... — Гласът на Джейсън му изневери. — ... Каза, че има план!

Кометата изчезна зад западните хълмове. Джейсън с ужас зачака звука от експлозия, но от рева на битката не чу нищо.

— Той ще се оправи — погледна го Нико.

— Сигурно.

— Но за всеки случай... за Лио.

— За Лио! — отвърна Джейсън.

И двамата навлязоха в битката.

Гневът на Джейсън му даде нови сили. Гърците и римляните бавно изблъскаха враговете си. Дивите кентаври изпопадаха. Вълчеглавите надаваха вой, докато ги насичаха на пепел.

Но се появиха нови чудовища — *карпои*, които изскочиха като семена от тревите, грифони, които се спускаха от небето, тромави глинени хуманоиди, които изглеждаха на Джейсън като зли пластелинови играчки.

— Това са духове в земни черупки! — предупреди го Нико. — Не им позволявай да те докоснат!

Очевидно Гея пазеше изненади до последно.

По едно време Уил Солас, ръководителят на хижата на Аполон, изтича до Нико и му прошепна нещо в ухото. Джейсън не чу думите заради виковете и сблъсъка на остриета.

— Джейсън, трябва да вървя! — рече Нико.

Той не разбра нищо, но кимна, а Нико и Уил изчезнаха в битката.

Миг по-късно екип лагерници на Хермес се събраха около Джейсън без видима причина.

— Какво става, Грейс? — ухили се Конър Стол.

— Бива — отвърна Джейсън. — При теб?

Конър избегна една великанска тояга и намушка един *карпои*, който избухна в облак ечемик.

— Не се оплаквам. Денят е прекрасен.

— *Eiaculare flammis!* — извика Рейна. Вълна от пламтящи стрели се спусна откъм стената от щитовете на легиона и унищожи цял взвод великани. Римляните пристъпиха напред, като намушкваха кентаври и стъпкваха ранените човекоядци с обкованите си с бронз ботуши.

Джейсън чу вика на Франк Занг някъде от по-надолу по хълма:
— *Repellere equites!*

Огромно стадо кентаври се раздели в паника, когато трите останали кохорти на легиона минаха в перфектна формация през тях. Копията им лъцяха от кръвта на чудовищата. Франк маршируваше най-отпред, а в левия фланг Хейзъл грееше от гордост, яхнала Арион.

— *Ave, pretor Zang!* — извика Рейна.

— *Ave, pretor Ramires-Arelano!* — отвърна Франк. — Да го направим. Легион, събери се!

Римляните извикаха бодро, когато петте кохорти се сляха в една огромна машина за убиване. Франк насочи меч си напред и от златния орел на легиона избухнаха светкавици, които изпекоха няколкостотин чудовища.

— *Legion, cuneum formate!* — изкомандва Рейна. — Напред!

Още един бодър вик се чу отдясно на Джейсън, този път от силите на лагера на нечистокръвните, при които бяха отишли Пърси и Анабет.

— Гърци! — извика Пърси. — Тъ... време е за тупаник!

Гърците изреваха като банши и се стрелнаха напред.

Джейсън се ухили. Обожаваше гърците. Липсваше им грам организация, но компенсираха с ентузиазъм.

Битката вървеше чудесно, но го тревожеха две неща. Къде бе Лио? И къде бе Гея?

За нещастие, първо получи втория отговор.

Земята в краката му се разцепи, все едно Хълмът на нечистокръвните се бе превърнал в гигантски воден матрак. Героите изпопадаха, великаните се подхлъзнаха. Кентаврите заораха с нос земята.

БУДНА — гръмна глас навсякъде около тях.

На стотина метра разстояние, в подножието на съседния хълм, тревата и прахта се завихриха като върха на огромна бормашина. Колоната земя се втвърди във фигурата на шестметрова жена. Роклята

й бе ушита от стръкове трева, кожата й бе бяла като кварц, косата — кафява и оплетена като коренища.

— Малките ми глупачета — отвори чисто зелените си очи Гея, Майката Земя. — Жалката магия на вашата статуя не може да ме удържи.

Когато го каза, Джейсън разбра защо Гея не се бе появила досега. Атина Партенос защитаваше героите и удържаше гнева на земята, но дори нейната сила не стигаше задълго срещу първичната богиня.

Студена вълна на ужас заля армията герои.

— Не отстъпвайте! — извика Пайпър. Очарователната магия накара гласа й да отекне високо и ясно. — Гърци, римляни, можем да я победим заедно!

Гея се изсмя и разпери ръце и земята се преви към нея — дървета, скали, самата почва. Джейсън се издигна с помощта на вятъра, но навсякъде около него герои и чудовища заедно започнаха да потъват в пръстта. Една от онагрите се преобърна и изчезна под хълма.

— Цялата земя е мое тяло — гръмна гласът на Гея. — Как можете да преборите богинята на...

ФИУУУУ!

Бронзов облак, приел вида на петдесеттонен метален дракон, се спусна и отнесе Гея от хълма.

Прероденият Фестус се издигна на бляскавите си криле в небето и триумфално избълва струя пламък. Докато набираше височина, ездачът на гърба му стана все по-малък и все по-трудно различим, но усмивката не можеше да се сбърка.

— Пайпс! Джейсън! — извика Лио. — Идвате ли? Битката ще е тук горе!

LI. ДЖЕЙСЪН

Веднага щом Гея се издигна във въздуха, земята се успокои.

Героите спряха да потъват, макар мнозина все още да бяха заровени до кръста. За жалост, чудовищата изглежда се измъкнаха по-бързо. Те се спуснаха към редиците на гърците и римляните и се възползваха от изненадата им.

Джейсън хвана Пайпър през кръста. Готвеше се да отлети, когато Пърси извика:

— Чакай! Франк може да изведе всички ни горе! Можем...

— Не, човек — отвърна Джейсън. — Имам нужда от теб тук — освен това ни остава армия за побеждаване. Пък и пророчеството.

— Той е прав — намеси се Франк и стисна ръката на Пърси. — Трябва да ги оставиш да свършат това, Пърси. Това е като пътуването на Анабет в Рим, като предизвикателството пред Портите на Смъртта за Хейзъл. Тази част е само тяхна.

На Пърси това очевидно не му хареса, но точно в този момент орда чудовища заля гръцките сили. Анабет му извика:

— Хей, имаме проблем!

И Пърси изтича към нея.

Франк и Хейзъл се обърнаха към Джейсън. Вдигнаха ръце в римски поздрав и изтичаха към легиона.

— Лекът на изцерителя е в мен — прошепна Пайпър като в транс. — Всичко ще е наред. Лекът е в мен.

Джейсън видя, че е изгубила мечата си в разгара на битката, но се съмняваше, че това ще има значение. Мечовете бяха безполезни срещу Гея. Това бе въпрос на буря и огън... и на една трета сила — очарователната магия на Пайпър, която можеше да ги слее в едно. Миналата зима Пайпър бе забавила силите на Гея във Вълчия дом и бе помогнала да освободят Хера от клетката на земята. Сега ѝ се падаше дори по-голяма задача.

Докато се издигаха, Джейсън събра вятъра и облаците около себе си. Небето приближи с плашеща скорост. Скоро се намираха в окото на

бурята. Светкавиците го заслепиха, гръмотевиците накараха зъбите му да изтракат.

Точно над тях Фестус бе грабнал богинята на Земята. Гея се опитваше да се разпадне и да изтече отново към повърхността, но ветровете продължаваха да я издигат във въздуха. Фестус я заливаше с пламъци, което като че ли я принуди да се втвърди. В това време Лио я обсипваше с огнени струи от самия себе си и не спираше да я обижда от гърба на Фестус.

— Клозетка! Кална бабичка! ТОВА Е ЗА МАЙКА МИ ЕСПЕРАНЦА ВАЛДЕС!

Цялото му тяло лумна в огън. Дъжд закапа от бурното небе, но около него капките се изпариха.

Джейсън долетя до тях. Гея се превърна в бял пясък, но той призова ескадрон *венци*, които я обградиха в какавида от вятър.

Тогава Гея отвърна на удара. Както не се разпадаше, изстреля каменен шрапнел, който Джейсън едвам избегна. Да поддържа бурята, Гея, себе си и Пайпър във въздуха... никога не бе правил нещо толкова трудно. Чувстваше се все едно бе покрит с оловни тежести и се опитваше да плува само с крака, докато носи кола на главата си. Но *трябваше* да задържи Гея над земята!

Това бе тайната, за която бе намекнала Ким, когато разговаряха на морското дъно.

Преди много векове богът на Небесата Уран бе подманен от Гея и титаните да слезе на земята. Те го бяха задържали така, че да не може да избяга, и благодарение на това, че бе далеч от територията на силите си, бяха успели да го съсекат.

Сега Джейсън, Лио и Пайпър повтаряха сценария наопаки. Трябваше да задържат Гея далеч от извора на силите ѝ — земята — и да я отслабят, докато успеят да я победят.

Продължиха да се издигат заедно. Фестус изщрака и простена от усилието, но не спря да набира височина. Джейсън не разбираше как Лио бе успял да поправи дракона, докато не си спомни всички часове, които през последните няколко седмици приятелят му бе изкарал в корпуса. Явно бе планирал всичко това и бе построил новото тяло на Фестус вътре в кораба.

Явно бе имал предчувствие, че *Арго II* накрая ще се разпадне. Кораб, който се превръща в дракон... Джейсън предполагаше, че не е

по-невероятно от това, че в Квебек драконът се бе превърнал в куфар.

Но както и да бе станало, Джейсън се зарадва да види стария им приятел отново в действие.

— НЕВЪЗМОЖНО Е ДА МЕ ПОБЕДИТЕ! — Гея се разпадна на облак пясък, но я обляха цялата в огън. Тялото ѝ се стопи на стъкло, счупи се и после отново се превърна в човешко. — АЗ СЪМ ВЕЧНА!

— Вечно дразнеца! — извика Лио и подкани Фестус да полети още по-нависоко.

Джейсън и Пайпър се издигнаха с него.

— Ела по-близо — настоя Пайпър, — трябва да съм до нея.

— Пайпър, огънят и шрапнелът...

— Знаем.

Джейсън приближи, докато не застанаха точно до Гея. Ветровете обвиха богинята и я принудиха да остане цяла, но той едвам удържаше облаците пясък и почва. Очите ѝ бяха яркозелени, все едно цялата природа бе събрана в няколко лъжици органична материя.

— ГЛУПАВИ ДЕЦА! — Лицето ѝ се изкриви от миниатюрни земетресения и свлачища.

— Толкова си уморена — каза Пайпър, а в гласа ѝ прозвучаха съчувствие и доброта. — Хилядолетия болка, разочарования. Всичко това ти тежи.

— МЛЪКНИ!

Яростта на Гея бе толкова силна, че Джейсън за миг изгуби контрол над вятъра. Щеше да падне, но Фестус хвана него и Пайпър в огромната си лапа.

А Пайпър остана съсредоточена въпреки всичко това.

— Епохи печал — каза тя на Гея. — Съпругът ти Уран бе лош. Внуците ти богове свалиха обичните ти деца титани. Другите ти деца, циклопите и сторъките, бяха хвърлени в Тартара. Уморена си от разочарования.

— ЛЪЖИ! — Гея се разпадна на торнадо от почва и трева, но есенцията ѝ започна да се върти по-бавно.

Ако се издигнеха още по-нависоко, въздухът щеше да стане прекалено разреден, за да дишат, а Джейсън — твърде слаб, за да го контролира. Думите на Пайпър за умора засегнаха и него, отслабиха силите му. Почувства как тялото му натежава.

— Това, което искаш — продължи Пайпър — повече от победата, повече от отмъщението, е да си *починеш*. Толкова си уморена, невъобразимо изтощена от неблагодарните смъртни и безсмъртни.

— АЗ... НЕ ГОВОРИ ОТ МОЕ ИМЕ... НЕ МОЖЕШ...

— Искаш само едно нещо — продължи успокоително Пайпър и гласът ѝ отекна в костите на Джейсън. — Една дума. Разрешение да затвориш очи и да забравиш бедите си. Искаш... да... ЗАСПИШ.

Гея се втвърди като човек. Главата ѝ увисна, а очите ѝ се затвориха. Тялото ѝ се отпусна в лапата на Фестус.

За жалост, и Джейсън усети как губи съзнание. Вятърът заглъхна. Бурята утихна. Тъмни петна се появиха пред очите му.

— Лио — изпъшка Пайпър, — имаме няколко секунди! Очарователната ми магия не може да...

— Знам! — Лио изглеждаше като *направен* от огън. Пламъци танцуваха под кожата му и осветяваха черепа му. Облаци пара излизаха от блесналия Фестус, а ноктите му прогориха ризата на Джейсън. — Не мога да удържам огъня още дълго. Ще я изпаря. Не се безпокойте. Но вие трябва да си ходите.

— Не! — извика Джейсън. — Оставаме с теб! Лекът е в Пайпър. Лио, не можеш...

— Хей! — Лио се ухили, което бе зловещо заради пламъците, каращи зъбите му да изглеждат като степени слитъци сребро. — Нали ти казах, че имам план? Кога ще ми се довериш най-сетне? И, между другото... обичам ви, хора.

Фестус разтвори лапа. Джейсън и Пайпър паднаха.

Джейсън нямаше сили да спре това. Задържа Пайпър, когато тя извика името на Лио, и двамата се понесоха към земята.

Фестус се превърна в неясна топка пламък в небето, второ слънце, което ставаше все по-малко и по-горещо. С крайчеца на окото си Джейсън видя как сияйна комета излита от земята с висок, почти човешки крясък. Преди Джейсън да припадне, кометата срещна огнената топка над тях.

Взривът позлати цялото небе.

ЛІІІ. НИКО

Нико бе виждал много проявления на смъртта. Не смяташе, че нещо вече може да го изненада.

Беше грешал.

По средата на битката Уил Солас изтича до него и прошепна една дума в ухото му.

Октавиан.

Това привлече цялото му внимание. Бе се поколебал, когато имаше шанса да убие Октавиан преди, но нямаше да остави проклетия авгур да се измъкне от отговорност.

— Къде?

— Ела — отвърна Уил. — Побързай.

Нико се обърна към Джейсън, който се биеше редом с него.

— Джейсън, трябва да вървя!

И потъна в хаоса, като последва Уил. Минаха покрай Тайсън и циклопите, които ревяха: „Лошо куче! Лошо куче!“ и блъскаха песоглавците по главите.

Гроувър Ъндърууд и отбор сатири танцуваха с флейтите си и свиреха толкова неблагозвучни мелодии, че земните духове се разпукваха. Травис Стол мина покрай тях, докато спореше с брат си.

— Какво искаш да кажеш с това, че сме поставили мините на грешния хълм?

Нико и Уил бяха прекосили половината път надолу по хълма, когато земята се разтърси под краката им. Както всички останали — чудовища и герои, — те замръзнаха от ужас, когато Гея се появи в пълния си блясък от завихрената земя на съседния хълм.

А после нещо голямо и бронзово се спусна от небето.

ФИУУУУ!

Бронзовият дракон Фестус сграбчи Майката Земя и я отнесе със себе си.

— Какво... как? — заекна Нико.

— Не знам — отвърна Уил, — но не мисля, че можем да помогнем. Имаме си други проблеми.

Уил се отправи към най-близката онагра. Когато приближиха, Нико забеляза Октавиан, който отчаяно пренастройваше мерника на оръдието. Катапултът вече бе зареден максимално с имперско злато и експлозивни. Авгурът се щуреше около бойната машина, като нагласяше ръчките и предпазителите и отхлабваше въжетата. От време на време поглеждаше към дракона Фестус.

— Октавиан! — извика Нико.

Авгурът се завъртя, а после отстъпи към огромната сфера амуниции. Хубавата му пурпурна роба се оплете във въжетата, но той не забеляза. Изпарения от заредения снаряд се увиха около него, привлечени от имперското злато по врата и ръцете му, а също и от златния венец в косите му.

— Всичко ми стана ясно! — Смехът на Октавиан бе пресеклив и налудничав. — Искате да ми откраднете славата, нали? Но не, сине на Плутон. Аз ще спася Рим. Така ми бе обещано.

Уил вдигна ръце в опит да го успокои.

— Октавиан, дръпни се от онаграта. Опасно е.

— Разбира се, че е опасно! Смятам да сваля Гея с тази машина!

С крайчеца на окото си Нико видя как Джейсън Грейс се извисява в небето с Пайпър в ръце, право към Фестус. Буреносни облаци се събраха около сина на Юпитер и се превърнаха в ураган. Отекна гръм.

— Виждате ли? — изкрещя Октавиан. Златото по тялото му определено пушеше, привлечено от снаряда в катапулта като желязо към магнит. — Боговете одобряват делата ми!

— Бурята е дело на Джейсън — каза Нико. — Ако стреляш с онаграта, ще убиеш него, Пайпър и...

— Отлично! — извика Октавиан. — Те са предатели! Изменници!

— Чуй ме — опита отново Уил. — Аполон *не* би искал това. Освен това робата ти...

— Не знаеш нищо, *грекус!* — Октавиан постави ръка на прашката. — Трябва да стрелям, преди да се издигнат по-нависоко. Само онагра може да стреля толкова надалеч. Самичък ще...

— Центурионе — каза някой зад него.

Майкъл Кахейл се появи иззад машината. Имаше огромна червена цицина на мястото, където го бе ударил Тайсън. Олюляваше се с всяка крачка, но някак бе стигнал от брега до тук.

И по пътя бе взел меч и щит.

— Майкъл! — извика щастливо Октавиан. — Отлично! Пази ме, докато стрелям с онаграта! Така ще убием тези *грекуси* заедно!

Майкъл Кахейл огледа сцената — робата на шефа му бе оплетена във въжето, а златото по тялото му димеше от близостта на снаряда. Погледна и дракона, който вече бе високо в небето, обкръжен от облаци като кръговете на мишена. А след това се намръщи към Нико.

Нико вдигна меча си.

Майкъл Кахейл щеше да накара своя покровител да отстъпи от онаграта. И щеше да го нападне.

— Сигурен ли си, Октавиан? — попита вместо това синът на Венера.

— Дааа!

— Напълно ли си сигурен!

— Да, глупако! Ще ме запомнят като спасителя на Рим! А сега се отдръпни! Трябва да унищожа Гея!

— Октавиан, недей — помоли се Уил. — Не можем да позволим...

— Уил — каза Нико, — не можем да го спрем.

Солас го погледна шокиран, но Нико си спомни думите на баща си от Параклиса на костите. „Има случаи, в които смъртта не може да се предотврати.“

— Правилно, сине на Плутон — блеснаха очите на Октавиан. — Безпомощен си да ме спреш! Това е съдбата ми! Кахейл, застани на стража!

— Да бъде волята ти. — Майкъл застана пред машината и раздели Октавиан от двамата гръцки герои. — Центурионе, стори това, което трябва.

— Ти си добър приятел, Майкъл — обърна се Октавиан към прашката. — Приятел до последно.

Нико едва не нападна. Ако онаграта наистина стреляше, ако удареше дракона Фестус и Нико допуснеше приятелите му да загинат или да бъдат ранени...

Но остана на място. Този път реши да се довери на мъдростта на баща си. „Има случаи, в които смъртта не може да се предотврати.“

— Сбогом, Гея! — изрева Октавиан. — Сбогом, предателю Джейсън!

Той срязва въжето с авгурския си нож.

И изчезна.

Катапултът стреля по-бързо, отколкото очите на Нико можеха да го последват, и запрати Октавиан нагоре заедно с амунициите. Писькът на авгура заглъхна, когато той се превърна в част от огнената комета над главите им.

— Сбогом, Октавиан — каза Майкъл Кахейл.

А след това се обърна към Уил и Нико за последно, все едно ги предизвикваше да кажат нещо. После ги загърби и се отдалечи.

Нико можеше да преживее края на Октавиан.

Дори можеше да каже, че изпитва *известно облекчение*.

Сърцето му обаче потъна в петите, когато видя как кометата набира височина. Тя изчезна в буреносните облаци, а небето избухна във величествен огън.

LIV. НИКО

На следващия ден нямаше много отговори.

След експлозията Пайпър и Джейсън бяха изпаднали в несвяст. Спасиха ги орлите, които ги хванаха в небето. Лио обаче така и не се появи. Цялата хижа на Хефест претърси долината, като намери части от счупения корпус на *Арго II*, но от дракона Фестус и неговия господар нямаше и следа.

Всички чудовища бяха разпръснати или унищожени. Гърците и римляните бяха понесли тежки загуби, но не толкова фатални, колкото можеха да бъдат.

През нощта сатирите и нимфите се скриха в гората, за да призоват Старейшините. На сутринта Гроувър Ъндървуд се появи, за да каже, че те не чувстват присъствието на Майката Земя. Малко или много, природата се бе успокоила. Явно планът на Джейсън, Пайпър и Лио бе проработил. Гея бе отделена от елемента на своята сила, очарована да заспи отново и взривена в комбинираната експлозия от огъня на Лио и човешката комета на Октавиан.

Един безсмъртен никога не можеше да умре, ала сега Гея щеше да бъде като своя съпруг Уран. Земята щеше да продължи да функционира, както и небето, но самата Гея бе толкова разпръсната и безсилна, че никога повече нямаше да оформи собствено съзнание.

Или поне така се надяваха...

Октавиан щеше да бъде запомнен като спасител на Рим, хвърлил се сам в огъня на небето. Но всъщност *истинската* саможертва бе на Лио Валдес.

Празненствата по случай победата в лагера бяха тихи, най-вече заради скръбта. Не само за Лио, но и за многото герои, паднали в битката. Покрити със савани герои, и гърци, и римляни, бяха изгорени в лагерните огънове, а Хирон помоли Нико да ръководи погребалните ритуали.

Той се съгласи веднага. Радваше се на възможността да почете мъртвите. Дори стотиците зрители не го притесняваха.

Най-трудното дойде после, когато Нико и шестимата герои от *Арго II* се срещнаха на верандата на Голямата къща.

Джейсън бе свел глава и дори очилата му бяха потънали в сенките.

— Трябваше да сме с него до края. Можехме да помогнем.

— Не е честно — съгласи се Пайпър, докато бършеше сълзите си. — Толкова работа, за да вземем този скапан лек на изцерителя, и за какво? За *нищо*.

Хейзъл се заплака.

— Къде е лекът, Пайпър? Извади го!

Пайпър озадачена бръкна в колана си. Извади платнената торбичка, но когато я разви, видя, че е празна.

Всички погледнаха към Хейзъл.

— Как? — попита Анабет.

Франк прегърна Хейзъл.

— Лио ни извика настрана в Делос. Помоли ни за помощ.

През сълзи Хейзъл им разказа как е разменила лека на изцерителя с илюзия на Мъглата, така че Лио да задържи истинското лекарство. Франк им обясни за плана му да унищожи отслабената Гея с една мощна огнена експлозия. След като бе разговорил с Нике и Аполон, Лио бе сигурен, че подобен взрив би убил всеки смъртен в радиус от половин километър, затова бе решил да се отдалечи от останалите.

— Искаше да го направи сам — каза Франк. — Смяташе, че има малка възможност той, синът на Хефест, да оцелее в пожара, но никой друг. Каза че аз и Хейзъл като римляни единствени можем да разберем саможертвата му. Знаеше, че никой от останалите няма да го разреши.

Първоначално другите изглеждаха ядосани, все едно искаха да хвърлят предмети по тях. Но докато Франк и Хейзъл разказваха за станалото, гневът на останалите премина. Бе трудно да им се ядосваш, когато и двамата плачеха. Освен това планът звучеше като типичния усукан, коварен, дразнещ и абсурдно благороден подвиг, който Лио Валдес би извършил.

Най-накрая Пайпър отрони през нещо средно между смях и плач:

— Щях да го убия лично, ако беше тук. Как е смятал да вземе лека на изцерителя? Та той беше *сам*, в името на боговете!

— Може да е намерил начин — каза Пърси. — Все пак говорим за Лио. Може да се появи всеки момент. Тогава всички ще се редуваме да го душим.

Нико и Хейзъл се спогледаха. И двамата знаеха истината, но не казаха нищо.

На следващия ден, втори след битката, гърците и римляните заедно изчистиха бойното поле и се погрижиха за ранените. Пегасът Блекджак се възстановяваше от раната от стрелата. Гуидо бе решил да си вземе Рейна за човек. Лу Елн с нежелание се съгласи да превърне новите си прасенца обратно в римляни.

Уил Солас не бе говорил с Нико след срещата им при онаграта. Синът на Аполон прекарваше по-голямата част от времето си в лечебницата, но всеки път, щом го видеше как тича из лагера за още лекарства или посещава хижата на някой ранен, Нико чувстваше странна меланхолия. Несъмнено Уил Солас вече го смяташе за чудовище, задето бе оставил Октавиан да се самоубие.

Римляните си направиха бивак до ягодовите поля и настояха да построят стандартния си лагер. Гърците им помогнаха да изкопаят рововете и да издигнат стените. Нико никога не бе виждал нещо по-странно или симпатично. Дакота почерпи с енергийни напитки децата от хижата на Дионис. Децата на Хермес и Меркурий се смееха, разказваха небивалици и крадяха от когото каквото намерят. Рейна, Анабет и Пайпър бяха неразделни и обикаляха лагера като трио, за да проверяват как вървят ремонтните дейности.

Хирон, придружен от Франк и Хейзъл, огледа римския лагер и похвали героите им за смелостта.

До вечерта настроението до известна степен се бе подобрило. Столовата никога не бе била толкова пълна. Римляните бяха посрещнати като стари приятели. Тренер Хедж обикаляше сред героите и показваше грейнал бебето си с думите:

— Запознайте се с Чък! Това е моят син Чък!

Момичета, както от хижата на Афродита, така и на Атина, ахкаха при вида на малкото сатирче, което размахваше пълнички юмручета, риташе с малки копитца и блееше:

— Беее! Беее!

Клариса, която стана кръстница на бебето, вървеше след тренера като телохранител и от време на време промърморваше:

— Хайде сега освободете малко място на детето!

Когато настъпи моментът за вечеря, Хирон пристъпи напред и вдигна бокала си.

— Дори в трагедията — каза той — намираме нова сила. Днес благодарим на боговете за победата. За боговете!

Всички героите се присъединиха към тоста, но без особен ентузиазъм. Нико ги разбираше чудесно. *Пак ние спасихме боговете, а сега трябва да им благодарим?*

Но тогава Хирон каза:

— И за новите приятели!

— ЗА НОВИТЕ ПРИЯТЕЛИ!

Ехото от стотици гласове отекна по хълмовете.

Всички край лагерния огън гледаха към звездите, все едно очакваха Лио да се върне с една последна драматична изненада. Да кацне, да скочи от гърба на Фестус и да ги залее с майтапите си. Но не се случи.

След няколко песни Рейна и Франк бяха извикани най-отпред. Както гърци, така и римляни им ръкопляскаха искрено. Застанала на Хълма на нечистокръвните, Атина Партенос грееше по-ярко на лунната светлина, все едно да казваше: „Децата си ги бива.“

— Утре — заяви Рейна — римляните ще се върнем у дома. Благодарни сме за гостоприемството ви, макар едва да не ви убихме...

— Ние едва не ви убихме — поправи я Анабет.

— Както и да е, Чейс.

— Оооох! — изригна тълпата. След това всички се разсмяха и започнаха да се бутат. Дори Нико не успя да потисне усмивката си.

— Така или иначе — намеси се Франк, — с Рейна се съгласихме, че това отбелязва нова ера на приятелство между двата лагера.

— Точно така — потупа го по гърба Рейна. — Стотици години боговете се опитваха да ни попречат да се бием. Но има по-добър начин да постигнем мир. Като си помагаме.

— Ти сигурна ли си, че майка ти е богиня на *Войната*? — изправи се сред публиката Пайпър.

— Определено, Маклийн — отвърна Рейна. — Възнамерявам да проведа още много *битки*. Но отсега нататък ще се бием *рамо до*

рамо!

Това предизвика взрив от аплодисменти.

— Всички сте добре дошли в лагер „Юпитер“. С Хирон се разбрахме да си гостуваме през уикендите, да тренираме на разменни начала и, разбира се, да си помагаме в случай на нужда...

— А купони? — попита Дакота.

— И аз това питам! — добави Конър Стол.

— Е то се подразбира — разпери ръце Рейна. — Нали ние, римляните, сме измислили купоните.

— Ооооох! — отново се разнесе из лагера.

— Затова ви благодаря — завърши Рейна — на всички. Можехме да изберем омразата и войната. Вместо това намерихме приятелство и разбирателство.

След това направи нещо толкова неочаквано, че Нико по-късно се чудеше дали не си го е въобразил. Той бе застанал в сенките, както обикновено, но тя отиде при него, хвана го за ръката и нежно го издърпа на светлината на пламъците.

— Имаме един дом — каза тя, — а сега имаме два.

След това прегърна Нико. Тълпата изрева одобрително и този път той не я отблъсна. Зарови лице в рамото ѝ, след което преглътна сълзите, избили в очите му.

LV. НИКО

Тази нощ Нико спа в хижата на Хадес.

Никога не бе имал желание да ползва мястото преди, но сега го споделяше с Хейзъл и това имаше значение. Бе щастлив отново да е със сестра си, макар и само за няколко дни и въпреки че Хейзъл настояваше да покрие своята част от стаята с толкова завеси, че приличаше на зона под карантина.

Точно преди вечерния час Франк дойде да ги посети и прекара няколко минути, шепнейки си нещо с Хейзъл.

Нико опита да не им обръща внимание и се изтегна на кревата си, който бе направен като ковчег — от полиран махагон, с бронзови перила и кървавочервени завивки и възглавници. Нико не бе присъствал, докато бяха строили хижата. Предложението за тези кревати определено *не* бе негово. Явно някой бе сметнал децата на Хадес за вампири, а не за герои.

Най-накрая Франк почука на стената до леглото му.

Нико погледна към него. Занг изглеждаше толкова висок, толкова... *римски*.

— Хей — каза Франк, — на сутринта заминаваме. Просто исках да ти благодаря.

Нико седна на кревата си.

— За мен бе чест, Занг. Беше страхотен.

— Мен ако питаш, си е цяло чудо, че оцелях — усмихна се Франк. — Цялата история с онова дръвче...

Нико кимна. Хейзъл му бе разказала за парчето дърво, което контролираше линията на живота му. Нико прие като добър знак, че Франк говори толкова свободно за това.

— Не мога да видя бъдещето — каза Нико, — но често мога да разбера кога смъртта на някой предстои. Твоята е далеч. Не знам кога това парче дърво ще догори. Накрая *всички* догаряме. Но няма да е скоро, претор Занг. С Хейзъл ви предстоят още много приключения. Едва започвате. Но искам да се държиш добре със сестра ми.

Хейзъл седна до Франк и го хвана за ръката.

— Нико, да не заплашваш гаджето ми?

Двамата изглеждаха толкова щастливи, че Нико се зарадва... но в същото време сърцето му се сви, като от стара рана, обаждаща се заради лошото време.

— За какво ми е? — попита Нико. — Франк е добро момче. Или мече. Или булдог. Или...

— Стига! — разсмя се Хейзъл, а след това целуна Франк. — Ще се видим на сутринта.

— Аха — каза Франк. — Нико... сигурен ли си, че не искаш да дойдеш с нас? Винаги ще се намери място и за теб в Нов Рим!

— Благодаря, преторе. Рейна каза същото. Но... не.

— Надявам се, че ще се видим отново?

— Ще — обеща Нико. — Ще нося цветята на сватбата, нали?

— Ъъъ... — Франк се изчерви, закашля се и се размърда неспокойно, а накрая се удари в рамката на вратата, докато излизаше.

— *Трябваше* ли да му споменавах това? — скръсти ръце Хейзъл.

След това седна на леглото на Нико. За известно време и двамата останаха потънали в уютна тишина... деца от миналото, брат и сестра, върнали се от отвъдното.

— Ще ми липсваш — призна Нико.

Хейзъл се наведе и постави ръка на рамото му.

— И ти на мен, голямо братче. *Ще* ми идваш на гости.

Той потропа по новата офицерска значка, която блестеше на ризата ѝ.

— Центурион на пета кохорта. Поздравления. Нали няма правила срещу това центурионите и преторите да са гаджета?

— Шшт — отвърна Хейзъл. — Много работа ни чака да възстановим легиона след щетите, които Октавиан нанесе. Кой с кого ходи ще е последната ни грижа.

— Стигна толкова далеч. Не си същото момиче, което заведох в лагер „Юпитер“. Силата ти с Мъглата, увереността ти...

— Всичко е благодарение на теб.

— Не — отвърна Нико. — Да получиш втори живот е едно, да го направиш *по-добър* — съвсем друго.

Веднага щом го изрече, Нико разбра, че това важи и за него. Но реши да не го споменава.

— Втори живот — въздъхна Хейзъл. — Ще ми се...

Нямаше нужда да довършва. През последните два дни отсъствието на Лио висеше като облак над целия лагер. Хейзъл и Нико не искаха да се присъединяват към предположенията какво може да е станало.

— Почувства смъртта му, нали? — Очите на Хейзъл блеснаха, а гласът ѝ прозвуча немощно.

— Да — призна Нико. — Но не знам, Хейзъл. Нещо беше... различно.

— Няма как да е изпил лека на изцерителя. Никой не би могъл да преживее такава експлозия. Мислех... че помагам на Лио. Сгреших.

— Не. Вината *не* е твоя.

Нико обаче не бе готов така лесно да прости на себе си. Бе прекарал последните четиредесет и осем часа, припомняйки си сцената със застаналия до катапулта Октавиан. Чудеше се дали не е сгрешил. Може би взривната сила на снаряда бе помогнала да унищожат Гея. А може би бе коствала живота на Лио Валдес.

— Просто ми се иска да не бе умирал сам — промърмори Хейзъл. — С него нямаше никой, който да му даде лека. Дори не намерихме тяло...

Внезапно захлипа и Нико я прегърна.

Задържа я, докато плачеше. Накрая я прибра в собственото си легло и я целуна по челото. След което отиде до светилището на Хадес в ъгъла — малка масичка, украсена с кости и скъпоценни камъни.

— Предполагам — каза той, — че за всичко си има първи път.

След това коленичи и мълчаливо се помоли за съвета на баща си.

LVI. НИКО

Призори бе все още буден, когато някой потропа на вратата му.

Обърна се и видя руса коса. За част от секундата помисли, че е Уил Солас. Когато разбра, че е Джейсън, се разочарова. А после се ядоса, че се чувства така.

Не бе говорил с Уил от битката насам. Децата на Аполон бяха прекалено заети с ранените, а и Уил вероятно обвиняваше Нико за станалото с Октавиан. И защо да не го прави? Нико на практика бе разрешил... станалото. Убийство с консенсус. Ужасяващо самоубийство. Вероятно Уил Солас бе осъзнал колко отблъскващ и отвратителен е Нико ди Анджело.

Разбира се, на него не му пукаше какво мисли Уил.

И все пак...

— Добре ли си? — попита Джейсън. — Изглеждаш...

— Добре съм си — сопна се Нико. После смекчи гласа си. — Ако търсиш Хейзъл, да знаеш, че още спи.

Джейсън отвори уста в едно „Ох!“ и махна на Нико да излезе навън.

Нико пристъпи на слънчевата светлина и премигна замаян. Ох! Може би строителите на хижата бяха прави, че децата на Хадес са като вампири. Определено *не* обичаше сутрините.

Джейсън не изглеждаше като да бе спал по-добре. Косата му бе слепната на една страна, а очилата му стояха накриво. Нико сподави подтика да се протегне и да ги оправи.

Джейсън посочи към ягодовите поля, където римляните разтурваха лагера си.

— Странно ми е да ги гледам там, а сега ще е още по-странно, че *изобщо* няма да ги виждам.

— Съжеляваш ли, че не си с тях? — попита Нико.

— Малко — усмихна се криво Джейсън, — но сега ще ходя ту в единия, ту в другия лагер. Много светилища има да се строят.

— Чух. Сенатът смята да те избере за *понтифекс максимумс*.

— Титлата не ме вълнува особено — сви рамене Джейсън. — Важното е да се уверя, че боговете ще бъдат запомнени. Не искам да се ревнуват едни други и да си го изкарват на героите.

— Те са богове — отвърна Нико, — такава е природата им.

— Може, но ще опитам да подобря нещата. Лио вероятно би казал, че се държа като механик, който прави профилактика.

Нико усети скръбта на Джейсън като приближаваща буря.

— Знаеш, че не можеше да спреш Лио. Нямахме какво друго да направиш. Той знаеше какво ще стане.

— Аз... предполагам. Сигурно не можеш да ми кажеш...

— Отишъл си е — отвърна Нико, — съжалявам. Ще ми се да можех да ти кажа друго, но *почувствах* смъртта му.

Джейсън се загледа в далечината.

Нико изпита вина, че попари надеждата му. Почти се изкуши да спомене съмненията си... че бе усетил смъртта на Лио по *различен* начин, все едно душата му бе намерила друг път към Подземното царство — път, който включваше много лостове, зъбци и скрипци.

Въпреки това Нико бе сигурен, че Лио Валдес е загинал. Смъртта си беше смърт. Нямахме да е честно да дава на Джейсън напразни надежди.

В далечината римляните събраха багажа си и го пренесоха по хълма. Нико бе чул, че ги чака армада черни джипове, които да ги прекарат обратно до Калифорния. Предположи, че това ще е интересно пътуване. Представи си как целият Дванайсети легион спира за сандвичи в някоя закусвалня или как някое чудовище тормози невинен герой в Канзас, за да се намери обградено от тежко въоръжени римляни.

— Харпията Ела заминава с тях, знаеш ли — каза Джейсън. — Заедно с Тайсън. Дори и Рейчъл Елизабет Деър. Искат заедно да възстановят Сибилските книги.

— Това ще е интересно.

— Може да отнеме години — продължи Джейсън, — но с гласа на Делфийския оракул заглъхнал...

— Рейчъл още ли не вижда бъдещето?

Джейсън поклати глава.

— Ще ми се да знам какво е станало с Аполон в Атина. Може би Артемида ще го измъкне от Зевс и силата на пророчествата ще се

възстанови. Засега обаче Сибилските книги може да се окажат единственият ни шанс да вършим подвизи.

— На мен лично — отвърна Нико — нито пророчествата, нито подвизите ще ми липсват особено.

— Имаш право. — Джейсън оправи очилата си. — Нико, виж, причината да искам да говоря с теб, е... помня какво каза в двореца на Аустер. Знам, че вече се отказа от лагер „Юпитер“. Вероятно няма да мога да променя решението ти да напуснеш и лагера на нечистокръвните, но трябва...

— Оставам.

— Какво? — премигна Джейсън.

— В лагера на нечистокръвните. Хижата на Хадес има нужда от нов отговорник. Виждал ли си декорите? Отвратителни са. Ще трябва да направя наново всичко. Освен това все някой трябва да изпълнява и погребалните ритуали, тъй като героите имат навика да загиват... геройски.

— Това... това е супер! Човече! — Джейсън понечи да го прегърне, след което се спря. — Забравих. Мразиш да те пипат. Извинявай.

— Да кажем, че мога да направя изключение — изсумтя Нико.

Джейсън го прегърна толкова силно, че Нико се уплаши да не му счупи ребрата.

— Човече! — възкликна Джейсън. — Само чакай да кажа на Пайпър. Знаеш ли, аз също съм сам в хижата. Може да си направим обща маса. И отбор за „Плени знамето“. И песни. И...

— Да не *опитваш* да ме изгониш?

— Извинявай. Както кажеш, Нико. Просто се радвам.

Смешното беше, че Нико му повярва.

След това погледна към хижите и видя, че някой му маха. Уил Солас стоеше на прага на хижата на Аполон със строго изражение на лицето. Посочи земята пред себе си, все едно да каже: „Ти идваш веднага!“.

— Джейсън — попита Нико, — ще ме извиниш ли?

— Та кажи сега къде се загуби ти? — настоя Уил. Бе облечен със зелената риза на хирург, нахлузена над дънки и джапанки, което едва ли бе типичното облекло за лекар.

— Какво имаш предвид? — попита Нико.

— Ами изкарах два дни в лечебницата. Ти не се появи. Не предложи да помогнеш.

— Аз... какво? Че за какво ти е един син на Хадес в стаята, в която се мъчиш да лекуваш хората? Защо *който и да е* би поискал това?

— Не можеше ли да помогнеш на приятел? Да срежеш бинтовете, да ми донесеш нещо за хапване или просто да попиташ: *Как си, Уил?* Мислиш, че не бих понесъл да видя едно приятелско лице?

— Какво... *мое* лице?

Тези думи просто не си пасваха заедно. „Приятелско лице“ и „Нико ди Анджели“.

— Много си тъп — отбеляза Уил. — Надявам се да са ти минали тези щуротии, че ще напускаш лагера на нечистокръвните.

— Ами... аха. Тоест да. Оставам.

— Чудесно. Това означава, че макар и тъп, не си идиот.

— Как смееш да ми говориш така? Не знаеш ли, че мога да призовавам скелети, зомбита и...

— В момента не можеш да призовеш и кокалче, без да станеш на малко топче мрак, ди Анджели — отрязва го Уил. — Нали ти казах, че имаш лекарска забрана за отвъдни номера. Дължиш ми поне три дни в лечебницата. Започваме *веднага*.

Нико се почувства все едно бе призовал стотина скелетни пеперудки в стомаха си.

— Три дни? Ами аз... предполагам, че става.

— Отлично. Сега...

Във въздуха внезапно се разнесе: ПУК!

Край огнището в центъра на двора Пърси се бе ухилил на някаква шега на Анабет. Тя се разсмя и го плесна игриво по ръката.

— Връщам се *веднага* — обеща Нико на Уил. — Кълна се в Стикс, не лъжа! Само изчакай.

След което отиде до Пърси и Анабет, които се бяха ухилили като идиоти.

— Човече — каза Пърси, — Анабет ми каза добрите новини. Съжалявам, че вдигнах врява.

— Ще изкараме последната си година в училище заедно — обясни Анабет. — Тук, в Ню Йорк. И после...

— Колеж в Нов Рим! — Пърси размаха юмрук във въздуха, все едно свиреше с клаксона на камион. — Четири години без чудовища, битки и идиотски пророчества. Само аз и Анабет, изпити, кафенета, Калифорния...

— А после... — Анабет целуна Пърси по бузата. — Е, Рейна и Франк казаха, че можем да живеем в Нов Рим, докогато пожелаем.

— Това е страхотно — каза Нико. Бе изненадан да установи, че го казва искрено. — Знаете ли, аз също оставам. В лагера на нечистокръвните.

— Супер! — възкликна Пърси.

Нико погледна лицето му — морскозелените очи, усмивката, разрошената черна коса. Пърси Джаксън някак вече му изглеждаше като обикновено момче, а не като митологичен герой, когото да издига в култ. Или в когото да е влюбен.

— Та — каза Нико, — понеже ще изкараме последната година заедно в лагера, трябва да си изясним нещата.

Усмивката на Пърси помръкна.

— Какво имаш предвид?

— Много дълго време — каза Нико — бях хлътнал по теб. И просто искам да го знаеш.

Пърси зяпна Нико. После погледна към Анабет, за да се увери, че е чул правилно. После пак към Нико.

— Ти...

— Аха — отвърна Нико. — Ти си страхотен човек. Но ми мина. И се радвам за вас.

— Ти... имаш предвид...

— Точно така.

Сините очи на Анабет засияха. Тя се усмихна на Нико.

— Чакай малко — каза Пърси, — искаш да кажеш, че...

— Да — повтори Нико. — Точно това искам да кажа. Но всичко е наред. Имам предвид, че вече разбирам, че... Абе, сладък си, но не си моят тип.

— Не съм твоят тип... Чакай! Значи...

— Пак ще се видим, Пърси — каза Нико. — Анабет.

Тя вдигна ръка.

— Дай пет.

Нико се подчини.

А после се върна там, където го чакаше Уил Солас.

LVII. ПАЙПЪР

На Пайпър ѝ се искаше да може да се очарова сама и да заспи.

Номерът мина при Гея, но последните две нощи почти не бе мигнала.

През дните всичко бе наред. Радваше се, че е отново с приятелите си Луси, Мичъл и останалите от децата на Афродита. Дори киселата Дрю Танака, втора по ранг в хижата, изглеждаше облекчена, може би защото сега Пайпър можеше да ръководи нещата и така ѝ оставаше повече време за клюки и гримове.

А Пайпър бе заета да помага на Рейна и Анабет в координацията между гърци и римляни. За нейна изненада, двете момичета ценяха умението ѝ да потушава конфликтите, преди да са избухнали. Не че имаше много такива, но успя да върне няколко римски шлема, загадъчно озовали се в магазина на лагера. Също предотврати избухването на битка между децата на Марс и Арес по повод как най-лесно може да убиеш хидра.

Сутринта, в която римляните трябваше да тръгват, Пайпър бе застанала на кея в езерото за канута и се опитваше да умилостиви наядите. Някои от езерните духове смятаха римските момчета за големи сладури и искаха да заминат с тях за лагер „Юпитер“. Настояваха за огромна цистерна за пътуване на запад. Пайпър тъкмо бе свършила преговорите, когато Рейна я намери.

— Тежка работа, а? — седна до нея преторът.

Пайпър издуха един кичур коса от очите си.

— Наядите са упорити. Мисля, че се споразумяхме. Ако в края на лятото още искат да заминат, ще уговорим детайлите. Наядите обаче имат навика да забравят за нещата в рамките на пет секунди.

— Понякога им завиждам. — Рейна прокара пръсти през водата.

Пайпър се загледа в лицето ѝ. Рейна единствена от героите изглеждаше непроменена след войната с гигантите... поне външно. Имаше същия силен, несломим поглед, същото царствено и красиво

лице. Носеше бронята и пурпурното си наметало със същата лекота, с която хората носеха тенски и шорти.

Пайпър не можеше да разбере как някой може да понесе толкова много болка, да се натовари с такава отговорност и да не се прекърши. Запита се дали Рейна си има някой, с когото да споделя проблемите си.

— Стори толкова много — каза Пайпър — и за двата лагера. Без теб нищо от случилото се нямаше да е възможно.

— Всички имахме своята роля.

— Така е. Но ми се иска да беше получила по-голямо признание.

— Благодаря ти, Пайпър — засмя се тихо Рейна, — но аз не искам признание. Разбираш ме прекрасно, нали?

Рейна бе права. Двете бяха много различни, но Пайпър разбираше какво е да не търсиш внимание. Тя бе искала това през целия си живот заради славата на баща си, заради папараците, снимките и скандалните истории по вестниците. Всички си мислеха, че е страотно да си прочут, но нямаха представа какво е всъщност. Бе видяла как това изцежда баща ѝ. Не искаше да има нищо общо.

Можеше да разбере чара на римския път — да се смесиш с останалите, да бъдеш част от отбора, брънка от добре смазана машина. И въпреки това Рейна бе стигнала върха. Бе се отличила от останалите.

— Силата на майка ти... — обади се Пайпър. — Можеш да даваш силата си на останалите?

— Значи Нико ти е казал — сви устни Рейна.

— Не. Просто го почувствах, докато ръководеше легиона. Това трябва да е изцеждащо. Как... си връщаш силите?

— Когато си ги върна, ще ти обясня.

Изрече го на шега, но Пайпър усети тъгата в гласа ѝ.

— Винаги си добре дошла тук — каза Пайпър, — ако ти трябва почивка, да се измъкнеш... вече си имаш Франк, който ще може понякога да поема повече отговорности. Може би ще е добре да намериш време за себе си, през което никой да не те гледа като претор.

Рейна срещна погледа ѝ, сякаш за да прецени доколко сериозно е предложението.

— Ще трябва ли да пея войнишки песни за бабички?

— Не, ако не искаш. Може обаче да ти забраним да участваш в „Плени знамето“. Подозирам, че си способна да биеш целия останал лагер самичка.

— Ще помисля за това — усмихна се Рейна. — Благодаря.

Тя намести кинжала си. За миг Пайпър се замисли за собственото си оръжие, Катоптрис, което сега бе заключено в ковчежето в хижата. След битката в Атина, когато го бе използвала, за да намушка гиганта Енкелад, виденията в него бяха изчезнали.

— Чудя се... — каза Рейна. — Ти си дъщеря на Венера. Имам предвид Афродита. Може би би могла да ми обясниш нещо, което майка ти ми каза.

— За мен ще бъде чест. Ще опитам, но трябва да те предупредя, че майка ми през повечето време е неразбираема и за мен.

— Веднъж в Чарлстън Венера ми каза: „Не ще намериш любовта там, където я търсиш. Няма герой, който да стопли сърцето ти“. Аз... аз се затруднявам с... — Гласът ѝ потрепери.

На Пайпър ѝ се прииска да намери майка си и да ѝ фрасне един. *Мразеше* начина, по който Афродита можеше да обърка нечий живот с един кратък разговор.

— Рейна — каза тя, — не знам какво е имала предвид, но трябва да знаеш, че ти си невероятен човек. Сигурна съм, че има някой точно като за теб. Може да не е син на боговете. Може да е смъртен... знам ли и аз. Но ако е писано да стане, ще стане. А дотогава имаш приятели. Много приятели, както гърци, така и римляни. Ти даваш сила на останалите, но забравяш, че понякога самата *ти* имаш нужда да се опреш на тях. Аз съм тук. За теб.

— Хубаво говориш, Пайпър Маклийн — загледа се в езерото Рейна.

— Не съм използвала очарователната магия...

— Не ти и трябваше. — Рейна ѝ подаде ръка. — Имам чувството, че ще се видим отново.

Стиснаха ръце, а след като Рейна си тръгна, Пайпър осъзна, че тя е права. Щяха да се виждат отново, понеже Рейна вече не ѝ бе съперница, непозната или потенциален враг. Бе приятел. Бе част от семейството.

Тази нощ лагерът ѝ се стори пуст без римляните. На Пайпър вече ѝ липсваше Хейзъл, скърцането на борда на *Арго II*, съзвездията, които лампата ѝ описваше по тавана на каютата в кораба.

Легнала на кревата си в хижа номер десет, тя се почувства неспокойна и разбра, че отново няма да може да заспи. Не можеше да

спре да мисли за Лио. Отново и отново си припомняше случилото се в битката с Гея, опитваше се разбере как е могла да провали приятеля си по такъв начин.

Към два през нощта се отказа да спи. Седна в леглото и се загледа през прозореца. Лунната светлина караше дърветата да изглеждат сребристи. Вятърът носеше аромат на море и ягодови поля. Не можеше да повярва, че само преди два дни Майката Земя се бе надигнала, за да унищожи всичко, което Пайпър обича. Нощта изглеждаше толкова мирна... тиха.

Тун, тун, тун.

Пайпър едва не подскочи до тавана. Джейсън бе застанал отпред и тропаше по прозореца.

— Ела — ухили се той.

— Какво търсиш тук? — прошепна тя. — След вечерния час е! Патрулиращите харпии ще те *разкъсат!*

— Просто ела!

Сърцето ѝ запрепуска. Тя го хвана за ръка и излезе през прозореца. Той я отведе до хижа номер едно и я въведе вътре, където огромната статуя на хипарския Зевс блестеше на бледата светлина.

— Джейсън... какво точно...?

— Виж сама. — Той ѝ показа една от мраморните колони, които опасваха кръглата зала. В задния ѝ край, почти скрити в стената, имаше железни стъпала, водещи нагоре. Стълба. — Не мога да повярвам, че не съм я забелязал досега. Само почакай да видиш!

Той започна да се катери. Пайпър не знаеше какво я кара да се чувства толкова нервна, но докато го следваше нагоре, цялата трепереше. Джейсън избута малък капак на тавана.

Те излязоха на северната страна на куполовидния покрив. Целият Лонг Айлънд се бе ширнал пред тях. Бяха толкова нависоко, че от този ъгъл никой не можеше да ги види. Патрулиращите харпии никога не се издигаха толкова.

— Виж. — Джейсън посочи звездите, които напомняха пръснати по небето диаманти, по-красиви дори от тези, които Хейзъл Левеск можеше да призове.

— Красота. — Пайпър се сгуши до Джейсън и той я прегърна. — Няма ли обаче да загазиш?

— На кого му пука? — попита Джейсън.

— *Кой си ти?* — засмя се тихо Пайпър.

Той се обърна, а очилата му проблеснаха с бронзов отблясък на светлината на звездите.

— Джейсън Грейс. Приятно ми е да се запознаем.

А след това я целуна. Вярно, бяха се целували и преди. Но този път бе различно. Пайпър се почувства като в тостер. Светът около нея се сгорещи. Още малко и щеше да замирише на препечена филийка.

Джейсън се отдръпна, за да я погледне в очите.

— Онази нощ, в училището „Уилдърнес“, първата ни целувка под звездите...

— Това е спомен — кимна Пайпър — за нещо, което никога не се е случвало.

— Е, сега се случи. — Той направи знака за прогонване на злото, същият, с който бе прогонил призрака на майка си, и погледна към небето. — Оттук нататък ние сами пишем историята на живота си, отначало. Това е първата ни целувка.

— Може би съм жалка, че го казвам след само една целувка — отвърна Пайпър, — но, богове на Олимп, обичам те!

— И аз те обичам, Пайпс.

Тя не искаше да разваля момента, но не можеше да не се сети за Лио и за това, че той никога няма да може да започне отначало.

Джейсън усети чувствата ѝ.

— Хей — каза той, — Лио е добре.

— Как може да вярваш в това? Няма как да е изпил лека на изцерителя. Нико каза, че е починал.

— Ти веднъж събуди дракон с гласа си — напомни ѝ Джейсън. — *Вярваше*, че драконът трябва да е жив, нали?

— Да, но...

— Трябва да вярваме в Лио. Няма начин да умре толкова лесно. Той е много костелив орех.

— Да — опита се да успокои сърцето си Пайпър. — Значи ще вярваме. Лио *трябва* да е жив.

— Спомняш ли си как смачка мама Гаскет с двигател в Детройт?

— А джуджетата от Болоня? Лио ги победи със саморъчно направена димка от паста за зъби.

— Командир Коланчо — каза Джейсън.

— Нашето лошо момче — отвърна Пайпър.

— Майстор готвач Лио, специалист по тофу.

Засмяха се и започнаха да си разказват истории за своя най-добър приятел Лио Валдес. Останаха на покрива до пукването на зората. Пайпър започна да вярва, че *наистина* могат да получат ново начало. Може би дори бе възможно да разкаже нова история, в която Лио да е все още е с тях. Някъде...

LVIII. ЛИО

Лио бе мъртъв.

Знаеше го с абсолютна сигурност. Само не разбираше защо трябва и да го боли толкова много. Чувстваше, че всяка клетка в тялото му е избухнала. Сега, когато съзнанието му бе пленено в овъглен геройски тостер, гаденето бе по-лошо отколкото при возене в кола. Не можеше да мръдне. Не чуваше нищо. Не виждаше нищо. Чувстваше само болката.

Започна да се паникьосва. Уплаши се, че това ще бъде неговото вечно наказание.

След това някой постави кабели в мозъка му и го рестартира. Изпъшка и се изправи.

Първото нещо, което усети, бе вятърът по лицето си, а после — болката в дясната ръка. Все още бе на гърба на Фестус, все още бе във въздуха. Очите му отново заработиха и той забеляза огромната инжекция, която излизаше от ръката му. Тя зажува, завъртя се и се прибра отново в панела на врата на Фестус.

— Благодаря ти, приятелче — простена Лио. — Да знаеш, че е много тъпо да си мъртъв. Но лекът на изцерителя е *още по-скапан*.

Фестус изцъка съчувствено с морзовата азбука.

— Не бе, майтапя се — отвърна Лио. — Просто се радвам, че съм жив. И да, аз също те обичам. Справи се страхотно!

Металическо мъркане разтърси цялото тяло на дракона.

Лио започна да решава задачите си една по една. Първо провери дали драконът е повреден. Крилете му работеха както трябва, макар по лявата мембрана да имаше дупки. Плочките на врата му се бяха стопили малко, но нямаше опасност да катастрофира в скоро време.

Лио се опита да си спомни какво точно се е случило. Бе сигурен, че е победил Гея, но нямаше представа какво правят приятелите му в лагера на нечистокръвните. Надяваше се Джейсън и Пайпър да са се измъкнали от взрива. Лио имаше и друг странен спомен как някаква

ракета профучава покрай него, пиццейки като малко момиче... Нямаше представа какво е било това.

Щом се приземи, провери корема на Фестус. Най-сериозните щети трябваше да са там, тъй като драконът борбено бе задържал Гея, докато я тупаха във въздуха. Лио нямаше представа колко време бе летял Фестус. Скоро трябваше да му направи профилактика.

Което от своя страна повдигна друг въпрос. Къде се намираха?

Под тях имаше плътно одеяло от облаци. Слънцето светеше в ясното синьо небе. Явно бе някъде по обяд, но кой ден? Колко ли време бе прекарал мъртъв?

Отвори панела за достъп на врата на Фестус. Астролабията жужеше, а кристалът пулсираше като неоново сърце. Лио провери компаса и GPS-а, след което се ухили.

— Добри новини, Фестус! — викна той. — Навигацията *тотално* не работи!

— Скръц? — отвърна Фестус.

— Скръц, я! Спускай се веднага! Минем ли през тези облаци, може...

Драконът се стрелна надолу толкова бързо, че дъхът на Лио секна. Излязоха от бялото одеяло и под тях се появи малко зелено островче в голямото синьо море.

Лио извика с такава сила, че вероятно го чуа и в Китай:

— КОЙ УМРЯ СЕГА! А ПОСЛЕ КОЙ ВЪЗКРЪСНА? КОЙ СЕГА Е НОМЕР ЕДНООООО?

Спуснаха се към Огигия, а топлият вятър развя косите на Лио. Осъзна, че дрехите му са станали на парцали въпреки магията, с която бяха ушити. Ръцете му бяха целите в сажди, все едно бе умрял в пожар... както и се бе случило.

Но не можеше да се тревожи за тези неща.

Тя бе застанала на плажа, облечена с джинси и бяла блуза. Кехлибарената ѝ коса бе прибрана назад.

Фестус разпери криле и се приземи със залитане. Очевидно една от лапите му бе счупена. Драконът се олюля, Лио се катапултира и се оказа заровил нос в пясъка.

До тук с геройската поява.

Лио изплю едно водорасло. Фестус запълзя по плажа към него, като скърцаше разтревожено: „Ох, ох, ох...“

Лио погледна нагоре. Калипсо стоеше над него, скръстила ръце и повдигнала вежди.

— Закъсна — обяви тя, но очите ѝ светнаха.

— Съжалявам, слънце — отвърна Лио, — попаднах в задръстване.

— Покрит си със сажди — отбеляза тя — и си успял да съсипеш дрехите, които направих специално за теб. А ги уших нарочно така, че да не могат да бъдат съсипани.

— Сама знаеш — сви рамене Лио, който се чувстваше все едно има стотина топки за игра в гърдите си, — за мен няма невъзможни неща.

Тя му подаде ръка и му помогна да се изправи. Застанаха опрели носове, докато тя го оглеждаше от глава до пети. Ухаеше на канела. Винаги ли бе имала тази малка луничка до лявото око? Лио искаше да я докосне.

— Вониш — сбърчи нос тя.

— Аха. Все едно съм умрял. Ама аз наистина бях умрял. Нали се сещаш — „клетва трябва да се спази със сетен дъх...“

Тя го накара да млъкне с целувка.

Топките заудряха гърдите му. Почувства се толкова щастлив, че трябваше да се постарее, за да не избухне в пламъци.

Когато накрая го пусна, лицето ѝ бе покрито със сажди. Явно не ѝ пукаше. Прокара палец по бузата му.

— Лио Валдес — каза накрая.

Нищо повече. Само името му, все едно е вълшебно.

— Това съм аз — отвърна той с дрезгав глас. — Искаш ли... какво ще кажеш да се разкараме от тоя остров?

Калипсо отстъпи назад. Вдигна ръка и ветровете се завъртяха. Невидимите ѝ слуги донесоха два куфара и ги оставиха в краката ѝ.

— Как пък ти хрумна това?

— За дълъг път си се подготвила, а? — ухили се Лио.

— Не мисля да се връщам. — Калипсо погледна през рамо назад, към пътеката, която водеше до градината и пещерата ѝ. — Къде смяташ да ме отведеш, Лио?

— На първо време някъде, където да ремонтирам дракона — реши той. — После... където си поискаме. Колко време ме е нямало? Сериозно?

— Времето в Огигия тече по различен начин — отвърна Калипсо. — Нямахте те сякаш вечно.

Лио се почувства виновен. Надяваше се приятелите му да са добре. Надяваше се да не са минали сто години, в които той е летял мъртъв, а Фестус е търсил острова.

Трябваше да разбере. И да каже на Джейсън, Пайпър и останалите, че всичко е наред. Но... едно по едно.

Калипсо бе най-важна.

— Като се махнем от Огигия — попита той, — ти оставаш ли си безсмъртна?

— Представа си нямам.

— И не ти пречи?

— Никак.

— Хубаво тогава! — Той се обърна към дракона. — Братле, ще можеш ли да литнеш още веднъж към нищото?

Фестус блъвна струя пламък и закуцука ентусиазирано.

— Значи излитаме, без да знаем накъде — каза Калипсо, — без да сме наясно колко далеч може да стигнем и какво ни чака отвъд този остров. С много въпроси и точно нула отговори, а?

— Добре дошла в света на Лио, слънце — вдигна ръце той. — Да взема куфарите?

— Естествено.

Пет минути по-късно, Лио пришпори Фестус в небето, а Калипсо седеше зад него, прегърнала го през кръста. Бронзовият дракон разпери криле и те полетяха към неизвестното.

РЕЧНИК

Август — основателят на Римската империя и нейният първи император. Управлява от 27 г. пр.н.е. до смъртта си през 14 г. сл.н.е.

Аквилон — римски бог на Северния вятър. Гръцки еквивалент: *Борей*.

Акропол — древна крепост в Атина, разположена на плосък скален връх, където се намират множество от най-древните храмове на боговете.

Актеон — ловец, който видял Артемида, докато се къпела. Разгневена, че смъртен я е зърнал гола, тя го превърнала в елен.

Алкионей — най-старият от гигантите на Гея, създаден, за да се изправи срещу Плутон.

Амфора — висок керамичен съд за вино, зехтин и др.

Антиной — предводителят на женихите, борили се за ръката на царица Пенелопа, съпругата на Одисей. Убит от самия Одисей, който го прострелял със стрела в шията.

Аполон — гръцки бог на Слънцето, пророчествата, музиката и лечителството. Син на Зевс, брат близник на Артемида. Римско име: *Аполон*.

Арес — гръцки бог на Войната, син на Зевс и Хера, наполовина брат на Атина. Римски еквивалент: *Марс*.

Артемида — гръцка богиня на Лова и Луната, дъщеря на Зевс и Хера, сестра близначка на Аполон. Римско име: *Диана*

Асклепий — бог лечител, син на Аполон, храмът му бил болница за цяла Древна Гърция.

Асклепион — древногръцки храм, посветен на Асклепий. Болница и училище за лечители. В Античността са съществували над триста.

Атина — гръцка богиня на Мъдростта. Римски еквивалент: *Миневра*.

Афродита — гръцка богиня на Любовта и Красотата. Омъжена за Хефест, но влюбена в Арес, бога на Войната. Римски еквивалент:

Венера.

Афрос — учителят по музика и поезия в подводния лагер на рибокръвните. Един от полубратята на Хирон.

Бакхус — римски бог на Виното и Веселието. Гръцки еквивалент: *Дионис*.

Банастър Тарлетън — британски пълководец от Американската революция, добил печална известност с това, че е изклял континенталната армия в битката при Ваксхаус.

„Барачина“ — ресторант в Сан Хуан, Пуерто Рико. Там измислили пиня коладата.

Белона — римска богиня на Войната.

Битос — тренира бойците в подводния лагер на рибокръвните, полубрат на Хирон.

Борей — гръцки бог на Северния вятър. Римско име: *Аквилон*.

Бриарей — по-големият брат на титаните и циклопите, син на Гея и Уран. Последният сторък, който е все още жив.

Венера — римска богиня на Любовта и Красотата. Омъжена за Вулкан, но влюбена в Марс, бога на Войната. Гръцки еквивалент: *Афродита*.

Виктория — римска богиня на Силата, Скоростта и Победата. Гръцки еквивалент: *Нике*.

Вулкан — римски бог на Огъня и ковачите, син на Юпитер и Юнона, женен за Венера. Гръцки еквивалент: *Хефест*.

Гай Вителий Ретикул — легионер от основаването на римския легион, лекар по времената на Юлий Цезар. Днес *лар* в лагер „Юпитер“.

Геминус — получовек-полузмия. *Гемините* са първите обитатели на Атина.

Гея — богиня на Земята. Майка на титаните, гигантите, циклопите и много други чудовища. Римски еквивалент: *Тера*.

Дамасин — гигант, син на Тартара и Гея, създаден, за да се изправи срещу Арес. Прокълнат от баща си заради това, че убил дракон, опустошаващ околните земи.

Деймос — бог на Страхата и близник на Ужаса Фобос. Син на Арес и Афродита.

Делос — родният остров на Аполон и Артемида в Гърция.

Делфийски оракул — изрича пророчествата на Аполон. Днес оракул е Рейчъл Елизабет Деър.

Деметра — гръцка богиня на Земеделието, дъщеря на титаните Рея и Кронос. Римски еквивалент: *Церера*.

Диана — римска богиня на Природата и Лова. Гръцки еквивалент: *Артемида*.

Диоклециан — последният езически император на Рим и първият, който абдикира мирно. Герой, син на Юпитер. Според легендата скиптърът му може да призовава духовете на легионите.

Дионис — гръцки бог на Виното и Веселието, син на Зевс. Римски еквивалент: *Бакхус*.

Домът на Хадес — място в Подземното царство, където гръцкият бог на Смъртта Хадес и жена му Персефона владеят душите на починалите. Също така храм на много нива, в който хората се съветвали с духовете на мъртвите. В Епир, Гърция.

Евора — град в Португалия, частично обкръжен и до днес от крепостни стени. Запазени са древни постройки още от времето на Римската империя — храм на богинята Диана, акведукт и др.

Евримах — един от женихите, искали ръката на Пенелопа, съпругата на Одисей.

Енкелад — гигант, създаден от Гея, за да унищожи богиня Атина.

Еол — гръцки бог на Ветровете. Римски еквивалент: Еол.

Епидавър — крайбрежен гръцки град, родно място и убежище на бога лечител Асклепий.

Епир — област в западната част на Балканския полуостров, днес разделена между Гърция и Албания. Там се намира Домът на Хадес.

Ерехтайон — храм в град Атина, посветен на Атина и Посейдон.

Ерос — гръцки бог на Любовта. Римски еквивалент: *Купидон*.

Еспресо — силно кафе с гъста пяна и наситен аромат и вкус.

Ефиалт — гигант, създаден от Гея, за да унищожи Дионис. Близък на Отис.

Зевс — гръцки бог на Небето и цар на всички богове. Римски еквивалент: *Юпитер*.

Земеродни — на старогръцки език *гегени*. Шесторъки чудовища, облечени само с препаска.

Зои Нощната сянка — дъщеря на Атлас, която е прокудена и по-късно се присъединява към ловджийките на Артемида и става вярна на богинята.

Инвидия — римска богиня на Отмъщението. Гръцки еквивалент: *Немезида*.

Ир — стар просяк, който изпълнявал заръките на женихите на Пенелопа в замяна на храна.

Ирида — гръцка богиня на Дъгата, вестителка на боговете. Дъщеря на Таум и Електра. Римски еквивалент: *Ирида*.

Итака — гръцки остров в Йонийско море, дом на Одисей. След завръщането си от Троянската война героят е трябвало да изпъди от дома си женихите, опитващи се да заемат мястото му.

Калипсо — нимфа и богиня от митичния остров Огигия, дъщеря на титана Атлас. Задържала героя Одисей при себе си за много години.

Кекропс — водач на хората змии *гемини*. Основател на град Атина, отсъдил спора между богинята и Посейдон. Избрал Атина за покровителка на града и бил първият, построил храм в нейна чест.

Керкопи — две подобни на шимпанзета джуджета, които крадат лъскави неща и създават безредие.

Кето — древна богиня на Морето и майка на повечето морски чудовища, дъщеря на Понт и Гея, сестра на Форкис.

Кимополея — слабо известна гръцка богиня на Морските бури, дъщеря на Посейдон и съпруга на сторъкия Бриарей.

Клитий — гигант, създаден от Гея, за да погълне магията на Хеката.

Коки — малки жаби от Пуерто Рико.

Кронос — най-младият от дванайсетимата титани, син на Гея и Уран, баща на Зевс. Убил баща си по заповед на майка си. Господар на Съдбата, Жътвата, Справедливостта и Времето. Римски еквивалент: *Сатурн*.

Купидон — римски бог на Любовта. Гръцки еквивалент: *Ерос*.

Лестригонски великан — великан човекоядец от далечния Север.

Ликаон — цар от Аркадия, който искал да изпита мъдростта на Зевс, като му сервира печено човешко месо. Зевс го наказал, като го превърнал във вълк.

Луца — свещената вълчица на Рим, откърмила Ромул и Рем, близнаците основатели на града.

Макаи — духове на битките.

Малък Тибър — река, която тече в лагер „Юпитер“. Не тъй голяма, както истинският Тибър в Рим, но достатъчно силна, че да отмие гръцките благословии.

Мания — гръцки дух на безумието.

Манतिकор — чудовище с глава на човек, тяло на лъв и опашка на скорпион.

Марс — римски бог на Войната, наричан още *Марс Ултор*. Покровител на Империята, божествен баща на Ромул и Рем. Гръцки еквивалент: *Арес*.

Медуза — жрица, която Атина превърнала в горгона, след като я хванала с Посейдон в храма си. Медуза има змии вместо коси и може да превръща хората в камък, ако я погледнат в очите.

Меркурий — римски пратеник на боговете, покровител на търговията и печалбата. Гръцки еквивалент: *Хермес*.

Меропа — една от седемте плеяди, дъщерите звезди на титана Атлас.

Миконос — остров в Гърция, един от Цикладските острови в Егейско море. Намира се между Тинос, Сирос, Парос и Наксос.

Мимас — гигант, създаден от Гея, за да унищожи Хефест.

Минерва — римската богиня на Мъдростта. Гръцки еквивалент: *Атина*.

Мойри — по-стари от боговете, три на брой. Клото, която заплита нишката на живота, Лахезис, която преценява колко дълъг ще бъде той, Атропо, която срязва нишката с ножици. Почитани в Рим като *парки* и в скандинавската митология като *норни*, дори в народните приказки са познати като трите орисници.

Мофонго — пуерториканско ястие с банани.

Немезида — гръцка богиня на Отмъщението. Римски еквивалент: *Инвидия*.

Нептун — римски бог на Морето. Гръцки еквивалент: *Посейдон*.

Нереиди — петдесет женски морски духове, покровителки на моряците и рибарите.

Нике — богиня на Силата, Скоростта и Победата. Римски еквивалент: *Виктория*.

Никс — богиня на Нощта. Едно от най-старите и първични божества.

Нумина монтанум — римски планински бог. Гръцки еквивалент: *Оурай*.

Одисей — легендарният гръцки цар на Итака, герой на епическата поема „Одисея“ от Омир. Римски еквивалент: *Улисис*.

Олимпия — най-старото и вероятно най-прочуто светилище в Древна Гърция. Родно място на Олимпийските игри. Намира се в Западен Пелопонес.

Онагра — обсадна машина, високоефективна при стрелба по неподвижни цели.

Орион — ловец гигант, който станал близък на Артемида. В ревността си Аполон го подлудил и Орион бил убит от скорпион. Съкрушена от скръб, Артемида превърнала любимия си в съзвездие, за да запази паметта му.

Оркус — бог от Подземното царство, символизиращ нарушените клетви и вечните мъки.

Отис — гигант, създаден от Гея, за да унищожи Дионис. Близък на Ефиалт.

Оурай — гръцко име за планински бог. Римски еквивалент: *Нумина монтанум*.

Панадейра — пекарна (исп.)

Партенон — древногръцки храм в атинския Акропол, посветен на богиня Атина. Съграждането му започнало през 447 г. пр.н.е., когато Атинската империя била на върха на силата си.

Пегас — в гръцките митове крилат кон, син на Посейдон, излязъл от шията на горгоната Медуза. Брат на Хризаор.

Пелопион — погребален монумент, в Олимпия, Гърция, посветен на Пелопс.

Пелопонес — полуостров и географски регион в Южна Гърция, отделен от северната част на страната от Коринтския залив.

Пелопс — според гръцките митове син на Тантал и внук на Зевс. Баща му го съсякъл като момче, сготвил го и го поднесъл като блюдо на боговете. Те обаче усетили номера и го възкресили.

Пенелопа — царица на Итака и съпруга на Одисей. Останала му вярна по време на двацетгодишното отсъствие на съпруга си и отблъснала стотина нахални женихи.

Перибоя — гигантка. Най-младата от дъщерите на Порфирион, цар на гигантите.

Песоглавци — чудовища с глави на кучета.

Пещерата на Нестор — там Хермес скрил кравите, които откраднал от Аполон.

Пилос — древен град в Месения, Пелопонес.

Пирагуа — замразен десерт от лед, покрит с плодов сироп. Измислен в Пуерто Рико.

Питон — чудовищен змей, който Гея назначава да пази Оракула в Делфи.

Плутон — римски бог на Смъртта и Богатствата. Гръцко име: *Хадес*.

Полибот — гигант, създаден от Гея, за да унищожи Посейдон.

Полята на Марс — низина до Древен Рим на левия бряг на р. Тибър, известна като Марсово поле. Там са се устройвали прегледите на войските и се провеждали народните събрания — *комиции*, на които се избирали магистри. В лагер „Юпитер“ е тренировъчно поле.

Помпей — римски град, намиращ се в близост до днешен Неапол. През 79 г. сл.н.е. унищожен от вулкана Везувий, който го покрил с пепел и избил хиляди.

Понтифекс максимус — римски върховен жрец на боговете.

Порфирион — царят на гигантите от гръцката и римската митология.

Посейдон — гръцкият бог на Моретата. Син на титаните Кронос и Рея, брат на Зевс и Хадес. Римски еквивалент: *Нептун*.

Пропилон — монументално оформен вход, парадна врата, водеща към акропол, храмов или дворцов комплекс.

Протоците на Коринт — търговски канал, който свързва Коринтския залив със Саронския залив в Егейско море.

Пътуване през сенките — начин на придвижване, който позволява на съществата от Подземното царство и на децата на Хадес да стигат до всяка точка на земята или под нея. Изключително изтощителен за използващия го.

Ретиарий — гладиатор, въоръжен с тризъбец и мрежа с тежести.

Ромул и Рем — близнаци, деца на Марс и жрицата Рея Силвия. Цар Амулий, опасявайки се за трона си, ги изхвърлил още като

кърмачета в река Тибър. Били спасени и откърмени от вълчица. Когато пораснали, основали Рим.

Скитдки дракон — женски влечугоподобен хуманоид с две змийски опашки вместо крака.

Сомнус — римски бог на Съня. Гръцки еквивалент: Хипнос.

Спартанци — жителите на град Спарта. Войниците им били прочути в цяла Гърция.

Спес — богиня на Надеждата, празникът ѝ е на първи август.

Сторъки — деца на Гея и Уран с по сто ръце и петдесет лица, по-големи братя на циклопите и първични богове на бурите.

Тартара — съпругът на Гея, духът на Ямата, която е най-дълбоката точка в Подземното царство. Баща на гигантите.

Тера — римска богиня на Земята. Гръцки еквивалент: Гея.

Терминус — римски бог на Границите.

Титани — раса от могъщи гръцки божества, потомци на Гея и Уран, които управлявали през Златния век и били победени от следващото поколение богове, Олимпийците.

Тоон — гигант, създаден от Гея, за да унищожи мойрите.

Улисис — римското име на Одисей.

Уран — баща на титаните, бог на Небето. Титаните го победили, като го подмамили на земята, задържали го далеч от източника му на сила и го съсекли.

Фартура — вид португалски сладкиш.

Филип Македонски — цар от гръцкото царство Македония, управлявал от 359 г. пр.н.е. до убийството си през 336 г. пр.н.е. Баща на Александър Велики и Филип III.

Флегетон — огнената река, която тече от царството на Хадес в Тартара. Тя поддържа грешниците живи, така че да издържат страданията в Полята на Мъченията.

Фобос — бог на Ужаса и близник на Страха Деймос. Син на Арес и Афродита.

Форкис — първичен бог на Морските опасности, син на Гея, съпруг и брат на Кето.

Фурии — римски богини на Отмъщението, обикновено описвани като три сестри — Алектос, Тисифона и Мегера. Деца на Гея и Уран. Обитават Подземното царство, където изтезават престъпници и грешници. Гръцки еквивалент: *еринии*.

Хадес — гръцки бог на Смъртта и Богатствата. Римски еквивалент: *Плутон*.

Хасдрубал — древен цар на Картаген (днешен Тунис), управлявал от 530 г. пр.н.е. до 510 г. пр.н.е. Избран единнайсет пъти за цар, носител на четири триумфа, единственият картагенец, получил тази чест.

Хеба — гръцка богиня на Младостта. Дъщеря на Зевс и Хера. Римски еквивалент: *Ювента*.

Хеката — богиня на Магията и Кръстопътищата. Контролира Мъглата. Дъщеря на титаните Перс и Астерия.

Хемера — гръцка богиня на Деня, дъщеря на Мрака Ереб и Нощта Никс. Римски еквивалент: *Диес*.

Хера — гръцка богиня на Брака и Семейството, жена и сестра на Зевс. Римски еквивалент: *Юнона*.

Хермес — гръцки бог на пътешествениците, превежда духовете на мъртвите, бог на общуването. Римско име: *Меркурий*.

Хефест — гръцки бог на Огъня и ковачите, син на Зевс и Хера, женен за Афродита. Римски еквивалент: *Вулкан*.

Хигея — богиня на Здравето и Чистотата, дъщеря на бога лечител Асклепий.

Хиос — петият по големина гръцки остров, намиращ се в Егейско море, близо до западния бряг на Турция.

Хиона — гръцка богиня на Снега, дъщеря на Борей.

Хипий — гръцки тиран, съюзил се с персите срещу собствения си народ, след като губи властта.

Хипнос — гръцки бог на Съня. Римски еквивалент: *Сомн*.

Хиподром — стадион за състезания с коне и колесници в Древна Гърция.

Хиполит — гигант, създаден от Гея, за да погуби Хермес.

Хламида — свободна гръцка дреха, която се носи закачена на едно рамо.

Церера — римска богиня на Земеделието. Гръцки еквивалент: *Деметра*.

Циклопи — древна раса великани. Всички те имат по едно-единствено око на челото.

Цирцея — гръцка магьосница, която превърнала моряците на Одисей в свине.

Ювента — римска богиня на Младостта. Дъщеря на Юпитер и Юнона. Гръцки еквивалент: *Хеба*.

Юнона — римска богиня на жените, Брака и Плодородието. Сестра и съпруга на Юпитер, майка на Марс. Гръцко име: *Хера*.

Юпитер — римският цар на боговете, наричан още Оптимус Максимус (Всеблаг и Всемогъщ). Гръцки еквивалент: *Зевс*.

Янус — римски бог на Началата, Прехода и Вратите. Описва се с две лица, понеже гледа едновременно към миналото и бъдещето.

Ad aciem! — *Заемете боен ред!* (лат.)

auxilia — съюзници (лат.) Използва се за тези части от Римската империя, които не са населени от нейни граждани.

Ave Romae! — *Аве, римляни!* (латински поздрав)

bifurcum — интимно място (лат.)

Cuneum formate! — *Клиновидна формация!* (лат.) Римска военна маневра, при която войската образува клин и се врязва в редиците на врага.

Eiaculare flammis! — *Стреляйте с горящи стрели!* (лат.)

Filia Romana — дъщеря на Рим (лат.)

frigidarium — стая със студена вода в римската баня.

Repellere equites! — *Отблъснете конницата!* (лат.) Правоъгълна формация, използвана от римската пехота срещу конница.

Orbem formate! — *Кръгова формация!* (лат.) При тази заповед римските legionari заемат кръгова формация, а стрелците са скрити така, че да прикриват останалите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.